

Mireasă PE MĂSURĂ

KAREN WITEMEYER

Atunci când o croitoreasă care prețuiește
frumusețea întâlnește un bărbat care
condamnă vanitatea, încep să iasă scânteii!

JERICO "J.T." TUCKER nu vrea să aibă nimic de a face cu noua croitoreasă din Coventry, Texas. Cunoaște mult prea bine genul acela—femei frivole, dăruite mai mult modei decât frumuseții adevărate. Cu toate acestea, în afară de hainele ei cusute frumos, croitoreasa aceasta nu este deloc cum se aștepta el.

HANNAH RICHARDS este pusă în încurcătură de proprietarul companiei de transport. Omul cel fără zâmbet o supără cu presupunerile lui înfumurate și cu felul morocănos de a fi, dar în același timp îi câștigă inima cu fapte bune neașteptate. Ce latură a lui Jericho Tucker reflectă omul adevărat?

Când Hannah hotărăște să o ajute pe sora lui Jericho să îl cucerească pe cel drag—lucru ce va avea urmări neașteptate—oare Jericho și Hannah vor găsi o punte peste prăpastia dintre ei?

29

GRMMA

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro

Roman

ISBN 978-973-7908-71-1

9 789737 908711

KAREN WITEMEYER

Originally published in English under the title: *A Tailor-Made Bride*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2010 by Karen Witemeyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2013 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poacă*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Mireasă pe măsură / Karen Witemeyer ; - Oradea : Life, 2013

ISBN 978-973-7908-71-1

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

LUI WES:

Dumnezeu nu putea să-mi dea
un soț mai potrivit ca tine.
Dragostea ta face ca viața să fie o bucurie.

*Dezmierdările sunt înșelătoare,
și frumusețea este deșartă,
dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată.*

.....

Proverbe 31:30

.....
E..

– Roșu? N-ai rușine, mătușică Vic? Nu poți fi îngropată într-o cămașă stacojie.

– E *cireșie*, Nan.

Hannah Richards își stăpâni râsul văzând cum Victoria Ashmont o pune în banca ei pe soția nepotului său prin două cuvinte scurte. Căznindu-se să pară a nu pleca urechea la conversația clienței sale, Hannah scoase ultimul ac cu gămălie dintre buze și îl înfipse în tivul materialului ce stârnise controversa.

– Trebuie să iei în răs tradiția până la capăt? Căinarea lui Nan ajunsese până aproape de un țipăt în timp ce călca apăsător înspre ușă. Un strănut ușor urmat de un mic sughiț prevesteau apariția lacrimilor. Sherman și cu mine vom fi aceia care o vor păți. O să ne faci de răs printre prieteni. De fapt, nu ți-a păsat niciodată de nimeni decât de tine, așa-i?

Domnișoara Victoria se învârti cu o viteză uimitoare, bastonul pe care îl folosea ca să își țină echilibrul aproape pălind-o pe Hannah în cap când se roti.

– Poate că-l ai pe nepotu' meu în degetul tău cel mic, dar să nu crezi că mă poți duce și pe mine cu scenele tale. Precum o zeiță mânioasă din miturile grecești, Victoria Ashmont își ținu bărbia într-un unghi regal, și arătă cu mâna însemnată de vârstă către femeia ce cuteza să o provoace. Hannah aproape se așteptă ca un fulger să țâșnească din degetul ei și să o facă fărâme pe Nan chiar în locul în care stătea.

– Îmi tot dai ocol ca o vulturoaică din ziua în care doctorul Bowman a zis că inima-mi slăbește, ai pus mâinile pe treburile casei mele și clocești cum să cheltuiești moștenirea lui Sherman. Ei bine, n-o să mă manevrezi și pe mine, fetițo. O să port ce poftesc, oricând poftesc fie că ești de acord au ba. Iar dacă prietenii tăi n-au nimic mai bun de făcut la îngropăciune decât să se hlizească de veșmintele mătușii tale, poate ai face mai bine să găsești niște tovarăși cu puțin mai multă profunzime de caracter.

Incetul lui Nan, ce trăda jignirea, răsună prin încăperea asemenea pocnetului din bici al unui cojocar de catâri.

– Nu-ți face gânduri, dragă, strigă domnișoara Victoria în vreme ce nepoata deschise ușa camerei de dormit cu o smucitură. O să ai banii mei ca să te consoleze. Sunt convinsă că te vei reface într-o clipă după orice stânjeneală ți-o producec.

Ușa se trânti închizându-se și pocnitura ce urmă păru a scoate ifosele din domnișoara Victoria. Aceasta se clătină pe picioare, iar Hannah se ridică brusc să ajute femeia în vârstă.

– Sunt aici, doamnă. Ce-ar fi să vă odihniți un minut? Hannah apucă strâns brațul clientei sale și o conduse la divanul aflat la piciorul patului cu baldachin ce domina încăperea. Doriți să trimit după niște ceai?

– Nu fi caraghioasă, fetițo. Nu-s atât de neputincioasă încât o ciorovăială să mă facă să trimit după întăriri. Trebuie numa' să-mi trag sufletul.

Hannah dădu din cap, nevrând să o contrazică. În loc de asta își strânse coșul cu lucruri pentru cusut, adunându-și foarfecile, acele cu gămălie și trusa cu ace de pe scoarța groasă de goblen, unde fuseseră lăsate. În ultimele optsprezece luni, cususe pentru domnișoara Victoria și o tulbura s-o vadă pe femeia aceasta cum ajunge atât de repede să tremure și să pălească.

Excentrica femeie nemăritată nu se dădea în lături niciodată de la o înfruntare și își ținea mereu pregătită limba ascuțită ca un brici. Hannah, la rândul-i, simțise usturimea acelei limbi de câteva ori, dar își făcuse o piele groasă de-a lungul anilor. O femeie care își croia propriul drum în lume trebuia să se îndârjească iute ori urma a fi călcată în picioare. Poate acesta era motivul pentru care o respecta pe Victoria Ashmont îndeajuns încât să facă față de fiecare dată comentariilor sarcastice.

Femeia își trăise viața după placul inimii ani de zile și o dusesse bine în toată vremea. E adevărat că avusese banii și puterea numelui Ashmont care să o susțină dar, din toate zvonurile știute de lume—și din câteva conversații ce îi ajunseseră la urechi fără voie—era limpede că averea Victoriei Ashmont crescuse neîntrerupt în timpul stăpânirii ei ca și cap al familiei și nu se împușinase, ceea ce era mai mult decât puteau spune majoritatea bărbaților. Lui Hannah îi plăcea gândul că, de i s-ar da șansa aceasta numai pe jumătate, ar fi în stare să imite succesul acestei femei. Cel puțin într-o oarecare măsură, lipsită de pretenții.

– De câtă vreme lucrezi pentru doamna Granbury, domnișoară Richards?

Hannah sări în picioare la întrebarea răstită și se duse cu pași repezi lângă domnișoara Victoria, ținând cutia cu lucrurile de cusut sub braț.

– De aproape doi ani, doamnă.

– Hmmm. Bastonul femeii bătu trei lovituri în ritm staccato în lemnul divanului înainte de a continua. M-am ținut de femeia asta ani la rând să aducă la lucru niște fete agere. Am fost încântată când până la urmă mi-a urmat sfatul. Predecesoarele tale n-au fost în stare să reziste mai bine de o lună sau două cu mine. Fie nu-mi plăcea cum lucrau, fie nu mă puteau răbda cu felul meu de a vorbi pe față. E o caznă afurisită să trebuiască să tot explic preferințele mele la fetele noi de fiecare dată când am nevoie de un lucru făcut. N-am dus dorul grijii ăsteia.

– Da, doamnă. Fruntea lui Hannah se încreți. Nu putea fi sigură, dar se gândi la posibilitatea ca Victoria Ashmont să îi fi făcut chiar atunci un compliment.

– Te-ai gândit vreodată să-ți deschizi atelierul tău?

Privirea lui Hannah fugi la fața clientei sale. Ochii gri ca ardezia ai domnișoarei Victoria o măsurară cercetând-o, sfredelind-o până în măruntaie, de parcă avea de gând să îi smulgă adevărul cu sau fără consimțământul ei.

Plecându-și capul ca să se ferească de privirea ei scormonitoare, Hannah își făcu de lucru cu cutia ei de cusut.

– Domnișoara Granbury a fost bună cu mine și am fost destul de norocoasă de-am strâns niște bani. Deja sunt câțiva ani dar, într-o zi, chiar sper să deschid atelierul meu.

– Bun. Acuma ajută-mă să ies din rochia asta.

Amețită de începuturile, opririle și întorsăturile bruște ale curioasei conversații, Hannah își ținu gura închisă și o ajută pe domnișoara Victoria. Desfăcu mătasea de culoare țipătoare, având grijă să nu agate acele în materialul delicat al rochiei sau în ciorapi. Odată ce rochia fu scoasă în siguranță ea o puse deoparte și ajută femeia să îmbrace un halat lejer pentru probă.

– Abia aștept să văd mărunțișurile astea puse la punct, zise domnișoara Victoria așezându-se pe un scaun la măsuta de scris destinată doamnelor de lângă peretele dinspre est. O să-ți dau ceva în plus de vei sta aici și-mi vei termina rochia pentru mine înainte să pleci. Poți folosi scaunul din colț. Făcu un gest către un mic balansoar capitonat îndreptat către birou.

Hannah simți un nod în gât. Minte ei căuta de zor un refuz politicos, însă nu găsi nicio scuză destul de credibilă care să țină la agerimea domnișoarei Victoria. Rămasă fără nicio opțiune, își înăbuși neliniștile și se forță să dea răspunsul potrivit.

– Fie cum doriți.

Ascunzându-și dezamăgirea, Hannah puse cutia cu lucrșoare pe podea lângă scaunul pe care domnișoara Victoria îl indicase și se întoarse după rochie.

Nu îi plăcea să coase în fața clientelor. Deși cămăruța ei de la pensiune era întunecoasă și lipsită de confortul ce i se oferea în casa cu multe încăperi a domnișoarei Victoria, singurătatea o scutea de la a îndura întrebări și sugestii fără sfârșit în timpul lucrului.

Hannah trase aer adânc în piept. *Aș putea la fel de bine să fac tot ce-mi stă în putință.* Nu avea rost să se frământa pentru un lucru ce nu putea fi schimbat. Era vorba numai de un tiv și de câteva cusături care să dea formă după pierderea recentă în greutate a clienței sale. Își putea isprăvi treaba în mai puțin de un ceas. Domnișoara Victoria se dovedi înțelegătoare. Își făcu de lucru cu niște hârtii oarecare la măsuta de scris și nu își băgă nasul în munca lui Hannah.

Ea păstră totuși un fir sănătos de discuție.

– Poate mă crezi ciudată că-mi isprăvesc mărunțișurile de înmormântare din vreme. Domnișoara Victoria dădu la o parte capacul unei casete mici din argint de unde scoase o pereche de

ochelari. Și-i potrive pe nas și începu să frunzărească printr-o grămadă de documente aflate într-o cutie mare din stejar.

Hannah se întoarse la cusut.

– Nu sunteți ciudată, doamnă. Numai... prevăzătoare.

– Hmmm. Adevăru-i că știu că-s pe moarte și mai degrabă mă duc în lumea ailaltă într-un fel de ținut minte, decât să mă sting în liniște și să nu se mai gândească lumea la mine.

– Sunt convinsă că nepotul își va aminti de dumneavoastră. Hannah ridică privirea în timp ce răsucea rochia ca să poată ajunge mai ușor la partea cealaltă a tivului.

– Sherman? Ei așa! Băiatu' acela și-ar uita și numele de ar avea fie și o jumătate de ocazie.

Domnișoara Victoria scoase un document din cutie. Îl puse dinainte, apoi trase călimara mai aproape și răsuci capacul. Încă mă socotesc dacă să-mi donez averea la săraci, în loc să o las să se-mprăstie printre degetele nepotului meu. El cu nevasta aceea flușturistică a lui sigur n-or face nimic de samă cu ea. Oftă adânc. Dar sunt din familie, la urma urmei, și presupun că n-o să-mi mai pese cum se cheltuie banii după ce mă prăpădesc.

Hannah împunse cu acul în sus și-n jos prin mătasea stacojie, cu mișcări iuți și se concentra să facă fiecare cusătură egală și dreaptă. Nu era rostul ei să dea sfaturi, dar tot o ardea limba. Orice biserică sau organizație caritabilă din oraș ar putea face mult bine chiar și cu o frântură din averea familiei Ashmont. Domnișoara Victoria ar putea face câteva mici donații fără ca nepotul ei să vadă diferența vreodată.

Hannah își strânse buzele și continuă să împungă cu acul, ținând pentru sine opinia ce nu îi fusese cerută. Fu ușurată când o bătaie ușoară în ușă o scăpă de obligația de a da un răspuns potrivit.

Intră o fată de casă și făcu o reverență.

– A venit poșta, doamnă.

– Mulțumesc, Millie. Domnișoara Victoria luă plicul. Poți pleca.

Sunetul hârtiei ce se rupea se auzi clar în încăperea liniștită când domnișoara Victoria strecură cuțitașul pentru scrisori prin marginea de sus a plicului.

– Ei bine, trebuie să-i dau acestui domn credit pentru insistență, murmură femeia în vârstă. Asta-i a treia scrisoare pe care mi-o trimite în două luni.

Hannah întoarse iar rochia și își plecă ochii ceva mai aproape de lucrul ei, nădăjduind să scape de atenția domnișoarei Victoria. Nu era să fie. Vocea femeii deveni încă mai tare și mai pătrunzătoare când continuă:

– Vrea să-mi cumpere una dintre proprietățile de la calea ferată.

Hannah făcu greșeala să își ridice privirea. Ochii domnișoarei Victoria, măriți de lentilele pe care le purta, îi cereau un răspuns. Cu toate acestea, cum să ia parte o croitoreasă din clasa muncitoare la o conversație pe o temă personală cu o femeie aflată într-o poziție atât de înaltă față de condiția ei? Nu voia să o supere părănd neinteresată. Și totuși, să arate un interes *prea* mare putea fi înțeles ca obrăznicie. Hannah îngăimă ceva căutând un răspuns nevinovat, dar potrivit, și la urmă se hotărî la:

– Oh?

Păru a fi de ajuns și domnișoara Victoria se întoarse la corespondență continuându-și trănăneala.

– Când *Gulf, Colorado and Santa Fe Railway* din Galveston au reînceput construcția anul trecut, am investit în câteva proprietăți de-a lungul drumului propus, în orașe ce erau deja puse pe picioare. Am avut un câștig frumușel la cele mai multe dar, dintr-un motiv oareșicare, am o rețineră să mă despart de aceasta.

O pauză de așteptare plutea în aer. Ținându-și ochii asupra lucrului, Hannah dădu glas primului gând ce îi trecu prin minte.

– Domnul nu face o ofertă bună?

– Ba da, domnul Tucker propune un preț rezonabil. Domnișoara Victoria lovi ușor mânerul cuțitașului pentru scrisori de blatul măsuței de scris într-un ritm cadențat, apoi păru a deveni conștientă de gest și îl lăsă deoparte.

– Poate am îndoieli fiindcă nu cunosc omul în persoană. Are o reputație bună la banca din Coventry și, din câte se știe, e respectat în comunitate numai că eu, mai demult, am luat hotărârea să vând doar după ce mă întâlnesc cu cumpărătorul, față în față. Din păcate, sănătatea mă împiedică să fac asta acum.

– Coventry? Hannah se agăță de subiectul mai puțin intim. Nu cunosc orașul.

– Asta pentru că-i la vreo două sute de mile la nord de aici—și e destul de mic. Inspectorii îmi zic că-i într-un loc destul de mic de-a lungul râului North Bosque. Sperasem să-l vizitez, dar se pare că nu voi avea șansa asta.

Hannah făcu nod la fir și îi tăie capătul. Se întinse după mosor și desfăcu alt fir lung, bucură că discuția se îndreptase până la urmă spre o direcție neutră. Tăie capătul firului și ținu acul în sus ca să-i pună fir.

– Tu ce crezi, domnișoară Richards? Să îl vând?

Acul îi alunecă din mână.

– Mă întrebați pe mine?

– Mai e vreo domnișoară Richards în cameră? Bineînțeles că pe tine te întreb. Plescăi din limbă a dezamăgire. Pentru numele Domnului, fato. Mereu te-am crezut deșteaptă. Să mă fi înșelat în toată vremea asta?

Asta duru. Hannah stătu puțin mai dreaptă și își ridică bărbia.

– Nu, doamnă.

– Ne-am înțeles. Domnișoara Victoria lovi măsura cu palma. Acuma, zi-mi ce crezi.

Dacă femeia era hotărâtă să o pună să își dea cu părerea, Hannah îi va face pe plac. Aceasta era ultima haină pe care o cosea pentru ea, oricum. Nu putea să doară. Singura problemă era că se străduise atât de tare să *nu* își formeze o părere în timpul acelei conversații încât acum când i se cerea una, nu avea ce să spună. Încercând să nu lase liniștea să o împingă să zică un lucru care să o vădească a fi cu adevărat lipsită de istețime, se căzni să își adune gândurile în timp ce căuta acul scăpat pe jos.

– Mi se pare, zise ea gășind acul în același timp cu o sclipire a minții, că trebuie să vă hotărâți dacă ați prefera să vedeți proprietatea ajungând la un om pe care îl știți numai după reputație ori la nepotul pe care îl știți din viață. Hannah își ridică privirea să o întâlnească pe cea a domnișoarei Victoria și rămase așa, nelăsând ochii pătrunzători și critici a femeii să o clintească. Ce variantă vă dă cea mai mare șansă de a lăsa în urmă moștenirea pe care o doriți?

Victoria Ashmont o măsură câteva clipe, uitătura ei străpungând-o pe Hannah și amintindu-i de întrecerile de privit

în ochi la care o provocau băieții la școală pe când încă purta cosițe. Amintirea îi trezi firea bătăioasă și o hotărâre arzândă de a reuși se stârni înăuntrul ei.

În cele din urmă, domnișoara Victoria dădu din cap și se întoarse în partea cealaltă.

– Mulțumesc, domnișoară Richards. Cred că am primit răspunsul.

Bucuria o inundă pentru o clipită la izbânda ei, dar autoînvinuirea o urmă de îndată. Aici nu era vorba de o joacă în curtea școlii. Era căutarea unei femei care înainta în vârstă de a da un sens morții sale.

– Iertați-mi îndrăzneala, doamnă.

Clienta ei se întoarse și agită un deget descărnat spre Hannah.

– Îndrăzneala e tocmai ce-ți trebuie ca să-ți conduci propria afacere, fato. Îndrăzneala, îndemânarea și multă muncă grea. Atunci când o să ai atelierul acela, greutatea vor găsi negreșit drumul până la ușa ta. Încrederea-i singura cale de a lupta cu ele—încrederea în tine și în Dumnezeu care te înzestrează ca să învingi. Să nu uiți asta niciodată.

– Da, doamnă.

Simțindu-se în același timp pedepsită și încurajată într-un fel straniu, Hannah băgă ața în ac și se întoarse la muncă. Zgâriatul peniței pe hârtie luă locul sporovăielii domnișoarei Victoria când aceasta își concentră toată atenția asupra documentelor împrăștiate pe masa de scris. Timpul se scurse pe nesimțite și curând modificările erau gata. După ce probă rochia a doua oară, să se asigure că îi venea bine și după ce studie fiecare cusătură pentru calitate și rezistență, cum îi era obiceiul, Victoria Ashmont o petrecu pe Hannah până în holul din față.

– Omul meu te va conduce acasă, domnișoară Richards.

– Vă mulțumesc, doamnă. Hannah își luă boneta din mâinile majordomului și își legă panglicile sub bărbie.

– O să-mi fac socotelile cu doamna Granbury până la sfârșitul săptămânii, dar poftim răsplata pe care ți-am promis-o. Îi întinse un plic alb, simplu.

Hannah îl primi și îl puse cu grijă în poșetă. Lăsă capul în jos și făcu o reverență scurtă.

– Vă mulțumesc. M-am bucurat de privilegiul de a lucra pentru dumneavoastră, doamnă, și mă rog să vă înzdrăveniți ca să pot face acest lucru din nou.

O lumină ciudată se ivi în ochii domnișoarei Victoria, o lucire ascunsă, de parcă ar fi putut vedea în viitor.

– Ai lucruri mai bune de făcut decât rochii stacojii, ieșite din comun, pentru femei bătrâne, domnișoară Richards. Nu-ți irosi puterile îngrijorându-te pentru sănătatea mea. O să mă prăpădesc când mi-o veni vremea și nicio clipă mai devreme.

Hannah zâmbi ieșind pe ușă, sigură că nici măcar îngerii n-ar putea să o răpească pe domnișoara Victoria până ce nu era gata de plecare. Totuși, sub carapacea dură al femeii bătea o inimă bună. Dar Hannah nu înțelese pe deplin cât de bună era până ce ajunse acasă și deschise plicul cu răsplata. În loc de cele două sau trei bancnote de un dolar care bănuise că erau strecurate înăuntru, descoperi un dar ce îi răpi suflarea și echilibrul. Se lăsă pe peretele cămăruței de la pensiune și alunecă în jos pe albastrul lui de culoarea hârtiei, până ajunse o mogâldeță tremurândă pe podea. Clipi de câteva ori, dar scrisul de pe hârtie nu se schimbă, era numai încețoșat de lacrimile care o podideau și îi deformau vederea.

Ținea în mână actul de proprietate al noului ei magazin și atelier de rochii din Coventry, Texas.

I

COVENTRY, TEXAS—SEPTEMBRIE 1881

– J.T.! J.T.! Am un client pentru matală.

Tom Packard venea greoi pe drum cu mersul lui distinctiv, inegal, agitându-și brațul în aer. Jericho „J.T.” Tucker ieși din biroul companiei oftând și așteptă ca omul lui de încredere să treacă de atelierele fierarului și cizmarului. Pierduse șirul de câte ori îi amintise lui Tom să nu-și mai strige în gura mare afacerea în auzul tuturor, dar finețurile sociale păreau a-i scăpa din vedere băiatului atunci când se entuziasma.

Totuși, nu era vina lui. La optsprezece ani, Tom avea constituția unui bărbat, însă mintea nu i se dezvoltase până într-atât. Nu era în stare să citească nici măcar un rând și abia reușea să își scrie propriul nume, dar avea un fel blând de a se purta cu caii, așa că J.T. îl lăsa să trebăluiască pe lângă grajd și îl plătea să îl ajute la lucru. În semn de mulțumire, băiatul făcea tot ce îi stătea în putință să se dovedească vrednic, asta însemnând și încercarea de a atrage clientela dintre pasagerii căilor ferate care coborau în stația de tren aflată la o milă de oraș, către sud.

După săptămâni fără nici țipenie de clienți, se părea că băiatul reușise până la urmă să se pricopsească cu unul. J.T. se rezemă cu umărul de tocul ușii și își scoase o scobitoare din buzunarul cămășii. Prinse așchia din lemn între dinți și stătu cu fața golită de expresie, mai puțin o sprânceană ridicată, în vreme ce Tom se poticnea oprindu-se înaintea lui. Băiatul se prinse de genunchi cu mâinile și inspiră cu nesaț, apoi își îndreptă de spate statura aproape la fel de mare cu aceea a omului care îl plătea.

Obrajii lui îmbujorați de efort se făcură și mai roșii când întâlniră privirea lui J.T.

– Iară am uitat să nu mai zbier, așa-i? Îmi pare rău.

Tom își lăsă umerii în jos, bărbia coborându-i spre piept. J.T. strânse umărul băiatului, făcându-l să stea drept și îi dădu o palmă peste spate.

– O să-ți aduci aminte data viitoare. Acuma, ce-i cu clientu'?

Tom se lumineă la față într-o clipită.

– Am prins unu tare bun. Îi tare faină ș-are mai multe cutii și nimicuri decât am văzut în viața mea. Gândesc că-i atât cât să umplem Generalu'.

– Generalu', ai? J.T. își frecă obrazul și folosi gestul ca să își ascundă zâmbetul larg.

Tom avea nume pentru toate căruțele. Pantaloni de Lux era trăsura cu franjuri pe care J.T. o ținea la îndemână pentru plimbările de familie sau pentru cuplurile de îndrăgostiți; Doctor era numele trăsorii pe care o închiriasse cel mai ades medicul; căruța cea mare cu platformă era simplu Capra și căruța pentru transportul mărfurilor fusese poreclită afectuos Generalul. Găselnițele băiatului stârneau numeroase cotelii amuzate printre bărbații care se strângeau la companie să își povestească una, alta și să scape de femeile lor dar, de-a lungul timpului, numele s-au păstrat.

Chiar cu o săptămână în urmă, Alistair Smythe a pus la bătaie un dolar de argint și a cerut să i se dea Pantaloni de Lux pentru o cursă. La auzul funcționarului înfumurat de la bancă folosind porecla lui Tom pentru trăsura ușoară, bărbații un râs în hohote zile la rând. J.T. își alungă amintirea din minte și își încrucișă brațele peste piept, folosindu-și limba ca să mute scobitoarea în partea cealaltă a gurii.

– La platformă e mai lesne de ajuns. Mă gândesc că face o treabă la fel de bună.

– N-am habar.

Tom imită postura lui J.T., încrucișând brațele și el, lăsându-se apoi pe peretele atelierului.

– Ea o zis că lucrurile-s tare grele și-ar plăti pe deasupra să fie descărcate la prăvălia ei.

– Prăvălie?

Buna-dispoziție a lui J.T. se tulbură. Brațele îi căzură pe lângă corp în timp ce privirea-i lungă trecu de Tom, înspre clădirea goală de peste drum. Singurul magazin neocupat din Coventry se afla în vecinătatea spălătoriei Louisei James—magazinul pe care încercase și pe care nu reușise să îl cumpere. Falca lui J.T. se încleștă așa de tare încât scobitoarea începu să se sfărâme. Făcând eforturi să se destindă, se îndepărta de tocul ușii îndreptându-se de spate.

— Cred că-i croitoreasă, zise Tom. Erau niște păpuși fără căpățâni și brațe cu ea pe peron. Arătau chiar aiurea cum stăteau toate pe lângă ea, de parcă se punea de o șezătoare ori așa ceva.

Băiatul chicoti la gluma lui, însă J.T. nu îi împărtăși amuzamentul. O croitoreasă? O femeie ce își câștiga traiul exploatând vanitatea clientelor? *Asta* se muta în apropierea lui? O senzație de dezgust se strecură tiptil prin măruntaiele lui, în timp ce amintiri se cățarau peste zidul pe care îl ridicase ca să le țină departe.

— Atuncea o să luăm Generalu', J.T.?

Întrebarea lui Tom îl readuse forțat în prezent și îi îngădui să alunge gândurile neplăcute acolo unde le era locul. Își desfăcu degetele din pumnul pe care nu-și amintea când l-a strâns și își potrivi pălăria ca să stea mai jos pe frunte și să îi acopere ochii. Nu i-ar fi de folos băiatului să vadă mânia ce sălășluia neîndoios acolo. Poate s-ar îndepărta și ar face vreo presupunere nebunească cum că greșise cu ceva. Ba mai grav, ar pune întrebări la care J.T. nu voia să dea un răspuns. Își dresă glasul și lăsă o mână grea pe umărul băiatului.

— Dacă tu crezi că ne trebuie căruța de marfă, atunci o s-o luăm. Ce-ar fi să-nhami caii cei gri și-apoi să vii să-mi dai o mână de ajutor să pregătim Generalu'?

— Da, domnule! Tom o luă ca din praștie către țarc, să scoată caii, cu pieptul atât de umflat de mândrie încât J.T. se întreba dacă băiatul mai putea să vadă încotro mergea.

Întorcându-se în firmă, J.T. își încuie biroul și făcu pași lungi, trecând de boxe spre ușile duble, imense, ce deschideau adăpostul pentru căruță la stradă. Apucă mânerul primei ușii și o dădu în lături, folosindu-se de greutatea corpului ca de o pârghie. Cum mușchii i se încordau la împinsul ușii grele din lemn, mintea se căznea să stăpânească frustrarea ce tot creștea.

Până la urmă acceptase ideea că proprietara magazinului de peste drum refuza să i-l vândă. J.T. credea în providență, că Domnul îi va îndruma pașii. Nu îi plăcea ce se întâmplă, dar găsisese calea de a accepta că nu era decizia lui acolo. Asta până în urmă cu câteva minute. Ideea că Dumnezeu va îngădui ca magazinul să încapă pe mâinile unei croitorese chiar îi stătea în coaste. Nu fiindcă voia magazinul din motive egoiste. Vedeă aceasta ca pe o șansă de a ajuta o văduvă și pe orfanii ei. Nu era oare ceea ce Biblia definea ca „religie adevărată”? Ce putea fi mai nobil decât atât?

Louisa James creștea trei copii cu spălătoria ei și abia răzbea să își ducă traiul. Clădirea în care lucra se năruia deasupra capului ei, deși cei mai mulți bani mergeau la plata chiriei. Plănuise să cumpere spațiul de alături și să i-l închirieze la jumătate din preț pe care îl plătea atunci, în schimbul depozitării câtorva harnașamente în camera mare din spate. J.T. privi chiorâș la razele soarelui din ceasurile după-amiezei care se strecurau în grajdul întunecos și merse cu pași mari în partea opusă intrării, indignarea crescându-i cu fiecare pas.

Neluând seama la mâner, se împinse cu umărul în ușa cealaltă și scrâșni din dinți când își înfipse cizmele în lutul bătucit, forțând lemnul să i se supună. Cum putea o mână de zorzoane și de volănașe să facă mai mult în servirea comunității decât un acoperiș nou pentru o familie aflată în nevoie?

Cele mai multe dintre femeile din Coventry și din împrejurimi își coseau singure hainele și cele care nu făceau aceasta cumpărau lucruri gata făcute de la galanterie sau prin comandă poștală. Haine de bună cuviință, haine care țin, nu din cele la ultima modă ce le zgândăreau orgoliul sau dorințe la care jinduiau și care le stârneau inimile după lucruri pe care nu și le permiteau. O croitoreasă nu avea ce căuta în Coventry.

Asta nu poate fi voia Domnului. Lumea și uneltitorii ei o aduseseră în oraș, nu Dumnezeu. Copitele cailor făcură zgomote înăbușite și hamuri zăngăniră când Tom conduse caii de culoarea cenușii înspre partea din față a magaziei. J.T. pufni și își trecu mâna peste față.

Indiferent ce o adusesese în Coventry, croitoreasa era tot femeie, iar tatăl său îi spusese că toate femeile trebuiau tratate cu amabilitate și respect. Astfel, el îi va zâmbi, își va scoate pălăria

și va purta o conversație civilizată. Și ca să vezi, chiar îi va căra boarfele grele și îi va descărca toate fleacurile. Dar odată ce va fi dată jos din căruță, el nu va mai avea nimic de-a face cu ea.

Hannah stătea pe unul din cele cinci cufere ale ei, așteptând întoarcerea junelui Tom. Cei mai mulți dintre ceilalți călători părăsiseră deja gara, luând-o pe jos sau cu trăsurile împreună cu cei din familie care veniseră în întâmpinarea lor. Totuși, Hannah nu avea de gând să își scape lucrurile din ochi—ori să le dea pe mâna vreunui însoțitor pe care nu îl cunoștea. Așa că ea nu se grăbi.

Mulțumită mărinimiei Victoriei Ashmont, ea reușise să folosească banii pe care îi strânsese pentru un atelier ca să cumpere materiale și provizii. Neștiind ce se va găsi în orașelul Coventry, adusese cu ea toate lucrurile de care avea nevoie. Luase și bunul ei de preț—o mașină de cusut mare model Singer 15, cu masă din lemn de nuc, cu cinci sertărașe și un blat. Dihania cântărea aproape la fel de mult precum locomotiva ce o adusese acolo, dar era ceva frumos și avea de gând să se asigure că ajungea la atelier fără nicio întâmplare nedorită. Vârfurile pantofilor ei loveau ușor platforma din lemn. Numai o milă de drum plin de praf stătea între ea și visul ei. Cu toate acestea, ultimele minute de așteptare păreau mai lungi decât ceasurile și chiar decât anii de dinainte. Putea Hannah cu adevărat să își conducă propria afacere ori credința domnișoarei Ashmont în ea se va dovedi una greșită? Un fior de teamă se strecură tiptil pe spatele ei. Dacă femeile din Coventry nu aveau nevoie de croitoreasă? Și dacă nu le plăceau schițele ei? Dacă...

Hannah se ridică nesigură pe picioare și începu să umble încoace și încolo. Domnișoara Ashmont o îndemnase să fie curajoasă. Îndrăzneală și cu încredere în forțele proprii. Oh, și cu nădejde în Dumnezeu. Hannah se opri. Privirea-i alunecă la dealurile acoperite cu tufișuri ce se ridicau în jurul ei precum valurile mării. *„Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.”*

Psalmul îi picură în suflet, aducând o zare de speranță în același timp. Dumnezeu o adusese în locul acela. El îi va purta de grijă. Începu iar să măsoare locul cu pașii, nădejdea sporindu-i în vreme

ce frica bătea în retragere. La a șasea tură în jurul mormanului de bagaje, scârțâitul unor roți de căruță o opri. Un vehicul se apropie, iar bătrăile inimii Hannei săriră la un alt ritm. Nu junele Tom era cel care mâna. Pe banchetă stătea un alt bărbat, cu o pălărie ponosită din fetru de culoare maro trasă în jos, peste ochi.

Trebuia să fie omul acela J.T. despre care Tom tot pălăvrăgea. Ei bine, nu conta cine mâna caili, câtă vreme avea puterea să îi manevreze mașina de cusut fără să o scape din mâini. O siluetă aflată în spatele căruței îi făcea cu mâna în semn de bucurie, iar imaginea atrase ochii Hannei. Răspunse cu același gest, încântată să îl vadă și pe Tom înapoi. Doi bărbați lucrând împreună vor avea o sarcină mai ușoară.

Căruțașul opri caili și puse piedica. Aerul bărbătesc emana din toți porii când coborî și se îndreptă către peron. Mersul cu pași lungi transmitea încredere, în contrast puternic cu giumbușlucurile copilărești ale lui Tom dinapoia lui. Judecând după lățimea umerilor și după felul în care bumbacul albastru al cămășii i se întindea pe piept și pe brațe, bărbatul acesta nu va avea nicio dificultate să îi mute mașina de cusut.

Tom o zbughi înaintea necunoscutei și își smulse pălăria gri pleoștită de pe cap. Smocuri din părul lui de un blond închis se ițiră în unghiuri ciudate, însă ochii îi străluceau călduroși.

– Am adus Generalu' doamnă. O să te instalăm cât ai zice pește.

Fără a pierde niciun minut, își trânti iar pălăria pe cap și trecu pe lângă ea. Privirea lui Hannah fugi spre bărbatul ce aștepta la câțiva pași mai departe. Nu semăna prea mult cu un general. Nu purta uniformă militară. În schimb, etala cizme purtate și pantaloni de doc răriți pe la genunchi. Vârful unei scobitori îi ieșea printre buze, mișcându-se ușor înapoi și încolo, cum o rodea.

Poate Generalu' era vreun soi de poreclă. Nu scosese o vorbă, dar avea ceva în felul de a fi și în ținuta corpului ce îi dădea un aer autoritar. Ea își trase umerii în semn de răspuns și parcurse distanța dintre ei. Plină încă de emoția deschiderii propriului atelier, Hannah nu putu rezista pornirii de a tachina bărbatul indiferent care se ținea la distanță.

– Vă mulțumesc că îmi dați o mână de ajutor azi, Generale. Îi zâmbi venind mai aproape, reușind în cele din urmă să vadă mai

mult decât obrazul acestuia. Avea ochi încântători de culoarea chihlimbarului, deși puțin cam reci. Ar trebui să salut ori altceva?

Sprânceană lui dreaptă se arcui. Apoi o tresărire ușoară în colțul gurii îi zise că a înțeles.

– Mă tem că-s civil până-n măduva oaselor, doamnă. Își înclină capul în direcția căruței. Ți-a Generalu'. Lui Tom îi place să pună nume la lucruri.

Hannah râse ușor.

– Înțeleg. Ei bine, mă bucur să vă am pe amândoi să-mi dați o mână de ajutor. Sunt Hannah Richards.

Bărbatul își ciupi marginea pălăriei.

– J.T. Tucker.

– Încântată de cunoștință, domnule Tucker.

El își lăsă bărbia în jos cu o clătinare discretă a capului. Nu era un individ prea deschis. Nici prea vorbăreț.

– Pune lucrurile alea jos, Tom, strigă el, îndepărtându-se. Nu avem nevoie să sară din căruță dacă dăm în vreun șanț.

– Oh. Așteaptă numai un minut, te rog. Nu se putea ști ce lucruri murdare fuseseră duse cu căruța aceea până atunci. Nu conta atât de mult pentru cufere și pentru mașina ei de cusut, dar olanda ce îi acoperea manechinele putea fi murdărită cu ușurință.

– Am o pătură veche cu care le-am învelit în vagonul de marfă. Stai s-o aduc.

Hannah mai degrabă simți decât auzi oftatul domnului Tucker în timp ce ea se grăbea să aducă învelitoarea din cufărul pe care șezuse. Ei bine, putea ofta oricât dorea. Manechinele ei de prezentare aveau să fie acoperite. Avea o singură ocazie să facă o primă impresie doamnelor din Coventry și își jurase să fie una ieșită din comun. Hotărâtă să nu se uite la căruțaș în trecerea grăbită pe lângă el, Hannah strânse învelitoarea la piept și se duse la căruță.

O aruncă peste margine, apoi se cocoță pe spițe și făcu un salt în spate, la fel cum făcea pe când era mică. După aceea întinse pătura de-a lungul tăbliei din spate și așeză cu grijă cele șase păpuși la orizontală, una peste alta, aranjând pe rând pedestalurile cu trei picioare ca să se îmbine cât mai strâns. Când trecu ultimul colț al învelitorii peste grămadă, se auzi o bufnitură puternică dinapoi și căruța o smuci. Căscă gura și se clătină într-o parte.

Aruncând o privire peste umăr, îl zări pe domnul Tucker cum lăsa greu primul dintre cuferele ei pe platforma căruței, fierul de dedesubtul cufărului zgâriind lemnul.

Bărbatul și-ar fi putut anunța prezența în loc să o bage în sperieți în felul acela. Dar să se ia de el însemna numai că putea să pară o scorpie, așa că nu îl luă în seamă. Când Tom ajunsese cu cel de-al doilea cufăr, era pregătită. După ce acesta îl puse jos, ea se duse la capătul căruței.

– Vrei să mă ajuți să cobor, te rog?

El ridică o față zâmbitoare la ea.

– Desigur.

Hannah își puse mâinile pe umerii lui iar el o prinse de mijloc și o dădu jos. Glasul firav al unui regret o dojeni că nu ceruse ajutorul domnului Tucker care era solid, dar ea știa ce face. Tom era o alegere mai bună. De altfel, modul lui curtenitor de a fi o liniștea—spre deosebire de tovarășul lui care de la un minut la altul îi stârnea ba interesul, ba supărarea. Privind cum bărbatul se opintea cu mașina de cusut, se controlă să nu-i avertizeze că trebuie să umble cu grijă. Din fericire, ei reușiră să ducă sarcina la bun sfârșit, fără indicațiile ei. Cu carcasa voluminoasă a mașinii pusă la loc sigur pe fundul căruței, nu le luă mult să încarce și restul lucrurilor. Odată ce isprăviră, Tom îi dădu mâna să urce pe banchetă, iar el se sui dinapoi, lăsând-o singură cu domnul Tucker.

O adiere răcoroasă tomonică îi mângâia obrazii și îi sufla ușor boneta în timp ce căruța se așternea la drum. Își netezi fustele, nefiind sigură ce să spună bărbatului taciturn de lângă ea. Totuși, el o surprinse începând o conversație.

– Ce te-a făcut să alegi Coventry, domnișoară Richards?

Ea se suci pe scaun să îl privească, dar ochii lui rămaseră ațintiți la drum.

– Presupun că am putea zice că orașul m-a ales pe mine.

– Cum așa?

– A fost chiar un șir extraordinar de evenimente. Nu mă-ndoiesc că providența lui Dumnezeu m-a adus aici.

Cuvintele acestea stârniră o reacție. El își îndreptă fața către ea și, de sub pălărie, privirea lui pătrunzătoare o străpunse pentru câteva secunde, înainte să clipească și să se uite în altă parte. Ea înghiți în sec stânjenită de acea privire, apoi continuă:

– Acum doi ani, am fost angajată de doamna Granbury din San Antonio ca să cos pentru clientela ei cea mai bună. Una dintre clientele acestea era o femeie nemăritată, în vârstă, cu o reputație de femeie cu care era cu imposibil să lucrezi. Ei bine, eu aveam prea mare nevoie de slujba aceea ca să o las să mă intimideze și am fost prea încăpățânată ca să-i îngădui să mă pună pe fugă, așa că m-am ținut tare și, până la urmă, am găsit amândouă o cale de a ne înțelege, ba chiar am ajuns să ne respectăm una pe alta. Înainte de a muri, m-a chemat la ea să-i fac o ultimă rochie și am ajuns să vorbim despre moștenirea ei. Investise în câteva proprietăți din localități cu linie ferată și mai avea una singură nevândută. Într-o faptă generoasă pe care încă o văd greu de crezut, mi-a dat în dar titlul de proprietate, știind că eu visam de când mă știu să îmi deschid propriul atelier.

– Ce a împiedicat-o să îl vândă până atunci? Vocea lui gravă avea un ton ceva mai intens decât simpla curiozitate.

Hannah simți un ghimpe de stânjeneală, dar nu putu desluși pricina.

– Mi-a zis că prefera să se vadă față în față cu cumpărătorii și își facă o impresie personală despre ei înainte de a-și vinde proprietățile. Din păcate, sănătatea ei începuse a se șubrezi și n-a mai fost în stare să călătorească. A fost un domn cu reputație bună din locul acesta care i-a făcut o ofertă de câteva ori. Un anume domn Tuck...

Un nod mare, de groază, se puse în gâtul Hannei.

– Oh, Doamne! Să nu-mi zici ești *acel* domn Tucker!

J.T. se uită pieziș la femeia de alături. Era îmbrăcată așa cum se așteptase, într-un fel de costum de călătorie pretențios ce avea destul material în plus strâns la spate, încât probabil ar fi putut face încă o rochie cu totul dacă ar fi avut ochiul format pentru modestie și nu pentru extravaganță. Totuși, ar minți dacă ar spune că nu observase felul în care materialul ca albăstreaua se potrivea cu ochii ei, ori felul în care jacheta încheiată cu nasturi îi puneă în valoare talia subțire. Dar când ea se aplecase să aranjeze manechinele în căruța lui, se simțise mai degrabă recunoscător pentru toate încrețiturile și volănășele acelea ce ascundeau silueta de dedesubt.

Observând-o mușcându-și limba și încercând să formuleze ce să îi spună după ce descoperise legătura lui cu magazinul ei, Tucker trebui să recunoască faptul că așteptările lui se adeveriseră numai în privința îmbrăcăminții. Cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse pe parcursul celor douăzeci și șapte de ani posedau o abilitate înăscută pentru manipulare. Un zâmbet seducător, o îmbufnare ori o aluzie fină urzită în țesătura unei conversații obișnuite și ea ar avea imediat un bărbat dându-se peste cap să o mulțumească.

În schimb, domnișoara Hannah Richards nu părea să facă apel la asemenea șiretlicuri. Părul ei blond, înfățișarea îngrijită și trăsăturile plăcute aveau un rol în creionarea unei femei foarte frumoase. Cu toate acestea, când era nevoie de un lucru, era săritoare și făcea lucrul acela singură, în loc să se uite cu ochi dulci la el ori la Tom ca să îl pună pe vreunul din ei să îl facă

pentru ea. Bineînțeles, abia o întâlnise. Era greu de crezut că va continua să fie excepția de la regulă după ce o va cunoaște un timp mai îndelungat.

– Iartă-mă că tot trăncănesc, domnule Tucker. N-aveam nici un gând...

J.T. își ținu capul drept și gura închisă, dar o urmări cu coada ochiului.

– Toate vorbele acelea despre providența lui Dumnezeu trebuie să fi fost ca o palmă pentru tine. Regret nespus. Pare nedrept că binecuvântarea mea s-a dovedit a fi dezamăgirea ta. Răsuffă îndelung, apoi sări pe scaun și întoarse genunchii spre el. Știu! O să-ți fac o reducere la orice cârpeală sau croială ai nevoie.

El își ronțai scobitoarea.

– Nu, mulțam. Sora mea, Cordelia, îmi face toate cârpelele.

– Oh.

Zâmbetul ei vesel se ofili și el avu sentimentul că tocmai zdrobise o floare. Dar se ținu tare la regretul ce amenința să îl înmoaie. Nu voia niciun favor de la ea. De altfel, îi oferea acestea numai ca să se simtă ea mai împăcată.

– Ei bine, continuă ea, recăpătându-și o parte din entuziasmul de dinainte, atunci aş putea face sorei tale o reducere la o rochie nouă. Am adus o colecție minunată de...

– Nu.

Ultimul lucru de care el avea nevoie era ca Delia să fie prinsă într-o puzderie de povești legate de modă. Era prea înțeleaptă să pice în capcana aceea, însă nu avea de gând să o lase în fața vreunei ispite inutile. Domnișoara Richards nu veni cu alte propuneri. De fapt, nu mai făcu eforturi pentru conversație de niciun fel.

Pe când apărură în zare primele clădiri din Coventry, conștiința lui J.T. îl apăsa greu pe umeri precum un sac mare cu grăunțe.

– Uite, n-am vrut să fiu necioplit. Își puse călcâiul pe rezemătoarea pentru picior și își dezmoști șalele pe bancheta tare din lemn. Mă bucur că faci propunerile astea. Da' n-ai de ce. Ești proprietara de drept a acelui magazin. Nu trebuie să mă-mbunezi. Eu pot să accept asta.

Apucă vârful pălăriei și o potrivi pe cap să o poată vedea mai bine, în vreme ce furișă o altă otheadă spre ea. Nu se uita la el,

dar zâmbetul ce îi unduia buzele, cum stătea cu ochii în poală, îl făcu bucuros că vorbise.

– Îți mulțumesc că înțelegi, domnule Tucker. Sper să nu fie resentimente între noi în privința asta.

J.T. mormăi un răspuns. Nu îi putea spune verde în față că resentimentele lui se născuseră înainte de a o întâlni. Acest lucru l-ar face să pară îngust la minte. Și nu era. Ei, nu tocmai. Nu avea nicio problemă cu domnișoara Richards personal. Părea destul de încântătoare. Meseria ei însă era cu totul altă poveste. Văzuse îndeaproape cât rău putea pricinui o asemenea tentație unei femei, unei familii.

Femeile se lăsau cucerite de hainele pariziene până într-atât încât nu mai erau mulțumite de soarta vieții lor. Se uitau de sus la bărbații lor fiindcă nu erau în stare să le întrețină în felul în care credeau că li se cuvenea. Iar acelea care chiar aveau posibilitățile materiale pentru asemenea etalare se țineau deasupra celor care nu le aveau. Ce mai, fusese la câteva servicii religioase în orașele mari, unde femeile păreau a fi într-un soi de întrecere de modă. Cine avea pălăria cea mai mare? A cărei rochie era croită după ultimul răcnet? Cine purta materialul cel mai scump?

Toate bune și frumoase în a purta hainele cele mai bune de duminică, însă doamnele acestea se purtau de parcă se îmbrăcaseră pentru a face impresie membrilor congregației lor mai mult decât Domnului. Îngust la minte? Nu prea. Era o îngustime a minții să blamezi saloanele și casele deocheate? Acestea dădeau prilejuri de ispitire ce sminteau lumea. Rochiile ușchite făceau același lucru, numai că într-un fel mai ușor acceptat de societate.

Falca i se încheștă, iar scobitoarea înmuiată și prinsă între dinți se îndoi. J.T. se dădu într-o parte și scuipă așchia supărătoare. Se șterse la gură cu dosul mâinii înmănușate și își suci gâtul într-un efort de a scăpa de tensiunea strânsă acolo. Să se sfarme cu totul și tot nu putea să rezolve lucrurile. De altfel, toată vorbăria femeii despre providența lui Dumnezeu îl făcea să își pună întrebarea dacă fusese chiar Domnul acela care îi purtase pașii în Coventry.

Se socoti că dacă Cel Atotputernic a putut folosi o femeie precum Rahav ca să aducă victoria poporului Său, nu era imposibil să poată folosi și o croitoreasă pentru vreun scop nobil. Lucru îndoielnic, dar nu imposibil.

Tot străduindu-se a crede că ajunsese în cele din urmă la noua ei locuință, Hannah sorbi din ochi prima zare a Coventry-ului, în timp ce căruța trecea pe dinaintea vitrinelor de tot felul. Doi bărbați bine îmbrăcați își ridicară privirea întrerupându-și conversația pe care o purtau în fața unei clădiri înalte din calcar aflate în partea dreaptă. Ei dădură din cap în semn de salut. Hannah le răspunse cu un zâmbet.

– Tocmai am terminat hotelu' ăsta acu două luni, zise domnul Tucker aplecându-se înspre bărbați.

Speranța prindea aripi în inima ei. Deși Coventry era un oraș mult mai mic decât San Antonio, el se dezvolta. O cale ferată, un hotel nou, oameni de afaceri care veneau în oraș. Oameni de afaceri care aveau soții. Soții care puteau fi doritoare de rochii frumos croite. Da, chiar existau posibilități acolo. Ajungând mai departe pe stradă, optimismul ei păli oarecum. În timp ce domnul Tucker îi arăta amabil sediile telegrafului, băncii și farmaciei, Hannah îi acorda puțină atenție, interesul ei fiind ațintit asupra doamnelor care se plimbau pe trotuarul din scânduri, ținând coșuri pentru cumpărături pe brațe.

Rochiile lor erau simple, modeste. Oare nu le păsa de modă? Ba mai rău, să nu aibă bani de stofe? Era destul de încrezătoare că schițele ei le vor atrage în magazin dar, dacă nu aveau bani de cheltuială... Hannei i se înfingeau unghiile în pielea palmelor. Nu. Nu avea de gând să se cufunde iar într-un morman de *ce-ar fi dacă*. Dumnezeu o adusese în Coventry cu un motiv. Nu conta dacă orașul era mic sau dacă locuitorii lui erau oameni obișnuiți. Făcuse planuri pentru aceasta, potrivise din vreme tipare care să ofere imaginea unor stiluri mai practice și alesese materiale potrivite vieții unui oraș mic. De altfel, ar fi o schimbare minunată să coase pentru oameni de condiția ei, pentru femei cu care să se ajute și cu care să stea la taclale pe picior de egalitate. Poate chiar și cu sora domnului Tucker.

Hannah aruncă o privire la bărbatul încruntat de la frâiele căruței. Nu părea nemaipomenit de prietenos, dar asta nu însemna că sora lui va arăta aceeași răceală. Totuși, probabil că va fi și ea îmbufnată numai când va afla că magazinul pe care îl voia fusese dat altcuiva. Căii încetiniră pașii și se opriră și, deodată, grijile ei se risipiră în vânt. Sosiseră la destinație. Cu stomacul

fremătând, Hannah privi lung la construcția simplă din scânduri ce însemna viitorul ei.

Avea o fațadă încântătoare și ferestre ce dădeau la stradă. Îi veniră idei despre unde ar trebui să își pună manechinele ca să fie văzute cel mai bine de trecători și ce rochii va folosi ca să îi atragă în magazin. Poate rochia de casă în culoarea levănțicii ori costumul polonez în tonul măslinei pe care îl făcuse luna trecută. Amândouă arătau ultimele stiluri și tehnici fără a stingheri îndatoririle de fiecare zi. Nu aveau fuste pe dedesubt care să se înfășoare atât de bine pe lângă genunchi, încât o femeie să fie nevoită să facă pași mărunți. Fără trene care să atârne și care să strângă praful și noroiul de pe drumurile nepietruite și de pe străduțele de la țară. Mătăsurile și catifelele sau orice material ce nu se preta la o purtare normală într-un oraș din vest erau folosite cu multă chibzuință.

– Vrei o mână de ajutor să vii jos sau nu?

Hannah tresări auzind vocea mârâită, adâncită cum era în hățișul încurcat al strategiilor ei de afaceri.

– Oh! Desigur.

Fierbințela îi încălzi obrajii. Se ridică în picioare și puse un picior sus, pe latura înaltă a căruței, apoi întinse mâinile către irascibilul domn Tucker. Palmele ei se apăsară pe mușchii încordați ai umerilor acestuia în timp ce mâinile lui o cuprindeau de mijloc. Un frison de emoție trecu iute prin ea în vreme ce era pusă încet pe pământ, în siguranță, în prinsoarea lui fermă.

Cum era atât de aproape, ea simți un iz ușor de cal amestecat cu unsoare de hamuri. Mirosuri bărbățești.

– Îți mulțumesc. Se feri de privirea lui pătrunzătoare și își făcu de lucru cu ghemotocul prins de gentuța ei. Iau numai cheia să descui ușa din față.

Hannah scoase o cheie placată cu nichel din buzunarul de pe căptușeala poșetei și pași pe podul din lemn. Se opri dinaintea ușii și își apăsă o mână tremurândă pe burtă. Trăgând adânc aer în piept, potrivii cheia în broască și răsuci. Se auzi un țăcănit satisfăcător și ușa se dădu în lături. Privind dincolo de mizeria și de funinginea ce se adunaseră câtă vreme magazinul stătuse gol, Hannah trecu pragul ușii, cu mintea-i de artist prinsă în iureșul oportunităților.

O tejghea ieșea în evidență în încăpere dinspre peretele din stânga, cam la jumătatea drumului până în spate. Ar fi un loc minunat unde să își etaleze cataloagele cu schițe și revistele de modă. Ar putea monta niște rafturi de-a lungul peretelui din dreapta ca să își expună materialele, punând unele peste altele bucăți de stofă asortate ca să își ajute clientele să vadă efectele finale pe care le-ar putea obține pentru ele, potrivit modelele și culorile. Cuierul și umerășele pentru rochiile standard puteau fi pe peretele din stânga, lăsând loc destul pentru mișcarea în voie a doamnelor.

Tocurile cizmulitelor Hannei lovira înăbușit podeaua goală în timp ce se ducea dinapoia tejghelei. Fu încântată să descopere compartimente de mici dimensiuni ce puteau fi folosite la punerea banilor, pentru registrul contabil și pentru mostrele de material. Se părea că va fi un loc încăpător și pentru mașina ei de cusut, asta însemnând că nu va fi nevoită să se ascundă în camera din spate. Putea rezerva spațiul acela probelor și depozitării șabloanelor. Da, magazinul ăsta mititel va fi o casă bună pentru ea.

Un mers târșăit se auzi dinapoi. Se întoarse și dădu ochii cu Tom și cu domnul Tucker ce stăteau în ușă, ținând fiecare câte un cufăr pe umăr.

– De ești gata cu visarea, poate ne arăți unde vrei să pui lucrurile astea, mormăi căruțașul.

Ea înțelese că el avea tot dreptul să fie ursuz. Cu toate emoțiile legate de magazinul cel nou, uitase cu desăvârșire de cei doi bărbați. Se felicită că se gândise să pună semne la cufere. Panglici colorate legate de mănere arătau care conțineau lucruri pentru magazinul cu rochii și care aveau lucrurile ei personale.

– Ia să văd. Se apropie de cei doi bărbați și pipăi panglica subțire din mătase împletită ce atârna pe lângă mâna domnului Tucker, având grijă să nu îl atingă și pe acesta. Cele cu panglici albastre pot fi lăsate aici, după tejghea. Cele cu panglici roz trebuie duse sus în camerele mele.

Hannah își ridică fruntea să îi întâlnească privirea și deodată simți că îi este greu să respire.

– Care-i culoarea mea, J.T.? N-o pot vedea.

Domnul Tucker se uită în altă parte, iar Hannah trase o gură bună de aer, forțându-și stomacul să înceteze frământarea

prostească. Omul era la fel de ghimpos precum un cactus. Numai pentru că avea ochii de culoarea mierii topite nu însemna că ea ar trebui să fie moale în relația cu el.

Bărbatul făcu brusc un gest din cap lui Tom să treacă de ei.

– Al tău e albastru. Du-te și pune-l peste ăla și apoi mergi înapoi la căruță și vezi de altele cu panglici albastre. O să-l cărăbănesc pe ăsta sus. Ridică o sprânceană spre Hannah. Oricând hotărăște domnișoara Richards că-i gata.

Pișcată de aluzia lui răutăcioasă cum că era cam leneșă, Hannah își scoase bărbia în afară și ieși pe ușă.

– Binevoiți a mă urma, domnule Tucker?

Ce cutezanță la omul acela! Hannah era foc și pară pe când dădea colțul clădirii ca să ajungă la scările exterioare din partea de nord. Spera că el căra unul din cuferele cele mai grele. I-ar prinde numai bine de s-ar alege cu o dungă care să îi rămână pe guler și cu un cârcel la gât.

Oricine s-ar uita pentru prima oară la casa în care se mută sau la locul unde va face afaceri ar avea nevoie neapărat de un minut sau două ca să o cuprindă cu totul. Ei, ce să spun, ea putea paria pe un dolar că atunci când el intrase în atelierul lui pentru prima dată, căscase gura precum un băiețandru într-o prăvălie cu arme. Furia punându-i foc sub pași, Hannah trânti piciorul pe fiecare treaptă în urcarea ei spre vârful scării. Strângea cheia în mâna stângă și nu lua seama la balustradă. Oprindu-se înainte de penultima treaptă, se uită curioasă peste umăr să vadă de progresul domnului Tucker. Trebuise să mute cuferul pe umărul celălalt ca să se prindă de balustradă și era încă la primele trepte.

– Vii? îl zeflemisi ea cu o voce dulce ca zahărul.

Marginea pălăriei lui se ridică, lăsând-o să îi vadă încruntarea. Fu cuprinsă de satisfacție și piciorul ei bătu apăsător pe treapta următoare. Auzi un trosnet precum un tunet în urechi pe când scândura de sub ea se rupse și, cu un țipăt de mirare, ea se prăbuși cu picioarele în jos prin gaura ce se căscase.

J.T. nu stătu pe gânduri. Cu o singură mișcare, lăsă cufărul și făcu un salt peste balustradă. Cizmele i se izbiră de pământ cu o zdruncinătură ce îi vibră prin genunchii îndoiți până în coapse. Sărind precum un animal, se repezi înainte, rugându-se ca domnișoara Richards să nu fie rănită prea tare. Dar, în loc să dea peste o grămadă de puf albastru făcut praf, cum se aștepta, se trezi la nivelul ochilor cu o pereche de glezne delicate mișcându-se nebunește printr-o nebuloasă de jupe albe. Fusta îi atârna într-o parte, agățată de ceva sus, aproape de el. Ciorapii ei lungi și negri băteau la ochi pe fundalul alb de fuste precum carbunele pe zăpadă. Dungile ce porneau de deasupra marginii de sus a botinei îi atraseră privirea la curba delicată a gambei înainte să se facă nevăzute în pufurile de stambă albă ce le înconjură.

J.T. se întoarse, tușind. Femeia se legăna atârnată de scara de la catul al doilea, iar el îi admira picioarele. Se simți vinovat și penibil. J.T. își trase pălăria în jos și își dresе glasul, dorind să își poată limpezi mintea la fel de lesne. Ea trebuie să îl fi auzit, că zvârcolirile încetară.

– Domnule Tucker?

Vocea îi suna sfârșită. Aduându-și gândurile răzlețe, el păși alături ca să analizeze mai bine situația primejdioasă. Trebuie să fi reușit să se prindă de treapta de sus în cădere, fiindcă brațele, umerii și capul nu ajungeau la ochii lui.

– Sunt aici, domnișoară Richards. Își dresе iar glasul, în ciuda faptului că gura i se uscaseră de tot.

– Se pare că mi-am pierdut cheia.

Un chicotit ușor îi scăpă bărbatului înainte să și-l poată înfrâna. Clătină din cap, neputând să își poată ține zâmbetul ce îi stătea pe buze.

– Da, doamnă. Cred că așa-i. Se pare că ai scăpat și alte lucruri.

– Mă tem că da.

El îndrăzni să ridice iar privirea, având grijă să nu privească unde nu se cuvenea.. Era doar imaginația ori ea atârna puțin mai jos decât cu un minut în urmă?

– Ah... domnule Tucker? Numele-i fu rostit sacadat și el crezu că aude un găfâit în vreme ce ea se mișca.

– Da, doamnă?

– Știu că n-a fost înțelegerea noastră de la început... Un al doilea sunet o întrerupse. Era sigur un găfâit. Iar el jură că îi putea vedea în clipa aceea marginea gulerășului ivindu-se de sub stîngiile de lemn. Aluneca. Inima i se zbatu, lovindu-se de coaste.

– Da' ai putea fi dispus să mă prinzi? Nu cred că pot...

El se repezi sub locul unde atârna ea, geamătul ei abia auzit răsunându-i în urechi la fel de tare ca orice strigăt. Adunându-și forțele în fața greutății, îi prinse picioarele în adăpostul oferit de brațul stâng, înainte să atingă pământul și o prinse de partea de sus a corpului cu cel drept. O strânse tare la piept, făcând eforturi să stea în picioare. Odată ce cizmele-i fură bine înfipite în pământ, coborî privirea la fața ei, îngrijorat să o vadă cu ochii închiși strâns.

– Ești bine?

Liniile fine din jurul pleoapelor ei dispărură întrucâtva, iar genele fâlfăiră în sus. Albastrul de amurg al ochilor ei îl ținu prizonier.

– Eu... sunt bine, așa cred. Mulțumesc, domnule Tucker.

Ea clipi și își lăsa capul în jos, rupând firul dintre ei. Cum el îi lăsa picioarele pe pământ, bărbia lui îi atinse boneta care acum îi stătea strâmb. Lucrul acela îi stătea pe cap într-o parte și una dintre florile din jurul creștetului își părăsise locul și îi atârna aiurea peste frunte. El se întinse după ea și încercă să o așeze iar unde îi era locul, dar tulpinița încăpățânată refuza să îi facă voia. Dezgustat, el smulse încăpățânata de floare din locul unde era agățată și o întinse cu un gest brutal stăpânei sale.

– Uite.

Umbra unui zâmbet se juca pe buzele domnișoarei Richards primind floarea din mâna lui.

– Îți mulțumesc.

Trebuie să îl creadă un netot. Și de ce nu? Chiar era unul. Să încerce să aranjeze o floare neroadă. Ce îi venise? Căutând primprejur o scăpare de orice fel, se uită pe furiș la poșeta aflată la umbra clădirii.

– Eu o să... mă uit după cheia ta.

Ea nu zise o vorbă, dar el putea auzi foșnetul fustelor ei, semn că, fără îndoială, începuse să își refacă imaginea. El se aplecă să îi ia poșeta și se uită prin locul acela după cheie.

– Poate că ar fi trebuit să iau seama la înțelepciunea din Proverbe înainte să-mi las mândria să mă facă să urc cu pași îndesați de mânie pe treptele acelea. Hannah făcea haz de sine, atragând iar atenția bărbatului de la locul plin de buruieni. Știi... un spirit mândru merge înaintea căderii.

Zeflemisirile ei obraznice în vreme ce fugea în sus pe scări îl supăraseră negreșit, dar la fel de adevărat era că probabil veniseră și din vina lui, din pricina nerăbdării din magazin. Nimeni nu îl acuzase vreodată că era priceput la vorbă.

– Nu știi de spiritul mândru, zise el ridicând din umeri, dar căderea s-a produs într-adevăr.

Femeia râse din toată inima, iar sunetul acela îl binedispuse și pe el.

– Chiar așa am făcut.

Porni înspre el, un zâmbet vesel acoperindu-i fața. J.T. își dresе iar glasul și se întoarse la cercetarea amănunțită a locului de sub scară. După o clipă, zări licărirea unei lumini care se răsfrângea. Cheia era lângă bucățile rupte a ceea ce fusese până adineaori o treaptă sigură. Prinse gentuța sub braț, luă cheia de jos și una din bucățile rupte de lemn. Aceasta din urmă era plină de carii. Se încruntă. Oare câte trepte mai erau la fel de deteriorate?

Domnișoara Richards ajunse pe nesimțite lângă el și luă poșeta și cheia.

– Mulțumesc încă o dată, domnule Tucker. De nu erai atent la situația asta, aveam șanse să mă rănesc tare.

El o simți îndepărtându-se, dar începuse deja să privească îndeaproape treptele celelalte și nu îi dădu prea multă atenție.

– Știi că ești nerăbdător să te-ntorci la magazie, zise ea, așa că descui ușa într-o clipită.

Ea era la jumătatea drumului spre capul scării când, într-un final, sensul cuvintelor ei ajunseră în mintea-i prinsă cu alte lucruri.

– Coboară de acolo, femeie, până n-o iei iar la vale!

Vorbele îi ieșiră pe gură pe un ton mai tăios decât voise, însă frica pentru siguranța ei îl aprinsese. Aceasta și faptul că atunci când ridicase capul, cum stătea aplecat sub scări să o strige, avu altă priveliște cu ciorapi lungi și jupoane.

– Nu-ți face griji, domnule Tucker. Nu mai calc apăsător de data asta și mă țin bine de balustradă. O să fiu bine.

Scrâșnind din dinți, J.T. ieși cu pași hotărâți de sub scară și aruncă priviri amenințătoare la femeia încăpățânată pe care mai devreme o confundase cu una inteligentă.

– Lemnu' de la treapta aceea e putred. Ar putea fi și altele gata să se rupă.

Ochii ei se îngustară și pielea din jurul buzelor se strânse.

– Mulțam pentru grijă, dar dacă m-au ținut de prima dată, nu-i niciun motiv să crezi că n-o vor face acum.

– Dar dacă le-ai slăbit prima oară? Își încrucișă brațele și ridică o sprânceană a provocare. Doar pentru că treptele pe care le văzuse până atunci se dovediseră a fi trainice nu însemna că cele rămase nu vor pricinui vreun necaz.

Femeia făcu anume încă un pas înainte să răspundă, cu bărbia îndreptată în sus.

– Nu-i nevoie să te porți cu mine ca și cu un copil, domnule. Sunt foarte capabilă să umblu pe scara asta de una singură.

El răsuflă zgomotos.

– Promit că nu-ți mai cer să mă prinzi, ne-am înțeles? Acuma gata cu cicăleala.

Desigur, el nu făcuse acest lucru.

Ochii aceia albaștri și adânci ai femeii îi trimiteau scânteii și el trebui să facă eforturi să își țină expresia dărză. Femeia asta era o pacoste.

– Să-ți zic ceva, se îmbătoșă ea, dac-o să cad, ai permisiunea mea să te distrezi cât vrei. Ce zici de asta?

Fără a-i aștepta răspunsul, ea se învârti pe călcâie și parcurse distanța rămasă până în capul scărilor, făcând un pas mare peste

groapa de sub treapta căzută. El o urmări de jos pentru orice eventualitate și nu se liniști până ce ea nu se făcu nevăzută în încăperea ce urma a-i servi drept locuință. Femeie nesăbuită. Mai degrabă își risca pielea decât să recunoască faptul că putea să nu izbutească ceva cu propriile forțe.

El sări și se prinse de una din treptele de mai sus, încercându-i trăinicia la greutatea lui ce se mișca încoace și-ncolo. Ținea. Și ultima treaptă de sus rămăsese ferm la locul său, chiar după ce domnișoara Richards stătuse agățată și se zbătuse. După toate aparențele, singura scândură nesigură fusese cea prin care căzuse ea. Dar nu conta. Tot ar fi trebuit să aștepte până ce o vedea el, înainte să o ia în sus, pe scări, cu pași grei precum Ioana d'Arc în vreun fel de cruciadă. J.T. scoase altă scobitoare din buzunarul de la cămașă și o potrivi între dinți. Mișcă scobitoarea cu limba, privind țintă prin căscătura din scară. Femeia asta trebuia să aibă multă încredere în ea.

Domnișoara Richards știa ce să facă într-o criză. Nu numai că avusese prezența de spirit să se prindă de altă treaptă ca să nu cadă pe pământ, dar nu țipase, nu făcuse scene de isterie, ci purtase doar o conversație calmă și îi ceruse politicoș să o *prindă, dacă binevoiește*. Orice altă femeie, inclusiv sora lui, ar fi urlat ca o scroafă la măcelărie. Clătinând din cap, J.T. se întoarse la locul unde lăsase cufărul croitoresei. Lada se rostogolise la piciorul scării și acum stătea cu dosul în sus. El o răsturnă tocmai pe când Tom venea dinspre colț cu celălalt cufăr cu panglică roz suit pe umăr.

– Am terminat cu alea albastre, J.T., așa că m-am chitit să ți-l aduc pe ăsta. Cum de ești așa de încet? Mă așteptam să fii gata înaintea mea.

– Domnișoara Richards a avut o belea pe scări.

Ochii lui Tom se lărgiră exprimând o panică înghețată.

– E în regulă, se grăbi J.T. să îl liniștească. Acum e sus, în camera ei.

– C-ce a fost?

J.T. luă cufărul de pe umărul lui Tom și îl puse lângă al său.

– Una din trepte s-o rupt și ea a căzut, da' îi bine.

– Dacă-i bine de ce nu este acum aici?

Respirația băiatului era grea și sacadată, iar capul i se mișca dintr-o parte în alta. J.T. îl strânse de braț să îl facă să se concentreze asupra lui.

– Știi cum îs femeile, Tom. Cred că stă colo sus socotind ce fel de perdele ar trebui să agațe la geamuri și unde să-și pună toate nimicurile. O să vină jos degrabă.

Băiatul ridică privirea la ușa deschisă.

– Sigur?

– Sigur. J.T. păși dinapoia lui și se porni să îl conducă pe stradă. Acuma lucru' ce s-ar cădea să-l facem noi bărbații ar fi să aducem o scândură nouă din grămada de cherestea din spatele magaziei și să pun la loc treapta aceea, să nu mai trebuiască să își facă griji din pricina altor întâmplări. Crezi că-mi poți găsi o bucată bună de lemn cât caut un ciocan și niște cuie?

Capul lui Tom se mișcă în sus și în jos.

– Da, domnule.

– Bun. J.T. îl bătu cu palma pe spate și se duse lângă el. Merseră câțiva metri în liniște, dar când ajunseră la ușile magaziei, Tom se întoarse să arunce o privire la clădirea de peste drum.

– Știi, J.T., cum domnișoara Richards n-are bărbați pe lângă ea, poate ar fi nimerit să-i purtăm de grijă. Bănuiești că de asta a adus-o Dumnezeu la noi? Ca să putem avea grijă de ea?

J.T. își mușcă scobitoarea și strânse din dinți. Nu voia să aibă gândul că Domnul o adusese pe croitoreasă anume în viața lui. Avea destulă răspundere să poarte de grijă Cordeliei și văduvelor precum Louisa James. Nu voia să aibă pe cap o greutate încăpățânată și îndărătnică așa cum era domnișoara Hannah Richards, chiar de se potrivea în brațele lui precum un pistol într-un toc făcut la comandă. Nu, domnule. După ce îi va repara treapta și va isprăvi cu descărcatul catrafuselor, ea va fi pe cont propriu.

Hannah rămase ascunsă în încăperile ei până ce vocile scăzute ale bărbaților de jos se stinseră. Pândi după ușă ca să fie sigură că erau duși, apoi se prăbuși pe singurul scaun din lemn ce era în camera ei. Acesta se lăsă într-o parte și aproape că o dădu de podea, până să își țină ea echilibrul cu tocul cizmei.

Un strigăt de nemulțumire se învârtoșă înăuntrul ei, ținut în frâu de o mică doză de stăpânire de sine. Până și mobila se chitea să îi smulgă echilibrul. O așchie dintr-o surcea prinsă sub piciorul prea scurt avea să repare scaunul, dar ce era de făcut în legătură cu domnul Tucker? Pentru o clipă era un cavaler galant, salvând-o dintr-o încurcătură făcută chiar cu mâna ei, tachinând-o și fermecând-o, cuprinzând-o în brațele lui ce o făceau să se simtă prețuită și ocrotită. În clipa următoare era un mârlan încrezut și înfipt care o pedepsea de parcă era o puștoaică și îi poruncea chiar pe proprietatea ei.

Nu știa dacă trebuia să îl sărute pe obraz ori să îi dea una la fluierul piciorului. Chiar în clipa aceea lovitura în fluier era prima opțiune. Suspină și își azvârli poșeta pe masa veche din lemn de stejar de lângă ea, mișcarea ascuțindu-i durerea de sub brațe. Mai degrabă îngrijorată de starea îmbrăcăminții, decât orice zgârieturi sau vânătăi pricinuite de cădere, Hannah ridică fiecare braț pe rând și se uită atentă la material și la cusături. Găsi o ruptură mică pe partea stângă, în locul în care cusătura întâlnea mâneca—ușor de refăcut cu câteva împunsături de ac. Firele trase din material vor fi mai greu de reparat, dar măcar erau într-un loc mai discret.

Partea din față a rochiei fusese ferită și nu își pierduse nici măcar un nasture. Desigur, mereu făcea cusături duble la rochiile ei așa că nu se așteptase la nimic mai puțin. După ce se asigură că stricăciunile făcute costumului ei de călătorie fuseseră destul de mici, Hannah își extinse inspecția la cameră.

O mașină de gătit stătea lângă peretele din stânga, cu niște fereștruci de o parte și de alta. Un pat și o saltea cu aspect primitiv dominau colțul din spate. Câteva cuie de agățat haine ieșeau din perete, dar nu se găsea nicio masă de lucru și niciun spălător. O masă și scaunul strâmbat într-o parte pe care ședea completau ansamblul mobilierului. Destul de săracuț. Și va fi mai săracuț după ce va muta masa și scaunul jos.

Magazinul se cerea a fi întâi de toate. Avea nevoie de o suprafață de lucru la tăiatul tiparelor și la punerea lor laolaltă și îi trebuia și un scaun ca să își poată folosi mașina de cusut cu pedale. Neștiind cât timp îi va lua până va ajunge să aibă un venit constant, Hannah plănuia să economisească orice bănuț putea.

De îndată ce afacerea îi va aduce un profit bunice, va comanda mobilier pentru apartament. Până atunci, se va mulțumi să aibă cuferele pe care le adusese cu ea. Le putea folosi la depozitare precum și ca banchete improvizate. Dacă punea două, unul peste altul, puteau fi destul de înalte să îi servească drept tejghea. O față de mușama și tăblia mare de pâine îi vor da o suprafață pe care să prepare mâncarea. Acestea ar trebui să fie îndeajuns. Va trebui să încropească mese simple oricum, cu toată vremea petrecută în magazin. Hannah scoase un carnețel din poșetă și începu să scrie o listă cu obiectele pe care va trebui să le cumpere de la negustori.

Pe la jumătatea cuvântului *cartofi* îi trecu prin minte un gând. Dacă proprietarul magazinului îi va depozita cumpărăturile, ea putea folosi lăzile ca scaune și chiar pentru spălător. Zâmbi și mușcă ușor de capătul creionului. Cu un dram de inventivitate, urma să aibă tot confortul unui cămin, într-un timp scurt. Desigur, va trebui să găsească pe cineva care să îi aducă lapte proaspăt. Ceașca de cacao cu lapte în fiecare dimineață era obligatorie pentru ea.

Deodată, un bocănit pe afară o făcu să sară în picioare. Luându-și geanta și lista, Hannah se repezi spre ușă. Trei trepte mai jos, domnul Tucker stătea aplecat deasupra găurii căscate din

scară, cu picioarele depărtate și cu brațele legănându-se în vreme ce bătea în cuie altă treaptă. Când se întinse după al doilea cui, o zări. Dădu scurt din cap înspre ea și apoi bătu cuiul cu o lovitură ușoară urmată de una sigură, dar puternică.

– Eu și Tom ți-am mutat mașina de cusut înăuntru, zise el fără să o privească. El duce caii și căruța acasă. Încă un cui fu înfipt cu putere în lemn. Cum isprăvesc cu treapta asta, o să-ți sui cuferele și te las în pace.

Mai era îmbufnat, se gândi Hannah, dar tot cu vino-ncoa.

– Mulțumesc că mi-ai reparat scara. O să te plătesc bucuroasă pentru timpul tău.

Domnul Tucker privi în sus amenințător la ea, de parcă tocmai i-ar fi pus la îndoială buna credință.

– Nu iau bani că mă port ca-n tre vecini, doamnă.

– Atunci bănuiesc că n-ar trebui nici să mă ofer să-ți dau ceva pentru că m-ai salvat ca un erou. Ea zâmbi larg, sperând să îi smulgă vreo reacție, dar el nici nu ridică privirea.

– Nu. El apăsă refuzul cu o ultimă lovitură de ciocan și sări cu amândouă picioarele pe treapta cea nouă. Lucrarea ținea.

– Gata. Își dădu pălăria pe ceafă și, în sfârșit, îi întâlni privirea. Asta ar trebui să țină la oricâtă tropăială poștești.

Buzele i se întinseră și, pentru o clipă, ea crezu că putea zâmbi, dar gura nu i se îndulci deloc. Hannah se lipi de balustradă, nefiind sigură dacă el vorbise în glumă ori o mustrase.

– Da, păi, mulțumesc. Nu știu niciodată când mi-o veni iar să calc mai apăsător.

Deși își puna întrebarea dacă chiar i-o veni, bărbatul din fața ei va fi întrucâtva răspunzător pentru asta. El își ciupi borul pălăriei în semn de salut și se întoarse să plece, dar ea își aminti de masă și-i strigă să stea.

– Domnule Tucker? Când cobori, n-ai vrea să m-ajuti să duc masa asta veche în atelier? E prea mare să o pot căra de una singură.

El ridică din umeri și o urmă înăuntru.

– Ce are? Ai de gând să-ți comanzi mobilă nouă pentru cameră ori altceva?

Nota jucăușă pe care ea crezu că o simțise în vocea lui mai devreme dispăruse, nelăsând în urmă altceva decât răceală. Ei

bine, avea nevoie de mușchii lui mai mult decât de voieșie, așa că, atâta vreme cât era dispus să o ajute, putea bombăni oricât.

– E o masă cât se poate de bună. Singura problemă e că am nevoie de ea jos.

Ea își așază poșeta pe scaunul cel șubred și se duse la capătul din partea opusă a mesei. Apucând de marginea dinspre ea, așteptă ca domnul Tucker să ridice de capătul de dinainte. În loc de asta, el alese să o privească lung, cu o expresie ce o scotea din sărite. Hannah îi măsură din ochi fluierile picioarelor și își îndreptă vârful piciorului într-acolo. Norocul lui că îi stătea în cale o piesă grea de mobilier.

– N-am de gând să primesc mulți oaspeți aici sus, zise ea, așa că mă pot descurca și fără masă. Dar nu prea pot tăia tipare pentru clienții mei pe podeaua din atelier, nu-i așa?

El se mulțumea a o privi lung, cu o expresie posomorâtă așternută pe față. Era pe cale să îl alunge, pornită să mute masa și fără ajutorul lui, când el se apropie și prinse de blatul aflat în fața lui.

– Asta... așa-i... n-ar fi bine deloc... Stătu să își dreagă glasul. Da' de vrei, ți-aș putea împrumuta vreo două capre de lemn și niște scânduri ce-mi prisosesc. Am o grămadă. Ți-ar prinde bine până ce îți vei putea lua o masă ca lumea.

Mânia ei se potoli și se schimbă în recunoștință.

– Ai face asta pentru mine?

El dădu din cap, privind-o în ochi într-un sfârșit. Gura își păstra bine linia aspră, însă scânteierea muștrătoare îi dispăruse din ochi, dându-i o expresie vulnerabilă, oarecum stranie, în pofida forței de oțel ce emana din restul ființei sale.

– Îți mulțumesc, domnule Tucker. Un zâmbet blând îi undui buzele. Trebuie să te previn, totuși, că n-am de gând să comand altă mobilă înainte să-mi pun pe picioare o afacere care să meargă, așa că ar putea trece câteva luni până ce voi fi în stare să-ți înapoiez lucrurile împrumutate.

– Ține-le cât ai nevoie. Pot oricând să fac altele.

– Adevărat? Sămânța unei idei încolți în mintea ei.

– Bineînțeles. Am o grămadă de bucăți de lemne rămase de când am scos peretele despărțitor din șopru' căruței anu' trecut.

– Destul cât să-mi dai patru scânduri care să-mi fie de folos la niște rafturi în magazin? Ți le-aș plăti, desigur.

El se aplecă peste masă, către ea.

– Acuma să nu-ncepi să mă ocărăști iară.

– Nu, domnule, se grăbi ea să îl liniștească, deși nu era iuțime în vorbele lui. Dar nici nu vreau să profit de generozitatea ta. Ești sigur că nu-ți pot repara o cămașă ori petici vreun ciorap în schimb? Orișice?

– Poți lăsa văicăreala la o parte ca să cărăm masa asta jos să mă pot duce înapoi să-mi văd de treburi, în loc să mă-ncurc cu ale tale.

Asprimea lui bruscă o nedumeri, dar cum el își lăsă capul să se ascundă dinapoia borului pălăriei, află o sclipire lăuntrică. Cowboy-ul ăsta dur nu știa cum să vadă generozitatea. Putea să repare o treaptă sau să prindă o jună în cădere, dar încercă numai să îi mulțumești omului că îl faci posac la loc. Dacă ar ține minte asta, el nu ar mai supăra-o atât de ușor.

Dacă el ar putea ține minte că ea era croitoreasă, poate că nu i-ar mai sări inima ori de câte ori ea îl privea în felul acela. Privirea ei era destul ca să-i dea frisoane.

J.T. se abținu de la un oftat greu și ridică masa de o parte înainte ca fata să îl poată zăpăci și mai tare. Domnișoara Richards prinse de un picior și îl ajută să scoată masa pe ușă. Ea îi înțelese dinainte mișcările și se duse după el, luând-o încet pe scări în jos, fără a se plânge măcar o dată de greutate și fără a cere să facă o oprire. Trecură masa pe ușa din spate și o puseră în atelier. El se întoarse apoi să termine ce mai avea la cufere, în timp ce ea își cobora și singurul scaun.

Pomenise ceva cum că avea nevoie de el pentru mașina de cusut și că voia să își folosească cuferele drept banchete. Poate îi va găsi niște scaune adevărate. După ce el aduse și ultimul cufăr, ea încuie camera și coborî scările după el.

– Cât îți datorez?

J.T. își aținti ochii înspre magazie, ocolindu-i privirea.

– Un dolar pentru căruță și douăzeci și cinci de cenți pentru descărcat.

Ea îi puse în mână o bancnotă de un dolar și o monedă argintie de douăzeci și cinci de cenți. El băgă banii în buzunarul de la pantaloni și îi mulțumi cu un semn din cap.

– Parcă era o mercerie mai încolo pe drumul ăsta? Ea își mușcă buza și arătă spre sud, ochii albaștri pierzând o parte din îndrăzneala ce ardea în ei de când sosise. Trebuie să iau niște lucruri până să se-nchidă în după-amiaza asta.

Propunerea de a o însoți îi veni pe buze, dar și-o înfrână iute. Era destul de rău și-așa că va trebui să o vadă și mâine când îi va aduce caprele de lemn și rafturile pe care i le făgăduise prostește atunci când graba de a-și ispăși cugetările pripite îi întrecuse pe moment judecata sănătoasă.

– Mda, zise el, făcând alegerea mai sigură. Îi la două case mai încolo. Chiar față-n față cu spălătoria doamnei James.

– Îți mulțumesc. Ea îi zâmbi în felu-i anume, în felul acela care îl făcea să se simtă de parcă își înghițise scobitoarea. În schimb, el se încrunță. Domnișoara Richards se suci pe călcâie și o luă în jos, pe trotuarul din lemn, cu fustele legănându-se ușor. Stânga. Dreapta...

– Oh, domnule Tucker? Ea se suci iute și J.T. o privi iar, drept în față. O tuse ce aproape îl sufoca îi stătea în gât.

– Știi cumva pe cineva în oraș care ar binevoi să-mi vândă un ulcior cu lapte dimineața?

Familia Harris avea o mică afacere cu lapte la marginea orașului, unde vindeau lapte, unt și brânză oamenilor din partea locului. Will Harris, băiatul cel mare, aducea produse celor din oraș, care nu țineau vacă în mod obișnuit, însă J.T. șovăia să i-l pomenească. Era un flăcău înalt, bine făcut, cu ochii după femei.

O fată de una singură nu avea nevoie de un bărbat ca acela să vină la ea acasă la primele ore ale dimineții. Will era un tânăr cumsecade, care mergea la biserică, însă gândul ca el să tot dea târcoale domnișoarei Richards îl călca pe nervi.

– O s-o trimit pe soră-mea să-ți aducă niște lapte.

Ea deschise cu un clănțănit încheietoarea poșetei și începu să se fâșâie iar înspre el.

– Pot să plătesc în avans pe o săptămână? O să-ți dau...

– Tu cu Delia vă puteți înțelege la un preț mâine. Își luă rămas-bun cu un semn al mâinii și o întinse la drum. Trebuie să mă-ntorc la companie.

– Mulțumesc pentru tot ajutorul, domnule Tucker, strigă ea în urma lui. Cu adevărat ai fost trimisul lui Dumnezeu.

El flutură mâna în semn că auzise, dar nu se întoarse. Strângând din dinți, J.T. stârni cât mai mulți nori de praf sub cizme, traversând drumul. Mai întâi își făcuse de lucru cu croitoreasa încă o zi, făgăduindu-i că îi va face o masă și acuma o băga și pe Cordelia în asta. Chiar de ce încercase a se feri.

J.T. dădu buzna în biroul lui și închise ușa. Lovi cu pumnul în perete în vreme ce ochii lui neascultători se uitară după Hannah Richards pe fereastră și o urmăriră până ce aceasta se făcu nevăzută în prăvălie. Cu un mormăit, se întoarse și se lăsă cu spatele pe perete, dând cu capul de lemn. Trimisul lui Dumnezeu? J.T. își ridică fruntea spre tavan.

– Dacă n-ai nimic împotriva, data viitoare când mai are nevoie de ajutor, trimite pe altcineva.

Pe când orice urmă de roz dispăruse de pe cerul dimineții din ziua următoare, Hannah își încheiase deja programul de exerciții fizice, își pusese în ordine cuferele și lăzile prin cameră și își pusese la loc proviziile de alimente și lucrurile personale. Foarte multă muncă o aștepta mai departe jos, dar cunoașterea acestui lucru nu reuși să îi umbrească emoția ce îi făcea nervii să vibreze.

Dacă totul mergea după plan, va avea atelierul în stare de funcționare cu strictul necesar până la sfârșitul zilei și va fi deschis pentru afaceri de a doua zi. Numai gândul la aceasta o îndemnă la o piruetă. Fusta scurtată a costumului ei larg de gimnastică formă o pâlnie în jurul ei. Acuma, ce bine ar fi să vină domnișoara Tucker cu laptele și ziua ar fi gata de un început grandios.

Alungându-și nerăbdarea, Hannah hotărî să își petreacă timpul de rugăciune fără cacao cu lapte la micul dejun. Ori de câte ori era posibil ea își începea ziua sorbindu-și ciocolata și citind din Biblie, dar nu își putea îngădui să aștepte după cacao cu atâtea de dus la bun sfârșit. Folosise ultimele raze de lumină ale zilei trecute ca să dea jos pânzele de păianjen de pe grinzi și din colțurile camerelor ei de locuit, să scoată cenușa din sobă, să frece podeaua și să pună perdele la dormitor. Când întunericul grăbit al serii de toamnă o făcu până la urmă să se oprească, ea se prăbuși pe salteaua cu cocoloașe precum un derviş ce ieșise dintr-o volbură și dormi neînțorsă până ce un cocoș aflat prin apropiere își trâmbiță cucurigul de dinaintea zorilor.

Pusă pe roate de strigăt, se sucise pe călcâie nebunește de atunci. Era pregătită acum pentru câteva clipe de tihnă. Hannah

trase perdeaua, încercând să nu ia seama la materialul neplăcut la privit și își luă Biblia din lada de lângă pat. Când Floyd Hawkins, proprietarul merceriei auzise că era croitoreasă, scosese la iveală un sul de stambă prăfuit ce, după câte se părea, lăncezise fără a fi atins mai bine de un an în dulapul cu pânzeturi și îi ceruse să îl scape de el, la un preț bun pentru cantitățile mari.

Hannah înțelege cu siguranță de ce nimeni nu cumpărase materialul neatrăgător. Mai bine înghițea un gândac decât să transforme materialul cu puncte portocalii într-o rochie. Știind însă că i-ar putea da o întrebuintare, firea ei practică nu îi îngădui să lase să-i scape chilipirul. Strâns în pliuri de-a lungul unei grinzi din tavan, acesta putea oferi intimitate, chiar dacă nu avea și o valoare estetică deosebită. Putea adăuga poate niște lucruri plăcute la vedere pe marginea de sus și mai putea coase o bandă la tiv care să îi îmbunătățească puțin aspectul pe când lucrurile se mai așezau.

Ținând Biblia în mână, Hannah se așază pe bancheta făcută dintr-un cufăr pe care îl pusese sub fereastra din stânga sobei. Trase panglica roșie de atlas ce folosea ca semn de carte și deschise la Proverbe 16, pasajul la care meditase în ultima lună, în timp ce se pregătea pentru ziua aceea. Razele soarelui de dimineață răspândeau lumină pe înțelepciunea din pagină. Versetul trei făgăduia că dacă își încredința munca în mâna Domnului, planurile ei vor izbuti. Totuși, versetul opt o prevenea că puținul celui ce urmează calea dreaptă era mai bun decât bogăția multă a celor răi. La urmă, versetul nouă, versetul echilibrului, îi aduse speranțele și spaimile laolaltă într-o chemare la nădejde.

– „Înima omului se gândește pe ce cale să meargă,” șopti ea, „dar Domnul îi îndreaptă pașii.”

Hannah citi din nou cuvintele binecunoscute, apoi închise ochii.

– Tată, Tu știi ce mult doresc eu ca gândurile și planurile mele să izbutească. Visez la atelierul acesta de rochii din prima ucenicie. Ai deschis uși pentru mine, uși pe care nu le puteam deschide singură, și-Ți mulțumesc. În același timp, Îți mărturisesc că vreau să reușesc. Vreau ca clienții să afle mulțumire în modelele mele. Fruntea lui Hannah se încreți în vreme ce sinceritatea se lupta cu dorința de a nu părea prea ambițioasă ori lacomă în ochii

Domnului. Fie, mai mult decât mulțumire, recunosc: ea. Vreau să fie uluiți de priceperea mea. Ajută-mă să-mi înving mândria și să îmi amintesc că numai prin harul Tău am șansa. Cum de-abia pornesc la drum în aventura asta, adu-mi aminte să mă țin de dreptate, nu de câștig; să caut căi de a-Ți sluji și de a Te proslăvi pe Tine, nu pe mine; și să Te urmez acolo unde mă conduci, chiar de-mi îndrepti pașii pe o cale ce se abate de la drumul pe care l-am croit. Îți mulțumesc.

Se auzi o bătaie slabă în ușă ce puse capăt rugăciunii și îi grăbi bătaiele inimii. Hannah puse Biblia deoparte și sări în picioare. Trimise un amin tăcut înspre ceruri și merse repede la ușă. Dechise și descoperi o versiune mai feminină, mai rotundă și mai agreabilă a domnului Tucker, stând pe verandă.

Părul castaniu al femeii era prins într-un coc cam ciufulit sub o bonetă simplă de paie ce părea mai nimerită pentru o fetiță decât pentru o femeie matură. Niciun fel de podoabe nu îi înfrumusețau rochia de culoare ciocolatie. Cu toate acestea, zâmbetul timid de pe fața ei alunga orice semn de asprime, iar mirosul îmbietor de pâine proaspăt coaptă ce venea dinspre coșul pe care îl ținea o umplu pe Hannah de un simțământ de liniște și o făcu de îndată să se simtă în largul ei.

– Trebuie să fii domnișoara Tucker. Intră, te rog. Ardeam de nerăbdare să te cunosc.

Obrajii fetei se înroșiră și privirea îi ajunsese pe podea, însă zâmbetul deveni și mai generos cum trecu pragul.

– Mulțumesc, domnișoară Richards. Am adus laptele despre care l-ai întrebat pe J.T. și câteva din brișele mele cu mere ca dar de bun-venit.

– Ce drăguț din partea ta. Au un miros delicios. Sper că n-a fost prea mult deranj.

Hannah luă vasul cu lapte care i se oferea și îl puse pe marginea sobei, în vreme ce domnișoara Tucker scotea o legăturică învelită într-un șervet, din coșul mare ce-i atârna de braț. Hannah zări câteva pâini și brișe înainte ca învelitoarea din pânză să fie aranjată la loc.

– Fac produse de brutărie pentru magazinul domnului Hawkins și a fost ceva firesc să mă opresc pe aici în drum. Nu-i niciun deranj.

– O femeie de afaceri, ca mine. Hannah primi briosele și ridică darul la nări. Iar dacă acestea au un gust la fel de bun precum mirosul, faci negreșit un profit frumușel.

Domnișoara Tucker scutură din cap.

– Nu-s o femeie de afaceri *adevărată*. Nu ca tine, cu magazinul tău și cu toate cele. Îmbujorarea din obraji îi reveni, zugrăvindui într-un roz marmorat.

Hannah se uită la ea mai îndeaproape. Chiar avea niște trăsături încântătoare. Gene lungi și negre, un nas fin, buze pline. Părea ca o copilă durdulie, însă Hannah putea, face aproape să dispară rotunjimile, folosind croiala și culoarea potrivită. De-ar putea măcar să o scoată din maroul acela mohorât și să o îmbrace într-un roz încins ori într-un albastrui păun...

– Îmi place să coc, asta-i tot. Domnișoara Tucker îi întrerupse gândurile și Hannah se concentrează iar la conversația lor. J.T. are grijă să avem un trai bun iar eu, după tot ce a făcut pentru mine, sunt bucuroasă să contribui cu orice pot.

– Știu ce vrei să spui. Încă trimit bani mamei mele când am ocazia. Locuiește cu sora mea mai mică și cu soțul ei în est și își face mereu griji că-i o povară pentru ei. Asta, desigur, nu-i adevărat. Emily e cea care poartă de grijă familiei și adoră să o aibă pe mama prin preajmă, mai ales acum când are un copil pe cale.

– Familia ta stă în est? Domnișoara Tucker o măsură din priviri, curioasă. Atunci cum de ai ajuns să vii în Texas?

Hannah zâmbi, punând Biblia pe pervaz, și făcu semn musafirei să se așeze pe bancheta improvizată din cufăr. Scoase cu delicatețe coșul mult prea mare de pe brațul domnișoarei Tucker și îl așeză pe podea.

– Pe când aveam vreo șaisprezece ani, mama mi-a aranjat să fac ucenicie la o croitoreasă de dame cunoscută din Boston, nu departe de casa noastră din Dorchester. După trei ani, avansasem până la asistentă principală când șefa s-a măritat cu fratele unei cliente. A fost un târăboi pe cinste, deși eu și toate fetele vedeam asta ca pe ceva nespus de romantic.

– Și-a mutat afacerea în vest după măritiș?

Hannah scutură din cap și scoase o mică legătură de cartofi dintr-o ladă pe care o puse într-un castron gol. Întorcând lada cu

susul în jos, trase scaunul mic din fața domnișoarei Tucker și se așeză, strângându-și gleznele încrucișate într-o parte.

– Nu. Proaspătul ei soț nu voia ca ea să muncească mai departe, așa că și-a închis atelierul. Din nefericire, prin asta ne-a lăsat pe multe dintre noi fără lucru. M-aș fi putut angaja ca și cusătoreasă ucenică la altă croitoreasă de dame din Boston, însă plata ar fi fost una de mizerie, iar mama și sora mea depindeau de banii pe care îi trimiteam. Așa că, atunci când mătușa celei care m-a luat la lucru, croitoreasă și ea, a venit în oraș la nuntă și mi-a oferit o slujbă cu normă întreagă dacă eram dispusă să mă-ntorc în San Antonio împreună cu ea, am hotărât că vederea mărețului Vest american era o aventură pe care nu mi-o puteam refuza. Am petrecut ultimii doi ani alături de doamna Granbury și, trebuie să mărturisesc, am început să prind gustul de Texas.

– Fără îndoială că-i greu să fii atât de departe de familia ta, totuși.

– Da.

Hannah se gândi la zilele de Crăciun în care nu fuseseră împreună și că nu se va afla prin preajmă la nașterea nepoatei ori a nepotului care trebuia să vină pe lume în două luni. Singurătatea îi dădu târcoale și corpul i se gârbovi până ce își veni în fire și se îndreptă de spate.

– Dar nu-i atât de rău. Am avut șansa să-mi pun la cale o afacere aici mult mai repede decât ar fi fost cu puțință în Boston. Și dacă-s destul de norocoasă ca să-mi fac câțiva prieteni buni în Coventry, viața mea va fi plină. Aruncând o privire la fata liniștită care asculta cu atâta luare-aminte, un simțământ de legătură sufletească se născu în Hannah. Poate că Domnul pregătea deja calea pentru o prietenie care să dureze. Gândindu-se să ofere musafirei sale ceva răcoritor de băut, Hannah se ridică și merse la sobă. Dădu la o parte capacul borcanului și turnă laptele într-o cratiță. Întinse mâna apoi la raftul de sus și luă cutia de tablă de două kilograme cu *Baker's Breakfast Cocoa*, întorcând-o pentru ca domnișoara Tucker să poată vedea marca *Chocolate Lady* cu șorțul și tăvița.

– Pe vremea când Emily și cu mine eram niște fetețe, mama și-a luat o slujbă la moara *Baker Chocolate* ca să ne întrețină, după ce a murit tata. A strâns și a păstrat banii până ce a izbutit să-mi plătească prima ucenicie. Îi datorez totul.

– Pare o femeie minunată. Domnișoara Tucker zâmbi, însă ochii ei păstrau o expresie melancolică și tristă.

– Mama-i la fel de răspunzătoare și pentru pofta mea de ciocolată. Hannah făcu cu ochiul și duse discuția într-o direcție mai veselă. Săptămână de săptămână ea venea acasă cu încă o cutie de pudră, așa că beam cacao cu sfințenie în fiecare dimineață. Acesta-i motivul pentru care am nevoie de lapte. Nu rezist o zi fără cana mea cu cacao de la micul dejun. N-ai vrea să stai să bei și tu una cu mine? Durează numai câteva minute până ce încălzesc laptele.

– Aș dori să pot, dar domnului Hawkins îi place să-i duc produsele înainte să deschidă magazinul. Domnișoara Tucker se ridică în picioare și își luă coșul. Poate altă dată.

– Vom găsi timp negreșit. Hannah zâmbi și puse la loc cutia cu cacao. Acuma, ce-ți datorez pentru lapte, domnișoară Tucker? Aș prefera să plătesc dinainte pentru toată săptămâna dacă-ți convine.

– O să-ți cer numai douăzeci de cenți fiindcă am luat smântâna și am ținut-o pentru copt. Și te rog să-mi spui Cordelia.

– Bucuroasă, iar eu sunt Hannah. Îi dădu Cordeliei bănușii și o conduse la ușă. Îți mulțumesc din nou pentru briose. Fratele tău mi-a fost de așa mare ajutor ieri și-n dimineața asta tu m-ai făcut să mă simt bine primită. Sunt binecuvântată să vă cunosc pe amândoi și aș fi onorată să vă privesc ca pe niște prieteni.

– Asta mi-ar plăcea din tot sufletul, zise Cordelia, sinceritatea licărindu-i în ochi. Oh... J.T. mi-a cerut să-ți zic că n-o să-ți poată aduce lemnul decât mai târziu în după-amiaza asta. Nădăjduiesc c-o fi bine.

– O, Doamne, desigur. O să fiu până la gât în săpun și-n apă cu oțet toată dimineața, sunt convinsă. E bine în după-masa asta.

În vreme ce Hannah se despărțea de Cordelia cu un salut din mână, privirea îi fugi pe partea cealaltă a străzii, spre compania de transport. Un fior supărător de emoție îi strânse inima la gândul de a-l revedea pe domnul Tucker. Ah, inimă trădătoare... Omul acela îi putea schimba emoțiile îndeajuns de repede ca să o amețească de cap. Nu avea nevoie de felul acela de tulburare în ziua aceea. Oricum, freamătul rămase.

J.T. se mișcă greoi în direcția atelierului de rochii ce îl îngrozea, cu crucile a două capre de lemn sub un braț și cu șase scânduri lipite una de alta sub celălalt. Ar fi fost mai lesne să facă două drumuri, dar el voia să ducă fapta asta bună până la capăt, mai repede. Domnișoara Richards stătea pe podețul din lemn, dând cu o cârpă pe un pătrat de geam de la fereastră. Când mișcările ei produsese o serie de scârțâieli, afundă iar cârpa în găleata de la picioare și se mută la careul următor. J.T. lăsa capetele scândurilor pe podea, alături de Hannah, fără niciun efort de a evita zgomotul. De ce ar fi trebuit, când era așa de amuzant să o vadă sărind și țipând la fel de ascuțit precum ferestrele ei curate?

Pleosc!

Ah. De asta.

Aburi usturători de oțet îl înțepară în gât și i-ar fi făcut și ochii să lăcrimeze de nu erau deja umezi de la cârpa ce tocmai îl izbise peste obraz. Cârpa lunecă în jos, pe toată fața, lăsând o dâră rece și lipicioasă, ajunsese mai jos pe piept, apoi căzu pe pământ. Orbecăind, el îndreptă scândurile spre perete și le rezemă de zidul casei, apoi îndoi genunchii și puse jos căpriorii pe partea cealaltă. Păcăniră și poate căzură de pe trotuarul din lemn, dar pe el nu-l mai interesa asta acum. Apoi se îndreptă de spate, cu o încetineală voită, își scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și își șterse umezeala de pe obraz, în vreme ce stimata croitoreasă încerca în zadar să-și stăpânească râsul.

De îndată ce socoti că era în afara primejdiei ca să deschidă ochii, se uită amenințător la ea.

– Îmi pare atât de rău, domnule Tucker. Ea își acoperi gura cu mâna pentru o clipă, pesemne în încercarea de a-și înăbuși ultimele chicote, ca să nu strice efectul amabilei scuze. Când își luă mâna, se mușcă de buză, dar nici măcar dinții nu îi puteau ține zâmbetul. Chiar nu s-ar cădea să te furișezi pe lângă cineva în felu' ăsta. M-ai băgat în sperieți și cârpa mi-a zburat din mână. Făcu o mișcare demonstrativă de parcă el n-ar fi fost chiar acolo de martor.

– Poate ar trebui să te uiți mai cu băgare de seamă la ce-i pe lângă tine.

– O să-ncerc să fac asta. Câteodată am înclinația să mă las absorbită de gândurile mele, mai ales când am de ales între strategii. Ea își lăsa capul într-o parte și îi aruncă o privire cât mai

cochetă peste umăr. *Tu* ce crezi, domnule Tucker? Ar fi o rochie de casă în culoarea levănțicii prea ștearsă pentru o vitrină ori va fi croiala sobră mai nimerită să atragă clientela, decât o rochie de petrecere sclipitoare?

El își dădu ochii peste cap, iar râsul ei îl copleși.

— Nu mă lua-n seamă. N-o să te atrag în calculele mele. Sunt sigură că ai mai multe îndatoriri de bărbat la care să mergi.

Din nefericire, el nu își putea aminti nici măcar una din îndatoririle acelea, văzând cum bucuria se revărsa din ființa ei precum un izvor de apă cu gust dulce. Ea se aplecă să ridice cărpa căzută și el observă că ea își legase una izbitor de asemănătoare peste păr. Era un lucru neplăcut la ochi, de culoare cafenie și presărat cu multe pete portocalii. Cineva putea crede că vederea acestuia va ajunge să îl facă a se uita în altă parte dar, chiar și alături de rochia ei de lucru, fără formă și pătată, nu ajungea să îi alunge privirea. Oare nu învățase nimic din trecut? Femeile frumoase nu erau altceva decât o pacoste—niște cochilii, lipsite de profunzime ce erau purtate de vânt în clipa în care viața devenea puțin mai lipsită de confort.

J.T. își jurase să nu lase niciodată frumusețea femeilor să îi pună sub papuc dreapta judecată. Nu avea să pice în capcana aceea. Dacă se căsătorea vreodată, va fi cu o femeie cu profunzime spirituală și care slujea celorlalți fără egoism. O tovarășă de viață, una care să îl încurajeze și care să stea alături de el, la fel de dâră în vremuri de restriște ca și în cele bune. Nu voia un ghemotoc drăgălaș de puf ce i s-ar suci pe după grumaz și l-ar trage în jos precum o piatră de moară.

— Vine o zi când te-oi prinde că zâmbești cu adevărat, domnule Tucker, zise ea, făcând din deget înspre el, iar când o veni, ai grijă, că voi cânta de bucurie pentru victorie.

— Toți avem nevoie de țeluri în viață, domnișoară Richards. Cu un gest larg, J.T. își aruncă două scânduri pe umăr și se uită pătrunzător la ea, de sus. Al meu îi să duc lucrurile în privința asta până cade prima zăpadă. Crezi că am vreo șansă să văd că se-ntâmplă asta?

Hannah scutură din cap și urcă scările în vârful picioarelor, hotărâtă să nu îi îngăduie domnului Tucker să o prindă iar călcând apăsător. I s-o fi băgat el pe sub piele și i-o fi zgândărit el toanele, dar nu trebuia să pună paie pe foc. El lăsa scândurile pe podea, după ușă, apoi făcu cale-ntoarsă fără nicio vorbă, după caprele de lemn.

De îndată ce el se întoarse, îi luă numai două minute ca să pună pe picioare o masă improvizată. Ea scoase o cană cu apă în vreme ce acesta lucra și o pregăti pe când își isprăvea lucrul. Încruntându-se ca de obicei, el acceptă cana cu șovăială. Firea luptătoare dinăuntrul ei chiui de bucurie la victoria aceea neînsemnată. Domnul J.T. Tucker putea să îi clintească echilibrul, dar, de acum înainte, ea refuza să îl lase să o facă să îi fugă picioarele de sub ea. O să își dovedească îndrăzneala în fața lui și poate că până la urmă va scoate din el zâmbetul acela ascuns.

– Mulțum. El îi trânti cana în palme și se întoarse către ușă. O să-ți mut rafturile alea în atelier, apoi o iau din loc.

Sorbind și ea repede și cu poftă o înghițitură de apă, Hannah lăsa cana în ligheanul pus pe podea și făcu pași iuți înspre el. Pe când ea încuiase ușa și fugea în jos pe scări, el era deja în atelier. Hannah se lăsa pe ușă și întinse mâna după clanță ca să îl urmeze, dar clanța scăpă de atingerea ei pe când el deschidea ușa de dinăuntru, smucind-o. Hannah se poticni la intrare, oprindu-se cu capul în pieptul domnului Tucker. Mâini puternice, dar surprinzător de tandre o apucară de brațe și o puseră din nou pe picioare. O căldură mare îi cuprinse obraji.

Oare nu hotărâse ea mai adineaori să nu îl lase pe bărbatul acesta să o facă să i se moaie picioarele? Faptul că hotărârea ei fusese într-o doară, și nu adevărată, nu o liniștea. De două ori în tot atâtea zile ea se lovise de bietul om. Nu era de mirare că se grăbea atâta să fugă de ea. Nefiind în stare să îl privească în ochi, ea se concentra asupra bărbiei lui.

– Regret că mă tot năpustesc peste tine în felu’ ăsta, domnule Tucker. Chiar n-a fost intenția mea.

J.T. înghiți în sec. Nodul de sub maxilarul lui urcă și coborî într-o mișcare lentă pe care Hannah o găsi fascinantă într-un mod straniu. Apoi, înainte să poată clipi, el își dresе glasul și îi dădu drumul atât de brusc, încât aproape căzu iar peste el.

– Eu... ăă... trebuie să mă duc. El pași pe alături, încercând să treacă ușurel de ea și să iasă pe ușă.

Din fericire, Hannah își veni în fire și își aminti ceva cu o clipă înainte ca el să plece. Mai avea nevoie de un lucru de la el pentru a termina pregătirile la atelier.

– Pot să-ți cer o ultimă favoare, domnule Tucker?

El se opri și Hannah putea jura că îi ajungea la urechi răsuflarea grea venind dinspre el, de parcă era un armăsar tânăr ce se pregătea să o ia rupă la fugă.

– Nu ți-aș cere dacă n-ai fi singurul bărbat pe care îl știu cu adevărat în oraș.

El nu rosti niciun cuvânt, stătu numai în loc respirând pe nările lărgite și dându-i emoții. Ea trase aer adânc în piept la rândul ei și zise pe nerăsuflăte ultimele cuvinte ale cererii.

– Sper să pot împrumuta niște unelte de la tine. O nivelă și o șurubelniță? O să ți le dau înapoi până deseară ori cel târziu mâine dimineață. Aș vrea să-mi montez rafturile și vitrina înainte de lăsarea nopții ca să pot deschide magazinul mâine.

Hannah se uită țintă la profilul bărbatului ca să îi surprindă reacția. El își scoase puțin bărbia în afară și un mușchi i se zbatu în maxilar, înainte de a vorbi, într-un sfârșit:

– Îmi pare rău, zise el, cu o voce gătuită. Am treburile mele. Nu pot să fiu omu’ tău bun la toate, să pun polițe sus și altele toată după-amiaza. Va trebui să rogi pe altcineva.

În ciuda hotărârii ei de mai devreme, Hannah luă foc. Merse mai aproape de îngâmfatul domn Tucker ce se tot stropșea cu fel de fel de născoceli și se îmbăfoșă:

– Te-am *rugat* să faci pe omu’ bun la toate pentru mine? Nu. Am întrebat pur și simplu un vecin dacă aş putea împrumuta unelte lui. De erai atent la vorbele mele, în loc să te gândești numa’ la ideile tale fixe, puteai înțelege ce am spus eu de fapt. Sunt fără-ndoială în stare să agăț câteva polițe fără vreun bărbat care să mă comande, așa că n-ai grijă. Sunt sigură că domnul Hawkins o să-mi vândă lucrurile de care am nevoie. N-o să te mai deranjez.

Ea pași în lături să îi facă loc, dar el rămase pur și simplu acolo, așa că ea se duse la găleata folosită la spălatul geamurilor, trânti cârpa cu săpunul pe caroul din mijloc și începu să frece. Toată fereastra era deja curățată, însă nu putea trece de statuia celui ce îi tăia calea spre atelier, astfel încât trebui să se mulțumească a nu-l lua în seamă.

Ușa atelierului se închise cu un țăcănit. Ea refuză să se întoarcă. Călcăiele cizmelor lui sunau pe podul din lemn, apoi se auziră înfundat lovind lutul drumului, dar ea nu se uită după el. Nu își ceruse iertare, nu își luase rămas-bun. Punând mâna pe găleată, ea făcu pași mari prin atelier, fără să îi pese de apa ce i se vărsa pe papuci, în timp ce se mișca. Ținea capul sus, doar în caz că el o urmărea, dar în clipa în care închise ușa se domoli. Indignarea o putea ambiționa numai până ce o cuprindea regretul și afrontul ei amuțise deja pentru a face loc glasului conștiinței. Iar mesajul pe care aceasta din urmă îl scrisese pe inima ei o rușină.

Nu avea niciun drept să-i arunce omului o tiradă, doar fiindcă el nu voia să o ajute. La urma urmei, ea nu făcuse nimic altceva decât să îi tot pretindă, de când sosise în oraș. În mod limpede, el nu era felul acela de om voios și, deși el nu ar fi trebuit să ajungă grabnic la concluzii atât de puțin laudative pe seama ei, nu îi merita mânia.

O salvase de la o cădere ce o putea răni, vorbise cu sora lui să îi aducă lapte, îi făcuse o masă fără a fi rugat și chiar îi dăduse lemn fără bani pentru rafturile din atelier. Hannah își trecu o mână de-a lungul marginii unei scânduri pe care el o rezemase de perete, lângă ușă. Căutând să nu se înțepe cu vreo așchie, o atinse ușor până ce fu convinsă că suprafața era netedă. Se uită mai îndeaproape, luând fiecare scândură. Toate fuseseră netezite de la un capăt la altul și răiate la o lungime egală. Lemnul aruncat dintr-o grămadă de resturi nu putea fi la fel de bine pregătit

pentru folosință, fără ca cineva să își facă timp să taie și să finiseze fiecare bucată.

Acum se simțea și mai rău. De ce trebuia tipul ăsta să fie așa o contradicție? Acțiunile lui exprimau bunătate, respect, și treceau mult dincolo de ajutorul convenit unui vecin. Cu toate astea, atitudinea lui ursuză o supăra la fel precum un fir încâlcit de bobină ce refuza să se deznoade. Ce latură a caracterului său putea ea să creadă?

Un bufnit înfundat se auzi de partea cealaltă a ușii. Probabil nu l-ar fi auzit dacă nu stătea atât de aproape. Hannah se răsuci în direcția sunetului și zări silueta cunoscută a unui bărbat trecând pe lângă fereastra ei.

Trăgând aer în piept cu putere, se căzni să își caute cuvintele pentru o scuză potrivită, apoi deschise ușa. Ieși ca să îl strige, dar se împiedică în ceva de la picioarele ei. Aplecându-se în față, inspiră dureros și își recăpăta echilibrul. Pe când se ținea bine, domnul Tucker intra în spălătoria de alături. Cu degetul mare de la picior zvâcnind și cu inima la fel, îndurerată de șansa pe care o pierduse de a-i cere iertare, Hannah se suci și făcu șchiopătând cei câțiva pași înapoi la ușă. Coborând privirea să vadă de ce se împiedicase, își mușcă buza și uită de deget. Acolo, dinaintea ușii, erau puse o nivelă și o șurubelniță. Luă uneltele în brațe, măturând cu privirea cărarea pe care domnul Tucker o luase către spălătorie. Poate nu îl va pricepe niciodată, însă ceva îi spunea că tocmai primise o cerere de iertare, una care vorbea cu o convingere ce umbrea orice cuvinte ar fi putut el oferi.

O stavilă de fierbințeală cu aburi îl întâmpină pe J.T. cum intra prin ușa spălătoriei. Își trase pălăria de pe cap și închise ușa după el, dorind să o fi putut lăsa deschisă ca să aibă aer, dar știa că Louisa l-ar face cu ou și cu oțet dacă ar lăsa înăuntru praful purtat de vânt ca să-i murdărească hainele curate.

– Ai de lăsat sau de ridicat ceva? strigă o voce chinuită din încăperea din spate.

– Eu sunt, Louisa. J.T. se încruntă privind atent la podelele deformate și la crăpăturile din perete. Pesemne că și acoperișul avea spărturi. Dacă nu o putea muta în altă clădire, va trebui

să afle o cale de a o repara pe aceasta, lucru anevoios din vreme ce mândria spălătoresei împunea mai aprig decât spinul unui cactus.

– Hai în spate, J.T.

După ce tuberculoza îi răpise bărbatul în urmă cu doi ani și o lăsase cu trei guri de hrănit, Louisa James își vânduse ferma și închiriasse spațiul acesta în oraș. Abia mai rămânea cu ceva după ce plătea chiria, dar reușea să își câștige cu greu traiul, spălând pantaloni și scrobind cămăși pentru orașeni.

El îi admira vrednicia, dar aceeași duritate o făcea să respingă orice avea iz de pomană. El își făcu drum printre mesele pe care stăteau teancuri de haine spălate și călcate ce își așteptau stăpânii, căldări goale și uscătoare de haine strânse, ce puteau fi puse înăuntru atunci când se strica vremea. Intrând pe ușă, el o găsi pe Louisa aplecată deasupra mesei de călcat, cu fierul în mână, netezind încrețiturile de la mâneca cămășii albe din bumbac, bărbătești. Cu o mișcare repetată iar și iar, ea puse fierul pe sobă, desfăcu mânerul cu un țacănit și îl trânti peste un fier mai fierbinte, în vreme ce Mollie de numai șase ani dădu cămașa aranjată sorei sale mai mari, Tessa, apoi trase altă haină din coșul foarte încăpător de pe podea și o așeză la îndemână pentru mama ei. Tessa, copila cea mijlocie în vârstă de opt ani și cea mai prietenoasă din familie, ridică ochii la el și surâse.

– Bună, domnule Tucker. Danny te așteaptă în spate. A pus deoparte toate lucrurile mici, cum ai zis, și le-a ținut pe cele mari pentru tine.

Cum reușea copila să converseze și să împăturească în același timp era de mirare, dar cămașa stătea întinsă într-un dreptunghi îngrijit pe când își trase suflarea.

– Mulțam, micuțo. Îi trimise o otheadă și ea chicoti.

El ciupi nasul lui Mollie când trecu pe lângă ea și dădu din cap în semn de salut spre Louisa. Femeia era firavă și spetită, cu mâinile înroșite și încrețite de la munca fără sfârșit. Fire de păr de culoarea închisă a cenușii îi cădeau peste față, ude de sudoare dar, cu toate astea, el nu o auzise niciodată văicărindu-se.

Acum că strânsul recoltei era aproape gata își va pierde ajutorul, deoarece copiii se întorceau la școală pentru semestrul de iarnă. Alți oameni aflați în situația ei ar ține copiii acasă, mai

cu seamă fetele, însă Louisa îi puna să se dichisească și să fie pregătiți înainte ca profesorul să sune clopoțelul. J.T. își dădea seama că ea nu voia ca Tessa și Mollie să ajungă să spele hainele murdare ale altora pentru tot restul vieții lor, iar el o respecta pentru acest lucru. Dorea numai ca ea să binevoiască să accepte puțin ajutor din partea oamenilor, din când în când.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine, J.T., înainte să vorbim despre lemn. Louisa se frecă pe sub bărbie cu dosul palmei și înclină capul spre ușa din spate.

– Fie. El o urmă afară și se bucură de adierea răcoroasă ce plutea prin curte, în timp ce își puna pălăria la loc.

– Am cunoscut-o pe croitoreasa cea nouă în dimineața asta, zise Louisa. Am dat de ea la pompă la crăpatu' zilei.

J.T. dădu din cap și mintea îi zbură la domnișoara Richards. Nu se așteptase să fie trează așa de devreme. Femeia era la fel de imprevizibilă precum un uragan din Texas.

– S-a oferit să-i dea lu' băiatu' meu un dolar pe săptămână ca să-i umple lemnăria. Zicea că n-are nevoie de multe, cum face de mâncare numa' pentru ea și că și-o strânge ea surcele în timpul *promenadei* zilnice, ce-o mai fi și asta. Louisa își încrucișă brațele peste piept și își încordă picioarele, parcă gata de o bătaie. Știu că ar fi trebuit să te-ntreb mai întâi, că văd că tu ești acela care are mereu de cioplit, da' m-am învoit cu ea și n-am de gând să stric socoteala.

J.T. băgă mâna în buzunarul de la cămașă și scoase o scobitoare. O duse la gură fără grabă și numai după ce fu strânsă bine între mâsele îi vorbi vădanei James, sperând că s-a mai destins între timp.

– Socot că poți face orice vrei legat de asta, Louisa. Îi lemnu' tău, cumpărat și plătit de fiecare dată când Daniel scoate gunoiu' dintr-o boxă din magazie. Îl plătesc pe Tom pentru aceeași treabă.

– Băiatu' are numa' zece ani. Lucrează de două ori mai mult ca să facă pe jumate munca lui Tom și tu știi asta.

– Poate. Da' face lucru' pe care i-l cer. Nu-l țin cu forța, doamnă, așa că dacă nu crezi că tăiatul lemnului pentru tine o dată pe lună îi o plată adevărată, presupun că pot lăsa lemnul deoparte și să-ncep să-l plătesc pe băiat cu banu' jos. Ce ți-ar

plăcea? Își mută scobitoarea în partea cealaltă a gurii și trimise o privire aspră către ea.

– Știi că n-am vreme să tai lemnu' singură și cel din urmă lucru de care am nevoie îi ca Danny să-ncerce să s-apuce de treaba asta și să-și taie vreun picior.

El văzu mândria cum se lupta cu simțul practic, în vreme ce femeia se uita lung la tânărul Daniel care trăgea după el bușteni mari la butuc. J.T. îi ceruse lui Daniel să lucreze la atelierul lui numai ca să aibă un pretext să le dea lemne și Louisa era prea dezghețată să nu știe asta. Dar cu toată apa pe care o încălzea la spălat și cu soba ce trebuia ținută încinsă cât era ziua de lungă la călcat, ea lua din rezerva de lemne mai mult decât putea să pună la loc. Spiritul practic învinse, numai că mândria se dădu în stambă.

– Ei bine, am vrut doar să mă asigur că n-ai fost jignit ori altceva. Știam că aveam lemnu' cum se cade. Pufni și, cu o rotire a fustelor ei în culori șterse, se întoarse la munca din casă.

Doamne, păzește-mă de femeile căpoase și mândre. Păreau a roi în jurul lui în ultima vreme. Fericit să rămână cu singurul bărbat din preajmă, J.T. se aplecă pe sub un rând de haine încă la uscat pe sfoară și merse la Daniel. Copilul era unul liniștit și asta îi convenea lui J.T. de minune. După ce zbârli părul băiatului și după ce îl lovi prietenește pe spate, ridică securea și începu a o mânui.

Cei doi lucrară umăr la umăr—J.T. crăpa buștenii; Daniel îi stivua într-o grămadă. Firesc. Fără pene înfoiate, fără acuzații pișcătoare, numai doi bărbați care lucrau alături fără multă pălăvrăgeală. Spre nefericirea lui J.T., tot ce reușea să aibă în gând în vreme ce lucra erau penele ciufulite și acuzațiile usturătoare de la o găină anume. Domnișoara Hannah Richards. Înfipse lama securii în bușteanul de sub el cu un trosnet ce nu reuși să îi alunge imaginea ei din minte.

Lovi iar și bușteanul pocni despicându-se. J.T. se încruntă. Acum că avea vreme să cântărească lucrurile, își dădu seama că protestele ei nu însemnau neapărat că nu îi ceruse oarecum ajutorul. Pesemne nu voia să recunoască asta pur și simplu. La urma urmei, cele mai multe femei nu știau deosebi un capăt al șurubelniței de celălalt iar ea arăta destul de istovită după ziua

petrecută la curățenie. O fi prea obosită ca să ridice scândurile acelea destul de sus cât să pună polițele. Tot mai avea să se ocupe de niște treburi pe la bancă, și după aceea se putea opri pe la magazinul ei, să scutească o altă vizită pe la ea a doua zi.

O oră și jumătate mai târziu, după ce crăpase toți butucii din curte, J.T. se spală la pompă, strânse mâna omuleșului ce îl ajutase și se îndreptă spre bancă. Louisa putea să nu ia pomană de bunăvoie, însă J.T. avea un plan să rezolve și asta. Ea nu îi putea refuza ajutorul dacă nu avea habar de acesta, nu-i așa?

J.T. intră în bancă tocmai pe când funcționarul punea semnul *Închis* la fereastră. Omul îl salută cu un semn din cap înainte să facă pași grăbiți spre cușca lui de casier. Proprietăreasa pensiunii din oraș stătea la ghișeu, dând nerăbdătoare din picior, vădit nemulțumită de întreruperea tranzacției.

– E Paxton aici? întrebă J.T.

Funcționarul se făcu nevăzut în spatele ghișeului, apoi deschise fereștriuca și întâlni privirea lui J.T. pe după o pană îndoită din boneta doamnei.

– E cu un client în clipa asta, dar puteți ocupa un loc pe bancheta din fața biroului. Ar trebui să isprăvească în curând.

– Mulțam.

J.T. își atinse pălăria cu degetele și înclină capul înspre femeia care îi arunca priviri amenințătoare peste umăr, înainte să își rotească iar ochii acuzatori spre nefericitul funcționar. După ce schimbă o privire complice cu cei doi văcari care stăteau la rând, toți cei trei bărbați arătându-se mulțumiți să se afle de partea ghișeului destinată clienților, J.T. se resemnă și făcu un drum ocolitor până la banchetă.

Prea neliniștit ca să se așeze, își puse un picior pe scaunul banchetei și își sprijini cotul pe coapsă. Nu îi plăcea să acționeze prin spatele Louisei, dar femeia nu îi lăsa prea mult de ales. Scriptura îl învățase că un om ar trebui să dea fără să știe stânga ce face dreapta. Louisa tocmai juca rolul mâinii stângi. Cu toate acestea, ascunderea îl deranja, îl făcea să se simtă de parcă făcea un lucru rușinos.

Fâșâitul abia auzit al unei uși bine unse ce se deschidea atrase atenția lui J.T. Își lăsa piciorul pe podea și își îndreptă ținuta. Floyd Hawkins și fiul său, Warren, își făcură apariția din biroul lui Elliott Paxton. Hawkins cel în vârstă sporovăia în termeni prietenoși cu bancherul, însă fiul nu participa la conversație. Warren își îndepărtă părul mult prea lung de pe față și dădu cu ochii de J.T. Ochii i se lărgiră puțin și gâtul i se întinse ca și cum gulerul îi devenise deodată mult prea strâmt.

Băiatul era mereu neliniștit în preajma lui. Nu fusese dintotdeauna astfel. Warren se purtase diferit numai în ultima vreme, de parcă încerca să îl impresioneze ori așa ceva.

N-ai putea zice că eforturile lui aveau vreun rezultat. Tinerelul avea un semn pe față, de mărimea Stâncii Gibraltarului. Nu era marfă proastă ci doar unul care deranja cu aerele lui țâfnoase și cu expresia lui mohorâtă. Părea a crede că lumea îi datora ceva fiindcă se născuse cu un semn pe față. J.T. putea fi înțelegător cu privire la stânjeneala și frustrarea ce veneau odată cu șicanările din curtea școlii, însă Warren nu mai era copil. Sosise vremea să înceteze cu îmbufnarea și să înceapă a se purta ca un bărbat. Respectul nu va fi câștigat în niciun alt fel.

De parcă Warren i-ar fi auzit gândurile, el își îndreptă umerii și se apropie.

– J.T.

J.T. întoarse capul. Fie urechile lui aveau nevoie de o curățire bună, fie Warren tocmai își lăsase timbrul vocii cu vreo două note sub cel normal. J.T. își înfrână pornirea de a-și da ochii peste cap.

– Warren.

Băiatul îl apucă de reverele hainei și se ridică pe vârfuri.

– Tati și cu mine ne gândim să ne mărim afacerea. Domnul Paxton ne ajută să finanțăm extinderea.

– Chiar așa? J.T. chiar nu era deloc interesat de afacerile familiei Hawkins, dar Warren părea să aștepte vreun soi de răspuns.

– Eu... ăăă... m-am gândit că sora ta ar putea să vină pe la noi la cină într-o seară să vorbim despre extindere. Din vreme ce schimbarea o interesează și pe ea... vreau să zic, pentru că noi îi vindem produsele.

J.T. ridică din sprâncene și-i aruncă lui Warren o privire ce trebuie să fi fost grăitoare pentru cât de lipsit de noimă i se

părea comentariul, fiindcă băiatul lăsă ochii în jos și râcăi cu vârful piciorului podelele din lemn. De ce i-ar păsa Deliei că ei își deschid încă un magazin undeva? Nu însemna că va lucra și pentru acela. Afacerea ei era numai pentru cei din partea locului.

Totuși, Delia îl vedea pe Warren ca pe un prieten și nu ar fi voit ca J.T. să îl pună pe băiat în încurcătură—indiferent cât de mult o merita el. Așa că își dresе glasul și scorni ceva ce aducea a scuză cât putu de bine.

– Sunt convins că Delia se va bucura să audă de planurile voastre într-una din zilele astea.

Warren ridică deodată capul și un zâmbet i se întinse pe față. Văzându-i răspunsul, conștiința lui J.T. se încinse. Poate ar trebui să îi dea puștiului un răgaz. Era încă verde. Cu ceva mai multă experiență de viață și ar putea scăpa, maturizându-se, de atitudinea aceea îngâmfată. Nu trebuise niciodată să își poarte de grijă cu adevărat, având magazinul tatălui mereu acolo pentru el. Și, din ce înțelesese J.T., Warren începuse să ia în primire mai multe răspunderi—să țină registrele, să livreze marfa, să vadă de inventar. Poate se cădea să se străduiască mai mult să fie tolerant.

– O să-i zic de asta negreșit, atuncea, zise Warren, umblând iar fudul. Poate se va bucura să stea la masă cu un om care nu miroase a balegă.

Poate că totuși ar trebui să îi dea băiatului o lecție de viață adevărată și să îi bage limba aceea pe gât. J.T. îl privea fix fără a mișca măcar un deget, îndreptându-și tot afrontul în expresia feței. Râsetul fornăit ce pufni pe nasul lui Warren odată cu farsa-i neobrăzată se stinse într-o tuse și se făcu din nou liniște.

Chiar și după ce Warren lăsă capul în jos, J.T. nu se înduplecă. Voia să își țină privirea aprigă pe țeasta băiatului până ce scotea din ea un dram de bun-simț. Din fericire pentru Warren, tatăl își încheie conversația cu bancherul și veni lângă ei.

J.T. ridică privirea.

– Ziua bună, Hawkins.

– Tucker. Întinse mâna lui J.T. și o scutură, strângând-o bine. Zâmbetul bărbatului și căldura lui sinceră reușiră să domolească mult starea de spirit a lui J.T. Regret că am zăbovit mai mult la domnul Paxton. Nu mi-am dat seama că așteptai.

– E-n regulă. Nu-s pe aici de multă vreme.

Warren se strecură către intrare.

– Hai să mergem, tati. Știi că mamei nu-i place să aibă grijă de magazin când trebuie să și gătească la cuptor.

– Ai dreptate. Hawkins făcu un semn discret din mână în timp ce trecu de J.T. Transmite Cordeliei cele mai bune urări din partea noastră.

– Așa o să fac.

Cei doi se făcură nevăzuți pe stradă și J.T. abia avu răgazul să își amintească de ce venise acolo, până să ajungă Elliott Paxton la el.

– Domnule Tucker!

Bancherul își întinse brațele larg într-o primire călduroasă, cu o dispoziție atât de plină de entuziasm, încât J.T. s-ar fi ferit de era altcineva. Dar acela era felul lui Paxton de a fi. După cinci ani, se învățase cu gesturile exagerate ale bancherului. Astăzi, dacă omul l-ar fi salutat cu un gest grav din cap, J.T. ar fi cerut funcționarului să cheme doctorul.

– Intră, tinere. Intră. Paxton ținu ușa larg deschisă până ce J.T. intră în birou și se așeză pe un scaun. Ce pot face pentru dumneata azi, domnule? Întrebă el închizând ușa cu un pocnet.

– Vreau să aflu dacă proprietarul casei în care Louisa James are spălătoria ar putea fi convins să o vândă.

Bancherul stătea pe scaunul din spatele biroului și lovea ritmic cu degetul în blat.

– Mă gândesc că aș putea pune niște întrebări. Dacă-mi amintesc bine, bărbatul cu pricina are o afacere cu terenuri în Waco. N-ar fi greu să trimit câteva telegrame contabilului. Totuși, nu pot zice că ți-aș recomanda clădirea aceea ca investiție. Clădirea n-a fost reparată, ani la rând.

– Știu. J.T. își frecă bărbia. Aveam de gând să cumpăr magazinul de alături, dar proprietara mi-a refuzat oferta.

– Ah, da. Are să fie un atelier pentru rochiile de dame, cred. Am tras cu coada ochiului la croitoreasa cea nouă cum își spăla gemurile mai devreme. Încântătoare femeie.

– Da... păi... speram să-i pot oferi doamnei James o locație mai potrivită pentru afacerea ei de spălătorie—una cu patru pereți ca lumea și cu un acoperiș ce nu picură. Dar șansa asta nu mai există. Atunci m-am gândit că aș putea cumpăra locul în care stă, să-i scad chiria și să fiu un proprietar adevărat. Știi ce vreau

să zic, să repar acoperișul, să fac pompa să meargă—lucruri din astea.

— Înțeleg. Elliott Paxton își lovi ușor buzele cu degetul și îl contemplă cu o privire ațintită ce-l stânjenea pe J.T.

— Țasta-i un plan lăudabil, fiule, zise bancherul. Sunt impresionat.

J.T. se fățăi pe scaun și se uită urât la genunchii purtați ai pantalonilor săi. Detesta să vadă oamenii făcând prea mult caz de unele lucruri. Doar nu construia Louisei un căsoi ori așa ceva. Voia numai un prilej de a o ajuta din când în când fără a o scoate din sărite. Asta era tot. Nu era nimic care să impresioneze pe cineva.

— E un om rar acela care și-ar cheltui banii câștigați cu greu pe o proprietate fără valoare ca să înlesnească o văduvă care nu-i este rudă. Măi să fie, cei mai mulți ar lua în răs numai gândul acela.

Comentariile lui Paxton se tot înmulțeau, lăudându-l pentru virtuțile sale inexistente până ce J.T. nu mai putu răbda. Sărind din scaun de parcă pernei i-ar fi crescut deodată dinți, J.T. se retrase. Făcu doi pași mari către ușă și strânse clanța.

— Atunci, o să te interesezi de asta pentru mine?

Paxton încuviință din cap, cu sprâncenele ridicate a nedumerire. Dădu să se ridice.

— Desigur, dar...

— Mulțam.

J.T. îl salută cu un gest al mâinii și evadă din biroul bancherului. Apăsarea din piept se domoli numai după ce ieși din bancă. Știa că Paxton va fi discret. Își construise o reputație de om de încredere. Cu toate astea, ar fi fost mai lesne dacă Hannah Richards nu i-ar fi furat clădirea. Atunci n-ar mai fi fost nevoie să îl amestece și pe bancher în povestea asta, n-ar mai fi purtat o conversație nelalocul ei și nu s-ar fi furișat prin spatele Louisei.

Junghiul sincerității îl împunse. Fie, așadar domnișoara Richards nu îi furase imobilul, cum s-ar zice. Oricum, femeia se vădea a fi o prezență supărătoare. Nu numai că fusese un ghimpe în planurile lui de a o ajuta pe Louisa dar, după întâlnirea lor de mai devreme, acum se simțea obligat să îi pună rafturile sus. Cizmele lui J.T. sunau pe scândurile podețului cum mergea către magazinul aflat la capătul străzii. Se opri dinaintea ușii și trase

bine aer în piept, scormonind prin buzunarul cămășii după o scobitoare.

Punând-o între dinți, își încleștă falca și își aminti să tacă din gură cât mai mult posibil.

Nu i-ar prinde bine să se ia din nou de domnișoara Richards. Trudise toată ziua și probabil era istovită. Nemulțumită, de asemenea. El se înfioră la imaginea pe care i-o dădea gândul acela. Fetișcana trebuie să fi întâmpinat ceva greutăți în ultimele ceasuri. Dacă era tot așa, nu avea ce-i face.

J.T. furișă o privire prin fereastră, curios să vadă dacă ea își lăsase baltă planul ori se afundase în muncă până peste cap. Ceea ce descoperi îl uimi într-o asemenea măsură, încât își dădu pălăria pe spate și se uită pentru a doua oară ca să se lămurească. Un cuier din cârlige fusese fixat pe peretele din nord, perfect echilibrat și sigur după câte se vedea, fiindcă trei rochii stăteau agățate pentru prezentare. Opt scoabe puse două câte două în rând ieșeau în afară pe peretele dinspre sud, cu trei polițe deja la locul lor.

Materiale colorate împodobeau rafturile, chiar și ochiul lui neînvățat putând desluși că erau îmbinate meșteșugit. Câteva din păpușile ei, încă neîmbrăcate, stăteau într-un colț, privindu-și stăpâna care avea de lucru cu felul în care cădea materialul din colțul celui de-al treilea raft. Cum căsca gura, scobitoarea îi atârna lui J.T. fără sprijin pe buza de jos.

Iscușința domnișoarei Richards nu fusese o laudă în van, iar cererea ei *nu fusese* un șiretlic. Dar povestea asta nu avea sens. De ce ar avea o femeie cinstită un magazin ce ridică în slăvi frumusețea exterioară?

Hannah deschise ochii spre o zi plină de semne bune. Soarele încă nu atinsese creasta orizontului, însă o roșeață discretă lumina cerul de dinaintea zorilor în timp ce ea scotea apă din bazinul sobei ca să se spele pe obraz. Miercuri—deloc ziua obișnuită pentru a deschide o nouă afacere, dar ea era prea entuziasmată ca să amâne. Petrecuse seara de dinainte vopsind cartoane.

Unul avea cuvintele *Deschis* pe o parte și *Închis* pe cealaltă și al doilea avea lista cu serviciile. *Rochii de dame și croitorie aleasă* era pe rândul de sus cu litere mari de tipar și *Modificări și reparații* scris mai mic, de mână, în partea de jos. Câte un carton pentru fiecare geam. Avea să comande un semn mai mare pentru partea din față a clădirii ceva mai târziu în aceeași zi.

Domnul Hawkins îi spusese că fierarul făcea și semne indicatoare cu reclame pentru magazine, pe care tot el le inscripționa. Îi putea face o vizită după ce înapoia uneltele domnului Tucker. Alungându-și repede gândurile de la proprietarul cel enervant al companiei de transport, Hannah se întoarse în camera ei de dormit și își scoase cămașa de noapte. Fuste de tot felul o încurcau în picioare în timpul exercițiilor fizice zilnice, așa că prefera să se miște în pantalonași și să se schimbe de haine atunci când avea ocazia să fie singură.

Punându-se în genunchi, ea scoase o cutiuță plină de echipamente de sport de sub pat. Alese două gantere lustruite din lemn de arțar ce cântăreau cam un kilogram și se propti cu călcăiele picioarelor ei goale lipite și cu vârfurile în afară. Făcu treizeci de minute de exerciții repetate. Brațele drepte ridicate

lateral, deasupra capului și apoi înainte. Apoi, cu brațele îndoite făcu mișcări de lovire în sus, în jos, iar în sus sau lateral după pozițiile felurite ale corpului. Continuă cu aplecări pe spate și cu fandări din picioare, toate cu greutatea în mâini. După aceea făcu întinderi pe podea, unde se întinse până la vârfurile picioarelor, cu ganterele deasupra capului, apoi îndoii genunchii și se ghemui, atingând podeaua cu greutatea. Repetă fiecare mișcare de douăzeci de ori înainte să treacă la exercițiul următor și pe când termină mușchii îi erau bine întinși și simțea o durere care o mulțumea.

Hannah își șterse sudoarea ușoară de pe trup cu cârpa umedă pe care o folosisese la față ceva mai devreme, apoi își puse costumul de gimnastică. Înlocui șorțul murdar cu unul curat și legă șireturile de la pantofii cu tocuri joase pe care îi lua la plimbare. Cum nu cunoștea bine împrejurimile, plănuia să meargă de-a lungul drumului ca să nu se rătăcească. La întoarcere, se va aventura mai departe pe câmp ca să strângă bețe și rămurele uscate de surcele. Își trecu șnurul unei boccele mari din pânză de sac pe după cap și peste umăr și o dădu dinapoi, unde nu avea să îi încurce mersul sprinten. Astfel ea se așternu la drum în prima ei plimbare prin Coventry.

Fără a se aștepta să vadă pe cineva prin preajmă la primele ore ale dimineții, Hannah aproape se încurcă în mers atunci când J.T. Tucker își făcu apariția la o încrucișare de drumuri de lângă magazin. Își stăpâni un icnet a mirare și merse mai departe, dându-i numai un zâmbet și un salut discret din mână în timp ce se îndrepta către nord, afară din oraș. El îi întoarse gestul cu o sprânceană înălțată ce putea veni fie din surprindere, fie din mustrare. Era cu neputință de știut.

Hannah își semeți capul și grăbi pașii până aproape de o alergare, cu brațele legănându-se pe lângă ea cu elan. Domnul Tucker nu o intimidă. Putea crede ce-o pofti. Exercițiile fizice intense făceau bine la trup. Mai mult, poate chiar îi salvaseră viața. Cum distanța dintre ea și Coventry se mărea, pașii lui Hannah încetiniră la ritmul lor obișnuit, repede, dar nu intens.

Frumusețea dimineții o liniști cu cântece de păsărele și cu razele soarelui. O adiere proaspătă făcea jocuri prin șuvițele subțiri de păr pe care i le scotea din cosițe și ea ridică o mână ca să le pună bine pe după ureche.

Reacția domnului Tucker nu era diferită de cea a majorității oamenilor. Doamna care avea pensiunea în care locuise în San Antonio îi atrăsese atenția de câteva ori că trebuia să fie necugetată și irosească atât de multă energie umblând fără nicio direcție. Se gândi și ea că era un lucru ce părea nițel ciudat, într-adevăr. Cei mai mulți dintre oamenii care locuia în vest trudeau de la răsăritul soarelui până la apus la munci care îi sleiau de puteri. Ei nu aveau nevoie de exerciții fizice și de sport.

Dar pentru fata bolnăvicioasă care creștea într-un oraș aglomerat, metoda exercițiilor de gimnastică a profesorului Lewis fusese o salvare.

Hannah urcă un deal cu pași mari și trecu pe lângă școala din Coventry. Judecând după crucea din vârful clopotniței, clădirea era și un loc de slujbă. O potecă ducea la dreapta către partea din spate a clădirii și Hannah hotărî să o urmeze. Pajiștea se transforma într-o desiș cu cât înainta și zări câțiva pecani maiestuoși ce promiteau să îi dea niște rămurile.

Totuși, nevrând să își piardă elanul, ea înaintă greoi până ce ajunse la un pârau peste care era un pod din lemn, arcuit. Încântată, Hannah iuți pașii către mijlocul podului și se lipi cu pieptul de balustradă. Privi în susul pârauului, lăsându-se absorbită de lumina soarelui care strălucea pe apa ce curgea domol, trăgând în piept mirosul de pământ umed și de scoarță de copac și legănându-se după melodia șoptită a frunzelor foșnind în vânt, cântată de mestecenii și de plopii înșiruiți pe maluri.

Doamne, cât ești de minunat. Frumusețea creației Tale mă smerește. Dacă pot imita chiar și numai o urmă a artei Tale cu acul meu, voi fi mulțumită. Fie ca măiestria mea să oglindească slava Ta și să Te încante.

Hannah respiră adânc și încet, lăsând frumusețea momentului să îi izvorască pace în suflet. Nu se simțea niciodată mai apropiată de Domnul decât atunci când se afla în mijlocul naturii. Tumultul vieții de oraș o distrăgea și o îndemna pe căi nedorite, pe când Domnul o atrăgea afară din el cu darurile frumuseții.

Uneori era binecuvântată cu o trăire ca aceasta în care era înconjurată de măreția Lui, neputând face nimic altceva decât să îl laude. Alteori îi oferea semne discrete ale prezenței și iubirii Lui. O lună plină strălucind în lumină pe un cer întunecat; o floare sălbatică ce răsărea prin crăpătura unei promenade de

scânduri; o frunză cărămizie de stejar ce cădea de pe o ramură tomnatică, frumoasă în moarte.

Acest ultim gând o trimise cu gândul la Victoria Ashmont și la rochia ei roșie, scandaloasă, de îngropăciune. Un zâmbet trist îi undui buzele și rosti cu glas tare o rugăciune pentru sufletul femeii plecat în lumea cealaltă. O singură binefacere din partea ei schimbase viața lui Hannah pentru totdeauna și era hotărâtă să facă dovada că încrederea bătrânei în ea nu fusese în van.

Hannah parcurse repede drumul înapoi în oraș, greutatea boccelei pline cu surcele cerând un efort în plus, dar care nu îi încetini pașii grăbiți. Coborând dealul de lângă școală, ea zări un om în vârstă cu un catâr, la o mică distanță înainte. Umerii căzuți ai bărbatului și mersul greoi îl făcu să pară precum broasca țestoasă pe lângă iepure, ea întrecându-l în câteva minute.

Mila încetini pașii lui Hannah pe măsură ce se apropia, dar atunci vântul își schimbă direcția și ceva cu totul diferit năvăli asupra ei—o duhoare ce-ți tăia respirația îi strânse gâtul și îi dădu o greață puternică. Mulțumită că nu își întrerupsese postul, Hannah se concentrează să respire pe gură, nu pe nas și se sili a zâmbi în semn de salut în timp ce bărbatul se întorcea.

— Bună ziua, domnule. E o dimineață încântătoare pentru o ieșire. Plămânii ei cereau chinuiți să tușească, dar și-i stăpâni cu mare caznă.

— Așa-i, tânără domnișoară. Așa-i.

El zâmbi la rândul-i ori măcar ea crezu astfel. Era greu de zis ce formă lua gura lui pe sub mustățile acelea. Barba gri, ștearsă, îi ajungea până la jumătatea pieptului spre curea, cu puțin mai lungă decât părul sleios ce îi cădea pe spate de sub o pălărie atât de bine acoperită cu o crustă de praf, încât nu putea desluși culoarea-i dintâi.

Singurul lucru care nu era murdar la el era bastonul lung folosit la mers pe care îl strângea în mâna stângă. Nu văzuse niciodată unul asemenea. Meșterit dintr-o ramură răsucită ce fusese curățată de coajă și lustruită temeinic, stătea fălos lângă stăpânul său, la fel de înalt precum bărbatul. Culoarea intensă de scorțișoară a lemnului se îmbina cu dungi de un galben mai deschis, pentru a crea un contrast splendid ce făcu mintea

creativă a lui Hannah să roiască de idei cum să imite efectul acela cu un material.

– Ce lucru frumos. E făcut din lemn de mesquit?

– Chiar așa. Sclipește fain, nu-i așa? Tonul lui era prietenos, dar ochii de un albastru șters jeleau de tristețe. O să-l vând la piață cu altele cioplitiuri ce le am.

Hannah se uită la povara catărului mai îndeaproape. Ceea ce presupunea la început a fi lemne de foc era de fapt un mănunchi de bastoane lucrate de mână. Animalul căra încă doi saci mari care neîndoios conțineau celelalte obiecte de care vorbea stăpânul. Cum se apropiau de marginea orașului, Hannah întoarse discret capul într-o parte și trase iute lacomă două guri de aer mai puțin înepător.

– Dacă vreuna din doamnele ce se dau jos din trenuri întreabă de croitorese, zise ea, trimite-le la mine. Azi e marea deschidere a noului meu atelier aici în Coventry. Sunt Hannah Richards, se prezentă ea cu o mișcare a capului.

– Bucuros de cunoștință, domniță Richards. Ezra Culpepper la dispoziția dumată. El lăsă capul în jos și își scoase pălăria cu mâna în care ținea bastonul. Îmi poți zice Ezra.

– Și dumneata trebuie să îmi spui Hannah, zise ea fermecată, în ciuda izului de păr nespălat ce venea dinspre individul cel ursuz. Poate era cămașa lui roșie de flanelă, ori părul cărunț, ori singurătatea pe care o emana, însă dintr-un motiv anume, el îi amintea de domnișoara Victoria. Fără îndoială că femeia ar fi îngrozită de comparație, însă Hannah nu putea scăpa de sentimentul că se asemănau și astfel, inima ei se înmuie.

– Mă tem că n-am prileju' a vorbi cu multe dintre ele, domniță Hannah. Par să mă ocolească destul de mult.

Bineînțeles, ea putea înțelege motivul.

– Da' aş putea lăsa vorbă la șefu' gării să zică mai departe femeilor care au nevoie de bulendre noi.

– Aș fi foarte îndatorată. Mulțumesc, Ezra.

Ei trecură pe lângă hala în fața căreia se afla o căruță cu fân, o grămadă cu vârf gata de a fi dusă, dar nici pomeneală de domnul Tucker. Nefiind sigură dacă era dezamăgită sau încântată de lucrul acesta, Hannah își întoarse privirea de la compania de transport către atelierul ei. Mândria îi umplu pieptul când privi

lung prin geamurile curate la manechinele bine îmbrăcate care erau expuse.

Ardea de nerăbdare să pună semnul *Deschis* la fereastră și să vadă cine intra pe ușă mai întâi. Domnul Hawkins îi făgăduise că va pune o tăbliță în magazinul lui care să facă reclamă atelierului, deși ea știa că ar fi naivă să se aștepte la minuni; se afla în oraș numai de două zile. O croitoreasă trebuia să își construiască reputația înainte să îi poată înflori afacerea. Aceasta cerea timp, clienți mulțumiți și să se ducă vorba de la om la om.

Totuși, îmbolduri ușoare de încântare fremătau prin ea ca niște floricele de porumb când pocnesc.

– Asta-i magazinul tău?

Hannah radie către bătrânul de lângă ea.

– Da, domnule. Ce părere ai?

Ezra se opri și se scărpină într-un loc după ureche.

– Arată fain, recunosc. Nu mă prea pricep la așa lucruri, adevărat dar, dacă Alice a mea ar mai fi pe aci, sunt sigur că ar bate la ușa ta. Ochii îi luciră umezi cum se uita lung la vitrina magazinului. Alice a fost o femeie simplă, da' purta mereu o panglică faină-n păr. Cred că i-ar fi plăcut să aibă un loc ca ăsta unde să vină.

Simțindu-i durerea, Hannah îl atinse ezitând pe umăr.

– Dacă-ți poți rupe câteva minute, aș fi foarte bucuroasă să vii să bem împreună o cană cu cacao. Ea văzuse că laptele adus de Cordelia era pus în capul scărilor. Aș putea-o pregăti în câteva clipe.

– Nu trebuie să faci asta, domnișă Hannah. Ezra lăsa capul în jos, dar nu înainte ca ea să îi zărească dorul din privire. Știi că nu-s o companie potrivită pentru o fată ca tine.

– Nici vorbă. Hannah îl bătu ușor pe umăr. O gădilătură ușoară se târî pe dosul mâinii ei, trimițând fiori ce îi străpunseră trupul precum o fulgerare. Păstrându-și zâmbetul larg și rugându-se ca el să nu fi observat, își duse mâna la spate și o scutură bine, bine. Voia să fie prietenoasă cu bietul om, dar să fie gazda unor paraziți pe care el îi putea purta era ceva de neacceptat.

– Mi-ai face o favoare, zise ea pe un ton dulce. Sunt un pic emoționată că-mi deschid atelierul azi și să am pe cineva cu care să stau de vorbă la o cană cu cacao mi-ar mai lua mintea de la lucru. Dacă te rog?

– Păi... dacă ții neapărat. Ochii i se luminară puțin și el mișcă un deget pătruns de lut către ea, cu unghia înnegrită pe la margini. Da' n-o să-ți pun în primejdie numele și să merg înăuntru. Jackson și cu mine te vom aștepta chiar aici. Îndreptă un deget către treptele podului de lemn și se lăsă jos, oftând.

Ezra Culpepper era mult mai ager la minte decât arăta înfățișarea lui. Hannah avu impresia limpede că el recunoscuse darul pe care i-l făcea și îi răspundea și el cu unul.

– Minunat, zise ea. Mă-ntorc cât ai clipi.

Se repezi în sus pe scări, luă ulciorul cu lapte pe care Cordelia îl lăsase în pragul ușii și intră în încăpere. Folosind câteva surcele pe care le adusese, aprinse focul în sobă și scoase două oale mici. Turnă două cani cu lapte în prima și două cani cu apă în cealaltă. În timp ce aștepta să fiarbă, își suflecă mânecile și se spală pe mâini cu cea mai tare leșie de săpun—doar în caz că niscaiva musafiri nepoftiți s-or fi târât sau or fi sărit pe ea fără a-i zări. Oala cu apă începu să clocotească și atunci Hannah apucă un castronaș și amestecă două linguri de pudră de cacao cu două de zahăr, adăugă câteva fire de sare, apoi amestecă într-o jumătate de cană cu apă clocotindă, făcând o pastă aspectuoasă. Turnă amestecul în apa rămasă ce fierbea pentru câteva momente, până ce simți mirosul de lapte dând în clocot. Adăugă și apa cu cacao în lapte, îl luă de pe foc și îl bătu cu telul două minute.

Mirosul plăcut de ciocolată făcu să îi lase gura apă, iar stomacul scoase o bolborosire a foame. Rămăsese doar destul lapte cât să amestece niște biscuiți, dar va trebui să facă acest lucru mai târziu. Ezra o aștepta. Pe când reveni jos, cacaua se răcise îndeajuns ca să poată fi băută fără a-și arde limba. Hannah îi dădu o cană lui Ezra și se așeză lângă el, pe marginea podeșului de lemn.

– Să știi, mă gândeam pe când erai dusă... Ezra se opri să își ridice cana la nări. O mirosi de parcă nu era sigur ce era. Apoi ridică din umeri și dădu pe gât o sorbitură sănătoasă. Ochii i se luminară și plescăi din buze. Măi, asta-i marfă bună. Nu mă așteptam să-mi placă, văz că nu-i cafea, da' n-are gust rău. Duse iar cana la buze. Numa' să nu le zici la ăilalți tovarăși de prin oraș. N-aș vrea să creadă că m-am muiat dacă beau o fiertură din asta, de fete.

Hannah își lăsă cana jos, puse mâna dreaptă la inimă și o ridică pe cea stângă.

– Mă leg să nu zic la nimeni.

Ezra îi făcu cu ochiul.

– Bun. Acuma, ce grăiam...? Oh, da. O bancă.

– O bancă? Hannah încruntă din sprâncene.

– Mda. Mă gândeam că un bărbat ar putea avea pricină să-și aștepte femeia multă vreme dacă ar fi în magazinul tău, căscându-se la toate gătelile acelea arătoase. O bancă afară ar putea prinde bine.

Căldură trecea prin cana de porțelan și ajungea la mâinile lui Hannah, în timp ce ea se gândea la vorbele lui.

– La mine acasă am una pe care am făcut-o primăvara trecută.

– O bancă?

– Mda. Stejar. Picioare zdravene. Nu se bălăbăne niciunu'.

Hannah suflă făcând o undă pe cacaua ei în timp ce îi cântărea oferta. O bancă *ar fi* binevenită pentru trecători și de folos pentru cei care aveau nevoie de un loc unde să aștepte, dar nu avea bani pentru altceva decât strictul necesar în clipa aceea. Chiar dacă banca ar fi la fel de arătoasă precum bastoanele de mers. Dar, dacă nu era nevoie să cheltuie bani gheață...

– Te-ai gândit la un târg?

Ezra încuviință din cap și dădu pe gât ce mai rămăsese din ciocolată cu o singură înghițitură.

Hannah îi cercetă din priviri hainele zdrențăroase.

– Ți-aș putea face o cămașă nouă, una frumoasă cu cusături alese. Și o să-ți repar orice haine ai.

Va trebui să le fiarbă mai întâi, dar nu va pomeni de spălatul rufelor de teamă să nu îl supere.

– Ptiu, domniță Hannah. N-am nevoie de toate alea. Ți-aș da-o la schimb cu o cacao pe care să o beau cu tine în fiecare dimineață. Lumina ce îi făcuse ochii să strălucească pâli brusc. Dacă nu cumva, făr' greș, să ai un tovarăș cărunțit ca mine în fața magazinului ar fi rău pentru afaceri.

– Dacă ne întâlnim devreme, ca azi, nu cred c-ar ieși ceva rău din asta. Hannah zâmbi și se întinse după cana lui goală. Dar am de gând să-ți fac cămașa aceea. E cel mai mic lucru pe care-l pot face. Încercând să nu se gândească prea mult la ce făcea, Hannah îi întinse mâna. Batem palma?

Ezra șovăi. Apoi își șterse palma de piciorul pantalonilor, care poate era și mai murdar decât mâna lui, și o strânse pe a ei scuturând bine. Ochii triști ce îi răniseră inima când îl văzuse prima oară scânteiau de viață nouă și ea se rugă ca întâlnirile lor de dimineață la o ciocolată să ajute la păstrarea luminii acolo.

– Ne vedem mâine, domnișă Hannah. Ezra își dădu pălăria în jos.

– Mai ia o cămașă la tine pe când vii, zise Hannah. Pot repara orice rupturi ar fi sau pot înlocui bumbii, da' o pot folosi și ca tipar pentru cămașa ta cea nouă. Vei fi primul meu client.

– Îmi place cum sună. Ezra își luă bastonul și se sprijini în el ca să se ridice. De acu' mă pot lăuda, așa-i?

Hannah râse.

– Cred că da.

El o salută făcând semn cu mâna, apoi o luă pe drum în jos, către gară cu catârul lui, Jackson, alături. Ezra Culpepper nu era tocmai tipul de client pe care ea îl avusese în minte pentru atelierul ei, însă cumva se gândea că domnișoara Victoria ar fi de acord. O oră mai târziu, Hannah ieși din camera ei de la etaj. Altă femeie.

Duse erau hainele largi de gimnastică și singura cosiță ce îi cădea pe spate. Își lăsase deoparte coconul ca să își întindă aripile de flutură într-o rochie elegantă de zi, de un liliachiu puternic, cu pantofi cu toc ce aveau nasturi până sus, cu o bonetă din paie, de bun gust și cu o panglică asortată. Părul îi era răsucit într-un coc elegant menit să facă impresie, dar să nu pună în umbră femeile care i-ar putea trece pragul atelierului.

Când ajunse în josul scărilor, trase aer adânc în piept. Ideea de a-și deschide propriul atelier îi chinuia nervii, dar și mai neliniștitoare era sarcina cealaltă pe care trebuia să o ducă la bun sfârșit, înainte de a pune semnul *Deschis* la geam. Datora încă o scuză domnului Tucker pentru că își vărsase oful asupra lui în ziua ce trecuse. De braț îi atârna un coș cu uneltele acestuia, alături de un dar de pace care spera să îi facă plăcere.

Hannah își făcea griji că, având o soră precum Cordelia care putea coace brișe ce se topeau în gură, domnul Tucker va găsi biscuiții și dulceața în dar ca ceva sărăcuț. Biscuiții erau însă moi și calzi, fără nicio parte de jos arsă, iar dulceața pe care o

cumpărase de la magazin era dulce. De vreme ce el nu voia să aibă nimic de-a face cu cusutul ei, ceva de mâncare era tot ce avea mai bun de dăruit.

Dând drumul unei răsufări sacadate, ea își îndreptă umerii și traversă strada. Era mai bine să isprăvească misiunea descurajantă atunci ca să se poată gândi apoi la bunul mers al magazinului ei de haine pentru femei. Îl află pe domnul Tucker în fața atelierului, stând în picioare pe patul din fân al căruței. Hannah se opri deodată. Bărbatul arunca furci uriașe de fân pe deasupra capului prin ușa podului, de parcă nu erau mai grele decât niște pene. Materialul din bumbac al cămășii i se întindea tare pe umerii musculoși cum înfingea furca înainte...

Cu siguranță domnul Tucker n-are nevoie de gimnastică zi de zi.

În timp ce gândul acela îi trecea prin minte, privirea pătrunzătoare a lui J.T. Tucker se întâlnește cu a ei, aprinzându-i foc în obraji.

9

J.T. surprinse cu coada ochilor roșeața ca de trandafir ce colora obrajii domnișoarei Richards și își încordă mușchii. Trandafiriul deveni și mai intens înainte ca ea să își întoarcă fața și ceva din sinea lui se bucură.

Doar în cazul că ea se uita iar în direcția lui, ridică alte două grămezi de fân, fiecare mai mare decât ultima. Venindu-i în minte provocarea pe care ea o anunțase că-l va prinde zâmbind, J.T. își schimbă surâsul mulțumit într-o gură supărată, nădăjduind că ea îl va crede sâcâit de întrerupere. Voia să o necăjească foarte tare, dar asta nu i-ar servi planurilor. Trebuia să pună o distanță între ei, nu să dea prilej la îndrăgosteli.

Gândul acesta îi ascuți cuvintele când îi vorbi.

– De ce ai nevoie, domnișoară Richards? Sunt cam prins cu treburile.

– Da... văd asta.

Șovăiala ei îi zgândări numai orgoliul. El bănuia că era mai degrabă o copilărie din partea lui să îi savureze zăpăceala, însă pentru prima oară de când o întâlnise, el era în poziția de avantaj și aceasta îi plăcea nespus de mult. Ea privi în sus și el jură că îi putea vedea spatele îmbățoșându-se. Iată cum îi zbura avantajul. Își înăbuși un oftat și se rezemă de coada furcii.

– Am venit să-ți aduc uneltele. Ea își ridică brațul pe care era un coș ce, bănuia el, conținea nivela și șurubelnița pe care le lăsase la atelierul ei în după-amiaza zilei trecute.

El dădu din cap înspre ușița din dreapta lui.

– Pune-le numa' pe masa din biroul meu.

J.T. încercă să scape de ea întorcându-i spatele și înfingând furca în fân, dar ea nu pricepu gestul.

– Mai am ceva pentru tine, domnule Tucker. Un dar de pace.

Încă una din aiurelile femeilor. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie pace între ei. Dacă începea să se poarte frumos cu el... atunci va fi mult mai greu să se lupte cu atracția din ce în ce mai puternică.

– Îți datorez o scuză pentru felul în care ți-am vorbit ieri. Vocea ei blândă suna mult mai aproape. El înfipse furca în grămada de fân tot mai mică, apoi se întoarse și o văzu la mai puțin de o jumătate de metru de căruță. Sprâncenele ei se arcuiră la mișcarea lui bruscă, iar el se încruntă. De ce trebuiau ochii ei să strălucească înspre el, precum răsfrângerile adânci ale iazului morii într-o seară de primăvară?

– Nu-mi datorezi nimica, domnișoară Richards. Amândoi ne-am repezit. Acuma du-te-n treaba ta și lasă-mă să m-apuc iar de lucru.

Ea se semeți și strânse din dinți. El nu putu să nu își pună întrebarea cât de tare își mușca ea limba ca să nu se stropșească la el.

– Fă-ți treaba orice-ar fi, domnule Tucker. Nu lăsa ramura mea de măsline să te țină.

J.T. îi urmă sfatul și puse iar mâna pe furcă, aproape așteptându-se ca ea să găsească o ramură adevărată cu care să înceapă să îl facă praf.

– Am venit până aici ca să-ți cer iertare și am de gând să fac tocmai asta. Fie că pleci urechea au ba, asta depinde de tine.

Scuza ei suna mai degrabă a muștruluală, însă el trebuia să o respecte că nu se lăsase descurajată.

– N-aveam dreptul să-ți țin o predică despre buna vecinătate. Mi-ai arătat multă bunătate de când am pus piciorul aici. Mai puțin, desigur, felul săcâit și țăfnos cu care pari hotărât să mă ațâți din pricini pe care numai Domnul de sus le-ar putea înțelege. Ea bâgui ultimele cuvinte, dar nu atât de încet ca el să nu deslușească vorbele. Oricum, n-ar fi trebuit să te silesc la felul acela de bunătate, așa că-mi pare rău.

El gemu și ridică o furcă bună de fân, dându-i de înțeles să plece. Ea pricepu aluzia. O văzu cu coada ochiului cum se ducea către birou.

– Ți-am adus niște biscuiți și dulceață, îi strigă ea. Ai libertatea să-i dai lui Tom ori să-i dai la caii tăi dacă nu vrei să-ți murdărești mâinile cu un lucru atins de mine. La cât ți-s de nesuferită, poate ți-or da dureri de burtă orișicum.

Erau acelea lacrimi ce se ascundeau dedesubtul furiei? Conștiința îl muștra amarnic. Să țină distanță între ei era un lucru, dar chiar să o rănească era de neiertat. Pândi pe geamul de la birou. Ea își golea coșul, lăsându-i nu doar uneltele ci și o grămăjoară frumușică de biscuiți înveliți în pânză de ținut pâinea. Apoi ea își trecu degetul pe sub ochi. De două ori.

Tiii. Chiar am supărat-o.

Îi trecu prin minte un verset, fără să vrea: „...și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor.” Domnișoara Richards avea mărgăritarele și sigur el era porcul. Nu era o comparație măgulitoare. Își întinse gâtul, pocnindu-și câteva vertebre.

Bine, Doamne. Înțeleg mesajul. Am întrecut măsura și trebuie să-ndrept lucrurile.

J.T. lăsă furca. Se prinse cu mâna de latura căruței și sări jos peste ea. Domnișoara Richards încă nu ieșise din biroul lui. Pesemne încerca să își vină în fire. O femeie atât de curajoasă ca ea nu ar vrea să își arate slăbiciunea în fața dușmanului. J.T. își lovea piciorul cu pumnul în timp ce scurta distanța până la ușa deschisă. N-ar vrea să se arunce într-o prietenie cu croitoreasa, dar aceasta nu însemna că voia să fie privit ca un dușman. Intră năvalnic în birou, tocmai pe când ea dădea să iasă. Un icnet ușor scăpă de pe buzele ei, cum se feri din calea lui. Se clătină într-o parte, capul ajungându-i primejdios de aproape de colțul ascuțit al etajerei. O prinse de cot ca să o echilibreze. Oare ce era cu ei și cu ușile? Ea își trase ușor brațul și lăsă bărbia în piept. El încercă să o privească în ochi, însă tot ce putu vedea era vârful pălăriei.

– Îmi pare rău. O mai spun o dată, zise ea tot fără a-l privi.

El își drese glasul.

– Îmi... ah... îmi pare rău și mie. Și nu numai că aproape te-am doborât. Am fost necioplit cu tine deunăzi. Se opri. Iartă-mă.

Pălăria se lăsă încet pe spate și fața ei încântătoare stătea către el. Avea pistrui pe puntea nasului și genele îi erau umede. Ochii

aceia albaștri îi trădau zăpăceala și durerea, deși gura îi rămânea tăcută. Urma nădejzii ce strălucea în profunzimile lor umede fu ceea ce îi străpunse inima. Dintr-o dată el nu se mai putu gândi la nimic altceva decât la a o săruta. Privirea îi căzu pe buzele ei și simți că se apleacă în față.

Ce fac? J.T. se trase brusc și își ținu ferm gâtul drept. Dregându-și glasul o ocoli și se duse la masă.

– Oh... mulțam pentru biscuiți. Drăguț din partea ta.

J.T. avu grija să desfacă bocceaua și să muște dintr-unul din biscuiții de un maro auriu. Crusta se sfărâmă, iar miezul moale era cald încă. Dulceața de căpșuni îi făcea poftă să mai muște o dată și să îi savureze aroma, dar senzația de acreală din fundul stomacului îi zise că nu isprăvisе cu scuzele.

– Ești o bucătăreasă pe cînste, domnișoară.

Ea tot nu îi zâmbea. Două linii fine de încruntare îi apărură între sprâncene.

– De ce ți-s atît de nesuferită, domnule Tucker?

De era el un om care să suduie, ar fi făcut asta chiar în clipa aceea. În schimb, se înecă din cauza bucății de biscuit ce i se oprise în gât la întrebarea ei.

– Nu-mi ești nesuferită, domnișoară Richards.

Ea ridică ochi ficși la el, așteptând fără îndoială o explicație. El mușcă iar cu poftă din biscuit. Ce anume putea zice? Că îl băga în sperieți și că grosolănia lui era un mod de a-și păzi pielea? Da, asta ar mai lipsi.

– Cum îi masa? El se așeză pe colțul biroului ceea ce îl aduse cu fața la același nivel cu a ei. O greșeală. Privirea ei îl sfredelea cu o intensitate ce îl punea în încurcătură. Se ridică iar în picioare și făcu pași lungi înspre ușă. Ea clipi, dar nu îi stătu în cale.

– Masa-i o binecuvîntare. Îți mulțumesc.

Uitase că îi pusese întrebarea până ce auzi răspunsul. Scăparea era totuși prea aproape să n-o folosească, așa că ieși pe ușă.

– Bun, strigă el peste umăr. Bucuros să aud asta. Eu... ăăă... am de mers iar la treburі. Mulțam că mi-ai adus lucrurile... și de biscuiți.

J.T. se sui zorit în căruță de parcă deodată pămîntul colcăia de șerpi. Puse mîna pe furcă și începu să azvârle fînul cu furie.

– Ziua bună, domnule Tucker.

El îi auzi vocea, dar se făcu a nu auzi. După alte trei azvârlituri în pod, cuteză o privire înapoi. Cu capul sus, ea mergea pe drum în direcția fierăriei. Arăta atât de frumos îmbrăcată, cu un aer profesional în rochia ei roz fistichie și cu boneta aceea, dar și atunci când o văzuse în rochia de lucru lăbărțată și fadă el nu o găsisese mai puțin atrăgătoare.

Peste toate acestea Hannah umblase prin oraș cu Ezra Culpepper și stătuse dinaintea atelierului ei cu omul acela bând cafea, ceai sau orice altceva beau femeile ca ea dimineața. Aceasta îl zăpăcea și mai tare. Ezra nu se mai îmbăiașe de când murise soția lui, primăvara trecută. Pesemne tot de atunci nu își schimbase nici hainele, doar pusese pe el altele cum se făcea mai frig. Putea de-ți muta nasul. Chiar dacă femeia asta nu ar avea simțul mirosului, o simplă privire la individ ar fi trebuit să fie îndeajuns ca să o pună pe fugă, scârbită de aspectul lui neîngrijit. Totuși, ea nu îi întorsese spatele. De fapt, îi întinsese o mână. Ce croitoreasă zdravănă la cap s-ar îndemna la o legătură cu un bătrân murdar și urât mirositor? N-avea cum să fie ceva bun pentru afaceri.

Întorcându-se la lucrul lui, J.T. strânse furca în mâini și o înfipse în fân. Se îndoia că o va pricepe vreodată pe domnișoara Hannah Richards. Numai încercarea îi dădea dureri de cap.

Hannah mușcă din sandvișul cu șuncă făcut din ce rămăsese de la micul dejun, încercând să nu lase descurajarea să îi strice buna dispoziție. Măturase podelele atelierului, își îndreptase colecția de schițe de modă și caietele cu tipare de cel puțin șase ori, își reazăzase manechinele de două ori. Cu toate acestea, nu venea nimeni. Pierderea de vreme aproape că o zăpăcea. Oare zvonurile de la om la om nu umblau cu viteze mari în orașele mici? Cu siguranță femeile din Coventry știau că magazinul ei era deschis pentru afaceri. De ce nu veneau?

Hannah puse deoparte sandvișul mâncat pe jumătate. Ce trebuia să facă să atragă clientele? Într-adevăr, era numai prima zi, însă curiozitatea, dacă nu altceva, ar fi trebuit să îi aducă la ușă oameni ce îi puteau deveni clienți. Era ceva în neregulă cu prezentarea? Făcuse vreo boroboacă socială de neiertat? Sau faptul că era o străină îi ținea departe pe oameni? Stomacul i se strânse și un zvâcnet surd i se strecură dinapoia ochilor. Hannah se tângui și își frecă tâmplele.

Ce știa ea despre cum se conduce o afacere? În toată viața ei profesională, a cusut pentru altcineva—cineva cu o clientelă formată. Nu fusese nevoită să atragă clienți. Îi erau pur și simplu trimiși. După câte se părea, presupunerea ei că un anunț la magazinul universal și un semn cu *Deschis* în geamul ei va ajunge pentru a face femeile din Coventry să se bulucească la ușă ei fusese o naivitate copilărească. Așadar, ce trebuia să facă? Neavând un răspuns bun la întrebarea aceasta, ea îndesă în gură ce mai rămăsese din sandvișul cu șuncă. Și, desigur, acela fu chiar

momentul în care se deschise ușa atelierului. Îngrozită, Hannah se întoarse cu spatele, cu obraji umflați cum încerca să înghiță cocoloșul de mâncare ce tot creștea în gura ei cu repeziciune. Puse mâna pe paharul cu apă și sorbi cu înghițituri mici până ce reuși să dea totul pe gât, apoi se întoarse să își salute clienta.

– Bună ziua, se porni ea.

Louisa James stătea în mijlocul atelierului cu câte o fică agățată de fiecare mână. După ce se întâlnise cu spălătoreasa în dimineața trecută, Hannah nu se așteptase ca femeia cea muncitoare să fie prima ei clientă, dar apoi nu exista nicio lege care să-i interzică unei spălătorese să arate cel mai bine atunci când ocazia o cerea.

Hannah ocoli teigheaua în întâmpinarea celor trei.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnelor?

– Am venit să te primim bucuroase în oraș, cum ar fi oficial— și să te prezint ficelor mele. Vocea lipsită de frivolitate a Louisei răsună tare în camera în care domnea liniștea. L-ai întâlnit pe băiatu' meu, Danny. Ea-i Tessa, zise, ridicând mâna fetei mai înalte și asta-i Mollie.

– Ce plăcere să cunosc niște domnițe atât de încântătoare. Vă mulțumesc că v-ați oprit pe la atelierul meu.

Hannah își păstra zâmbetul pe buze chiar dacă optimismul ei se făcea fărâme. Louisa nu venise să cumpere rochii. Cu toate acestea, își *răpise* timp din afacerea ei pentru a-i face o vizită, își aminti Hannah limpede, și un asemenea dar merita apreciere, nu dezamăgire.

– Bine ai venit în Coventry, domnișoară Richards! zise entuziasmată fata cea înaltă.

Ea lăsă mâna mamei și se repezi înainte ca să cuprindă cu brațele talia lui Hannah. Surprinsă dar încântată, Hannah se clătină în spate să își recapete echilibrul, scăpând un chicot.

– Tessa! o certă mama ei. N-o da jos pe femeie.

Hannah o privi în ochi pe Louisa pe deasupra capului fetei și surâse.

– Nu-i nimic. O îmbrățișare-i tocmai lucrul de care aveam nevoie azi.

Cealaltă femeie dădu din cap, înțelegerea luminându-i privirea.

– Primele două săptămâni îs alea mai grele. Da' afacerea va prinde aripi.

Tessa dădu drumul la strânsoarea mijlocului lui Hannah, iar aceasta din urmă își concentră atenția asupra fetei.

– Mulțam pentru primirea călduroasă, domnișoară Tessa. Mi-ai luminat ziua.

– Desigur.

Un zâmbet larg înflori pe buzele copilei atât de molipsitor încât îi era imposibil lui Hannah să mai stea supărată. Tessa își lăsă capul spre sora ei și șopti pe un ton gâtuit, dar încrezător:

– Mollie te-ar fi cuprins și ea, da-i un pic rușinoasă.

– Nu-i nimic. Hannah se aplecă în fața micuței. Mă bucur să te cunosc, domnișoară Mollie.

Cu încetineală, copila cea liniștită își ridică bărbia.

– Ai vrea să-mi vezi cutia cu bucăți de material? Întrebă Hannah, venindu-i o idee. Am aproape fiecare culoare a curcubeului acolo. De fapt, de găsești o bucată de material ce-ți place mai mult, ți-o pot transforma într-o păpușă. Ți-ar plăcea asta?

Mollie abia dădea să schițeze un semn din cap când Tessa sări cu vorba.

– Pot să primesc și eu una, domnișoară Richards?

– Bineînțeles. Hannah le duse pe fete dinapoia teighelei la unul din cuferele ei. Dădu capacul la o parte și scoase despărțitorul de deasupra ce era în toate culorile, plin de panglici și de alte lucrșoare pentru a scoate la iveală tăieturile de pe fundul cufărului.

– Puteți căuta printre astea câtă vreme nu le desfaceți, ca să nu se mototolească. Vă descurcați?

– Da, doamnă.

Louisa veni lângă ea.

– Nu trebuie să faci așa ceva.

– Știu, dar mi-ar da ceva de făcut și nădăjduiesc să le placă fetelor.

– Îs sigură că le-o plăcea. Îți mulțumesc.

Hannah o privi pe Louisa gânditoare, comentariul de mai devreme al femeii despre avântul afacerii revenindu-i în minte.

– Ai avut dificultăți atunci când ai dat drumul spălătoriei?

Louisa veni după Hannah, îndepărtându-se de fete cu câțiva pași.

– Cam așa. Am avut două luni slabe înainte să mă prind de una ori alta. Oamenii de pe aci cu greu se schimbă. Le place să steie până ce se duce lustru' un pic, înainte să se-ndure să-ncerce un lucru nou. Trebuie numa' să lămurești unu sau doi oameni ca să te scapi un dram de aeru' ăsta de străină. După aceea, lucrurile or să meargă.

– Și cum fac asta?

Spălătoreasa ridică din umeri.

– N-am habar ce o să meargă la tine, da-ți pot zice ce am făcut eu. Am spălat cămeși fără bani.

Fruntea lui Hannah se zbârci.

– Degeaba? N-ai pierdut bani în felu' ăsta?

– Nu. Am spălat numa' câte o cămașă pentru fiecare familie fără să cer bani. Am făcut asta ca să vină lumea, chiar de aduceau o singură bucată. Am spălat cămeșile alea cât am putut de bine ș-am lăsat lucru' bine făcut să vorbească singur. A luat ceva vreme să-mi fac o reputație, dar acum aproape că am mai mult de lucru decât pot duce.

Să dea haine pe degeaba. Părea un pas îndărăt atât de mare, însă Hannah nu putea tăgădui reușita Louisei. Dar cum putea folosi și ea aceeași strategie? Nu putea da rochii fără plată. Asta ar costa prea mult. Nu își putea fărâmița serviciile precum Louisa. O singură cusătură gratuită nu putea fi de folos nimănui.

Hannah scoase aerul din plămâni cu putere, în timp ce dădea frimiturile de biscuit de pe masa de lucru în căușul palmei, ca apoi să le arunce în lada de gunoi. Scutură șervețelul în care învelise prânzul și îl împleti printre degete cu gândul în altă parte.

– Ce zici să faci câteva din acelea? Louisa scutură colțul ce atârna al pânzei folosite la masa de prânz. Ai o grămadă de tăieturi, așa-i?

Pânze de învelit pâinea. Hannah se luminează la față, în mintea ei mai înainte lipsită de inspirație înflorind deodată o mulțime de idei.

– Louisa, asta-i o idee strălucită! Un dar practic pe care doamnele îl pot folosi și de fiecare dată când își vor acoperi pâinile la cină ori vor înveli un sandviș, ele se vor gândi la magazinul meu.

Hannah grăbi pașii spre locul unde fetele își alegeau materialele și puse mâna pe o bucată albastră ca cerul pe care ele o aruncaseră.

O scutură să întindă cutele și o ținu dinainte, sucind-o într-o parte și în cealaltă.

– Aș putea tiv marginile să le aranjez puțin și aș putea folosi o potrivire nesfârșită de culori și țesături ca femeile să poată alege una care-i pe gustul lor. Privirea ei o întâlni pe a Louisei. Crezi că va merge?

– N-ar strica. Louisa o bătu ușor pe umăr și trecu pe alături să ia fetele. Mollie ținea o bucată roz cu pătrățele în mână, pe când în poala lui Tessa încă erau trei de ales.

– Îi vremea să ne ducem, Tessa. Hai iute și alege una. Am o grămadă de haine de călcat ce mă așteaptă la spălătorie.

După o ultimă cântărire, Tessa alese o stambă galbenă ca șofranul presărată cu rămurele verzi și subțiri. Întinse materialul către Hannah.

– Vă mulțumim că ne faceți păpuși, domnișoară Richards.

– Cu cea mai mare plăcere.

Își luară rămas-bun și Hannah se întoarse la cutia ei cu resturi de materiale. Cu o vioiciune nouă vibrând înlăuntrul ei, scormoni prin cufăr și scoase o bucată de postav cu nuanțe de pământ precum cafeniu, ruginiu și portocaliu. De minune pentru vremea culesului. Apoi află o mulțime de pleduri din bumbac în nuanțe de albastru, verde și galben. Vesele și dătătoare de voie bună. Într-un sfârșit ea alese șase stampe cu imprimeuri florale pentru clientele care preferau un model mai feminin pentru coșurile lor. Împrăstie grămada de materiale pe masa de lucru și tăie o bucată de postav maro ce era împăturită în două pătrate mari, cu margini neregulate. Va coase unul și, dacă ieșea totul bine, îl va folosi pe al doilea ca model. După douăzeci de minute și un tiv festonat, avea o pânză arătoasă de învelit pâinea.

Luându-și foarfecile, Hannah începu tăiatul celeilalte bucăți de material în forme asemănătoare. Putea ține la îndemână mai multe pânze pentru pâine în magazin și le putea oferi oricărui client nou ce intra pe ușă. În felul acela nimeni nu se putea simți lăsat pe dinafară. Femeile de la fermele și locuințele îndepărtate meritau să fie tratate în același mod precum cele din oraș.

Pe la jumătatea tăiatului cu numărul șaisprezece, ușa magazinului se deschise. O clientă?

– Bună ziua, zise ea, ridicând capul. Cu ce vă pot ajuta?

Cordelia Tucker intrase în încăpere.

– Oh, Hannah. Totu-i atât de minunat.

– Cordelia! Hannah ocoli grăbită jumătatea de perete ce îi despărțea locul unde lucra de restul atelierului. Sunt atât de bucuroasă că ai trecut pe aici. Atmosfera a fost îngrozitor de liniștită.

– Sunt sigură că vei avea mai multă mișcare în zilele ce vin. Cum n-ai putea având o marfă atât de frumoasă? Ea pipăi o rochie verde de mătase ce stătea atârnată pe un cuier, cu o dorință arzătoare în ochi, de netăgăduit.

– Louisa James și fetele ei sunt singurele care s-au oprit azi. Îmi cam pierea curajul până ce Louisa m-a ajutat să-mi vină o idee ca să atrag lumea în magazin. Hannah îi povesti despre pânzele de învelit pâinea și se simți încurajată când Cordelia arătă entuziasm pentru planul ei.

– Și, de vreme ce ești prima care treci pragul atelierului meu, ai prima alegere. Hannah o conduse pe prietena ei la masa de lucru. Alege un material și eu o să-l cos în timp ce tu te mai uiți pe aici. Am câteva cataloage cu modele pe care să le răsfoiești.

Cordelia șovăi.

– Oh, dar n-am venit aici să cumpăr ceva. Am intrat numai să văd ce faci.

Hannah cuprinse umerii Cordeliei cu brațele ei și o îndemnă cu blândețe să se apropie de masă.

– Nu trebuie să faci nicio comandă. Toată lumea care intră primește o pânză de învelit pâinea, indiferent dacă mai vrea și altceva sau nu.

Rochia din fir de lână albastru închis pe care o purta Cordelia se potrivea cu culoarea feței și cu silueta doar ceva mai bine decât cea de un maroniu șters în care venise îmbrăcată cu o zi înainte. Hannah ardea de nerăbdare să o îmbrace în niște culori ce îi vor înveseli fața. Cordelia alese stofa verde pentru darul ei. Părea să prefere culoarea aceea. Hannah căută în minte materialul pe care îl avea pe stoc. Nuanța salviei sau cea vânătorească ar fi încântătoare pe tânără.

– Nu trebuie să cumperi nimic, repetă Hannah. Doar distreză-te privind. Putem vorbi în timp ce cos.

– J.T. ar zice că-i primejdios să te uiți la lucruri pe care nu le poți avea. Cordelia zise acestea răsfoind într-o doară catalogul *Butterick* de toamnă. Dă prilej ispitei.

Hannah strânse din dinți și se așează la mașină.

– Presupun că ar putea fi adevărat. Dar nu-i niciun rău să apreciezi frumusețea și să-ți lași imaginația să alunece pe o cale mai luminoasă un crâmpeli de vreme. E ca o joacă. Fetele se distrează visând că plăcintele lor din lut sunt prăjituri de ciocolată, dar au destulă judecată să nu le și mănânce. Bucuria e în jocul însuși.

Cordelia ridică ochii din revista de modă și zâmbi larg, cu ochii scânteind.

– Mi-a fost tare drag jocul cu plăcintele de lut. Aruncă o privire peste umăr ca și cum își făcea griji că cineva o să audă ce avea de zis; apoi se întoarce. Îl respect mult pe fratele meu, numai că J.T. *poate* fi un pic prea îngust la minte câteodată.

– Asta ca să spui lucrurile într-un fel delicat, mormăi Hannah.

Cordelia ridică sprânceana a nedumerire. Afectarea trebuie să fi fost o trăsătură de familie. Cu toate acestea, era mult mai puțin dușmănoasă și supărătoare atunci când o manifesta Cordelia.

– Cordelia, fratele tău mi-a fost de mare ajutor de cum am ajuns dar, în același timp, mă tulbură cu aerele lui trufașe. E întunecat cu toată lumea ori face așa doar cu mine?

Hannah dădea repede și apăsă din pedale, alinându-și nemulțumirea în timp ce cosea.

Cordelia chicoti și numai atunci Hannah realizează în ce fel vorbele ei ar fi putut răni.

– Poate părea un pic cam aprig pentru cei care nu-l cunosc bine. J.T. nu-i tocmai ce aș numi un om binevoitor, da' are o inimă bună.

Hannah suspină și piciorul îi încetini. Huruitul mașinii se potoli până la un bârâit surd.

– Știu că așa e și n-ar fi trebuit să-l vorbesc de rău. Faptele lui pentru mine n-au fost altele decât bune. Numai că vorbele și purtarea lui mă fac să mă aprind. Poate dacă aș putea afla o cale să ies învingătoare într-una din înfruntările noastre de cuvinte, nu aș mai simți așa o slăbiciune.

Cu o ultimă întoarcere a materialului, Hannah isprăvi tivul pânzei pentru pâine a Cordeliei. Scoase materialul și tăie firele ce ieșeau.

– Gata. Hannah se ridică în picioare și puse darul în mână Cordeliei. Poftim. O pânză nouă pentru femeia care face pâinea cea mai bună din Coventry.

– Îți mulțumesc. Cordelia zâmbi și se uită la meșteșug. Ai făcut asta atât de iute. Mi-ar fi luat pe puțin o oră să-i dau de capăt și n-ar fi ieșit nici pe jumate la fel de frumos.

– Servicii rapide și de calitate. Asta-i specialitatea mea.

O expresie gânditoare trecu peste trăsăturile Cordeliei cum pipăia materialul. Apoi un licăr vădit ștregăresc îi aprinse ochii.

– Azi mi-ai dat un dar, Hannah—mai mult decât o pânză de învelit pâinea. Mi-ai amintit că-i îngăduit să visez și să mă prefac și să mă gândesc la „lucrurile plăcute” cum zice Scriptura. Vreau să-ți dau și eu ceva în schimb.

Ea se apropie și vorbe mai încet.

– J.T. a fost peste măsură de posac de când ai venit în oraș. Pot numai să ajung la părerea că ai început să intri pe sub pielea lui, la fel cum face și el cu tine. Și ca o femeie care știe cum îi să trăiești cu el când se face țăfnos, aș fi fericită să înclin puțin cântaru' în favoarea ta pe data viitoare când voi doi vă luați la hartă.

Hannah își ținu răsuflarea.

Toată lumea din Coventry știe să nu îl cheme pe J.T. pe numele mic. Urăște asta de moarte. De când a intrat la școală a refuzat să răspundă la orice altceva decât După douăzeci t J.T. sau Tucker, chiar și la mama și la tata. Așa că, data viitoare când o să simți nevoia unui pas înainte, încearcă să-l chemi *Jericho*. Nu știu dacă asta te-o ajuta ori numa' va da lucrurile peste cap, dar sigur o să-l scoată din țățâni într-un fel sau altul. Zâmbetul generos al Cordeliei era al unei surori pusă pe șotii. Am nădejdea numai să fiu și eu de față, să-i văd purtarea.

– Jericho, zici? Hannah simți cum un zâmbet îi arcuia buzele. Deja simt o aplecare grozavă pentru numele ăsta.

Cele două femei chicotiră ca niște fetișcane ce puneau ceva la cale în spatele școlii. Jericho Tucker nu avea nicio idee despre ce i se pregătea.

Joi, Cordelia o prezentă pe Hannah prin oraș și împreună dădură încoace și încolo aproape două duzini de pânze colorate de învelit pâinea. Se duse vorba și vizitatorii se perindară într-un șir continuu prin magazin. Din păcate, asta era tot ce erau-vizitatori, nu clienți.

Sâmbătă, la ora închiderii, Hannah întoarse semnul cu *Închis* la fereastră, apoi se rezemă cu umărul de ușă. Nici măcar o singură comandă. Minteă îi spunea să fie răbdătoare, că femeile care se plimbaseră prin atelier se vor întoarce și vor face cumpărături pe viitor. Rațiunea însă nu îi putea împiedica inima să își piardă curajul.

Cuvinte precum *nereușită*, *eșec* și *dezastru* îi bântuiau mintea, strâmbându-se și luând-o peste picior, tot învălmășindu-se. Hannah se lăsă mai greu pe ușă până ce începu să alunece. Se îndreptă deodată. Într-o strădanie de a se controla, ea își scutură fustele și se văzu cu ochii minții scuturând și gândurile negre ce se agățau de ea.

– Liniștește-te, Hannah, se mustră ea, au trecut numai patru zile. Ai un dram de credință.

Traversă camera și strânse pachetul învelit în hârtie maro ce aștepta pe colțul mesei de lucru. Cămașa lui Ezra. În curând se va opri să o ia, când se va întoarce de la piață. Hannah începu să se joace cu funda de sfoară ce ținea pachetul închis, asigurându-se că ambele bucle erau egale și nodul strâns. Primul și singurul ei client. Dar el plătise frumușel. Banca din fața magazinului strălucea și mai mulți vizitatori au avut ceva de spus despre ea.

Ezra tot stăruia să se așeze pe marginea podețului în timp ce își bea cacaua de dimineață, dar ea era mulțumită că avea o alegere mai confortabilă. Banca era netedă, trainică și destul de lată să țină trei oameni în toată firea. Îi văzuse de câteva ori pe copiii familiei James cum furau un loc acolo un minut ori două când puteau fugi de la spălătorie—și fie că ciuguleau o gustare în liniște, fie se necăjeau unul pe altul cu ghionturi și cu împinsături, ea se bucura de maimușărelile lor de fiecare dată. Acum, banca era goală.

Dar, cum vremea era plăcută, se hotărî să o folosească în așteptarea lui Ezra. Încuie magazinul și se așeză pe bancă, lăsându-se pe spătarul ei. Dând drumul unei răsuflări lungi, închise ochii pentru o clipă și respiră pur și simplu. Când îi deschise iar, erau mai liniștiți. Nemaifiind absorbită de materiale și de fire, ace și modele, Hannah își lăsă privirea lungă să zboare pe deasupra împrejurimilor, căutând frânturi de frumusețe neașteptată.

Își închipui căutarea ca pe o expediție de a descoperi mesaje tainice de iubire ale lui Dumnezeu. De câte ori descoperea vreunul, îl primea ca pe un dar și savura seninătatea pe care i-o aducea. Un fluture monarh bătu din aripi pe lângă ea și se lăsă pe stâlpul de priponit caii. Hannah se aplecă înainte să vadă mai bine. Aripile portocalii cu margini și cu vinișoare negre—precum vitraliile unei ferestre de biserică—îi făceau cu ochiul. Fluturile zăbovi numai o clipă înainte să își ia zborul din nou.

Hannah îi urmări mișcările dezordonate până ce dădu cu ochii de o gaură curioasă de nod într-una din scândurile de la picioarele ei. Linii aurii spiraleau către interior pe un fundal maroniu întunecat, descoperind locul în care cândva creștea o creangă. Acest lucru o făcu a se gândi la arbori și la felul cum se vor schimba frunzele în curând, acoperind dealurile din locul acela cu un mozaic de verde, auriu și roșu. Ridicându-și ochii să cerceteze dealurile îndepărtate de dincolo de oraș, un nor pufos mai deosebit îi captă atenția. Tocmai se socotea dacă acesta arăta mai mult ca un tatu ori ca o mustață cu colțurile arcuite în sus când un bubuit răsunător urmat de voci pițigăiate o smulse din reverie.

- N-am făcut asta.
- Ba da.
- Te spun la mama.

– Du-te. Tu ești de vină c-am pierdut-o.

Hannah își întinse gâtul la timp să o vadă pe Mollie James intrând cu pași apăsați în spălătorie, după câte se părea hotărâtă să își ducă la capăt amenințarea. Tessa scoase un scâncet cu gura închisă ce sigur ar fi fost un strigăt cu toată puterea dacă deschidea gura. Apoi fugi către Hannah într-o pornire vădit supărată și o luă repede către bancă. Se opri deodată când își dădu seama că locul era deja ocupat. Lacrimi îi umplură ochii dar nu căzură în timp ce se uita la Hannah. Înainte ca fetița să poată fugi, Hannah lovi ușor locul de pe bancă delângă ea.

– Hai, stai cu mine.

Tessa șovăi. Apoi, ridicând din umeri, se așeză și se dădu înapoi până ce picioarele i se legănară liber deasupra pământului. Își încrucișă brațele peste piept și își țuguie buzele într-un fel înduioșător. Hannah suspină teatral și încrucișă brațele la rândul-i.

– Surorile mici pot fi așa o pacoste. Am și eu una, să știi.

Brațele lui Tessa se desfăcură puțin.

– Ai?

– Îhî.

– Te-a băgat pe tine vreodată în bucluc pentru ce nu-i vina ta?

– Oh, da, de câteva ori. Hannah își păstră aerul serios deși îi venea să râdă. Îmi aduc aminte de prima oară când mama m-a lăsat și pe mine să particip la una din șezătorile ei de cusut învelitori. De obicei Emily și cu mine trebuia să rămânem în camera noastră în serile acelea, să nu le deranjăm pe doamne dar, de data aceea, mama socotise că și eu cos destul de bine ca să mă alătur celor mari. Eram atât de emoționată și de mândră. Dar Emily s-a simțit lăsată pe dinafară. Ea s-a rugat de mama să o lase și pe ea la ajutor și până la urmă mama a fost de acord să o lase să taie firele cu o pereche de foarfeci mici de broderie.

Totuși, problema era că mama cosea cu un fir lung ce nu trebuia tăiat prea des. Atunci Emily s-a apucat să taie și firele mele. Numai că eu nu doream asta. I-am cerut politicoasă să mă lase pe mine să folosesc foarfecile, dar ea ținea morțiș că era treaba ei să taie capetele firelor. Eu am stăruit că-mi voi tăia firele singură. Din fericire, turuiala celorlalte femei le-a împiedicat să bage de seamă cum ne certam. Dacă Emily mi-ar fi dat numai foarfecile, totul ar fi fost bine, dar ea a refuzat. Hannah dădu din cap la

nedreptatea surorii băgăcioase. Am încercat să i le smulg și le-am tot tras de la una la alta până ce am câștigat eu în cele din urmă. Dar victoria aceea s-a transformat repede într-o înfrângere.

Tessa veni mai aproape de Hannah, expresia unei curiozități nesățioase luând locul îmbufnării.

– Ce s-a întâmplat?

– Am smucit foarfecele atât de tare încât, când au scăpat din mâinile lui Emily, nu le-am mai putut ține. Au zburat prin aer și s-au lovit de ceașca de ceai a lui Myrtle Butler. Aia a zbierat și a scăpat ceașca și farfurioara, vărsând ceai peste toată rochia ei și, mai rău, pe învelitoare.

Tessa căscă gura. Hannah dădu din cap, o rușine de demult cuprinzând-o la aducerea-aminte.

– N-o mai văzusem niciodată pe mama atât de furioasă. A strigat la mine în fața doamnelor și ne-a trimis pe amândouă în camera noastră. N-am mai fost lăsată să intru la șezătoarea de cusut învelitori vreme de doi ani, până ce Emily a fost și ea destul de mare ca să participe.

– Asta nu-i drept!

– Așa credeam și eu pe atunci. Hannah bătu ușor genunchiul lui Tessa. Acuma însă pricep mai bine. O fi fost Emily vinovată că ne-a băgat în bucluc, însă purtarea mea față de ea a dus la situația aceea scăpată de sub control. Dacă o lăsam pur și simplu să taie ea firul, totul ar fi ieșit bine.

Fața lui Tessa se strânse gânditoare.

– Seamănă asta cu ce s-a întâmplat cu tine și Mollie? întrebă Hannah.

– Într-un fel. Doar că eu am pierdut nasturele numai din vina lui Mollie. S-a împins în mine pe când stăteam acolo. Nasturele mi-a scăpat din mână și a căzut printr-o crăpătură din podea. Acuma domnul Smythe n-o să vrea să mai plătească. Nu dă banu' dacă se-ntâmplă ceva cu hainele lui. Și de fiecare dată face ochii mari ca să găsească ceva ce nu-i bine. Mami o să-mi albăstrească fundu' pentru asta.

Tessa își trase genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele, îngropându-și fața în stamba de culoare ștersă a fustei. Hannah puse o mână pe spatele îndoit al copilei.

– A căzut nasturele în timpul spălatului?

Tessa dădu din cap pe genunchi fără a-l ridica.

– Îhî. Şi-i treaba mea să-l cos la loc. Numa' că acuma nu mai am nasturele şi domnul Smythe o să vadă negreşit. Vocea i se gâtui şi Hannah se temu că lacrimile erau aproape să curgă iar.

– Am o idee. Hannah aştepta ca Tessa să îşi ridice faţa puţin, înainte de a vorbi iar. Crezi că te poţi furişa înapoi în spălătorie să iei cămaşa domnului Smythe?

– Da...

– Am în atelier un borcan mare, plin cu nasturi. Pariez că putem găsi ceva asemănător.

Tessa se îndreptă de spate şi picioarele i se lăsară la loc, într-o poziţie normală de şezut. Uitându-se la Hannah de parcă aceasta era o zână salvatoare, clipi să îşi alunge lacrimile strânse în ochi.

– Eşti sigură?

– Merită încercarea, nu crezi?

– Da, doamnă!

Până să mai poată zice Hannah încă un cuvânt, Tessa fugi să ia cămaşa. Se întoarse în mai puţin de un minut. Cămaşa de olandă fusese deja spălată, scrobită şi uscată, dar încă nu fusese călcată. Hannah luă pachetul lui Ezra şi o conduse pe Tessa în magazin unde scoase la vedere borcanul ei cu nasturi. Tessa îl sorbi din priviri cu gura căscată de uimire.

– Trebuie să fie mai mult de o mie acolo, zise ea cu privirea lipită de amestecul bogat de stiluri, de forme şi de mărimi.

Lui Hannah îi veni a râde.

– Probabil numai vreo două sute, dar de fapt nu i-am numărat niciodată.

Roti capacul şi turnă aproape jumătate din nasturi pe masă, împrăştiindu-i într-un strat subţire. Negri, albi, de alamă, de sidef, gravaţi, simpli, cu două găuri, cu patru găuri, fără găuri—alegerile erau nenumărate.

– Era unu alb, zise Tessa. Vezi? Întinse cămaşa pe masă şi arătă spre unul din nasturii ei.

Hannah îl privi cu coada ochiului.

– Arată ca o perlă sau agat. Apucă-te să cauţi prin grămadă şi când crezi că ai găsit perechea, pune-l lângă ăsta să vezi dacă are aceeaşi formă şi mărime. Caută unul cu margini zimţate care seamănă cu soarele.

– Bine.

Cele două se puseră pe treabă. Câțiva nasturi semănau, dar ceva lipsea de fiecare dată. Erau prea mari, prea mici, prea transparenți ori prea simpli. Hannah începu a strânge pe margine o colecție diferită de nasturi sidefați pentru cămăși de cum îi găsea. Dacă nu puteau afla o pereche la nasturii care erau, îi puteau înlocui pe toți cu alții noi. Cei mai mulți bărbați nu erau atenți la micile detalii precum modelul unui nasture de cămașă așa că se îndoia că domnul Smythe va observa diferența. Dar șiretenia nu era niciodată o politică bună, așa că o va trimite pe Tessa înapoi cu toți nasturii originali pentru ca mama fetei să poată explica domnului cele petrecute și cum rezolvaseră situația. Sperau că va fi impresionat de munca lor și că nu va plăti doar suma făgăduită, ci va lăsa și un bacșiș.

– L-am găsit! exclamă Tessa.

– Chiar?

Hannah răsuflă ușurată. Un nasture identic ar face lucrurile mult mai simple. Se aplecă înainte să îl studieze mai îndeaproape. Nasturele era, într-adevăr, la fel ca și ceilalți.

– Bună treabă, Tessa! Stai să-ți aduc un ac și-un fir.

Hannah deschise sertarul cu mosoare din masa ei de cusut și luă o bobină de ață albă. Tăie un fir pe care i-l dădu lui Tessa împreună cu un ac. Fata umezi capătul firului cu limba și îl băgă prin ochiul mititel ca o cusătoreasă pricepută. Impresionată, Hannah căzu pe gânduri privind-o pe Tessa cum îndoia capătul firului și cosând nasturele la loc cu o mână sigură.

– Celor mai multe fete de anii tăi le vine greu să-și folosească acul, dar tu pari destul de pricepută. Coși și altceva în afară de nasturi?

Tessa înnodă firul și îl întinse lui Hannah să îl taie.

– Mama tot zice că o să mă-nvețe într-una din zilele astea, da' are prea multă treabă.

– Poată că după ce afacerea mea-i pe roate, zise Hannah, gândind cu voce tare, ți-oi putea da câteva lecții. Dacă mama ta e de acord, desigur.

– M-ai putea învăța să fac rochii frumoase? Ca acelea ce stau agățate în geamul tău?

Hannah zâmbi în timp ce aruncă nasturii rămași înapoi în borcan. Zornăitul pe care îl făcură lovindu-se de sticlă oglindea emoția plină de nerăbdare ce suna în vocea lui Tessa.

– Am putea începe cu ceva mai ușor, cum ar fi un șorț.

Fața copilei se lungi, iar Hannah își înăbuși râsul.

– Oricum, continuă ea, dacă muncești din greu și exersezi mult, pe când ieși din hăinuțele copilăriei, ai putea fi gata să-ți faci rochia de petrecere pentru toate întâlnirile acelea de pe la biserică la care te vor invita băieții.

Hannah îi făcu semn cu ochiul și Tessa zâmbi cu gura până la urechi. Sunetul unei voci care o chema pe copilă risipi iute închipuirea lor asupra viitorului. Tessa sări.

– Asta-i mama. Trebuie să mă duc.

Puse mâna pe cămașă și o zbughi spre ușă. Pe la jumătatea drumului se opri și se întoarse.

– Mulțumesc, domnișoară Richards.

– Cu mare plăcere, Tessa.

Fata se făcu nevăzută, o dorință arzătoare și neașteptată prinzând rădăcini în sufletul lui Hannah, luând-o prin surprindere. Dorul de a avea un copil și o familie a ei. Cele mai multe femei de vârsta ei aveau deja un soț și copii, dar ea alesese o altă cale—cea a unei croitorese și acum a unei femei de afaceri. Însemna aceasta că va trebui să piardă șansa de a trăi sub același acoperiș cu o persoană specială? Adevărat era că nu se prea gândise la acestea până atunci.

La urma urmei, de fapt știuse toată viața că va fi croitoreasă și se dedicase desăvârșirii talentului său. Acum, pentru întâiași dată, se întreba dacă va fi de ajuns. Hannah se apropie de coșul ei cu prototipuri și luă păpușa din cârpe la care lucrase pentru Tessa. Cea a lui Mollie dormea liniștită în coș, terminată și gata de adopție. Cea a lui Tessa nu avea căciuliță și o fundă care să îi acopere capul din pânză albă.

Hannah strânse păpușa la piept și lovi ușor spatele micuț. Ultima scrisoare a lui Emily fusese plină de amănunte despre leagănul pe care îl cumpăraseră și despre botoșeii pe care îi împletea. Mama îi făcuse deja două învelitori pentru copii, în așteptarea fericitului eveniment. Hannah puse ușor păpușa fără chip înapoi în coș. Neputând rezista pornirii materne, ea acoperi

creatura din cârpe și pe sora acesteia cu o bucată de muselină, pregătindu-le pentru noapte. Va fi oare în felul acesta ceva mai aproape de maternitate? Din fericire sosi Ezra în clipa aceea și îi abătă atenția de la primejdioasa întrebare.

– Aia mică aproape că m-a pus la pământ, zise el chicotind, când se apropie de ușa larg deschisă după plecarea grăbită a lui Tessa. Dar el nu trecu pragul. Aceeași barieră nevăzută ce îl împiedica să stea pe bancă alături de ea îl împiedica să intre în atelier.

Voia să creadă că era numai excesul lui de zel în privința bunei-cuviințe, dar în adâncul sufletului știa că era conștient de starea lui fizică. Atunci de ce nu se spăla omul acela pur și simplu? Era limpede că tânjea să fie alături de cineva, dar îi alunga pe toți cu lipsa lui de minimă igienă. Oare pierderea soției îl lăsase fără dorința de a îngădui altcuiva să se apropie? Dacă era așa, de ce continua să vină la atelierul ei în fiecare dimineață să o viziteze și să bea cacao? Nu găsea niciun răspuns, așa că zâmbi și pășind spre el îi întinse pachetul învelit în hârtie maro.

– Ți-am pregătit cămașa.

El își linse buzele, dar nu arată niciun alt semn de nerăbdare.

– N-am mai avut o cămeșă nouă de ani de zile, domnișă Hannah. Nu prea știu ce să fac cu ea.

– Ei bine, eu am un gând.

El primi pachetul din mâinile ei, apoi se dădu în lături cum ea ieși din magazin și închise ușa în urmă. Mirosul tare pe care ajunsese să-l identifice ca fiind al lui năvăli peste ea cu iuțimea-i obișnuită, dar părea că devenise mai rezistentă la acesta în ultimele câteva zile, fiindcă reuși să respire fără a i se strânge gâtul. Era evident un pas înainte. Strecurând cheia în broască, încuie casa și ridică ochii spre el, zâmbind.

– Mă gândeam că poți să mă-nsoțești mâine la biserică. Cum sunt străină în oraș, m-aș simți mult mai în largul meu cu cineva cunoscut alături.

Fața lui căzu.

– Eu, domnișă Hannah? Scutură încet capul într-o parte și în alta, apoi tot mai repede ca pentru a-și întări refuzul. Nu trebuie să te duc eu.

– Vreau neapărat.

– Dar sunt...

– Știi că știi unde-i, pungașule, îi tăie ea vorba, dând jucăușă din deget spre el și rugându-se în sinea ei să nu greșească zorindu-l. Trecem pe acolo în fiecare dimineață.

Ezra își lăsă umerii și capul în jos. Degetele i se înfingeau în hârtia maro ce învelea cămașa cea nouă, încrețind-o și rupând-o.

– Adevăru-i, domniță Hannah, că n-am mai dat pe la biserică de când a murit Alice a mea. Locu' meu nu mai e acolo.

Ea suferea pentru el, dragul ei bătrân care își lăsase durerea adâncă să îl îndepărteze de toți și de Dumnezeu.

– N-are importanță câtă vreme ai stat departe de ea, Ezra. Dumnezeu e mereu gata să primească iar cu brațele deschise un copil în casa Lui.

El pufni și o privi chiorâș.

– Dumnezeu m-o putea primi înapoi, da' mă-ndoiesc că ceilalți din oraș or să se bucure să mă primească să le-mput locu'.

Era prima oară când ea îl auzea recunoscându-și prin cuvinte lipsa de îngrijire. Cu toate acestea, zeflemeaua din spatele tonului făcu să pară că repeta o expresie pe care o auzise folosită de alții, nu de el. Hannah se zbârli la gândul că oamenii erau răi cu Ezra. Și ce dacă el nu se conforma normelor sociale acceptate de curățenie personală? Asta nu dădea oamenilor dreptul să fie lipsiți de inimă.

Bătu ușor din picior și își scoase bărbia în afară.

– Ei bine, atunci putem sta pur și simplu pe banca din spate. Dacă nu le place, sunt liberi să se-nchine în altă parte.

Ezra o privi în ochi, căscând ușor gura. Apoi, el clipi să alunge surprinderea și se lăsă cuprins de veselie.

– Ești o ursoaică adevărată când iei foc, așa-i?

El scutură capul, însă de data aceasta mișcarea avea o ușurime ce îi trăda veselia și nu tristețea. O voioșie aidoma învioră și inima lui Hannah.

– Bine, se învoi el. Te duc la biserică mâine dimineață și chiar o să port cămeșa ce mi-ai făcut-o. Mai ai ceva de scos de la mine dacă tot ești aici?

– Numai un singur lucru.

El își roti ochii.

– Ce?

Hannah trase aer adânc în piept înainte de a vorbi.

– De vreme ce cămașa ta e prima la comandă pe care am făcut-o pentru cineva în orașul ăsta, mi-ai putea face o mică favoare?

Înfingându-și picioarele îndepărtate pe podeț, el dădu din cap o dată.

– Zi-i.

– Înainte s-o scoți din hârtie, te-ai putea spăla pe mâini, te rog?

Un râs zgomotos cum nu mai auzise niciodată izbucni din lăzra și aproape o zăpăci cu totul. El coborî scările șontâc-șontâc și băgă cămașa cu grijă sub una din sforile ce se încrucișau pe spatele lui Jackson.

– Ești de pomină, domniță Hannah. Să mă spăl pe mâini. Oho!

Îl struni pe Jackson în jos pe drum, lăsând-o cu un salut din mână și cu o neliniște. O tachina el sau prima ei vânzare în Coventry va fi etalată a doua zi la biserică precum un lucru murdar? O durere surdă începu a-i zvâcni în ceafă.

J.T. stătea printre caii și căruțele din curtea bisericii așa cum făcea întotdeauna duminica. Bunul Dumnezeu nu îi dăduse darul vorbirii precum predicatorului ori darul muzicii precum fratelui ce conducea cântarea imnurilor ori măcar răbdarea de a pleca urechea la toate văicărelile ce se auzeau înainte și după serviciul religios.

În schimb, el fusese binecuvântat cu darul de a se pricepe la cai așa că acesta era lucrul pe care îl dădea înapoi lui Dumnezeu. Căuta să vadă dacă toate căruțele și trăsurile aveau destul loc între ele, să nu fie încurcături și înghesuiri când venea vremea plecării și se îngrijea ca fiecare animal să aibă locul lui la păscut.

Atunci când putea, îi întâmpina pe oameni pe treptele bisericii și se oferea să ia frâiele pentru ca soțul să poată intra împreună cu soția. Orașenii cu stare păreau a se aștepta la acest lucru ca la un drept și rareori își exprimau recunoștința, însă familiile de fermieri și oamenii vârstnici îi zâmbeau întotdeauna în semn de apreciere sinceră, făcându-l să se simtă ca și cum simpla lui jertfă era o slujire în adevăratul sens al cuvântului.

– Neața, J.T., strigă junele Daniel James de la câțiva metri depărtare. Băiatul le lăsă pe mama și pe surorile lui și își făcu drum spre el.

– Să nu-l superi pe domnul Tucker, acumă. Mă auzi, Danny? Îl preveni Louisa.

– Nu, mami. Iritarea îi ieșea din fiecare cuvîntel.

J.T. nu îl putea învinovăți. Băiatul era ținut într-o casă înconjurat numai de femei, cât era ziua de lungă. Tânjea după

tovărășia unor bărbați și J.T. prefera să i-o ofere pe a sa care era mai sigură decât a băieților mai mari din oraș care priveau evenimentele cu public ca pe ceva prea sclifosit pentru ei.

Cum Danny țopăia în susul dâmbului către el, J.T. mângâia părul scurt de un maroniu închis al iepei lui Warren Hawkins. Băiatul comerciantului o călărise în sus și în jos pe dealul acela încă de prin școală. Cordelia mersese cu doi ani mai târziu la școală decât Warren și J.T. își aminti cum îi împacheta bucăți de morcov ori de măr în cutiuța cu mâncarea ei de prânz ca să ofere ceva bietului animal. Iapa era bătrână încă de pe atunci. J.T. strânse din dinți. Animalul cel credincios merita să se retragă. Dar știa că asta nu se va întâmpla niciodată.

Să aibă un cal, chiar și unul slăbănogit ca acela, îi dădea lui Warren o condiție deasupra oamenilor mai săraci care trebuiau să meargă pe jos la biserică. Cordelia îi ierta purtarea spunând că Warren nu se simțise niciodată acceptat de către ceilalți din cauza semnului mare din naștere de pe față și că încerca numai să se integreze cât de bine putea. Dar lui J.T. îi era cu neputință să simtă compasiune pentru un tip care își trata animalele cu o nepăsare nemiloasă.

– Ce ai de ești așa posac?

J.T. își coborî privirea și îl zări pe Danny uitându-se lung la el, cu ochii larg deschiși. Dregându-și glasul, J.T. hotărî că e mai bine să înceapă a-și îndrepta gândurile într-o direcție mai potrivită unei zile de rugăciune.

– Mă gândeam numa'. J.T. lovi ușor fruntea lui Danny și apoi, cu o mișcare iute, îl strânse pe băiat lângă el și cu mâna cealaltă își frecă pumnul în părul lui. Danny gemu și dădu din mâini și din picioare protestând doar pe jumătate până ce într-un sfârșit J.T. îi dădu drumul.

Băiatul ridică o privire încruntată la el, imitând destul de bine una întunecată de-a sa, iar dispoziția lui J.T. se învioră.

– De ce faci asta? se smiorcăi Danny. Mamă, n-o să fie bucuroasă dacă mă vede ciufulit.

– Ei, nu ne place asta, nu-i așa? J.T. aranjă la loc cu degetele părul lui J.T. Uite, prietene. Ești ca nou.

– Mulțam, mormăi băiatul.

Zăngănit de hamuri și de roți scârțâind în depărtare îl făcu pe J.T. să-și întoarcă privirea. Toți orașenii care aveau o trăsură sau

închiriaseră una de-a lui se aflau deja în biserică. De fapt, singura persoană pe care nu o văzuse încă era domnișoara Richards și știa că ea nu avea trăsură. De altfel, femeia mergea pe jos înainte și înapoi de la râu în fiecare dimineață, așa că sigur nu o deranja plimbarea mai scurtă până la biserică. Aceasta nu pentru că ar fi acordat o atenție deosebită plimbărilor ei. Oricine ar fi stat pe afară dimineața devreme ar fi băgat de seamă. La urma urmei, nu era greu de observat, cu brațele ce i se mișcau în voie și cu pașii hotărâți.

– Mă întreb unde-i domnișoara Richards, gândi el cu voce tare. Se așteptase să o vadă acolo până atunci. Serviciul religios era pe cale să înceapă.

– Cred că ea vine cu trăsura aia. Danny arată cu degetul în josul dealului. Am văzut-o că stătea în față la magazinul ei când am trecut pe acolo, de dimineață. Un bătrân aranjat bine urca pe scări să o ia.

Gelozia îl împunse pe J.T. în măruntaie și aproape îi tăie suflarea. Se întinse în față cu ochi îngustați, încercând a desluși fața bărbatului și a femeii din trăsura neagră, cu capră, ce se apropia. Pentru Dumnezeu, domnișoara Richards era în oraș de mai puțin de o săptămână. Când avusese ea vreme să pună mâna pe un tip arătos? Faptul că vizitiul avea părul alb ca zăpada nu îl făcea să se simtă mai liniștit.

Destule femei se măritau cu bărbați mai vârstnici și mai înstăriți. Mama lui, de pildă. Mai în vârstă însemna mai multă siguranță și bogăție. Femeilor frumoșele, celor care se țineau *la modă*, le plăcea felul acela de bărbat. Deși îi venea greu să și-o închipuie pe grozav de independenta Hannah Richards să își lase mai moale firea încăpățânată îndeajuns cât să se prindă în fanteziile unui bărbat pe care nu îl putea respecta. Totuși, dacă bărbatul acela îi oferea viața pe care o voia ea și să nu mai fie nevoită să muncească într-un atelier șase zile pe săptămână... O durere ascuțită îi străpunse tâmpile. J.T. se sili să își descleșteze fălcile, dar încordarea refuză să dispară. Pur și simplu trecu de la cap la gât și umeri.

– Mă cheamă mama, J.T. Trebuie să mă duc.

– Ce? Oh, da. Du-te, băiete. O să fiu și eu acolo, într-o clipă. Îl ciupi pe Danny de sub bărbie și îl lăsă să plece. Eu trebuie

numa' să pun la rând și trăsura asta din urmă. Să își astâmpere curiozitatea, de asemenea.

J.T. rămase în așteptarea trăsorii care se apropia. Limba îl va putea băga iar în încurcătură dacă va avea prilejul. Mereu făcea asta în preajma croitoresei celei cu vino-ncoa. Probabil era și motivul pentru care Domnul îi dăduse lucrul cu caii. Domnișoara Richards avea pe buze un zâmbet mai strălucitor decât cerul unei zile de vară și lovea ușor brațul bătrânului de alături într-un fel familiar. Prea familiar.

Moșneagul dichisit se dădu jos cu anevoie ca s-o ajute a coborî, apoi urcă grăbit scările bisericii în urma ei. Neghiobul zâmbea cu toată gura de parcă era un berbec tânăr și zăpăcit. J.T. îl întâmpină la marginea curții bisericii, cu picioarele înfipite în pământ. Când căruța se apropie, își pierdu o parte din luciu. Vechitura nu era tocmai trăsura elegantă folosită de obicei pentru a impresiona o tânără.

Oh, individul îi dăduse un lustru de mântuială, fiindcă un praf gros era rămas în cutele prelatei lăsate, iar dunga de un albastru șters de pe laturi împreună cu spițele lipsă din roți dădeau trăsorii aspectul unei proaste îngrijiri. Pesemne fusese folosită încă de pe vremea Războiului Civil.

– Prrrr, Jackson.

Catârul ce trăgea trăsura se opri și J.T. apucă hamurile. Un detaliu legat de animal îi răscoli o amintire, dar el era mai preocupat să studieze bărbatului și nu animalul lui.

– Faină zi, așa-i? Sărind jos, bătrânelul nu făcu niciun efort să își ascundă zâmbetul supărător. O zi numai bună ca să începi o viață nouă. Mda, domnița Hannah și cu mine o să dăm musai prilej la ceva tulburare în dimineața asta.

– Hannah? Numele ei de botez sună natural pe buzele bărbatului de parcă o cunoștea de când lumea. Și despre ce tulburare vorbea? J.T. scrâșni din dinți. De o supăra ori o stingherea în vreun fel...

– Mai bine n-ai sta prea mult pe aici. O să pierzi tot haiul.

Omul îi făcu semn cu ochiul. Îi făcea cu ochiul!

În clipa aceea, ceva din vocea lui îi atrase atenția. J.T. își dădu pălăria pe spate ca să cerceteze bărbatul mai îndeaproape. Părul lui alb fusese retezat fără pricepere, cu vârfuri inegale pe deasupra

umerilor și era cumințit de o pălărie din fetru cu boruri în sus, de un negru șters. O barbă bine aranjată îi mărginea obrazul și se potrivea cu mustața îngrijită de mai sus.

Cămașa albă pe care o purta arăta nouă pe sub o jacheta ce poate îi fusese pe măsură cu vreo zece ani în urmă, iar pantalonii aveau atât de multe cute încât J.T. și-l închipui scoțându-i de pe fundul unui cufăr vechi, cu numai câteva clipe înainte de a ieși din casă. Mirosea a săpun și a pomadă cu un iz ușor de catâr. Desigur, poate doar catârul era cel care mirosea a catâr. Oricum, omul nu avea ce căuta făcând curte unei femei precum domnișoara Richards. Era destul de bătrân să îi fie bunic.

Bunicul acela îi dădu o palmă peste spate și râse.

– Haide, Tucker. Mă așteptam să nu mă recunoască domnița Hannah, doar nu mă știa pe când trăia Alice, da' nu tu.

Deodată ceața se risipi din fața ochilor lui J.T. și un șoc luă locul frământării ce îl orbise.

– Ezra? bolborosi el.

– Mda.

Cum de putu fi atât de nerod? Desigur, Ezra era. Numai fiindcă nu îl văzuse pe bărbat arătând atât de bine de foarte multă vreme, nu însemna că nu trebuia să îl recunoască.

– Mă... oh... bucur... să te văd. Ne-ai lipsit la adunări.

Zâmbetul bărbatului se stinse.

– Alice a dat întotdeauna mult pe dusu' la biserică și știu că ar avea inimă grea că nu mă duc, numa' n-am putut răbda să stau acolo fără ea lângă mine. Așa că acum, când domnița Hannah mi-a făcut cămeșa asta nouă și faină și mi-a cerut să vin cu ea în dimineața asta, m-am gândit că-i felu' lui Dumnezeu să-mi spună că-i vremea să mă-ntorc.

Ezra își scoase pieptul în afară și își trecu mâinile carnoase peste cusăturile îngrijite ce formau un V în jurul rândului cu nasturi al cămășii; apoi se aplecă spre urechea lui J.T.

– Să știi că fata asta s-a așteptat cu adevărat să vin la fel cum am fost în ultimele luni și a fost gata să șadă lângă mine oricum. E altfel, să fim înțeleși. Ascultă, dacă Alice n-ar mai fi stăpână pe inima mea ș-acum, m-aș gândi fără șagă să vă dau de furcă vouă tinereilor și să fac curte la vreo doamnă, pe prinsoare cu bani.

J.T. scutură din cap. Nu avea nici gând să se ia la întrecere cu bătrânul ori cu oricine altcineva pentru frumoasa domnișoară Hannah. Dumnezeu îl va conduce într-o zi la femeia potrivită. Trebuia numai să fie răbdător și să nu se lase furat de o bucată complicată de muselină care îl amăgea și îl zăpăcea cu fiecare prilej.

Hannah se lăsă pe o bancă în partea din spate a bisericii tocmai pe când începeau cântările. Încă nu putea trece peste schimbarea petrecută cu Ezra. Trebuie să se fi înmuiat și frecat cu peria ore în șir ca să se transforme în felul acela. Dacă Jackson nu ar fi fost prins la trăsura din fața atelierului ei, nu ar fi crezut niciodată că domnul cel ferchezuit care venise la ușa ei era Ezra Culpepper. Schimbarea lui avea probabil mai mult de-a face cu intrarea în casa lui Dumnezeu decât cu cerința ei de a se spăla pe mâini, dar nu îi păsa ce îl motivase.

Ezra făcuse un efort de a se alătura iarăși celor vii și ea avea în plan să trăiască încântarea de a-i vedea pe aceștia primindu-l iar în mijlocul lor. Venind cu vocea ei de soprană în corul credincioșilor care acum treceau la versul al doilea din „Ce plăcut, ce dumnezeiesc”, Hannah se află rugându-se ca ideea de iubire și de unire pe care o exprima cântarea să pătrundă în inimile oamenilor adunați pentru ca ei să poată trece peste prejudecățile lor și să îl primească pe Ezra din nou în rândurile lor, cu căldură și cu bucurie.

– „Când fiecare poate simți suspinarea fratelui său și să împartă cu el greul”, cântă ea, vocea devenindu-i mai puternică odată cu ecoul versurilor în sufletul ei. „Când tristețea trece dintr-un ochi în altul și bucuria de la inimă la inimă.”

O voce răgușită i se alătură; Ezra se așezase la stânga, departe de grup. Degetele îi trădau agitația, cum tot îndoia borul pălăriei pe care o ținea în poală.

– „Când eliberați de pizmă, dispreț și trufie dorințele noastre toate la cer”, intonă el ușor, fără acord. „Fiecare poate tăinuî slăbiciunile fratelui său și arăta dragostea de frate.”

Sunet de cizme se auzi înfundat pe podea și deodată dorințele lui Hannah nu mai erau sus în cer. Jericho Tucker trecu făcând pași lungi pe lângă ea și se așeză lângă sora lui—de partea cealaltă

a sălii, cu două rânduri mai în față. Cuvinte memorate din imnul religios continuau să se reverse de pe buzele lui Hannah, însă mintea ei zbura altundeva—și anume cu două rânduri mai înainte.

J.T. își strânse corpul zvelt într-un spațiu ce părea mult prea mic pentru el. Băncile fără spetează erau mai potrivite pentru copiii care foloseau clădirea pe post de sală de clasă decât pentru un bărbat de statura lui.

Ca să ferească șoldurile late ale femeii așezate în față, el trebuia să își scoată piciorul stâng dintre bănci. Din câte se părea era obișnuit cu o poziție atât de încurcată așa că își puse pălăria pe genunchiul îndoit de parcă era un stâlp de gard și apoi aruncă o privire peste umăr. Inima lui Hannah crescuse dureros în pieptul ei. Părea că avea în gând să se uite la Ezra, din vreme ce însoțitorul ei era cel care își schimbase înfățișarea într-un mod impresionant, în schimb privirea lungă a lui Jericho se încrucișă cu a sa și rămase acolo. Cântatul ei se lungi pe la jumătatea strofei cum încerca să îi înțeleagă privirea. El nu zâmbi. Dar nici nu se încruntă. Se uita numai cu ochi fiști la ea ca și cum răspunsul la o întrebare de viață și de moarte i se găsea în trăsăturile feței. Dacă aflase vreun răspuns acolo, trebuie că nu i-a fost mult pe plac, fiindcă buzele i se subțiară și se întoarse. Îndepărtându-și cu greu atenția de la ceafa lui, ea lăsă ochii în poală, la Biblia ce stătea acolo—amintindu-i unde se afla. Își înălță bărbia și privi înainte hotărâtă să își întoarcă atenția la Dumnezeuul pe care îl laudau și nu la bărbatul din partea cealaltă a sălii.

Respiră adânc și cântă ultimul verset al cântării de deschidere.
— „Dumnezeu e lanțul de aur ce leagă sufletele fericite în cer.”

Ea încercă să își închipuie acele suflete fericite, unite în împărăția cerească. Chiar făcea aceasta. Dar o altă imagine îi apărură în minte, una ce era îngrozitor de greu de alungat. Imaginea lanțului de aur al iubirii ce o lega de Jericho Tucker.

Ai milă. Nu era cu puțință să se îndrăgostească de Jericho Tucker. Omul acela nu zâmbea niciodată. Și, judecând după numărul de încruntături pe care le trimitea înspre ea, probabil nici măcar nu o plăcea prea tare. Și aproape de fiecare dată când deschidea gura, el o pune pe jar.

Cu toate acestea, faptele lui bune, în ciuda neînțelegerilor, îi topeau mânia și îl vedeau a fi un om de caracter. Umerii aceia puternici și brațele vânjoase nu deranjau deloc. *Ah*. Toate pândurile acelea o zăpăceau. Hannah se îndreptă de spate și își porunci să înceteze a-l cerceta pe domnul Tucker. Romantismul în împrejurările acelea nu va face decât să complice lucrurile.

Avea de condus o afacere și avea de construit o reputație. Nu își putea îngădui amăgiri. Dumnezeu îi va da de știre când va sosi timpul potrivit să înceapă a se gândi la un bărbat, iar acest lucru sigur nu va fi în toiul închinării.

Jericho Tucker își putea ține pur și simplu privirile acelea arzătoare pentru sine. Nu avea nevoie de el să complice lucrurile. Hannah avea nevoie de... de...

– Să ne rugăm. Vocea predicatorului răsună în partea din față a încăperii și inima ei fu în același gând. *Da, Doamne. Îți mulțumesc că-mi aduci aminte. Asta-i tocmai ce am de făcut*. Hannah lăsă capul în jos, dar în clipa când închise ochii, tot ce putu vedea era bărbatul din partea cealaltă a sălii.

În ziua următoare, pe la amiază, Hannah stătea la mașina de cusut și cosea o bucată de material de culoarea prunii. De când isprăvisese păpușile pentru fetele James și cum nu avea comenzi de onorat, hotărâse să facă ceva pentru a schimba perdelele neplăcute la vedere ce înconjurau locul din casă unde dormea. Netezi cutele făcute de materialul care îi stătuse în poală și făcu o grimasă ușoară la felul în care culoarea îi făcea pielea palidă. Chiar trebuia să fie portocalie? Hannah oftă, dar își puse iar piciorul în mișcare pe pedală.

Doamna Granbury le amintea fetelor că o croitoreasă de rând putea face o femeie atrăgătoare să arate excepțional, însă numai o croitoreasă excepțională putea face o femeie de rând să arate atrăgătoare. Dacă același lucru se potrivea și materialului, acest exercițiu va fi un test adevărat pentru talentele ei. Din fericire, nu va purta creația, așa că nu trebuia să își facă griji în legătură cu efectul acesteia pe fața ei.

Hannah termină de cusut și legă firele. Încercând să dea la o parte prejudecățile, se ridică de la mașina de cusut și ținu materialul cât putea de sus, lăsându-l să cadă în voie peste brațele ei cum îl măsura din priviri cât mai agere. Mulți oameni găseau portocaliul a fi cald și vesel. Desigur, cei mai mulți dintre ei nu arătau colerici în ceva portocaliu, dar nu era aici locul. Dumnezeu zugrăvisese multe lucruri ale creației Sale în culoarea aceea—fluturi, apusuri de soare și floricelele sălbatice ce creșteau de-a lungul cărării ce ducea la râu.

Dacă Dumnezeu vedea frumusețea într-o astfel de culoare, la fel putea și ea. Se potrivea negreșit cu anotimpul, amintind de frunzele toamnei, de dovleci și de pasta cremoasă piuré pe care mama ei o pregătea în serile reci. Amintirea plăcută o făcu să zâmbească și deschise o ușă în inima ei. Poate că portocaliul nu era așa de rău, la urma urmei. Brațele începură a-i obosi, așa că lăsa materialul pe masa de lucru și îl împături într-un dreptunghi îngrijit.

Se gândi că la o lumină potrivită putea fi considerat vesel. Și ea avea nevoie de toată voioșia pe care o putea obține ca să o ajute să treacă peste faptul că nu avea clienți. Încă. Hannah își apăsă degetele pe mușchii dureroși de la șale. Niciun client, *încă*. Asta se va schimba cu timpul. Trebuia. Își cheltuise cea mai mare parte a economiilor cumpărând materiale și provizii. Dacă nu începea să câștige niște bani, va fi lefteră până de Crăciun.

Sperase ca haina cea nouă a lui Ezra să stârnească puțin interes, însă oamenii erau mai impresionați de transformarea lui fizică decât de frumusețea cămășii. Ceea ce era adevărat. Ezra merita să se bucure de primirea calduroasă a comunității sale după ce fusese pe dinafară atât de multă vreme. Era fericită pentru el. Cu adevărat. De putea măcar prinde acea primă comandă. Avea nevoie numai de o femeie cu destul curaj să îi încerce meșteșugul.

După ce femeile celelalte vor vedea efectele măgulitoare ale croielii ei elegante asupra uneia dintre ele, cu siguranță vor veni buluc la ușa ei. Simțind nevoia să facă și altceva decât să stea la mașina fără lucru, Hannah puse mâna pe un ștergător de praf din pene și se învârti prin atelier, dând cu penele peste pervazuri, peste agățătorile de haine și peste orice era obiect era prea încet ca să-i fugă din cale. Cum scutura praful invizibil de pe umerii manechinelor, o zări pe Cordelia stând pe partea celalaltă a drumului, având întipărită pe față o dorință arzătoare, privind țintă la rochia de culoarea măslinii din geam. Atingea materialul fustei sale cu clinuri de un albastru marin și stătea cu umerii căzuți precum o floare însetată de ploaie. Apoi își veni în fire, își îndreptă postura căzută și merse către atelier. Cu inima tresărind, Hannah traversă în grabă camera ca să ascundă ștergătorul de praf după teighea.

Inspirând adânc, își îndreptă cutele bluzei cu o mână tremurândă și își netezi repede părul înainte de a se întoarce să

își întâmpine prietena și poate cea dintâi clientă a sa. Cordelia intră în magazin și închise ușa în urma ei. Cercetă încăperea cu o privire lungă, apoi se întoarce către Hannah.

– Vreau să mă faci frumoasă.

Lacrimile ce sclipeau în ochii Cordeliei alungară zâmbetul de pe fața lui Hannah. Ca răspuns la durerea grăitoare a prietenei sale, ea o luă repede înainte și cuprinse umerii femeii cu brațul său.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu mă vede. Ea sughiță, gata să izbucnească în plâns.

– Cine? Întrebă Hannah. Cine nu te vede?

Cordelia își îngropă fața în mâini. Coșul gol atârnat de brațul ei scârțâi când mișcarea îl strânse lângă corp. O fi spus vreun nume, dar era prea înăbușit ca să poată fi înțeles. Hannah scoase o batistă din mânecă și o flutură dinaintea mâinilor Cordeliei până ce aceasta o luă.

– Stai să-nchid magazinul. După aceea îmi poți povesti totul.

Când Hannah întoarce cheia în broască, țacănitul răsună în urechea ei. Dacă trecea pe acolo vreun alt client? Închiderea atelierului o putea costa o vânzare. Teama îi frământa stomacul și un gust acru îi ardea fundul gâtului. Nu își putea îngădui să încuie ușa unui client. Dar atunci îi veni în minte un verset din Proverbe la care meditase în timpul rugăciunilor de dimineață. „*Mai mult face puținul celui neprihănit decât belșugul multor răi.*” Hannah înghiți gustul amar din gură și întoarce semnul cu *Închis* fără alte păreri de rău. Pe când Hannah termină cu ușa, Cordelia își mai venise în fire. Totuși, scumpetea de față era în mod limpede încă într-o stare delicată, așa că Hannah o conduse în spatele tejghelei, în locul unde lucra. Trase scaunul de la mașina de cusut până lângă masă și o îndemnă ușor pe Cordelia să se așeze.

– Acuma, zise ea, trăgând cufărul cu materiale de la perete și așezându-se pe el. Cine-i bărbatul ăsta cu privire cumplită care te-a supărat atâta?

– Cel mai minunat bărbat din Coventry.

Hannah putu auzi durerea copleșitoare din vocea fetei și inima i se alătură în suferință.

– Dacă-i așa de minunat, de ce plângi?

– Pentru că nu mă vede! Nu ca pe o femeie, oricum. Pentru el, eu sunt numa' sora cea mică a lui J.T. Își suceea batista în pumni. Il iubesc de un car de vreme și prostu' n-are habar.

Hannah zâmbi.

– Prost, ai?

Cordelia ridică privirea deodată.

– Oh, nu. N-am vrut să zic asta. Nu tocmai. De fapt e foarte inteligent. Dirijează telegraful și poșta de lângă bancă. Poate l-ai întâlnit ieri la biserică. Ike Franklin.

Hannah încercă să scoată o față potrivită cu numele acela din mulțimea de fețe ce se învâртеau prin mintea ei. La urmă, ieși una—un bărbat zvelt într-un costum de stofă gri sac bine croit. Mustăță neagră. Ochi ce exprimau bunătate.

– Era acela care conducea imnurile?

– Da. O expresie visătoare se așternu pe fața Cordeliei. N-are el glasul cel mai dulce? E ca glazura de ciocolată, fină și savuroasă. L-aș putea asculta cât îi ziua de lungă.

– Mă faci să-mi fie foame.

Cordelia chicoti.

– Îmi pare rău.

Hannah se întinse și puse mâna pe a Cordeliei. Nu voia să facă durerea fetei și mai mare, dar nu voia nici să o prelungească. Era mai bine să privească adevărul în față acum decât să se cufunde în nefericirea iubirii neîmpărtășite. Hannah strânse ușor mâna Cordeliei.

– Nu vreau să-ți alung speranțele, Cordelia, dar dacă se gândește numai că voi doi nu vă potriviți și încearcă să nu îți rănească sentimentele prefăcându-se că nu vede femeia din tine? Ar putea fi mai bine să te uiți la altcineva.

– Nu-i altu'! Nu pentru mine. Își smuci mâna de sub cea a lui Hannah și strânse batista în pumn. Încheieturile degetelor începură a-i albi, dar apoi scoase o răsufflare lungă și își slăbi strânsoarea.

– Știu că-ncerci să m-ajuti și, mă crezi sau nu, mi-am pus aceeași întrebare. Da' nu cred că-i adevărat. Noi doi ne-nțelegem de minune. Avem multe pasiuni în comun—cărțile, muzica, mâncarea... Se înroși. Îi place tare mult cum gătesc.

Cărui bărbat nu i-ar plăcea? Femeia putea coace ca un înger.

– Acu vreo șase luni m-a tocmit să-i aduc prânzul în fiecare zi, de vreme ce n-are voie să-și lase slujba, nici măcar pentru mese. Trebuie să aibă grijă de fire tot timpul în tura lui. Se opri, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet timid. El zice că-s cea mai bună bucătăreasă din ținut.

– Ei bine, atunci asta dovedește că nu-i cu totu' prost. Ar putea să nu fie o cauză pierdută, până la urmă.

– Oh, Hannah. Crezi asta? Crezi că aș mai putea avea vreo șansă? Cordelia sări pe marginea scaunului și se aplecă atât de tare înainte încât, dacă masa nu ar fi susținut-o, s-ar fi rostogolit pe podea. Asta nu-i numa' o dragoste oarbă de școlăriță. Cred sincer că Ike și cu mine ne-am potrivii. Am ajuns să prețuiesc prietenia ce a prins viață între noi în ultimele câteva luni. Dacă linia nu-i ocupată pe când sosesc eu la el cu prânzul, mă invită uneori să stau și să îi țin companie cât timp mănâncă. Vorbim despre cărțile pe care le-am citit sau îmi zice povești amuzante despre buclucurile în care intra pe când era mic. Chiar m-a învățat cum să-mi bat numele în codul Morse.

Hannah dădu din cap, gânditoare. Relații de durată se construiseră pe mai puțin.

– De mi-ai croi o rochie ce m-ar face măcar un pic mai drăguță, ar putea până la urmă să pună ochii pe mine ca femeie și să se hotărască să mă curteze. Iar dacă nu... Ei bine, cel puțin aș ști unde mi-e locul și mi-aș putea lua gândul liniștită de la speranțele mele.

Hannah putea auzi durerea și nesiguranța întipărite în cuvintele Cordeliei, iar acestea îi atinseră inima. Nu era problema dacă va fi de ajutor. Știuse că va ajuta în clipa în care întorsese semnul cu *Închis* la fereastră. Întrebarea care nu îi dădea pace era cum. Aveau o singură șansă de a face o nouă primă impresie—una atât de puternică încât prietenul galant al Cordeliei, oricât ar fi de miop, să nu aibă încotro și să vadă femeia frumoasă din fața lui. Sămânța unei idei ascunsă în mintea ei începu a prinde rădăcini. Aceasta cerea mai mult decât o simplă rochie nouă. Era nevoie de o transformare de tip Ezra.

Hannah se ridică și începu să umble încoace și încolo.

– Sunt ceva festivități în comunitate în curând, ceva ca sărbătoarea recoltei, vreo reuniune ori ceva de felu' ăsta?

Fața Cordeliei se strânse confuză.

– Ți-a venit în minte să faci un picnic de la Ziua Întemeietorilor peste o lună și un pic, dar ce are a face cu...

– Acolo îți vei face debutul. Hannah bătu din palme și zâmbi larg, însă Cordelia nu reuși să îi împărtășească entuziasmul.

– Ți-a venit în minte să faci o rochie nouă? Nu mă gândeam să am de așteptat atâta.

Hannah se așeză iar pe cufăr și luă mâinile Cordeliei între ale sale.

– N-am nevoie de șase săptămâni ca să cos o rochie. N-am nevoie nici de șase zile. Dar dacă ai răbdare și vrei să muncești din greu, am un plan care va face imposibil ca domnul Franklin al tău să te vadă altfel decât ca pe o femeie de dorit.

În sfârșit o scânteiere a interes lumină ochii fetei.

– Adevărat? Mă poți face atrăgătoare?

– Ai deja toate calitățile unei femei frumoase. Părul des, strălucitor; pielea feței încântătoare; genele negre.

– Da' sunt grasă.

– Nu, nu ești. Ești numai...

Cordelia scutură din cap.

– Nu-ncerca să-mi menajezi sentimentele. Văd adevărul de fiecare dată când mă uit în oglindă. Dacă aș fi slabă ca tine, aș...

– Poți fi. Hannah dădu drumul mâinilor prietenei sale ca să îi cuprindă umerii. Poți fi. O să te-nvăț exercițiile mele fizice și poți veni cu mine în plimbările de dimineață. Doctorul Lewis zice că dacă o femeie vrea să fie mai slabă, trebuie doar să mănânce mai puțin și să facă mai mult efort fizic.

– Cine-i doctoru' Lewis?

– Dio Lewis. E un susținător mare al educației fizice pentru femei și copii. A pus la punct un sistem cu totul nou de gimnastică ce poate fi folosit de oricine cu rezultate nemaipomenite. Dacă dorești să-ncerci, îți promit că vei vedea o diferență însemnată. Exercițiile îți vor îmbunătăți sănătatea și-ți vor spori energia și forța fizică, având și câștigul în plus al modelării trupului. Apoi, cum ziua picnicului se va apropia, îți pot croi rochia de petrecere perfectă, una în culori vii și cu linii frumoase ce vor face ca domnului Franklin să-i fie cu neputință să-și dezlipească ochii de la tine. Vei face furori la fel ca Ezra ieri la biserică.

Hannah se ridică în picioare și o trase și pe Cordelia după ea.

– Asta va însemna sacrificiu și muncă grea: să-ți schimbi obiceiurile de dimineață, să mănânci mai puțin din bunătățile acelea coapte ale tale și să accepți ceva dureri și înțepeneală până când mușchii ți se vor obișnui cu activitățile cele noi. Ești dispusă să-ncerci?

– Da! Oh, da. Putem începe azi?

Hannah răsă și își îmbrățișă prietena.

– Hai să-i dăm drumul cu partea distractivă. Modele și materiale. Putem începe mișcarea mâine. Trânti colecția ei de mostre pe tejghea și o aduse pe Cordelia mai aproape de ultimele numere ale revistelor *Harper's Bazar*, *The Delineator* și *Peterson's Magazine* precum și catalogul *Butterick* pe care îl adusese cu ea din San Antonio. O oră mai târziu erau tot îngrămădite deasupra tejghelei oftând la paginile de modă cu rochii de bal elegante și costume pretențioase de zi pe care niciuna dintre ele nu aveau șanse vreodată să le poarte, dar amândouă găseau o plăcere deosebită în admirarea modelelor. În sfârșit, Cordelia scoase un suspin de regret și închise ultima revistă.

– Poate ar trebui să plec. Trebuie să pregătesc cina pentru J.T. și ți-am răpit prea mult timp.

– Fugi de-ací, zise Hannah. Nici nu-mi amintesc când am petrecut o după-amiază mai plăcută. Aranjă grămada de reviste și puse mostrele de material înapoi sub tejghea. Și abia aștept să ne începem noul program mâine dimineață. O să putem vorbi mai pe îndelete.

– Dac-o să mai pot răsufla alergând cu tine. Cordelia zâmbi larg. J.T. mi-a zis cât de repede mergi la râu.

Un fior ușor trecu prin trupul lui Hannah la gândul că Jericho o văzuse. Desigur, nu avea cum să își dea seama dacă găsea sportivitatea ei atrăgătoare ori ba. Mulți bărbați păreau a prefera ca femeile lor să fie delicate și dependente cu totul de puterea superioară a bărbaților. Va vedea Jericho cu ochi buni o femeie puternică sau era acest lucru doar altă pricină împotriva ei?

– Presupun că va trebui să-i zic din seara asta, la cină, de planurile mele de a veni cu tine la mișcare, spuse Cordelia și își luă coșul lăsat pe masa de lucru. Poate va primi vestea asta mai bine decât când o afla că am de gând să comand o rochie nouă. Această mică descoperire îl va scoate poate din țătâni.

Hannah încruntă din sprâncene.

– O să-l deranjeze o rochie nouă chiar dacă tu ai banii tăi cu care să acoperi cheltuiala? Omul era, desigur, ursuz câteodată, dar nu i se păruse că ar putea fi și aspru.

Cordelia gesticulă ca pentru a-și alunga grijile.

– Nu, dacă am nevoie de una, nu se împotrivesc. Dar asta va fi o cheltuială de care pur și simplu el spune că nu-i nevoie, genul de lucru despre care crede că duce la deșertăciuni. Trebuie să-nțelegi... J.T. avea numai șaisprezece ani când tatăl nostru a murit și avea singur grijă de fermă cu mult înainte de asta. Ani de zile a pus ban pe ban și a strâns cât să pună mâncare pe masă. Chiar și acum, când face o afacere bună și are ceva bani în plus la bancă își cumpără o pereche nouă de cizme numai după ce-și tocește tălpile la cele vechi. Simțul practic s-a lipit de firea lui de nevoie. Poate fi nemaipomenit de darnic cu cei nevoiași, dar are puțină îngăduință pentru cheltuielile ușuratic făcute de cei care și-ar putea folosi banii cu mai multă înțelepciune.

O piatră de mărimea unei pâini se lăsă greu în stomacul lui Hannah. Nu era de mirare că omul era mereu atât de scorțos în preajma ei. Vedea în afacerea ei o îmbiere la vanitate și la risipă. Fusesse nesocotită să se gândească chiar și pentru un minut că o putea găsi atrăgătoare. Îi înțelese punctul de vedere. Simțul practic era cu siguranță o virtute, dar la fel era și frumusețea.

Domnul însuși o țesea chiar în materialul din care era creația sa, făcând-o vizibilă oricui avea ochi să vadă. De ce nu putea Jericho să îi vadă valoarea? Numai fiindcă el avea dreptate nu însemna că ea se înșela. Da, dragostea pentru lucruri frumoase putea fi dusă prea departe, ajungându-se la lăcomie și faloșenie, dar la fel putea să facă rău și simțul practic.

Cunoscuse destui avari acriți, care storceau bucuria din viața celor din jurul lor stropșindu-se la fiecare lucrușor ce nu reușea a fi util. Așa care va să zică. Ei bine, dacă Jericho Tucker s-ar afla acolo în clipa aceea, i-ar zice vreo două vorbe despre... Se auzi un răpăit la ușă. Urmără bătaii puternice.

– Delia? Ești aici?

O formă întunecată se lăsă pe sticla geamului în încercarea de a pândi înlăuntru. Hannah își stăpâni emoțiile. Jericho Tucker era acolo.

J.T. se dădu îndărăt de la fereastră neputând vedea multe dincolo de vitrină. Unde *era* fata aceea? Hawkins trecuse pe la companie cu douăzeci de minute înainte și o căuta. Era ceva legat de comanda lui de pâine. Omul zicea că o căutase deja acasă și că nu era. J.T. făgăduise să trimită vorbă mai departe, gândindu-se că va fi ceva simplu.

De obicei, Cordelia se ducea singură numai în trei locuri: la magazin, la telegraf ori la drogherie dacă avea poftă de vreun baton de mentă. Cum Hawkins o căuta, aceasta restrângea posibilitățile la două. Dar nu fusese în niciunul. Ike zise că plecase din biroul lui la doisprezece și jumătate și era aproape două. J.T. trecuse pe acasă în caz că se întorsese, însă nu putu afla niciun semn că venise de la plimbarea ei de amiază.

Chiar și soba se răcise. Atunci începu să se îngrijoreze. Delia nu lăsa soba niciodată să se răcească. Era pregătit să încalece pe cal și să pornească în căutarea ei de-a lungul drumului când Tom îi pomeni că o zărise intrând în magazinul domnișoarei Richards. Dar iată-l aici, la o ușă încuiată, la un magazin închis. Erau cele două femei împreună? Aveau vreun necaz? Pulsul i-o luă înainte de la trap la galop.

– Delia! El bătu iar cu pumnii în ușă. Mai cu putere.

La urmă încuietoearea păcăni și ușa se dădu în lături.

– Pentru numele Domnului, J.T. Tot orașu’ te poate auzi cum zbieri, îl certă Delia când îl apucă de braț și îl trase înăuntru. Fă bine și taci.

El se uită aspru la ea, ușurarea schimbându-i-se repede în mânie.

– Unde naiba ai fost? Am umblat peste tot după tine.

Ea îl privi într-un fel anume ce îi punea la îndoială istețimea.

– Eram pe aceea, doar vezi.

– Și ce făceai? i-o trânti el.

– Stăteam de vorbă cu Hannah și... Ea privi în altă parte și își făcu de lucru cu nasturii de la bluză. Și comandam o rochie nouă pentru picnicul de Ziua Întemeietorilor de luna ce vine.

Tot ce era înăuntrul lui încremeni ca de moarte.

– Ce?

– Ce-ai auzit. Îmi comand o rochie. Una drăguță. Cordelia își ridică bărbia, apoi o lăsă în jos ca pentru a desena semnul exclamării. Știu sentimentele tale legate de asta și nu vreau să te supăr prin faptele mele, dar sunt o femeie în toată firea și am dreptul să hotărâsc cum îmi cheltui banii. Am câștigat mai mult decât am nevoie cu munca mea anu' ăsta ca să pot să acopăr cheltuiala.

O menghină nevăzută se strânse în jurul plămânilor lui, sufocându-l. Asta nu se putea întâmpla. Nu Deliei. Era mică, dar știa ce se alesese de mama lor, cum patima ei pentru hainele alese și capcanele bogăției întrecuseră dragostea ei pentru soț și pentru copii. Privirea-i lungă se pierdu dincolo de femei în vreme ce el căuta să se stăpânească. Din nefericire, ajunsese pe teighea, unde stăteau răsfirate revistele de modă și caietele cu tipare. Amintirile se smulseră din lanțurile lor și năvăliră să îl sugrume.

O revăzu cu ochii minții pe mama lui aplecată peste *Peterson's Magazine* de parcă era unicul lucru din cameră, ignorându-i întrebările când el se căznea să își facă temele. Și putea auzi disprețul ce se revărsa din ea când îl ocăra pe tatăl lui, din cauză că alesese să cheltuie banii pe care îi adunase cu greu la fermă pe lucruri de lux precum făina și cafeaua și nu pe boneta după care i se scurgeau ochii ori pe metrul de dantelă fără de care putea muri. Se luptă să scape din prinsoarea amintirilor, dar când se întoarse iar la Delia pentru o clipă fața pe care o văzu fu cea a mamei sale.

– E doar o singură rochie, J.T. Delia se strecură grăbită pe lângă el îndreptându-se către ușă dar, trecând pe lângă el, se aplecă să îi șoptească un ultim argument: Eu nu-s ca ea.

Înainte ca J.T. să-i poată răspunde, ea părăsi încăperea. El nici măcar nu îi dăduse mesajul de la Hawkins. Nu reușea să se miște, iar gândurile i se învălmășeau prin minte. Putea fi o singură rochie, dar era un început. O rochie putea duce la alta și la alta și tot așa, până ce nimic nu o mai mulțumea.

– Ce vrea ea de la găteala aceea cu pretenții, până la urmă? mormăi el.

– Ce vrea orice femeie, se auzi o voce blândă în spatele lui. Să se simtă drăguță.

J.T. se răsuci iute. Domnișoara Richards stătea lângă teighea, probabil numărând banii Deliei în mintea ei. Scoase nervos o scobitoare din buzunar și și-o înfipse în gură. Strângând-o între dinți, se uită urât la croitoreasă. Știuse el că va fi o pacoste din prima zi când o zărise. Deliei nu i-ar fi trecut niciodată ideea aceasta prin minte dacă domnișoara Richards nu venea în oraș cu toate fundele, dantelele și cu aerele de femeie pe picioarele ei.

– N-o să te las s-o schimbi. J.T. făcu un pas amenințător către ea, arătând acuzator cu degetul spre pieptul ei. Nările i se lărgiră precum cele ale unui taur ce privește spre țintă înainte de a se repezi să atace dar, în loc să se chircească înaintea lui, ea sări înainte să îl înfrunte în luptă.

– De ce te temi, domnule Tucker? Te temi că-ți vei pierde gospodina devotată dacă până la urmă atrage atenția unui domn pe care îl preferă?

Care domn? Din câte știa el, Cordelia nu avea ochi pentru niciun bărbat. Deschise gura să spună asta dar nu avu nicio șansă. Pisica încă nu isprăvisese cu ștopșitul la el.

– Asta-i motivu' adevărat pentru care o îmbraci în culori mohorâte și în haine deloc măgulitoare? Pentru că ești prea egoist ca să o lași să aibă viața ei?

Degetul pe care îl îndreptase spre ea i se îndoi în pumn. Îl strânse tare abia stăpânindu-și pornirea de a-l izbi de peretele cel mai apropiat.

– Asta arată ce puțin ai habar, scrâșni el printre dinții încleștați. Aș muri pentru sora mea.

În mod limpede prea nervoasă pentru a fi precaută, domnișoara Richards înaintă cu încă un pas până ce fu atât de aproape de J.T. încât el să îi deslușească fiecare scânteie din ochi.

– Asta ar putea fi adevărat, zise ea apăsând fiecare cuvânt, dar ai avea destulă încredere în ea să o lași să-și facă propriile alegeri?

Întrebarea îl lovi ca un pumn neașteptat în burtă. În ultimii zece ani el se numise protectorul și purtătorul de grijă al Deliei, asigurându-se că avea ce să mănânce, ce să îmbrace și un loc unde să doarmă. Se îngrijise ca ea să își termine școala chiar și dacă el fusese nevoit să renunțe ca să-și caute de lucru.

Ea era responsabilitatea lui și el o purtase fără a se plânge, pentru că erau frați. Nu se aveau decât unul pe celălalt. Acuma însă că scăpase de codițe, putea purtarea lui de grijă să o înăbușe? Încruntătura lui J.T. se adânci la gândul acela tulburător. *Avea* el încredere în Cordelia să hotărască de una singură? Își mută scobitoarea în partea cealaltă a gurii și îngustă ochii privindu-și adversara. Nu avea niciun răspuns de dat, așa că alese tăcerea.

După un moment de încordare, ea își domoli focurile din ochi și își destinse postura corpului.

– Iartă-mă, domnule Tucker. Poate am fost cam pătimasă să o apăr pe Cordelia. Se retrase cu un pas și se întinse către teighea ca și cum avea nevoie de sprijin. Nu încerc să o schimb pe sora ta. A venit aici cu lacrimi în ochi în după-amiaza asta, implorându-mi ajutorul. Asta-i tot ce-ncerc să fac. Să ajut.

– Și crezi că o rochie nouă îi va rezolva toate problemele. El o acuzase pe un ton răstit.

– Bineînțeles că nu. Nici Cordelia nu crede. Dar în clipa asta se simte invizibilă și neatrăgătoare. Cade pradă deznădejdiei să își tot ascundă sentimentele de bărbatul pe care îl place.

– Care bărbat? J.T. scutură din cap. De ce vorbea întruna de bărbatul ăsta care nu exista? Cordelia n-are niciun draguț.

– Încă nu. Domnișoara Richards zâmbi cu zâmbetul cuiva care ține un secret. Dar sperăm să schimbăm situația asta în curând.

Cordelia și un bărbat? L-ar sugruma pe individ.

– Credeai că va rămâne la nesfârșit sora ta cea mică? Vocea ei blândă avea mai multă compasiune decât acuzare, dar îl răcăi oricum, el încercând să neghe ce îi spunea.

– Cordelia-i o femeie în toată firea care-și iubește fratele, zise ea. Dar tânjește să iasă din umbra lui și să-și vadă de viața ei. Să se mărite cu un bărbat care o găsește frumoasă.

J.T. roti ochii în jurul lui la rochiile frumoase puse sus la prezentare, simboluri ale valorilor greșite pe care el le disprețuia atât.

– Cordelia-i deja faină. N-are nevoie de gătelile tale. Frumusețea nu vine din podoabele din afară, zice Scriptura, ci dintr-un duh blând și liniștit.

– Întâi Petru capitolul trei. Îl cunosc bine. Și-s în același gând. Totuși, de vei fi cinstit cu tine însuși, cred că-ți vei da seama că privind lucrurile practic, bărbații arareori au răbdare să descopere frumusețea interioară a unei femei dacă nu-s atrași mai întâi de persoana exterioară. De câte ori ai invitat tu o fată cu fața ciupită de vărsat să vină cu tine la o plimbare cu trăsura sau una prea durdulie la un picnic?

J.T. își frământa marginea limbii pe vârful scobitorii, lemnul răzuindu-i limba aproape la fel de tare cum întrebarea ei îi tulbura conștiința. Se instruisese să privească dincolo de fața unei femei frumoase ca să vadă profunzimea caracterului ei, însă nu se gândise niciodată destul să facă același lucru și cu o fată neatrăgătoare. Și, spre rușinea lui, se îndoia chiar și atunci că va fi foarte dispus a încerca. Aceasta se întâmpla cu Delia? Deodată îi veni să strângă laolaltă toți holteii din Coventry și să le bage mințile în cap.

J.T. scoase scobitoarea din gură și o rupse în două cu degetul mare, dorind să poată face mai multe pentru a scăpa de frustrarea ce se învârtoșa înăuntrul lui. Băgă bucățile în buzunarul vestei și ridică ochii ca să întâlnească privirea femeii care îi urmărea fiecare mișcare. Și așa supărat, el tot era atras de ea. Lucru ce numai îi sporea neliniștea.

– Zici că știi Scriptura, zise el, și totuși meseria pe care ți-ai ales-o sfidează tot ce ne învață ea. Hainele-s făcute să ocrotească trupul de elementele naturii și să păzească modestia unei femei, nu să ispitească bărbații ori să fie de fandoseală.

Își dădu brațele în lături și gesticulă înspre rochiile atârinate atât de ademenitor prin încăpere, nefăcând niciun efort să își mascheze zeflemeaua din voce.

– Toate astea-s scornite anume să atragă atenția la femeia care le poartă, să îi gâdile mândria și să o ridice deasupra altora. Ai putea vedea o cameră plină de haine la modă nevinovate, dar dacă-ți caști ochii, o să descoperi că, într-adevăr, îi plină de ispita de a cădea pradă îngâmfării păcătoase.

Domnișoara Richards se îndepărtă de teighea și își puse mâinile în șolduri, cu brațele tremurând de puterea sfidării.

– Tu crezi că *ochii mei* sunt închiși? N-am auzit niciodată o trâncăneală atât de mărginită de când sunt pe pământ.

Brațele îi căzură pe lângă corp și ea înaintă până ce stătu cu vârfurile picioarelor lângă ale lui. J.T. ridică din sprânceană, dar rezistă. Dacă femeia cea rea voia să își ascută ghearele pe el, era primită a încerca. Nu avea să bată în retragere. Putea șuicra și zgâria oricât voia. El era de partea binelui și nu se clintea niciun pas.

– Îți dau de știre că nu se găsește nicio singură rochie lipsită de pudoare în colecția mea și nici n-aș încuviința vreodată să cos una. Dacă te-ai da jos de pe îngâmfarea aceea a ta un minut, domnule Căruș, ai vedea că singura diferență dintre rochiile mele și cele pe care le preferi de la negustori e că ale mele-s lucrate bine cu adevărat, ca turnate pe fiecare clientă.

Nu-i nimic rău la culorile vii și la croielile frumoase. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca lumea să fie un loc întunecat și lipsit de culoare, ar fi făcut totul gri și negru. Dar n-a făcut asta. Și-a umplut creația de culoare și frumusețe. De ce crezi că i-a poruncit lui Moise să-i cheme pe meșterii cei mai pricepuți să împodobească templul cu lucruri din aur, bronz și argint și cu țesături vopsite în albastru, purpuriu și stracojiu? Fiindcă Domnul nostru se bucură de frumusețe și a ales să se-nconjoare cu ea. Eu sunt o artistă, domnule Tucker, la fel ca lucrătorii aceia pricepuți din zilele lui Moise. Dumnezeu mi-a dat un dar și, cum ne-a învățat fiul Lui, ar fi un păcat din partea mea să-ngrop talentu' ăsta și să mă împotrivesc a-l folosi. Așa că-mi folosesc darul de a aduce frumusețe în lume.

Ea se duse aproape dansând spre agățătoarea pe care erau câteva rochii și luă de pe umeras una de un roz trandafiriu. Ținând-o sus dinainte, ea așază mânecile pe brațele ei și mângâie materialul cu degetele.

– Când o femeie îmbracă una din rochiile mele și are o părere mai bună despre ea, zise cu o privire visătoare în ochi, ori zâmbește de pură încântare la culorile și stilul pe care le-am gândit, atunci eu știu că am creat ceva frumos, un lucru de care Domnul ar putea fi mândru.

Domnișoara Richards se uită la el și sub privirea lui fixă și neîndurătoare idealismul îi păli din ochi. Bun. Poate un dram de realism o va trezi la realitate. Întorcându-i spatele, ea puse rochia la loc, pe cuier.

– Dacă o rochie frumoasă poate face plăcere unei femei, care-i răul?

Asta chiar nu are habar, nu-i așa?

– Răul, domnișoară Richards, vine atunci când o femeie se bizuie pe fericirea trecătoare pe care i-o poate aduce o rochie nouă, o pălărie sau o bijuterie în loc să-și pună nădejdea în bucuria statornică și profundă ce poate fi găsită în credință și-n familie.

J.T. păși înspre ea, pașii înceți și măsurăți răsunând în încăpere. Hannah Richards rămase dârză, bărbia ridicându-i-se la fiecare pas pe care acesta îl făcea.

– Ai o părere proastă despre femei, cu adevărat, domnule, de consideri că nu putem vedea diferența dintre cele două.

– Mama mea n-a putut. Cuvintele îi scăpară de pe buze înainte să și le poată retrage.

– Pardon?

Un val de furie, de ranchiună și de durere se stârni înăuntrul lui cu așa o iuțeală încât nu și-l putu stăpâni.

– Mama mea dorea cu patimă plăcerea *nevinovată* a rochiilor la modă, a bonetelor noi și a fleacurilor faine în așa hal că și-a lăsat soțul și copiii ca să fie amanta unui inspector bogat de la calea ferată. Delia avea numai patru ani. Patru! Numa' o copilă. Da' mama a lăsat-o cu un bărbat distrus și cu un copil de unșpe ani necunoscător în ale vieții, care nu știa nici lucrul cel mai simplu despre cum să porți de grijă unei fete.

Ochii domnișoarei Richards se făcură mari și semnele încruntării de pe fruntea ei se șterseră. Dar el nu-i voia mila. Voia ca ea să înțeleagă adevărul despre ce însemna atelierul ei.

– Ai putea crede că nu-i nimic rău să oferi femeilor din Coventry gustul modei și al frumosului și pentru câteva persoane

mai distinse de pe aici ai avea probabil dreptate. Totuși, pentru cele mai multe, ce oferi tu nu-i frumusețe, ci ispită. Ele vor tânji după lucruri pe care nu le pot avea. Le vor invidia pe cele care pot. Și vor deveni nemulțumite de viața lor obișnuită.

Ea deschise gura—să îl contrazică, neîndoios, dar el nu mai era dispus să o asculte. Scutură din cap și o țintui cu o privire intensă pe care ea trebuie că o înțelese fiindcă își strânse bine buzele.

— Știu că cele mai multe dintre femei nu și-ar abandona niciodată familiile, cum a făcut mama, numa' că nemulțumirea și iubirea de sine își pot împrăstia veninul oricum, făcând tot atâta rău. Domnul ar putea vedea lucruri bune în frumusețe, dar îi pasă mai mult de sufletul omului decât de carapacea arătoasă ce-l adăpostește. Mi-ai cerut să fiu sincer cu mine însumi, iar eu acum îți cer același lucru. Dintre toate clientele pentru care ai făcut haine în trecut, câte crezi că au primit doar bucurie din stilul și culoarea croielii tale, și câte au folosit frumusețea acelei haine ca să-și hrănească mândria?

Nesiguranța se juca în trăsăturile ei și privirea sigură de mai înainte tremură. El scoase altă scobitoare și o băgă în gură, apoi se întoarse și merse către ușă.

— Poate că Delia nu, da' multe din femeile ce intră în magazinul tău n-or să fie destul de tari să se-mpotrivească ispitei ce le-o pui înainte. Chiar vrei să fii răspunzătoare că ai pus o piatră de poticnire în drumul lor?

Degetele i se împletiră în jurul clanței și se uită înapoi pentru o ultimă oară. Ochii îndurerați pe o față palidă îi umplură imaginea și îi întoarseră stomacul. J.T. deschise ușa cu o smucitură și ieși cu pași mari. Cum ușa se izbi dindărăt, el încercă să se convingă că provocarea suferinței fusese un lucru necesar, că ea va crește din experiența aceea și că va veni la o cunoaștere mai deplină a adevărului.

Dar, de cum intră în atelierul lui, expresia ei rănită îl urmări. Neluând seama la sporovăiala lui Tom, puse șaua pe calul cel mai bun și încălecă fără o vorbă. Odată ajuns dincolo de hotarele orașului, el își îndemnă calul la galop, forțându-se pe sine și pe cal la limită. Cu toate acestea el nu putu să scape de amintirea feței lui Hannah ori de părerea de rău ce îl rodeau pe dinlăuntru mai abitir decât foamea unui om sărman.

Bucuroasă că semnul *Închis* era deja pus, Hannah făcu ordine în dulapul cu lucruri pentru cusut și își strânse șnururile bonetei cu degete amorțite. Ieși din atelier, încuie ușa, apoi urcă treptele ce duceau la camera ei, fără a mai fi îngrijorată de pierderea unor posibile cliențe. Odată ajunsă sus, ea își smulse boneta și se făcu ghem pe banca improvizată de lângă fereastră. Biblia pe care și-o lăsase pe scaun în dimineața aceea, după rugăciune, îi făcea semn precum un far care dădea semnale unui vapor pierdut pe mare. Și, oh, ce mare nevoie avea de îndrumare.

Luă cartea învelită în piele și o lipi de pieptul ei, rugându-se ca Domnul să o întărească din nou.

„Chiar vrei să fii răspunzătoare că ai pus o piatră de poticnire în calea lor?” Cuvintele de la plecare ale lui Jericho se zdrobeau de inima ei și îi răneau sufletul. Oare asta făcea? Nu putea tăgădui că majoritatea clientelor bogate din San Antonio cărora le făcuse haine aveau o înclinație egoistă. Unele vedeau moda ca pe un mod de a se situa aparte față de treptele mai umile ale societății. Altele o foloseau ca pe un fel de a face impresie. Cele mai multe își țuguiau buzele și se văicăreau în timpul probelor, găsim defecte la orice, cu excepția propriei persoane.

Totuși erau și excepții. Femei precum Victoria Ashmont care folosea culoarea și stilul pentru a-și exprima personalitatea în timp ce umbla prin cercurile de elită de care era nevoie pentru a-și conduce afacerea. Și tinerele din societatea înaltă, temătoare să nu își pună familiile în situații stânjenitoare, ale căror exclamații de încântare și de ușurare la vederea imaginii lor în oglindă, erau orice în afară de vanitate.

– Doamne, sunt atât de tulburată.

De-a lungul atâtor ani ea crezuse că îl onora pe Dumnezeu cultivându-și talentul pe care i-l dăruise și dându-i o folosință prin crearea lucrurilor frumoase. Se amăgise? Chiar era o piatră de poticnire? Căutând mai mult alinare decât răspunsuri, Hannah îndoi în spate coperta Bibliei și dădu paginile cărții la Fapte. Simțea nevoia să recitească poveștile îndrumătoarelor ei, femeile care coseau asemenea ei și care slujeau Domnului cu credință. Citi despre Dorca, o femeie foarte iubită în comunitate datorită dăruirii ei pentru văduve, o slujire în care cosea cămăși și alte haine.

Poate Dumnezeu voia să semene mai mult cu această ucenică devotată, să coase pentru cei săraci și aflați în nevoie, nu pentru cei care puteau plăti pentru serviciile ei. Lucrul mâinilor ei ar fi atunci o slujire adevărată, nu o scânteie pentru înfumurare. Dar cum își putea îngădui acest lucru? Își va epuiza economiile până în iarnă și atunci va rămâne în neputința de a oferi ceva cuiva, nici măcar sieși.

Hannah mai dădu câteva pagini, hârtia subțire foșnind în camera liniștită. Degetul îi coborî în lungimea unei coloane până ce ajunse la pasajul căutat. Lidia. Dar exemplul ei? Era o femeie de afaceri, o negustoreasă, și totuși credincioasă chemării lui Dumnezeu. Vindea purpură, cel mai fin și mai scump material din vremea ei. Clienții ei trebuie să fi fost numeroși, elita politică și socială din Filipi. Cu toate acestea nimeni nu o condamna că își vindea marfa prețioasă. De fapt, reușita ei în afaceri i-a permis să aibă o casă îndeajuns de mare ca să ofere un loc de adunare pentru biserica cea nouă din oraș. Și, neîndoios, banii din vânzările ei formau o parte însemnată a sumei pe care, mai târziu, biserica o trimise lui Paul în susținerea călătoriilor lui misionare. Motivele favorabile se revărsau asupra ei precum o alifie pe inima-i rănită. Avusese dreptate în toată vremea.

Atelierul ei de rochii oferea un serviciu oamenilor din Coventry, nu tentații și nedreptăți. Jericho Tucker era pur și simplu un om acrit care lăsa durerea copilăriei să îi întunece judecata. Atunci de unde era urma aceea de tristețe care continua să o necăjească? Și de ce nu putea da uitării suferința ce se ascundea în spatele mâinii de pe chipul lui Jericho? Hannah cunoștea durerea pierderii unui părinte, dar nu își putea închipui cu cât mai rău trebuie să fi fost

pentru Jericho, să o vadă pe mama lui plecând de bunăvoie, în loc să fi căzut pradă bolii cum fusese cazul tatălui ei.

Ce altceva putea el ajunge a crede decât că un șifonier plin cu haine frumoșele și o mână de bijuterii însemnau mai mult pentru mamă decât carnea și sângele ei? Nu era de mirare că disprețuia hainele bune. Dar se înșela oare? Se foi pe scaun să se sprijine mai bine cu spatele de peretele pe care alunecase.

Ar fi ușor să se lase cuprinsă de revoltă și să se descotorosească de argumentele lui, dar era prea mult adevăr în ele ca să îl poată da la o parte.

Echilibru. Avea nevoie de echilibru. Poate că Domnul voia să fie și Dorca și Lidia. Asemenea Lidiei, ea putea avea o afacere reușită și în același timp putea întinde o mână celor săraci și nevoiași, precum făcuse Dorca. Iar acum că era mai conștientă de amenințarea reală de a deveni o piatră de poticnire pentru unii, putea face un efort să susțină la cliențele ei valorile dumnezeiești. Nu știa cum să realizeze acest lucru, dar se va ruga pentru înțelepciune. Desigur, va avea nevoie de clienți cu adevărat până să poată avea vreo influență. Și acest lucru se afla tot în mâinile Domnului.

Tată, nu am nicio dorință să fiu piatră de poticnire pentru vreunul din copiii Tăi. Învață-mă cum să-mi conduc afacerea într-un fel care te proslăvește. Iar dacă...

Simți un junghi în inimă. Hannah își strânse tare ochii și se ghemui peste Biblia rămasă deschisă în poală. Nu voia să spună rugăciunea următoare. Minte se împotriva drumului ales de inimă. Dar știa că ascultarea era singura cale spre credincioșie. Cu muchia Bibliei apăsându-i mijlocul, ea își sili mintea să găsească vorbele ce îi puteau ucide visul.

De voi face mai mult rău decât bine având un magazin în locul acesta, atunci țin toți clienții departe și îngăduie să dau greș. Dar dacă mă poți folosi...

O bufnitură în ușa o făcu pe Hannah să se îndrepte de spate și să tragă o suflare de spaimă. Se auzi iar, sunând mai mult ca un papuc lovind în lemn decât cu niște noduri de la mâini.

– Domnișoară Richards? Sunt Danny. Am adus lemnul.

Hannah sări în picioare și își trecu mâna peste păr, grăbindu-se spre ușă.

– Bună, Danny. Cum de ai știut că-s acasă?

Cu brațele pline de bușteni crăpați, băiatul intră agale în casă și îi puse în lada de lângă sobă.

– Mama a văzut cum urcați pe scări pe când aducea hainele spălate de pe ațe. A zis să-ntreb de vreți să coborâți un pic să vă poată întreba ceva. Își scutură de praf pieptul cămășii, apoi mâinile. Asta de nu vă e rău sau altceva.

– Nu... Eu... sunt bine. Aș fi bucuroasă să stau la o poveste cu mama ta.

– Grozav! O să-i zic că veniți. Danny făcu un ocol pe alături și o luă în fugă pe scări în jos. Zgomotul pașilor lui greoi o scoase pe Hannah din tulburare. Clipi de câteva ori, apoi se liniști.

Doamna James o întâmpină în tinda din spate, ținând sub braț un coș mare cu fuste decolorate de soare. Puse coșul în brațele lui Danny care aproape dispăru în spatele grămezii impresionante.

– Du-le pe astea lu' Tessa și mai pune niște lemne pe sobă. Fiarele celea trebe să fie fierbinți bine pe când ajung acolo.

– Da, doamnă. Danny se clătina sub greutatea și povara coșului, dar intră în casă fără nicio întâmplare nedorită. Pe neașteptate, imaginea lui Jericho pe la unsprezece ani apăru în mintea lui Hannah. Cu numai un an mai mare decât Danny, o fi fost el acela care se îngrija de rufe și de gătitul mâncării după plecarea mamei sale? Aproape putea vedea hotărârea săpată în obrazul lui de copil, când se căznea să ducă la bun sfârșit fiecare muncă. Cutele acelea ale hotărârii erau încă vizibile pe profilul lui de bărbat, părând a fi gravate în fința lui pentru tot restul vieții.

– Mulțam că ai coborât. Vocea Louisei James îi întrerupse firul gândurilor.

Hannah se întoarse către femeia cea destoinică și se sili să zâmbească.

– Oh, desigur.

– Eu... ah... nu ți-am mulțumit deloc cum se cade pentru păpușile ce le-ai făcut pentru fetele mele. Le cară cu ele peste tot.

Inima lui Hannah se încălzi aflând că un lucru făcut de ea fusese pe placul fetelor. Nu era nicio piatră de poticnire acolo.

– Mă bucur nespun că le plac. A trecut prea multă vreme de când mi-am pus acul la treabă pe altceva decât pe haine. A fost o schimbare plăcută.

– Ei bine, mai am a-ți mulțumi că ai ajutat-o pe Tessa. Louisa întâlnește ochii lui Hannah. Mi-a zis de nasture.

– Oh, da. Noi două chiar am avut ceva bătaie de cap cu el, căutând perechea perfectă. S-a plâns domnul de ceva?

– Nici vorbă și asta a fost întâiași dată. Gura Louisei se ridică într-un colț, reaprinzându-i pentru o clipă sclipirea tinereții pe fața-i suptă.

– M-am bucurat să fiu de ajutor, o liniști Hannah. Tessa-i o fată încântătoare și are mână bună la lucru' cu acul.

Zâmbetul discret de pe fața Louisei dispăru. Își îndepărtă un strop de sudoare de pe tâmplă cu dosul mâinii crăpate și își coborî privirea în pământ.

– De asta vroiam să vorbesc cu tine. Tessa mi-a zis cum te-ai oferit s-o înveți a coase mai mult decât nasturi. Louisa se rezemă de un pilon și dădu pe podea cu piciorul înaintea și înapoi de câteva ori, ca la urmă să ridice iar privirea spre Hannah.

– I-am zis că poate ai vorbit așa numa' că ești cumsecade, dar că ești prea ocupată ca să dai lecții la niște fete. Dar ea mă tot bate la cap cu asta. Zice întruna că ai vorbit de-adevăratelea și mă tot roagă să o las să vină la atelier câteodată după-amiază.

Hannah auzi întrebarea din spatele cuvintelor Louisei și i se făcu milă de femeia mândră care nu prea reușea să o rostească.

– Propunerea a fost una sinceră, Louisa. Aș fi fericită s-o învăț pe Tessa când te vei putea lipsi de ea.

Bărbia celeilalte femei începu a tremura, dar strânse din dinți și își stăpâni emoția.

– Nu vreau ca fetele mele să ajungă ca mine, zise ea pe o voce șoptită. Au nevoie de o meserie să-și poată face drumu' lor în lumea asta de le lasă bărbații și mor. Am făcut ce-a trebuit și nu văd nicio rușine în munca grea, dar ele merită mai mult decât niște mâini aspre... și un spate ce nu scapă niciodată de dureri.

Hannah simți o furnicătură în colțul ochiului. Clipi să o înlăture în timp ce Louisa trăgea aer cu suspine.

– N-am bani să dau mult pe lecții, zise ea, da' ți-aș putea spăla hainele și Tessa ar putea face curat prin magazin. Mătură bine.

Hannah nu avu inima să îi spună că nu avea nimic de curățat. Fără clienți care să aștepte, îi lua foarte puțin efort să păstreze locul fără pată. Cu toate acestea, îi dădu o idee. Una ce avea mai

puțin a face cu ascunderea facerii de bine și mai mult cu ținerea ușilor deschise la magazinul ei.

– Louisa, e ceva ce-mi trebuie mai mult decât spălatul și aș fi bucuroasă să facem la schimb cu lecții de cusut.

O speranță reținută licări în ochii femeii.

– Ce-i?

Hannah zâmbi.

– Reclamă.

– Reclamă? Louisa pufni și dădu din mâini în jurul ei de parcă Hannah era o naivă ce nu putea vedea realitatea.

– Sunt prinsă aici de la răsăritul soarelui până la apus. Abia aflu răgaz să dau fuga până la magazin când ni se împuținează mâncarea. Nu pot să umblu prin oraș...

– Nici nu aștept asta de la tine, zise Hannah. Cordelia Tucker și cu mine am fost deja prin oraș cu pânzele de ținut pâinea pe care le-ai propus și am avut câțiva vizitatori în atelier de atunci, dar am nevoie de ceva să le atrag interesul atunci când au trebuință de un lucru. Nu m-am gândit până chiar în clipa asta, dar poate că ar trebui să-mi prezint gama mai largă de servicii și să mă concentrez pe reparațiile și modificările pe care le pot face. Să-i fac pe oameni să între, cum ziceai.

Ochii Louisei se îngustară.

– Și cum te aștepți să ajut?

Hannah zâmbi cu toată fața, un entuziasm nou prinzând aripi în inima ei.

– De găsești o ruptură ori vreun loc rărit pe o haină pe care o speli, zi-i clientului că croitoreasa de alături o poate repara la un preț bun. Cusături slăbite ori tivuri de fuste ce-s peste măsură de murdare ar putea însemna că o refacere ar fi binevenită. Refac și rochii vechi în stiluri mai aproape de zilele noastre pentru doamnele acelea care-s curioase să-și înnoiască garderoba, fără a trebui să-și cumpere lucruri noi.

Hannah veni aproape de Louisa și puse mâna pe brațul vecinei sale.

– Ca să fiu sinceră, murmură ea pe un ton scăzut, mi-ar prinde bine toți clienții pe care mi-i poți trimite. Încă n-am făcut prima vânzare.

Louisa lovi ușor mâna lui Hannah și dădu din cap.

– Mă întrebam cum îți merge. O să fac tot ce pot ca să ajut.

– Îți mulțumesc. Hannah strânse brațul Louisei înainte să facă pași înapoi, recunoștința aducându-i iar tremurul acela umed din ochi.

Trebuie să fie adevărat că Dumnezeu știa de ce aveau nevoie copiii Lui înainte ca ei să ceară, fiindcă abia începuse a se ruga când El o întrerupse cu un răspuns. Departate de a-și închide atelierul, El îi oferise o șansă de a fi deodată Dorca și Lidia în timpul unei simple conversații și o binecuvântase cu o relație mai profundă cu vecina ei în același timp.

Hannah se întoarse acasă, cu inima împăcată și cu pași ușori. Când atinse treapta din capul scărilor, ea tot aruncă o privire în partea cealaltă a drumului, către atelier. O aducere aminte că drumul din fața ei era încă presărat cu obstacole. Dacă Domnul s-ar îndura să îl lămurească pe Jericho Tucker că ea nu era un profet fals, trimis să ademenească femeile cu aplecare spre modă din Coventry pe calea alunecoasă a pierzaniei, totul va fi bine.

Stând într-una din boxele companiei, J.T. își trecu mâna peste glezna din dreapta față și peste smocul de păr de lângă copita calului său gri preferat. Trecuseră două săptămâni de când călărise murgul afară din oraș asemenea unui proscris pe fugă. Două săptămâni de când vorbise cu domnișoara Richards. Nu numai că rănise sentimentele unei fete în ziua aceea, dar își rănise și calul.

Nerăbdător să o ia la galop, calul cel gri răspunsese la graba lui J.T. cu pași mari plini de putere, numai că îl împinsese prea departe. Fuga aprigă prin ținutul deluros a lăsat urme. Până în dimineața ce urmă, animalul își ferea piciorul drept din față și un loc umflat și fierbinte apăruse deasupra chișiței.

Sentimentul de vinovăție al lui J.T. fu îndoit. Să rănească fără voie simțămintele unei femei era destul de rău. Măcar putea să se împace cu gândul că încercase să îi deschidă ochii asupra adevărului. Cum rămânea cu murgul său? Își pedepsise calul cu o fugă neцуgetată, de rupt oasele, ce lăsase animalul aproape schilod. Pentru Dumnezeu, caii erau mijlocul lui de trai! Știa asta atât de bine. Din fericire, tratamentul cu comprese și bandaje reci refăcu sănătatea calului. J.T. nu găsi nicio urmă de umflătură în dimineața aceea, doar un os neted și o piele rece pe sub părul gri.

Duse murgul în ocol și ridică ochii la cer. O ploaie mărunță și rece i se lipi de față. Numai bună. O fi putut el repara lucrurile cu calul său, dar să le așeze pe fâgaș cu domnișoara Richards era cu totul altă poveste. Nici măcar nu era sigur că se cuvenea.

La urma urmei, ce putea face? Nu avea deloc intenția să retragă ceva din cele spuse; regreta doar că fusese rănită de cuvintele lui. Neștiind ce să facă, el alegea drumul mai sigur în situația aceea neplăcută. Se ferea de ea.

La început, nutrise speranța că discuția lor aprinsă o va descuraja pe Hannah să mai lucreze cu Delia. Dar nu era așa. În dimineața următoare, abia avu timp pentru a se piti după cotețul găinilor când domnișoara Richards sosi să o ia pe sora lui la plimbare. De atunci, în fiecare dimineață făcuse efortul de a se ridica din pat cu o jumătate de oră mai devreme, ca să se asigure că era la adăpost între pereții halei de lucru, până ce aceasta ieșea din casa de peste drum. Nu că ar fi scăpat-o cumva din ochi.

La urma urmei, trebuia să se gândească la Delia. Și era uimitor de ușor să afle vești despre activitățile domnișoarei Richards mulțumită lui Danny. După vorbele băiatului, începuse să dea lecții de cusut lui Tessa. La început, J.T. nu fusese prea încântat de înțelegere. Ultimul lucru de care avea Coventry-ul nevoie era încă o cusătoreasă mofturoasă.

Iar apoi el se gândi că fata avea nevoie să învețe a coase dacă plănuia să aibă grijă de o familie a ei într-o zi și, oricât detesta să recunoască asta, domnișoara Richards știa câte ceva despre împunsul cu acul printr-un material. Dacă Louisa nu avea timpul ori energia să o învețe pe copilă, domnișoara Richards era o alegere firească. Așadar, ori de câte ori Danny venea să curețe în grajd, J.T. îl provoca la discuții. Auzise despre tot felul de preparate fascinante.

De exemplu, băutura misterioasă pe care domnișoara Richards o bea în fiecare dimineață împreună cu Ezra Culpepper era cacao. După cum părea, Hannah avea o poftă nemaipomenită pentru băutura aceea. Apoi, mai era mica problemă a lipsei scaunelor. Avea însă reclama ei cea nouă după cum auzea de la Danny care povestea că ea se cocoșase pe fereastra de la etaj să țină lucrul acela nemișcat, în vreme ce fierarul îl bătea în cuie pe scândurile de susținere de pe acoperiș. Femeie nebună și îndărătnică. Oare nu știa ea că a țopăi pe un acoperiș la două caturi deasupra pământului era un mod nimerit de a-și rupe gâtul acela frumos? Deși nu o voia cu afacerea în orașul lui, nu voia nici să moară acolo. Între propriile observații și ce putea culege atât de la

Danny cât și de la Delia, J.T. era la fel de nelămurit în privința lui Hannah Richards.

Femeia făcea rochii pentru o clientelă bogată și în același timp lua fiica unei spălătorese sărace sub aripa ei. Chiar descoperise o cale de a ocoli mândria Louisei. Cu două zile în urmă la biserică Tessa și Mollie își făcuseră apariția în rochii noi, croite cu mare pricepere din bucăți mai mici de material, ca dintr-o țesătură multicoloră. Tessa se lăuda oricui o asculta că le făcuse de una singură, ceea ce lămuria de ce Louisa nu le considera pomană. Poate că piciorul cel mic a lui Tessa a dat din pedală, însă J.T. nu avea îndoieli asupra mâinilor măiestre care ținuseră materialul la mașină.

J.T. tropăi să își scuture noroiul de pe cizme ca apoi să le târșăie prin adăpostul căruței până la birou. Judecând după meseria ei, domnișoara Richards ar trebui să fie o ființă mândră și lipsită de profunzime și la care îi era ușor să renunțe. Din nefericire, toate semnele arătau că era bună, harnică și miloasă. El nu știa ce să facă. Mai ales cum aceasta avea de gând în mod limpede să își țină atelierul deschis.

O femeie cu adevărat integră spiritual nu ar oferi niciodată înadins tentații altora. Atunci, ce era ea? O păcătoasă ori o sfântă?

O umbră îi jucă pe masă.

– Neața, J.T.

Tom își mișcă brațul într-un semn de salut mult prea energic la ora aceea de dimineață devreme. Iar zâmbetu-i strâmb nu îl făcu decât să scrâșnească din dinți.

– Le-am văzut pe domnișoara Richards și pe Cordelia cum se jucau cu mai multe din păpușile acelea năstrușnice pe când treceam pe lângă casa ta. Crezi că m-ar lăsa să le-ncerc și eu dacă i-aș cere?

J.T. își trecu mâna peste față, sătul de lupta ce se dezlănțuia înlăuntrul lui.

– Nu știu, Tom. Nu prea vorbesc cu domnișoara Richards în zilele astea.

– De ce? E drăguță.

Mușcându-se să nu ofteze din greu, J.T. se ridică și bătu ușor pe umărul lui Tom care se strecură pe lângă el, simțind nevoia să scape de judecata simplă în alb și negru a băiatului. Lucrurile erau fie distractive, fie erau muncă. Oamenii erau fie drăguți, fie

răi. Nu era nevoie să privească mai adânc, să își solicite vreun vas de sânge încercând să ghicească motivele ori să prevadă urmările spirituale. O grimasă a zeflemea suci iar gura lui Tom într-un colț când se întoarse să îl urmeze pe J.T.

– Am crezut că suntem înțeleși să-i purtăm de grijă, că n-are bărbat. Nu-i cumva greu să faci asta dacă nu vorbești cu ea?

J.T. își trase pălăria peste ochi îndreptându-se către ușa companiei și dorind să poată închide ușa la cuvintele băiatului la fel de lesne.

– Domnișoara Richards pare să o ducă bine și fără noi. E o femeie destoinică.

Dar și frumoasă și aprigă și cu inimă bună—și croitoreasă. De ce a trebuit să fie croitoreasă? J.T. își vârî o scobitoare între dinți și o mușcă până îl duru falca.

– Nu-ți fă griji în privința ei, băiete. Stau cu ochii pe ea chiar de nu trec întruna pe acolo. Se descurcă numa' bine.

Dar oare așa să fie? Tot ce știa cu adevărat era că venea la muncă în fiecare zi. Muncă și plimbări de dimineață cu Delia. Și ce anume erau *jucăriile* acelea despre care tot vorbea Tom? Poate că sosise vremea să înceteze a se feri de încurcata domnișoară Richards. La urma urmei, singura cale de a înțelege ceva era să cerceteze lucrul acela, iar el avea ca scop să o priceapă pe femeia aceea.

– Animalele-s în ocol, îi strigă el lui Tom făcând pași lungi spre drum. Dă-i drumu' și scoate gunoiu' din grajd. Mă-ntorc îndată. El dădu colțul către casă, hotărârea punându-i jar sub picioare.

J.T. o găsi pe croitoreasă împreună cu sora lui sub stejarul maiestuos de dinapoia casei sale. Ceața dimineții lipise părul femeilor de cap, dar niciuneia nu părea să îi pese. Obrajii lor, trandafirii de la mișcarea în aerul răcoros, le dădeau o mină sănătoasă, iar el recunoscuse în silă că nu o mai văzuse pe Delia arătând atât de înfloritoare din zilele când sărea coarda la școală.

– Exersezi foarte bine, Cordelia. Mergi mai departe. Încă zece. Hai că poți.

Obiecte ce semănau cu niște pari lungi de lemn atârnavă de mâinile domnișoarei Richards. Âgita bătele în forma unui L uriaș. Brațul drept se ridica în aer deasupra capului, iar stângul se întindea în lateral într-un unghi aproape drept. După aceea

pozițiile se inversau. Mișca pe rând brațele înainte și înapoi numărând repetările.

Domnișoara Richards își ținea brațele drepte și încordate. Ale Deliei se îndoiu puțin la coate și nu ajungeau chiar la aceeași înălțime. Răsufierea ei era cu gâfâieli grele în vreme ce urma exemplul domnișoarei Richards, dar nu se lăsa și, chiar dacă arăta ridicol, J.T. nu putu să nu fie mândru de tenacitatea ei.

– Bun. Acuma lasă bătele pe lângă tine și fă pendulele de jos.

Delia bombăni.

– Mă ard brațele.

Domnișoara Richards era de neclintit.

– Asta-i bine. Mușchii tăi lucrează. O să facem zece din astea și apoi facem pauză.

– Bine.

De data aceasta, în loc să facă un *L* deasupra capetelor, îl făcură în față. Brațul drept ridicat pe lângă corp la nivelul umărului în vreme ce stângul era întins înainte. Apoi schimburile reîncepură. Arătau ca doi muncitori de la calea ferată făcând semn cu stegulețe la o locomotivă.

– ... șapte... opt... nouă... zece. Ai reușit!, exclamă domnișoara Richards. Mergi și trage-ți sufletu' un minut apoi adu inelele. Vom încheia cu ele azi.

Delia se duse alene până în tinda din spate și se prăbuși pe balanșorul de sub streșini. Brațele-i erau căzute pe alături, bălăbănindu-se spre podea. J.T. își mușcă buzele ținându-și un zâmbet larg. Fata era sleită de puteri. În schimb, domnișoara Richards arăta la fel de proaspătă precum un mânz tinerel, cu jar în picioare și gata de drum. Cât timp Delia se odihnea, Hannah continuă cu niște exerciții mai complicate. Întinzându-și picioarele, ea învârti repede bătele în cercuri mari și bine definite. Arcurile făcute frumos îi puneau în evidență elasticitatea și forma fizică, ținând captivă privirea lungă a lui J.T.

Rochia ei simplă de culoare albastră, jilavă de la aerul umed, i se lipea de trup în timp ce se întindea. J.T. dădu să înghită în gol, dar gura i se uscăse. Dezlipindu-și ochii de la trupul ei, el se concentra în schimb asupra bătelor ciudate pe care ea le tot învârtea. Își dresă glasul și ieși din umbra casei.

– Acuma ai de gând să-ncepi să faci jonglerii cu astea? Supărat pe propria-i reacție fizică la femeia care nu îi dăduse niciun motiv

de tulburare sufletească, vocea îi sună cu mai multă zeflemea decât voise. Domnișoara cea mărunțică la trup sări în sus și scoase un țipăt înăbușit, foarte asemănător celui din ziua în care căzuse prin scara putredă și ajunsese în brațele lui. Aceea însă nu era o amintire de care avea nevoie atunci. Îi venea destul de greu să își limpezească mintea de gândurile nepotrivite, fără a-și aminti ce bine era să o simtă strânsă la pieptul lui.

– Măiculiță, J.T. Aproape că m-ai speriat de moarte furișându-te în felu' ăsta aici, zise Delia ridicată pe acum în balansoar. Ce faci aicea? Tu n-ajungi niciodată înaintea de amiază.

– M-am hotărât să văd cu ochii mei ce fel de activități tainice aveți voi două toată dimineața. J.T. aruncă o privire în trecăt sorei lui, înainte să se îndrepte cu pași mășurați spre copac și spre femeia mănioasă de sub ramurile lui. De știam că te ții de un spectacol de circ, domnișoară Richards, m-aș fi oferit să dau o telegramă lui P.T. Barnum pentru tine.

– Circ? Buzele ei se îngustară într-o linie dreaptă și agită bătele din lemn înspre el.

J.T. se opri la câțiva pași mai departe. Poate nu ar fi trebuit să o provoace cât încă mai ținea bătele. Arătau mai puțin ca niște jucării de făcut scamatorii și mai degrabă ca niște arme cu cât se apropia mai tare.

– Află de la mine că toate echipamentele pe care le folosesc sunt cercetate științific și sunt dovedite de folos pentru îmbunătățirea elasticității și tăriei corpului. Doctorii Dio Lewis și Simon Kehoe au publicat amândoi cărți, prin care laudă binefacerile folosirii potrivite și repetate a bătei indiene. De fapt, în volumul domnului Kehoe, el a adăugat și niște scheme cu câțiva domni care lucrează cu astfel de băte zilnic. Îți pot zice că forma lor fizică ar întrece-o pe a oricărui bărbat.

Nesuferita femeie privi anume la pieptul lui și apoi își roti ochii în altă parte, de parcă l-ar fi găsit neatrăgător. El. Niciun filfizon din New York ce își cheltuia vremea legănând niște bețe subțirile în vreo sală de sport pe undeva nu se putea lua la întrecere cu un bărbat ce muncea din greu să își câștige traiul. Niciodată. I-ar plăcea să îl vadă pe unul dintre indivizii aceia suind fân într-un pod vreme de un ceas, ori la arat prin pământul tare din Texas sub soarele dogoritor din zori și până în noapte. Și cam ce făcea Hannah holbându-se la poze cu trupuri de bărbați,

la urma urmei? J.T. ridică din umeri și își contractă mușchii pe sub haină.

– Chiar n-ar trebui să critici un lucru despre care știi atât de puțin... Jericho.

El clipi și își îngustă ochii. Nimeni nu cutezase să îl cheme pe numele acela de ani de zile. De când plecase mama lui. Cureaua tatălui îl împiedicase să răspundă înapoi atunci când mama lui insista să îl cheme pe numele acela cu toate împotrivirile sale și chiar îl îndurase pe profesorul său folosindu-l. Dar nici măcar unul din tovarăși nu cuteza să treacă peste dorințele lui. Cărase pumni la ultimul care îndrăznise—un puști de doisprezece ani care nu se gândise că unul de nouă ani îl putea pune la pământ. Deșteptul nu socotise cât de mult ura J.T. numele acela.

Ce băiat voia să fie chemat după numele unui oraș ce se prefăcuse în ruine când o bandă de nomazi îl invadase? Nu era tocmai imaginea puterii ori a trăinicieii. De altfel, *ei* îi plăcea. Dacă mama a putut renunța la el, putea la rându-i renunța ușor la numele pe care ea încercase să i-l pună în cărcă. J.T. își mișca tăcut maxilarul înainte și înapoi. Exista o singură ființă ce ar fi avut îndrăzneala de a-i ciripi numele de botez și aceea chicotea pe înfundate în tinda din spatele lui. Alegând să nu își bage în seamă sora pentru moment, J.T. stătu cu fața către femeia fără obraz, ai cărei ochi scăpărau provocări pe care orgoliul său nu le putea trece cu vederea. Păși înainte, cu dinții strânși atât de tare încât mușchii feței îi zvâcneau.

– Numele meu este J.T.

– Nu, zise ea, lovindu-și ușor bărbia ca și cum ar medita asupra unui mister grandios. Astea-s primele litere. *Numele* tău e Jericho.

Mișcându-și degetele să nu i se facă pumn, J.T. își aduse aminte că era femeie. Nu o putea pune la respect la fel cum făcuse cu băiatul din curtea școlii.

– Încerci anume să mă scoți din minți? Vocea lui bubui amenințătoare prevenind-o să nu alunece pe calea aceea atât de primejdioasă.

Un zâmbet cu totul nevinovat se întinse pe fața ei.

– Păi, da. Sigur, asta fac. Merge?

Hannah se căzni să își păstreze caldă expresia feței. Fața neîncrezătoare a lui Jericho aproape că o făcea să râdă cu gura până la urechi. El rămase neclintit... și clipi de cinci ori. Ea le numără. Apoi buzele lui se întinseră. Un zâmbet? Sigur nu. El își acoperi repede partea de jos a feței cu mâna, făcând să pară că își freca maxilarul, însă Hannah crezu că ascundea ceva. Poate reușise până la urmă să facă o spărtură în zidul acela de înfumurare stoică pe care el îl folosea drept scut. Putea spera asta.

– Vrei să le-ncerci și tu? Hannah îi întinse bătele. Dă-mi o jumă' de oră și pariez că-ți pot schimba părerea despre cât valorează.

– Să te văd. El își suflecă mânecile cămășii până dincolo de coate, scoțând la iveală antebrate musculoase și apoi luă bătele din mâinile ei. Întinse brațele, apoi le dădu în spate cu o mișcare ce făcu să i se întindă cămașa peste piept. Bărbații desenați în cartea domnului Kehoe păreau deodată mai puțin interesanți.

Jericho făcu noi întinderi și Hannah stătu cu ochii pe el până ce îi întâlni fără voie privirea. Expresia de pe fața lui arătă limpede că o văzuse măsurându-l. Ea se uită repede altundeva și se plecă să ia bătele Cordeliei.

– De obicei bărbații folosesc băte indiene mai lungi și ceva mai grele, zise ea, încercând să își ascundă stânjeneala începând exercițiul, dar va trebui să te mulțumești cu ale mele. O să-ți fac o demonstrație cu astea.

Hannah îi arătă modul potrivit să apuce mânerele și îi arătă pe scurt câteva posturi.

– Acuma, ca să facem un târg cinstit, trebuie să faci eforturi adevărate în timpul exercițiilor. Ține brațele drepte și fă-ți mișcările iute și cu forță.

– Voi încerca pe cinstite... Hannah.

O emoție prostească străfulgeră prin trupul ei la auzul numelui mic pe buzele lui. Derâderea din tonul lui o duru puțin. Dar și-o făcuse cu mâna ei. Ce avea de făcut în clipa aceea era să îi arate că se înșela. Și cine știe—poate dacă el își dădea seama că putea să nu aibă dreptate în privința valorii echipamentului ei de gimnastică, putea fi dispus să ia în calcul că părerea lui despre profesia ei se putea bucura de o mică îmbunătățire. De ce să nu dorești toată plăcinta în loc să te bucuri de o singură felie?

– În regulă, Jericho, fă după mine.

El se încruntă auzind-o cum îl chema pe nume, ceea ce pe ea o făcu numai să vrea a-l folosi cât mai des cu putință. Terminase cu mersul pe ouă în preajma lui. El oricum nu zâmbea niciodată, cel puțin nu ei, așa că să îi satisfacă orgoliul nu i-ar fi fost de niciun folos. Poate că era una dintre ființele acelea rătăcite care preferau mai curând oțetul în locul mierii. Ei bine, las' pe altcineva să încerce a-l îndulci. Ea o va apuca pe altă cale.

Jericho Tucker stătea în calea acceptării ei depline în comunitate și ea plănuia să își croiască drum prin luptă ca să treacă de el. Începând din clipa aceea. Hannah își ridică bâtele în poziția de start, sărind peste exercițiile pentru începători pe care le folosiseră pentru Cordelia. Jericho avea nevoie de exerciții mai riguroase. El s-ar aștepta să fie ușor și probabil că așa va părea la început, numai că ea avea de gând să dubleze numărul repetărilor și să crească nivelul dificultății, fără a-i da pauze cum o lăsa pe Cordelia. Nu conta că deja ea își făcuse aproape toate exercițiile înainte de sosirea lui. Va rezista mai mult decât el. Mușchii ei erau obișnuiți cu mișcările; ai lui nu. Grimasa exprimând hotărâre de pe fața lui o asigură că el nu se va lăsa dar, dacă îl va putea face să asude chiar și numai puțin, asta va însemna o victorie satisfăcătoare.

După ce încheiară toate exercițiile cu mișcări perpendiculare, Hannah trecu la elemente de brațe și la cercuri înainte. Jericho țină pasul cu ea. Infamul nici măcar nu sufla greu. Brațele ei începură a tremura ușor. Își țină coatele strâns pe lângă corp ca

să-și ascundă tremurul și făcu eforturi mai mari, nedorind să îl lase să o întreacă.

– Mișcarea asta ce urmează-i complicată, îi zise Hannah, având grijă să își regleze respirația ca să nu sufle greu deloc. Crezi că poți face față?

– Mă descurc cu orice vrei să-mi pui în cârcă, draguță. El ridică dintr-o sprânceană la ea.

Hannah îi răspunse la fel. Nu o va scoate din sărite cu fanfaronada lui și cu dezmierdările zeflemisite.

– Ți-o plăcea ăsta, Jericho, zise ea. Se numește Moulinet ori mișcarea paloș. Foarte bună pentru un bărbat.

– Nu mă mai chema așa.

De data aceasta Hannah nu își putu ascunde zâmbetul.

– Ce... bărbat?

Încruntarea lui se întunecă.

– Oh, vrei să zici Jericho. Ea scutură din cap. Nu, nu cred asta. Îmi place prea mult. Jericho—un oraș cu atâta încredere în el și în puterea lui că nu-și putea imagina posibilitatea ca altcineva ar putea reuși cu mijloace care păreau nebunești și inadecvate în ochii lui. Ți se potrivește chiar bine.

Înainte ca el să poată răspunde, ea începu exercițiul următor. Cerea concentrare și o încheietură flexibilă a mâinii pentru a învârti repede bâtele, înainte de a strânge coatele și de a forma un cerc amplu cu brațele. Jericho părea să aibă puțin mai multă greutate în a stăpâni precizia acestuia și Hannah se bucura nespus în sinea ei.

– Au trecut treizeci de minute, strigă Cordelia din locul ei privilegiat în veranda din spate. Ce-ar fi să faci exercițiile cu inele cu el înainte să încheiați?

Hannah tresări. Fusese atât de captivată să facă demonstrații lui Jericho că avea dreptate încât uitase cu totul de Cordelia. Dar prietena ei nu părea supărată. Aceasta stătea în scaun aplecată înainte, ca și cum avea un scaun în rândul din față la un teatru în aer liber.

– Fratele tău a vrut numai o jumătate de oră, îi strigă Hannah în răspuns, oprind rotirea bâtelor. N-aș vrea să-l storc de puteri atât de tare să nu-și poată face treburile pe la atelier astăzi.

– Nici gând de așa ceva, mormăi Jericho.

Hannah nu era sigură că lucrul la inele împreună cu el ar fi o idee bună. Acesta cerea ca doi oameni să le țină bine în același timp, ducând deseori sportivii foarte aproape unul de altul. Să fie la mică distanță de bărbatul acela părea să aibă un efect amețitor asupra creierului ei și ea avea nevoie de toată limpezimea minții ca să poată lupta cu el și să aibă izbândă.

– N-o să-ți cer să lucrezi cu inelele, zise ea, lăsându-și bătele în cutia cu echipamente de la rădăcina copacului. Ai pus deja la bătaie destulă vreme. Totuși sunt convinsă că vei crede la fel ca mine că echipamentele astea nu-s tocmai jucării.

El veni din spate, se întinse peste umărul ei și lăsă bătele în cutie. Era oare mirosul acela slab de mosc... sudoare? Triumful făcu vâlvătai înlăuntrul ei. Apoi brațul lui se atinse ușor de al ei. Triumful dispăru și fu înlocuit de un tremur al genunchilor ce îi zgâlțâi nervii. Ea se oțeli și porunci corpului să își înceteze manifestările trădătoare, dar bățile inimii nu luară seama la ea și își continuă micul dans amețitor.

– Încă nu m-am lămurit cu metodele tale, zise el, rămânând în continuare mult prea aproape. Mai bine încerc și inelele astea. Ar trebui să mă asigur că-s nimerite și pentru Delia.

– Sigur că-s bune, se repezi ea. Copiii le folosesc. Încercă să se îndepărteze, numai că ochii lui sfredelitori îi ținură picioarele lipite de pământ.

– Te temi că născocirea ta s-o dovedi inefficientă?

– Nu. De ce se temea era că apropierea lui Jericho o va face pe ea inefficientă. Dar nu fusese niciodată femeia care să se dea înapoi în fața unei provocări, așa că puse frâu băților nestăpânite ale inimii și îl privi pe Jericho drept în ochi. Foarte bine, o să-ți arăt exercițiile cu inele.

El dădu din cap și pași îndărăt, lăsând-o în sfârșit să inspire adânc. Ea se lăsă pe genunchi lângă ladă și scoase cele două inele din lemn de cireș ce mereu ajungeau pe fund. Ținând câte unul în fiecare mână, ea se îndreptă de spate și stătu cu fața la bărbatul bine clădit din fața ei.

– Alea-s inelele? zise el pe un ton batjocoritor. Nu pot avea mai mult de-o palmă de-a curmezișu'. Ce trebuie să faci cu ele? Să te joci de-a potcoavele?

Hannah îi aruncă o privire tăioasă.

– Prefer să zăpăcesc cu ele proprietari de căruțe fandosiți. Să-ți arăt cum se face?

El își ridică mâinile în semn de capitulare și îndrugă o scuză fără tragere de inimă. Deși buzele nu i se mișcară de data aceasta, pielea din jurul ochilor se strânse. Dacă Hannah putea măcar să pună laolaltă cele două semne, ar putea avea alcătuirea unui zâmbet sincer de-al lui Jericho Tucker. Îndepărtând gândul acela ca fiind prea tulburător, ea se concentrează pe bazele lecției sale și întinse brațele către el.

– Pune mâna pe inele.

În clipa când el o ascultă, o fierbințeală nedorită urcă prin trupul ei. Mâinile lui mari cuprindeau o parte foarte mare din fiecare inel.

– Astea au fost făcute să fie folosite de doi oameni de înălțimi și puteri apropiate pentru rezultate maxime. Ea își ridică ochii să îl privească în față. Cum tu ești mai mare și mai tare decât mine, exercițiul n-ar fi la fel de folositor pentru tine, dar cred că pot fi o provocare îndeajuns să-ți faci o impresie despre cum se lucrează.

– O să vedem.

Mânia lui Hannah scoase scânteii. Șovăiala dispăru iar spiritul întrecerii o luă înainte.

– Măsoară-te cu forța mea și ține pasu' dacă ești în stare... Jericho.

Începură cu o serie de exerciții de tragere și de împingere ce imitau mișcarea de dute-vino a unui piston. Fiecare stătea cu piciorul stâng avansat, atingându-se, în vreme ce pe piciorul drept, lăsat în urmă se sprijinea în timpul exercițiului. La început, el îi opuse puțină rezistență când ea îi trăgea brațul înainte și înapoi, dar curând se obișnuie, iar mușchii ei se încordară ca să țină ritmul.

După aceea ei se puseră unul cu spatele la celălalt și făcură fandări laterale în sens opus, cu brațele încă prinse deasupra capetelor. Fusta ei atinse picioarele lui de câteva ori. El nu dădu niciun semn că observase, așa că ea afișă aceeași mină netulburată.

– Ar trebui să poți simți o întindere de-a lungul părții dinafară a brațului, zise ea. Exercițiile astea-s excelente pentru îmbunătățirea mobilității.

Jericho mormăi în semn de răspuns. Făcură iar aceeași mișcare, numai că de data aceasta stătură unul cu fața la altul. Hannah avu grijă să se lase pe spate cum făceau fandările ca să nu se dea de pieptul lui Jericho. Totuși, efectele exercițiilor ei fizice ce întrecuseră limita, împreună cu faptul că era la foarte mică distanță de atingerea bărbatului a cărui apropiere îi făcea inima să dănțuiască, o lăsară fără aer. Acesta trebuie să fi fost și motivul pentru care ea trecu la etapa cealaltă a exercițiului cu inele, fără a se mai gândi întâi la urmări.

Cu picioarele drepte unul lângă celălalt, ea și Jericho se puseră față în față și se lăsară pe spate cât mai mult posibil, folosindu-și greutatea ca și cumpănă. Apoi, explică ea, la a doua numărătoare, își vor împinge brațele cu putere în afară, lipindu-și umerii și capetele. Asemenea unui elev ascultător, Jericho îi urmă instrucțiunile să nu își îndoie coatele. Din nefericire, ea nu reuși să ia în calcul brațele lui mult mai lungi. Când el întinse brațele în lateral, îi fu cu neputință să își oprească mișcarea spre înainte și se năpusti drept în pieptul lui.

Piciorul lui bine înfipt în pământ îi ținu să nu cadă de-a dura pe jos, dar nimic nu îi putu împiedica să se lipească atât de strâns laolaltă încât ea să îi poată simți inima bătând lângă a sa. Pentru o clipă ce păru o veșnicie, el își coborî privirea la ea, surprinderea și ceva mult mai cald făcându-i văpăi în ochi. Apoi buna cuviință învinse. El dădu drumul inelelor, o ținu de mijloc și o puse pe picioare.

– Cred că am priceput în mare despre ce-i vorba. Jericho își dresă glasul și se îndepărtă până ce ajunse la gardul din spate. Mă duc la companie, Delia, strigă el către sora lui, fără să mai arunce nicio privire spre Hannah. Ne vedem la prânz.

După aceea, el o luă din loc, călcând iarba cu pași lungi, aproape în fugă. Hannah se lăsă pe copac, căutând un reazem și privindu-l cum pleacă, o sfârșeală cuibărindu-i-se în măruntaie. Nu avea habar dacă dovedise ceva lui Jericho cu exercițiile ei, dar își dovedise ceva ei. Ceva îngrozitor. Se îndrăgostea de un bărbat ce nu putea niciodată răspunde sentimentelor ei.

J.T. o luă pe scurtătură ca să ajungă acasă la masa de prânz, printr-un ocol și peste limba de pământ din spatele casei lui. Când trecu pe lângă stejarul cel mare, își frământă umărul. Ura să recunoască, dar să tot învârtă bâtele acelea netoate îl lăsase cu oarece dureri. Iar inelele? Ar fi trebuit să accepte propunerea lui Hannah să renunțe la afurisitele acelea.

Fusese atât de aproape de el, încât îi mirosise aerul umed din părul ei și-i văzuse cerul din ochi. Iară când se mișca, fusta se dădea de picioarele lui precum glaspapirul ce făcea scânteii. Asta până ce ea căzuse și aprinsese din greșală văpaia. Îi trebuise o stăpânire de sine uriașă ca să o dezlipească de el. Petrecuse cea mai mare parte a dimineții înșiruind iar motivele pentru care era nepotrivită pentru el și cerând lui Dumnezeu puterea de a ține piept șiretlicurilor ei.

Numai că, în adâncul sufletului său, el știa că nu erau viclenii. Hannah Richards putea încerca să prindă în mreje cu hainele ei la modă oamenii din Coventry, dar nu se băga vreodată ea însăși pe sub pielea cuiva. El îi văzuse strădaniile de a păstra o distanță cuviincioasă între ei doi în timp ce făceau exercițiile cu inele, o misiune titanică la gândul că li se lipeau vârfurile degetelor. Nu, era doar o femeie încântătoare, nechibzuită, ce se lipea de inima lui și îi ispita trupul. Cu ajutorul lui Dumnezeu, el putea rezista. Trebuia. Nu va repeta greșelile tatălui său. J.T. se întoarse cu gândul la ziua în care tatăl său îl luase deoparte să îi spună că femeia pe care o iubeau amândoi era plecată pentru totdeauna. Tras la față, cu ochii lipsiți de viață, el îl bătuse pe J.T. pe umăr

cu o mână în timp ce cu cealaltă dădea jos fotografia de la nuntă aflată deasupra căminului.

Culoarea i se ducea încet din încheieturi cum strângea tot mai tare rama subțire din metal până ce degetul mare apăsă pe sticlă cu atâta putere încât aceasta crăpă.

– Să nu calci pe urmele mele, fiule.

Asta a fost tot ce a zis, dar a fost de ajuns. J.T. își aminti de justificările pe care tatăl le găsea atunci când mama lui se închidea în camera sa în ieșirile ei mânioase, lăsându-l pe el să termine cina ori să o liniștească pe Delia cea mică dacă plângea. El îi zisese că era doar sensibilă, de parcă asta explica ceva. Apoi, tot mai ades tatăl dăduse munca din bucătărie sau pe cea mică lui J.T. și se făcuse nevăzut în spatele ușii închise ca să o potolească pe soața lui cea copilăroasă.

Nu trebuia multă imaginație să le înțelegi povestea. Atunci când tatăl lui îi întâlnește mama, trebuie să fi fost atât de captivat de frumusețea ei și de vioiciunea tinerească încât închisese ochii de bună voie la defectele ei. Era cu paisprezece ani mai tânăr decât el, iar J.T. bănuia că tatăl său fusese măgulit de farmecele ei, convins că odată ce se maturiza și se așeza la casa ei, îmbufnările drăgălașe și manevrele abile vor dispărea. Dar n-a fost așa. Se înmulțiseră. J.T. le văzuse de aproape.

Ea îi dăruise doi copii și se plângea tot timpul de pierderea siluetei. Cereea imperios haine scumpe și bijuterii până ce economiile soțului fură cheltuite și amenința că îl va părăsi dacă va încerca să o refuze. J.T. nu și-o putea aminti vreodată să sacrifice un lucru pentru altcineva din pură bunătațe—nici măcar pentru el, ori pentru Delia. În ziua în care l-au îngropat pe tatăl lor, J.T. a stat la mormânt și a jurat să păstreze sfatul tatălui său în inimă. Și așa a făcut. Până la Hannah.

Ceva legat de femeia aceea îi slăbea apărarea, iar el simțea nevoia să știe ce era. În curând. Ajungând acasă, J.T. se opri pe veranda din spate. Ascunse amintirile cu părinții săi în colțloanele sufletului și aruncă o pătură imaginară peste Hannah înainte de a intra pe ușă. Siguranța obiceiurilor zilnice îi repuse la loc ultimele frânturi ale stăpânirii de sine cum intră în bucătărie și își puse pălăria în cui.

– Ce-i de amiaz, soro?

– Pui fript cu păstârnac și găluște cu mere la desert.

Delia deschise cuptorul încins și un amestec de arome savuroase și îmbietoare umplu bucătăria. Burta lui J.T. bolborosi de poftă. Se spală la pompa din bucătărie și se așază la masă. Preocupat atât de tare să se poarte normal, abia pe la jumătatea mesei își dădu seama că sora lui îl privea cu ochi mirați. Aruncându-i o privire întunecată pe deasupra copanului de pui, el înghiți bucata mare de carne pe care o mesteca.

– Ce-i?

Cu cotul pus pe masă, ea își lăsă bărbia în palmă.

– Cred că are dreptate.

– Cine?

– Tu nu zâmbești. Curios că n-am băgat de seamă până acu. După ce îi făcu observația aceasta aspră, ea își îndreptă atenția asupra farfuriei și înfipse furculița într-un păstârnac prăjit.

J.T. nu avea nicio îndoială la cine se referea sora lui. Nedorind să dea curs unei discuții cu acel subiect, el spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

– Murgu' s-a făcut bine.

Desigur, mențiunea despre calul rănit nu reuși deloc să stăvilească valul gândurilor legate de domnișoara Richards.

– Asta-i bine. Delia mușcă puțin din pui și doar atunci J.T. observă că farfuria ei avea o porție mult mai mică decât de obicei.

– Te simți bine?

Ea făcu semn din cap.

– Da, sunt bine.

Ridicând din umeri, el tăie gălușca. Mărul copt și scorțișoara trimiteau aburi către el cum lua cu furculița o porție sănătoasă. Ridică îmbucătura la gură, simțind deja gustul bunătații savuroase când o surprinse pe Delia zâmbindu-i larg, cu o scânteiere în ochi. Furculița zăngăni pe farfurie.

– Acuma ce-i?

– Tu și cu Hannah v-ați distrat azi-dimineață. Ce zici de exercițiile acelea?

Înăbușindu-și un oftat greu când ar fi preferat să înghită gălușca, J.T. se lăsă cu spatele pe scaun.

– Cred c-aș fi fost de haiu' orașului de mă vedea careva cum învârt bătele acelea de răs. Dacă tu și domnișoara Richards vreți

să vă faceți de circ cu așa ceva, poftiți, da' să nu vă așteptați să mai pun vreodată mâna pe vreunul din lucrurile alea.

– Dar au fost bune la ceva?

Nedorind încă să recunoască aceasta, mormăi pur și simplu. Ca răspuns, ea se întinse peste masă și îi apucă furculița. Înainte să o poată opri, ea scoase bucățica gustoasă cu fructe din colții furculiței și o băgă în gură.

– Hei! El dădu să o prindă de braț, dar nu reuși, ea lăsându-se înapoi în scaun.

Zâmbi victorioasă, cu gura până la urechi, dar tot ascunzându-și captura.

– Împielițato. Ia-ți gălușca ta. El își tăie a doua bucată și o îndesă în gură până să i-o poată fura.

– Vroiam numa' o bucățică, zise ea ștergându-și ușor buzele cu șervetul. Le duc pe celelalte domnului Franklin de la telegraf.

– N-ai făcut una și pentru tine? Era ceva străin de ea. Delia era mare amatoare de dulciuri.

– Nu azi. Se ridică să îi umple iar cana cu cafea și J.T. se uită la ea mai îndeaproape. Rochia ei maronie îi cădea puțin mai larg la talie. Slăbea.

– Ești sigură că n-ai vreun betesuș?

Delia puse oala de cafea înapoi pe sobă și începu să împacheteze o porție de mâncare ca pentru un bărbat în coșul pentru alimente pe care să îl ducă lui Ike.

– Sunt bine, J.T. Cu adevărat. Nu-ți mai tot bate capul.

El duse cana cu cafea la buze și sorbi din băutura fierbinte.

– Poate ar trebui să lași baltă airelile acelea cu mersu' pe jos și exercițiile. Te faci slabă.

– Crezi asta? Ea se privi de sus în jos încântată la gândul acela. J.T. se încruntă.

– Dacă te simți rău, ar trebui să stai la hodină, nu să te istovești cu exerciții trăsnete.

– De fapt, tocmai pentru că se simțea rău a intrat Hannah în sistemul de gimnastică al doctorului Lewis. Delia îi luă farfuria goală și o puse în vasul de spălat.

El își dorea să nu întrebe, însă o curiozitate nestăvilită tot îl îndemnă.

– Era beteagă?

– Pe când era copilă, da. Din ce mi-a povestit Hannah, aproape s-a înecat în vara când avea zece ani, pe când înota într-o baltă de lângă casa ei. A făcut o răceală la plămâni și aceștia i-au slăbit până ce doctorii au crezut că o să fie neputincioasă pentru tot restu' vieții.

J.T. scoase o scobitoare din buzunar să își curețe dinții și încercă să și-o închipuie pe mica Hannah cum stătea întinsă în pat neavând cu ce să își ocupe timpul decât un ac și un fir. Imaginea nu se potrivea cu femeia pe care o cunoștea. Era mult mai lesne să o vadă cu ochii minții pe fata sălbatică fugind pe dealuri și prin vâlcele în căutarea curcubeelor, fluturilor și a florilor sălbatice cu care să își umple brațele.

– Acuma clar nu-i neputincioasă.

Delia râse pe înfundate și acoperi coșul cu mâncare cu un servet curat.

– Nu, sigur că nu. Se pare că mama ei a dat peste o carte scrisă de doctorul Lewis ce arăta însemnătatea efectelor de învigorare ale soarelui și ale exercițiilor fizice în tratarea plămânilor slăbiți și recomanda folosirea unor echipamente precum bătele indiene și greutatea mici. Ea a început cu un regim simplu pentru Hannah și a tot lucrat la el câte un pic până ce sănătatea ei s-a refăcut cu totul. Hannah n-a renunțat niciodată la obiceiul ăsta.

– Trebuie să mă duc, mormăi J.T. Se trase de la masă și se ridică în picioare, nerăbdător să scape de conversația legată de domnișoara Richards. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă un motiv pentru care să o admire pe femeie. Mulți copii înfruntau și depășeau vitregiile vieții. Asta nu o făcea deosebită.

– O să mă opresc pe la atelierul de rochii în drumul spre casă. Zâmbetul misterios al Deliei îi captă atenția. Ea prinse de marginile coșului de parcă încerca să își țină mâinile să nu aplaude de bucurie. O să facem niște măsurători pregătitoare și o să alegem materialul.

J.T. se încruntă la sora lui.

– Aveam nădejde să lași baltă gându' ăsta.

Ea dădu drumul coșului și pufni.

– Pentru numele Domnului, J.T. E numa' o rochie. N-am de gând să mă transform în vreun păun țațoș care-i mereu preocupat de garderobă. M-ai crescut mai bine de atât. Vreau

numai să port ceva drăguț la picnicul de Ziua Întemeietorilor de anul ăsta. Atâta tot.

El își încrucișă brațele peste piept și își trase înapoi umerii.

— Încep să cred că poate stai prea multă vreme cu domnișoara Richards. Are o putere rea asupra ta.

Delia căscă gura.

— Cum poți zice așa ceva? Ea-i prietena mea cea mai dragă și n-a făcut nimic rău—nici ție, nici la alt om din orașu' ăsta.

— Are un magazin plin cu ispite, zise răsplat J. T., îndreptându-și degetul în direcția locului nesuferit. Modelele ei nu-s doar niște rochii făcute să țină pe cineva la adăpost de vreme. Nu, au fost meșteșugite până la ultima să atragă atenția la trupul femeii care le cumpără, lingușind mândria clienței și dându-i pricină să le umilească pe cele mai puțin avute ori atrăgătoare decât ea. Și cum rămâne cu acelea care nu pot avea banii pentru luxul unor asemenea haine? Sunt lăsate să le curgă ochii după volănașe și dantele, poftind după ce nu-i de nasu' lor când ar trebui să fie mulțumite cu ce au.

— Care dintre ele-s eu?

J. T. strânse scobitoarea între dinți, încordarea străpungându-i obrazul. Delia stătea dinaintea lui, cu mâinile în șolduri, provocându-l să o pună într-una din categoriile acelea de ocară.

— Am bani de rochie, strânși din câștigurile mele, vorbi ea, și asta trebuie să-nsemne că-s o snoabă. Asta zici?

— Clar că nu. Tu ești altfel.

— Sunt altfel? Chiar? Dar cu o clipă mai devreme tot ce spuneai suna foarte în alb și negru.

— Delia... Ea răstălmăcea lucrurile.

— Atunci ești dispus să recunoști că-i posibil ca o femeie, una ca mine, să cumpere una din creațiile lui Hannah fără a se cufunda în stricăciune morală.

— Da, zise el printre dinții încheștați, numa' că ar trebui să fie mai cu luare aminte față de cei care-s mai slabi. Un creștin adevărat n-ar pune o piatră de poticnire de care să se lovească ceilalți.

— Jericho Riley Tucker. De când ai ajuns tu să faci atâta pe sfântu'? Buzele ei se țuguiră a dezgust. Un creștin adevărat, într-adevăr. Presupun atunci că un creștin sincer n-ar putea ține un magazin de arme. Prea multe ispite pentru cei cu porniri

criminale. Ori o bancă. Lăcomia duce la tot fel de plăceri păcătoase, știi asta. Mai bine să nu se deschidă niciun restaurant. Măiculiță, bietu' suflet care-i aplecat spre mâncatu' nesăbuit ar fi ispitit să comande grămezi de mâncare de fiecare dată când ar intra în locul acela.

– Ajunge! Am înțeles. J.T. își puse mâinile pe frunte și își masă tâmplele.

Delia își lăsă brațele pe lângă corp și suspină.

– Dacă Hannah și-ar umple magazinul cu rochii strâmte ce i-ar ațâța pe bărbați la poște trupești și ar îndemna la fapte necuviincioase, aș fi prima care să te ajute să-i închizi afacerea. Dar e o femeie cinstită care-și câștigă traiul făcând la mașină rochii simple, de foarte bună calitate, ce strălucesc prin culorile și frumusețea pe care Dumnezeu i le inspiră. Nu-i nimic rușinos în asta. Lași ce a făcut mama noastră să-ți întunece mintea, J.T. A fost o femeie egoistă care tânjea după lucruri frumoase, dar asta nu înseamnă că oamenii care fac lucruri frumoase greșesc.

Argumentele se învălmășeau în mintea lui J.T., descumpănindu-l. Ce spunea Delia avea un sens, numai că se temea că firul gândirii ei era încă o încercare a convingerii lui. El *voia* să creadă că Hannah era nevinovată cu totul. Dacă era, atunci nu exista niciun motiv să se mai împotrivească atracției față de ea. Valuri de îndoială îl purtară încoace și încolo până ce versetul de la 1 Petru despre frumusețea ce venea din interior, nu din podoabele exterioare, ieși cu putere la suprafață ca un colac de salvare. Se agăță de el.

– S-ar putea să nu îndemne la lipsă de modestie, da' îndeamnă la idei false despre frumusețe ce i-ar putea duce pe alții pe calea pierzaniei.

– Asta-i tot ce poți să vezi? Nu poți vedea tot binele pe care l-a făcut în vremea scurtă de când e aici? Delia se apropie de el și îi atinse brațul. El tresări și se retrase.

– Nu vezi cum o ajută pe Tessa James, cum o învață pe copilă să coase și cum se folosește de porțița asta ca să se-ngrijească de nevoia de haine noi a fetei în același timp? Nu vezi fericirea pe care prietenia ei mi-a adus-o?

Făcu iar câțiva pași înspre el. J.T. se luptă cu pornirea de a se da înapoi.

– Știi că mereu m-am străduit să mă potrivesc cu oamenii. Între rușinea cu mama și sfiala mea, prietenii au fost o floare rară pentru mine. Totuși, în prima zi în care i-am dus lui Hannah un ulcior cu lapte, o prietenie sinceră s-a născut între noi.

J.T. se încruntă. De tânăr fusese atât de prins cu treburile încercând să țină un acoperiș deasupra capului sorei sale, încât nu băgase bine de seamă cum se înțelegea ea cu ceilalți copii. Fusese ea însingurată în tot timpul acela?

– Da' ce zici de domnul Culpepper? continuă Delia. Câte luni oamenii din Coventry, printre care tu și eu, l-au lăsat pe omu' acela să umble de colo-colo în duhoarea suferinței lui fără a face nimic în privința asta? Hannah l-a luat sub aripa ei și-n mai puțin de o săptămână a fost în stare nu doar să-l pună să facă baie, dar mai ales să-l facă să se-ntoarcă la biserică. Dacă poate cineva să fie o influență bună într-un magazin plin cu rochii arătoase, atunci Hannah poate. Deja este.

Colacul de salvare aluneca din mâinile lui și nu avea habar cum să îl apuce iar. Adevărul săpat în cuvintele fetei făcea valuri mari împrejurul lui, într-un șuvoi ce îl trăgea într-o direcție în care el nu voia să meargă. De ce nu se putea el agăța de înțelegerea lui simplă a ce voia Dumnezeu de la poporul Său? Îi fusese de mult folos în trecut. Hannah însă tulburase apele cu contradicțiile ei. Nu se potrivea cu modul lui simplu și limpede de a gândi. J.T. își trecu o mână prin păr și trase de el. Șuieră abia auzit la durerea ce și-o provocase singur. Atunci Delia se întinse și îi dădu brațul la o parte. Cuprinzându-i mâna mare cu cele două mâini mici ale ei, ridică ochii pătrunzători spre el.

– Te temi, J.T. Te temi să crezi că o femeie care pune preț pe frumusețe și e atât de frumoasă la rândul-i poate avea și o inimă bună. Ea îi strânse degetele și un surâs discret îi înălță colțurile gurii. Am văzut cum te uitai la Hannah în dimineața asta. Începi să ai sentimente pentru ea, așa-i? În ciuda regulilor tale aspre. Nu lăsa alegerile mamei noastre să le otrăvească pe ale tale. Numai pentru că ea ți-a rănit inima, asta nu înseamnă că și Hannah va face la fel. Frumusețea în sine nu-i rea.

Fără a se gândi anume, un verset pe care îl citase ades pe când Delia creștea i se revărsă de pe buze.

– „Dezmierdările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată.” Proverbe 31:30.”

Sora lui scutură din cap, iar zâmbetul îi dispăru.

– Nimeni nu zice că o femeie ar trebui să caute frumusețea peste relația cu Domnul ei. Poate-i vremea să dai paginile înapoi și să recitești capitolul de la Proverbe. Citește iar despre femeia care-i lăudată ca un exemplu de femeie virtuoasă și cu frică de Dumnezeu. Soția a cărei valoare întrece rubinele. Te provoc, J.T. Caută pentru tine. Ce fel de îmbrăcăminte *poartă ea*? Cum *își câștigă ea* traiul? După aceea, poate putem vorbi iar despre toate astea.

J.T. merse trăgându-și picioarele după el la companie, ținând o Biblie sub braț. Nu se considerase niciodată un laș, însă fusese tare ispitit să azvârle conversația cu Delia în vânt și să nu ia acuma la provocare.

Oare dacă cerceta Cuvântul mai în amănunt, cum îl îndemna ea, și descoperea că trebuia să își revizuiască ideile? Putea face aceasta? Fuseseră stâlpul lui de sprijin atât de multă vreme. Îl îndrumaseră. Îl modelaseră. Dacă se dovedeau a fi nisipuri mișcătoare... Tom îi făcu semn cu mâna când se apropia de birou.

– A trecut doctoru' pe aci să ia trăsura. A zis că doamna Walsh li pe cale să facă pruncu' în orice zi și că vroia să treacă pe la ea. Am legat murgu'. Am nădejde că-i bine. Băiatul își îndesase mâinile în buzunare și se legăna înainte și înapoi.

J.T. îi dădu o palmă pe braț.

– Ai făcut bine. O să trec asta în contu' lui.

Un zâmbet până la urechi apărură deodată pe fața lui Tom. Pe J.T. îl împunse Biblia de sub braț în coaste când trecu pe lângă tânăr și întinse mâna după clanța de la ușa biroului. O împunsătură asemănătoare în corp îl făcu să șovăie. Privi peste umăr.

– Ei, Tom?

Băiatul se învârti iute și veni fugind înapoi, lângă J.T., precum un cățeluș curios.

– Da?

– Ai vrea să mai stai pe aicea încă vreun ceas? Am niște treburi de făcut și m-aș bucura să nu fiu tulburat.

– Clar. Tom măsură din priviri învelitoarea din piele ce ieșea de sub brațul muscular al lui J.T. Dacă lucrurile acelea au nevoie de o Biblie ca să le lămurești, cred că trebuie să fie tare însemnate. Nimenea n-o să te caute dacă nu-i musai. Am eu grijă de asta.

– Mulțam.

J.T. scoase cartea de sub braț și o ridică la borul pălăriei în semn de salut. Apoi el intră în birou și închise ușa. O încălceală de hamuri din piele stătea grămadă în vârful mesei. Cu o singură mână el le luă și le îndesă într-un butoi aflat în colț, apoi înconjură masa și se lăsa în scaunul său cu spătar de stof. Puse Biblia dinainte pe blatul mesei apoi o împinse într-un colț. Fășăitul pielii pe lemn se auzi tare în cămăruță, dar J.T. nu luă seama. Se suci să ia altă carte. Scoase registrul contabil din sertarul de la stânga lui și deschise la pagina în care erau scrise intrările curente. Cu un capăt de creion el adăugă un dolar în contul doctorului și făcu totalul sumei de la ultima plată a bărbatului. Pielea neagră îi anina pe la marginea ochilor. Se scărpină într-un loc ce îl gâdila pe obraz și se aplecă iar asupra registrului. Bine ar face și de ar aduna toate sumele. Ar face munca de la încheierea lunii mult mai ușoară.

J.T. se bucură de abaterea atenției cu ajutorul matematicii, gândul zburându-i numai din când în când la Biblia ce stătea răbdătoare în colț. Aceasta până ce numerele se terminară. Fără sume cu care să își țină conștiința la adăpost, cartea cea neagră se deslușea mare, furișându-se în raza vederii lui. Se uită prin cameră căutând altceva de făcut. Hamurile aveau încă nevoie de lucru. Și avusese de gând să repare polița aceea șubredă încă de luna trecută. Burlanul sobei pântecoase se perforase. Pervazul trebuia șters de praf. Să șteargă praful? J.T. își încrucieșă brațele pe masă și își apăsă fruntea în podul palmelor. Cum răsuflă, un râs prin care se pedepsea singur răsună în pieptul său.

El *era* un laș dacă mai degrabă ștergea pervazul, în loc să citească un pasaj din Scriptură. Acela era biroul unei magazii, pentru numele Domnului, nu un salon de fandoseală. Praful făcea parte din decor. Cu un geamăt surd, dădu registrul la o parte și aduse Biblia spre el. *Doamne, eu nu știu ce ai de gând să mă-nveți, dar mă rog pentru destulă înțelepciune să recunosc lucrul acela când l-oi vedea.* Punând cartea în picioare pe cotor, J.T.

dădu paginile înapoi cu degetul mare până ce găsi Proverbele. Deschise la ultimul capitol și începu a citi.

Nimic deosebit nu îi atrase atenția la început, în afară de prevenirea lui Lemuel de a nu da femeilor vloga lui. J.T. împărtășea aceste convingeri de foarte mult timp. Cu toate acestea, încrederea începu a-i slăbi pe la versetul nouăsprezece la pomenirea fusului nobilei soții. Iar la versetul douăzeci și unu, se ruina cu totul.

„Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu. Ea își face învelitori, are haine de în subțire și purpură.” În subțire și purpură? Casa ei e îmbrăcată în cărămiziu? Oare o femeie modestă nu ar purta haine simple precum lână vopsită maro sau albastru închis? Și totuși Cuvântul lui Dumnezeu susținea limpede că femeia aceasta virtuoasă purta mătase cărămizie. Și era tot mai rău cu cât citea mai departe.

„Ea face cămăși și le vinde și dă cingători negustorului. Ea este îmbrăcată cu tărle și slavă și râde de ziua de mâine.”

Nu numai că purta haine arătoase, ba le și vindea la ceilalți. Întocmai precum Hannah. Iar Biblia susținea acest lucru ca pe ceva onorabil și demn de bucurie.

Era desigur ceva mai mult legat de femeia cea virtuoasă decât ocupația și felul în care obișnuia să se îmbrace. Proverbele o zugrăveau ca pe o femeie demnă de încredere, bună la inimă și harnică. Puternică, având lucruri ce ieșeau din mâinile ei și înțeleaptă. Era o bună păstrătoare a prosperității casei, întindea o mână de ajutor celor săraci și avea frică de Domnul. Toate calitățile pe care le demonstra și domnișoara Richards.

Cum o putea blama pe Hannah că vindea haine frumoase când femeia cea virtuoasă făcea la fel? În pilda din Biblie, soțul și copiii ei o laudau pe femeie și o numeau binecuvântată. În cazul lui Hannah, tot ce făcuse el era să o dăruie și să o numască piatră de poticnire. Nu era tocmai purtarea potrivită a unui viitor soț.

J.T. închise Biblia și se lăsă pe spătarul scaunului, trecându-și mâinile peste față. Tot mai credea că frumusețea adevărată venea din sufletul unei femei, nu din forma trupului ei ori din alegerea hainelor.

Totuși, Dumnezeu părea a-i spune prin pasajul acesta din Proverbe că era cu puțință ca o femeie să le aibă pe amândouă. Și nu doar atât, ci mai însemna că un bărbat cu minte ar dori

o asemenea femeie și s-ar considera binecuvântat. J.T. aruncă o privire pe fereastră la magazinul de peste drum. *Se pare că-s un idiot.*

Cum se uita cu ochi ficși, vederea i se tulbură cu imagini a ce putea fi. Din fericire, o căruță veche de marfă veni să-l salveze. Aceasta se opri dinaintea ferestrei sale și îi umbri spațiul. Scuturându-și gândurile, J.T. se ridică și merse la ușă. Nu rata niciodată vreuna din vizitele lui Harley.

Omul care strângea vechituri în ținut îl ajutase pe J.T. în vremurile grele de după plecarea mamei acestuia, într-un răstimp în care tatăl lui fusese prea mistuit de durere ca să își mai facă griji de unde venea mâncarea ori alte lucruri de trebuință.

J.T. se furișa în oraș o seară pe săptămână și scormonea prin gunoaiile altor oameni, căutând orice l-ar putea interesa pe bătrân. Oglinzi crăpate, casete muzicale dizarmonice, roți fără spițe—achizițiile acestea aducându-le papuci lui și Deliei, paltoane de iarnă purtate și câteodată o panglică ori alt lucru drăguț cu care să o surprindă pe sora lui de Crăciun. Harley nu recunoscuse niciodată, însă J.T. bănuia de mult timp că omul punea lucruri deoparte anume pentru el și Delia și primea orice îi putea J.T. oferi ca plată, indiferent cât de inegal era schimbul.

Nu va uita niciodată iarna de după moartea tatălui său când rezervele lor de mâncare erau ceva mai mult de o mână de cartofi și o ceapă. Singurul lucru pe care J.T. îl mai avea la schimb era un cuțit de buzunar ruginit ce nu se închidea. Harley lăudase cuțitul în gura mare, spunând că era un model rar și că, odată ce îl curăța, știa de un cumpărător ce va da o sumă fabuloasă pe el. Apoi începuse a da la schimb o grămadă de alimente—un sac de făină despre care susținea că fusese aruncat din cauza gărgărițelor, un bidon cu untură care din câte se părea era prea rancedă pentru a fi vândută altcuiva, legume la conservă ce își pierduseră etichetele și un butoiăș cu carne de porc sărată de care Harley se plângea că ocupa prea mult loc în căruță. Fără mărinimia omului cu vechiturile, ei nu ar fi supraviețuit în iarna aceea și, deși J.T. nu își mai petrecea timpul liber căutând lucruri pentru schimb din gunoaie, el ținea mai departe să cumpere câteva din obiectele lui Harley de câte ori negustorul trecea pe la el. Și îi plătea anume un preț mai mare de fiecare dată.

Nerăbdător să își salute vechiul prieten, J.T. deschise ușa; dar, înainte să poată el ajunge la stradă, Tom dădu fuga din grajd ca un câine de pază, lătrând la furtună.

– Trebuie să vii mai încolo, Harley. Șefu' lucrează la ceva tare însemnat și nu poate fi tulburat.

J.T. veni pe după tânăra și îl lovi prietenește pe spate.

– Lasă, Tom. Am isprăvit deocamdată. Bine-ar fi să scoți vreo două găleți de apă pentru caii omului.

– Da, dom'le. O să-i pun la rând cât ai zice pește.

Tom se făcu nevăzut în grajd și J.T. se întoarse la bărbatul cu umerii căzuți ce cobora din scaun. Acesta călcă pe pământ cu un oftat, apoi aruncă o ocheadă lui J.T.

– Nu mai sunt așa de aspru ca altădată.

J.T. zâmbi generos și îl însoți pe Harley în partea de dinapoi a căruței.

– Nici eu nu mai sunt chiar un băiețuș.

– Nu-mi zice prostii, Tucker. Încă ești în floarea vieții. Harley îl înghionti prietenește cu cotul. Ce-ți trebuie ție acum e o nevastă tânără și frumușică pe care s-o fugărești. Sarah a mea m-a ținut în putere aproape patruzeci de ani.

Zâmbetul își luă zborul de pe fața lui J.T. când privi în partea cealaltă a străzii. Stomacul îi fremătă, dar el acoperi zgomotul cu un râs silit.

– Ei bine, acum, de așa putea afla o fată ca Sarah a dumitale, poate chiar așa face asta, da' mă gândesc că una ca ea nu mai există.

– Așa-i, băiatu' meu. Așa-i. Harley desfăcu prelata ce ținea toate lucrurile să nu cadă. Trecură fiecare de câte o parte și dădură prelata în spate. Când ajunseră în partea din față a căruței, Harley mișcă un deget noduros înspre el. Nu te pierde cu firea, băiete. Domnul va aduce femeia aleasă la tine când o crede El de cuviință. Trebuie numa' să stai cu ochii deschiși pentru ea ca să nu-ți scape pasărea din mână.

J.T. stătea cu privirea ațintită la cizme.

– O să țin minte asta.

Dar dacă ochii unui bărbat nu se deschideau decât după ce o îndepărtase pe femeie? Oare Dumnezeu ori femeia cu pricina îi vor da o a doua șansă?

Sperând să îl abată pe Harley de la subiect, J.T. se întinse peste latura căruței și luă un bătător de ouă strâmb. Învârti mânerul până ce făcu un vâjâit, agitând aerul.

– Ce ai adus azi?

Negustorul din Harley fu mai tare decât băgăciosul. O lucrare binecunoscută se trezi la viață în ochii lui.

– Am pus deoparte ceva pentru tine. Cred c-o să fii mulțumit. Răscoli tot felul de mărunțișuri apoi ridică o cutie mare, acoperită cu pânză uleiată. Cu un gest teatral dădu la o parte un colț al pânzei.

– Vezi? Ce ți-am zis?

Șindrilă. Destulă cât să repare acoperișul Louisei până la venirea iernii dacă mai ajungea la o înțelegere cu proprietarul ei.

– Ți-ai amintit.

Harley se trase înapoi ofensat.

– Clar că mi-am amintit. Ce soi de colecționar aș fi eu dacă n-aș face rost de ce caută clienții mei? Zâmbetul amabil îi reapăru îndată ce se aplecă asupra prețioaselor obiecte. Sunt chiparoși tăiați la mașină de la gatăru' din Bandera. Uită-te la liniile măsurate și drepte. Puse una în mâna lui J.T. să o vadă îndeaproape. Am nimerit un om ce lucra acolo. Mi le-a dat la schimb cu un cornet pentru urechi. Mă gândesc că tot lucru' cela la gatăr i-a asurzit urechile.

– Astea vor pica la șanc, zise J.T. Mai bune decât orice puteam găsi pe aici. Aruncă șindrila studiată la loc în cutie, acoperi iar cu pânza uleiată și lipi lada de peretele magaziei.

Ca de obicei, Harley stăruia în a-i arăta câteva din celelalte comori, dar niciuna dintre ele nu îi stârni interesul. Dar, când negustorul dădu la o parte învelitoarea de pe o noptieră cu trel picioare ca să îi arate sculpturile bogate, J.T. zări două spătare.

– Scaunele de colo îs perechi? întrebă el.

– Ah, ai un ochi de vultur. Sunt, într-adevăr. Ajută-mă să le dau jos.

Luară de pe scaune un ceas de poliță, un lighean ciobit, un set de pahare și câteva oale și cratițe felurite înainte ca J.T. să le poată ridica. Având grijă să le pună între căruță și magazie ca nimeni din partea cealaltă a drumului să nu vadă că lua astfel de lucruri.

– Au lipsă câteva zăbrele, zise Harley, da' în mare sunt lucrate bine. Un pic de şmirghel, un pic de vopsea şi or fi la fel de bune ca noi.

J.T. se puse pe fiecare şi scutură cadrul din lemn. Țineau bine la greutatea lui şi, în afară de faptul că erau lovite pe ici-colo, erau caune bune. În câteva seri putea face două spişe şi le putea da lustru. Îi va lua numai o săptămână să le vadă gata.

Iarăşi, magazinul de peste drum îi atrase privirea şi îi dădu o durere în piept. Va trebui să recupereze foarte mult teren dacă spera să câştige inima lui Hannah. Între timp, va avea grijă de nevoile ei de zi cu zi. Pesemne femeia nu credea că avea nevoie de el, dar cu siguranţă avea nevoie de scaune.

20

– Cordelia, sunt atât de mândră de tine. Hannah puse semn la centimetru cu degetul mare și îl ridică să vadă și prietena ei. Al slăbit cu trei centimetri și-n talie și la piept. Cinci la șolduri. Faci progrese minunate.

O roșeață apăru în obrajii Cordeliei.

– J.T. chiar a zis că crede că par mai slabă.

– Și avea cu totul dreptate. La pomenirea lui Jericho, mintea lui Hannah se întoarse iute la întâlnirea cu el de sub pom, dar nu îi îngădui să o prindă în mreje. Cordelia merita toată atenția ei.

– Chiar crezi că o să meargă? întrebă Cordelia în timp ce își încheia nasturii de la rochie. Tocmai am venit de la telegraf și Ike nu pare să fi văzut nicio schimbare la mine.

– Ei bine, transformarea e discretă. Rochia cea nouă va fi mai impresionantă.

Hannah răsfoi dusă pe gânduri una din revistele de modă, în timp ce Cordelia termina cu îmbrăcatul. Văzuse rochiile de o sută de ori, așa că ochii îi alunecau la bonetele și la fețele modelelor. Un model începu a ieși în evidență și Hannah stătu puțin mai dreaptă.

– Ce zici să faci o schimbare ce nu-i atât de subtilă, una ce o putem face acuma?

Cordelia înclină din cap la reflexia ei din oglindă, apoi se întoarse într-o parte ca să se studieze din profil.

– Ce fel de schimbare?

Hannah veni dinapoia ei și începu a-și scoate ace din păr. Cordelia ridică din sprâncene într-o întrebare tăcută.

– Numai ce mi-a venit în gând, zise Hannah, că toate doamnele acelea stilate din *Peterson's Magazine* n-au doar rochii, dar și coafuri la modă. Întâlni privirea tot mai mirată a Cordeliei în oglindă. Dacă-ți facem o înfățișare nouă, am putea și să te schimbăm cu totul, inclusiv părul.

Fata ridică o mână la cap.

– Părul meu?

– Desigur. Hannah o luă pe Cordelia pe după umeri, cuprinsă de entuziasm. Părul tău e una din cele mai importante calități ale tale. E atât de des și de ondulat. L-am putea tăia numai un pic în față să-ți facem un breton. Aproape toate modelele din revistă așa îl au. Pariez că al tău se va ondula singur în sus fără a trebui măcar să-l încrețești. După aceea putem schimba cocul simplu cu unul împletit. Nimic prea pretențios, doar ceva diferit și ușor mai elegant. Va trebui să îl porți mai jos pe gât, să nu fie ascuns sub bonetă, dar îmi închipui că n-o să treacă neobservat.

– Eu... nu știu.

Hannah o strânse pe Cordelia și așteptă hotărârea ei. Nu trebui să aștepte mult. În oglindă, bărbia Cordeliei ieșea puțin în afară, iar buzele i se strânseseră într-o linie hotărâtă.

– Să-i dăm drumu'. Se întoarse și se uită drept la Hannah. Acum. Până nu mă răzgândesc.

Hannah zâmbi larg, puse mâna pe foarfece și douăzeci de minute mai târziu stilul cel nou al Cordeliei era gata. Un breton ondulat îi acoperea fruntea înaltă, dându-i un aspect mai distins. Cocul mai lejer îi îndulcea fața și atrăgea privirea la rotunjimea gâtului. Când Hannah o lăsă în cele din urmă să se vadă în oglindă, Cordelia rămase cu gura căscată.

– Asta-s eu? Își pipăi bretonul și întoarse capul să își vadă părul mai bine. Nu pot să cred. Arăt cu totul altfel.

– Îți place? Hannah își ținu suflarea.

Zâmbetul Cordeliei dădu radios răspunsul.

– Îmi place la nebunie!

– Ar trebui să ieșim la o plimbare să vedem de comentează cineva. Hannah îi dădu Cordeliei boneta, apoi o luă pe a sa din cuiul din perete.

– Nu știu, șovăi Cordelia. Poate ar trebui să mă-nvăț cu el mai întâi.

– Oh, nu, nu trebuie. N-o să te las să te strecoari înapoi în cochilia aceea a ta. Hannah îndesă la loc boneta pe capul Cordeliei și legă șnururile. Dacă te ascunzi de oameni, mai ales de bărbați, n-or să te vadă. Trebuie să te porți cu îndrăzneală. Să te uiți în ochii lor. Să zâmbești. Hannah termină cu boneta și strânse mâinile Cordeliei. Ești gata?

– Nu. Cordelia îi aruncă o privire aspră. Da' tot o să-ncerc.

– Bun. Hai la drum.

Când ajunseră la negustor, un tânăr slăbuț se afla în fața intrării, măturând podețul. Părul lui blond de culoarea cenușii îi atârna lung peste obrazul drept, însă Hannah întrezări prin camuflaj un semn mare și roșiatic, probabil un semn din naștere.

– Bună, Warren, îl salută Cordelia, cu capul sus, cu vocea veselă și un zâmbet cald. Mândria creștea în pieptul lui Hannah. Protejata ei făcea o treabă minunată.

Ochii neîncredători ai bărbatului o străpunseră pe Hannah cu o putere stânjenitoare, dar apoi se îndepărtară iute. Totuși, când ajunseră pe fața Cordeliei, ei se îndulcira.

– Hei.

El se opri din măturat și se rezemă cu palmele de coada măturii.

– Ieri tati a comandat niște cutii noi pentru briose și prăjituri. Ar trebui să ajungă săptămâna ce vine. Mă gândeam că ți-ar plăcea să alegi prima.

– Mulțumesc că mi-ai spus. O să mă uit negreșit când or veni. Cordelia, tot cu zâmbetul pe buze, se îndreptă către intrarea magazinului, însă Warren o opri cu o remarcă:

– Ce ți-ai făcut la păr?

Hannah o putu simți pe Cordelia încordată lângă ea, la tonul aspru al bărbatului. În mod limpede Warren nu era dintre cei mai simțiți. Veni mai aproape de prietena ei și dădu să îi ia mâna sau să o atingă ușor pe braț în semn de încurajare, deși știa că aceasta trebuia să rezolve singură situația.

– Am hotărât să-ncerc un stil nou. Hannah mi l-a făcut. Cordelia se întoarse pentru a o include și pe Hannah în conversație și poate că și în vina de a fi schimbată cum nu-i plăcea lui. Hannah nu era deranjată. De fapt, chiar se bucura. Cordelia nu ar căuta niciodată să obțină vreun compliment, însă atunci Hannah putea face ceva să obțină unul pentru ea.

– Îți place, domnule Hawkins? Cred că-i vine destul de bine.

O culoare trandafirie apăru în obrajii Cordeliei și ea lăsă privirea în pământ o clipă, înainte să își adune curajul și să ridice iar ochii la fiul negustorului.

– Arată fain, zise Warren, răspunzând lui Hannah, da' arăta bine și cum era nainte. N-are nevoie s-o schimbi tu. O acuzație arzătoare îi înflăcăra ochii.

Hannah se înroși sub privirea ce arunca văpăi și fu fericită când Cordelia o luă de braț și o conduse către intrarea în magazin.

– Să ai o după-amiază plăcută, Warren. Modularea vioaie a vocii Cordeliei suna a prefăcătorie nereușită, dar Hannah nu avea de gând a se plânge. Și mulțam iar că mi-ai zis de formele pentru copt.

– Cu plăcere. Încruntătura lui se topi într-un zâmbet șters în timp ce-și îndrepta iar atenția spre Cordelia. O să-i zic lu' tata să te lase să le vezi înainte să le pună pe rafturi.

Cordelia făcu semn cu mâna, dar nu mai vorbi până ce ea și Hannah nu se aflară la adăpost, în magazin.

– Îmi pare rău pentru Warren, șopti ea. Firea lui a fost dintotdeauna un pic mai acră.

– Nu-i nimic. Părea mai degrabă protector decât acru. Cred că-i drăguț cu tine. Hannah făcu semn din ochi, venindu-și în fire acum că nu mai era sub acuzația lui Warren.

– E doar un prieten. Cordelia rosti cuvintele pe nerăsuflăte de parcă gândul îi stătuse în gât ca o bucată de carne de vită ce nu voia să lunece în jos.

– N-are importanță. Hannah respinse protestul prietenei cu un gest scurt al mâinii. Ce a zis e adevărat. *Erai* la fel de încântătoare înainte să tăiem părul ca după. Hannah își dezlipi brațul de al Cordeliei, fericită că prietena ei nu fusese descurajată de cele petrecute afară. Desigur, tânărul nu arătase nicio dușmănie față de ea. O păstrase pentru Hannah.

Cordelia zâmbi și o conduse pe Hannah pe lângă două femei cu părul cărunt care dezbăteau valoarea genților din piele, în comparație cu cele din țesătură.

– E drăguț din partea ta să zici asta, dar eu văd schimbarea ca pe un pas înainte, indiferent de ce a zis Warren. Mă bucur că am făcut schimbarea.

Hannah răsuflă ușurată, nodul nesiguranței slăbind înlăuntrul ei.

– Și eu.

Se uitară la săpunuri și la lucrușoare femeiești pentru îngrijire, aproape de partea din spate a magazinului. Parfumurile de trandafir și de liliac ale săpunurilor franțuzești gădilară nările lui Hannah și îi alinară spiritul. Cordelia trecu pe lângă ele preferând o etalare de panglici.

– Poate ar trebui să-mi schimb găteala bonetei înainte să trec mâine pe la Ike.

– Asta-i o idee bună, zise Hannah, vorbind șoptit ca și Cordelia. Fă să fie cât mai ușor cu puțință pentru bietul om. Dacă tot nu ia seama, poate-i trimiți o telegramă.

Chicote o îmboldiră pe Cordelia și ea își puse repede mâna pe gură căznindu-se să înăbușe sunetul.

– Oh, dă-ți drumu' și râzi, domnișoară Tucker. Râsul face lumea un loc mai bun.

Cordelia sări în sus, sprâncenele dispărându-i sub bretonul abia tăiat.

– Domnule Paxton! M-ați băgat în sperieți.

Bărbatul de vârstă mijlocie își dădu jos pălăria și se aplecă înspre ele.

– Iartă-mă, dragă. M-am gândit numai să eliberez trilurile fermecătoare ce mi-au ajuns la urechi, luptându-se să scape. Chiar n-ar trebui să pui sub zăvoare o melodie atât de veselă. Muzica-i menită să fie împărtășită.

Hannah îl recunoscu pe bancher din tranzacțiile ei de la locul lui de muncă. Bărbatul era un fermecător desăvârșit și în același timp părea că era și un soț devotat care ținea ca un nebun la soția și la ficele sale. Prima oară când îl întâlnise ca să își deschidă contul îl crezuse chiar un escroc, până ce observase felul în care ochii lui mângâiau fotografia înrămată a familiei ce stătea pe birou. Și, din vreme ce bărbații din oraș îl tratau cu cordialitate și respect, ajunsese la concluzia că felu-i dulce de a vorbi cu siguranță nu însemna vreo amenințare adevărată la adresa femeilor din Coventry. Cum Cordelia se făcuse roșie în obraji și se căznea să se uite în ochii bancherului, Hannah privi printre cei doi, mintea învâlmășindu-i-se. Aceasta putea fi ocazia perfectă pentru Cordelia să își exerseze încrederea. Spre deosebire

de Warren, domnul Paxton nu ar rosti niciodată un cuvânt care să rănească sentimentele unei femei și, deși complimentele lui erau fine, nu erau false.

– Domnișoara Tucker se uită după o fundă nouă pentru boneta ei. Ce culoare i-ați recomanda, domnule? Hannah zâmbea bărbatului, sperând să îi priceapă aluzia.

– Ferice de mine, domnișoară Richards, exclamă el. Ce onoare să mi se ceară părerea, mai ales de către o femeie atât de cunoscătoare în materie de modă precum domnia voastră. Sprâncenele lui se ridicară foarte puțin, iar ea dădu din cap aproape de neobservat în semn de răspuns. Soția mea arareori îmi cere sfatul înainte de a cumpăra ceva, dar aș fi fericit să-mi ofer puținele cunoștințe dacă credeți că ar fi de folos.

– Noi v-am fi recunoscătoare pentru ajutorul dumneavoastră.

Cordelia arăta de parcă voia să îi închidă gura cu boneta cu pricina. Hannah se mulțumi să zâmbească.

– Ia să vedem... Domnul Paxton se lăsă în spate să o măsoare pe Cordelia. O fundă maronie s-ar potrivi cu rochia dumată, însă dacă semănați cât de cât cu soția mea, o să găsiți asta îngrozitor de plictisitor. Hmm... Poate ceva strălucitor și vesel potrivit cu încântătorul râs al domni... El se opri înainte să spună restul și se lovi ușor cu degetele peste obraz.

– Domnule Paxton? Cordelia îi aruncă lui Hannah o privire neliniștită.

– E ceva diferit la dumneata, dar nu-mi pot da seama ce-i. Pași la stânga și apoi la dreapta, cercetând-o. Biata Cordelia arăta de parcă voia să o rupă la fugă spre ușă. Știu. Ți-ai schimbat părul. Asta-i?

Cordelia își mângâie cosițele împletite ce îi treceau peste tâmplă.

– Da. M-am gândit să-ncerc ceva nou.

– Ei bine, stilul acesta arată nemaipomenit de atrăgător la dumneata, draga mea. Odată încheiată cercetarea amănunțită, firea-i jovială reveni. Deosebit de atrăgătoare. Cred că aș putea s-o sfătuiesc pe fiica mea Eleanor să aleagă o modă asemănătoare.

– Adevărat? Un zâmbet radios se întinse pe fața Cordeliei și fata nu făcu niciun efort să și-l ascundă cu mâna.

– Adevărat. Mă duc acum să caut niște pastă de dinți. Distrează-te cu fundele, draga mea.

— Așa o să fac. Mulțumesc. Cu trandafiri de fericire înflorindu-l în obraji, Cordelia îl salută discret din degete când bancherul cotește înspre coridorul următor.

Era uimitor felul în care cuvintele potrivite rostite de un bărbat reușiseră să îi alunge sentimentele de neîncredere. Iar dacă lucrurile continuau să meargă așa, Hannah nu avea nicio îndoială că fata va auzi în curând cuvintele acelea de la bărbatul *potrivit*. Din nefericire, omul potrivit pentru Hannah nu avea deloc habar de găsirea cuvintelor nimerite.

Totuși, văzând cât de nepotrivită era pentru el, pesemne J.T. nici măcar nu se străduise prea mult să le caute.

Fie. Vorbele nu erau totul. Faptele lui Jericho glăsuiau cu multă elocvență și aveau avantajul suplimentar că puteau fi interpretate. Dacă inima ei cu înclinații greșite alegea să citească mai multe în ele decât avusese el intenția și să nutrească speranțe fără temei, asta era treaba ei. Va face față consecințelor la vremea potrivită.

Mai încolo.

21

În săptămâna ce urmă, Hannah și Cordelia își începură programul de exerciții fizice. Vigoarea crescută a Cordeliei le îngăduia să își prelungească plimbările de dimineață dincolo de școală pentru a cuprinde și urcarea încă a unui deal, în loc să oprească la râu. De asemenea, ea avansă la exerciții mai grele cu bătele și cu ganterele.

Apoi, cum sâmbăta însemna ziua cea mai însemnată a călătoriei lor spre o Cordelia mai încrezătoare și mai zveltă, fetele sărbătoriră apucându-se de strâmtatul a două din cele mai bune rochii ale Cordeliei—o muncă pe care o făcură cu entuziasm. Afacerea de la atelierul cu rochii înflorise și ea.

Hannah primise două comenzi de modificări cu o săptămână în urmă, pe lângă reparațiile ce veneau mereu și pe care bărbații singuri din oraș le aduceau la ușa ei. Iar marți, minunea minunilor, ea vându un costum de călătorie gata făcut unuia dintre oaspeții ce stăteau la hotel. Unii ar fi luat în derâdere ideea că o asemenea vânzare era un semn de la Dumnezeu, dar era gând la gând cu sufletul ei, oricum, întărindu-i credința. Îi ceruse Domnului să îngăduie eșuarea afacerii dacă nu era asta voia Lui și, deși nu putea observa profituri însemnate atunci când făcea calculul în registrele ei, alese să vadă vânzarea uneia dintre creațiile sale originale ca pe confirmarea că se afla acolo unde o voia Domnul să fie. Și, cât timp vocea dinăuntru ei nu se ridica să îi contrazică gândul, va merge înainte. Ori va sta în așteptare, după cum era cazul.

Pe banca din fața atelierului ei, Hannah își strângea degetele în jurul unei căni cu cacao ce se răcea și arunca priviri curioase către marginea orașului. Nu îl mai văzuse pe Ezra de duminică, de la biserică. La început, ea crezuse că ploaia ce muia orașul în primele trei zile ale săptămânii îl ținuse departe, însă acum nu mai era atât de sigură. Soarele răsărise strălucitor și răspândind căldură în după-amiaza zilei ce trecuse, uscând băltoacele și întărind drumurile. Ea și Cordelia chiar reușiră să își relă plimbarea în dimineața aceea, după ce fuseseră înghesuite în salonul Cordeliei până la jumătatea săptămânii, făcând numai gimnastică. Nu trebuia să fie niciun motiv pentru care Ezra să nu poată ajunge în oraș, decât dacă altceva și nu vremea era de vină pentru absența lui. Hannah înghiți cacaua călduță și luă cana lui Ezra rămasă nevădită. Urcă scările în camera ei, îngrijorarea încurcându-i pașii.

Să fie bolnav? Oare Jackson șchiopăta? Sau mai rău—se putuse întâmpla ceva în timpul unei furtuni, lăsându-l pe Ezra rănit fără niciun mijloc de a primi ajutor? Cum trăia de unul singur atât de departe de oraș, dacă se întâmpla vreun accident, puteau trece zile ori săptămâni până ce ajungea cineva întâmplător prin preajmă.

Închipuiți cu omul de la sufletul ei înțepenit la pământ de un copac căzut la lovitura unui fulger, ori cuibărit în patul de suferință atât de slăbit de febră încât nu se putea ridica să mănânce îi dădură o asprime în mișcări în timp ce spăla și ștergea ea căniile și vasele de la micul dejun. Pe când își puse șorțul în cui, știa ce avea de făcut. Se va duce acasă la Ezra și se va lămuri cu ochii ei că era bine. De îndată. Să lase magazinul închis în dimineața aceea nu i se părea un preț prea mare de plătit.

Aruncându-și capa neagră din fir de lână peste umerii rochiei de un galben pal și strângând șnurul sub bărbie, ea se grăbi la ușă. Adierea dinspre nord venea răcoroasă și chiar fără efortul mersului ar fi avut nevoie de o pelerină până la șolduri care să îi țină de cald. Trecu pentru scurt timp pe la spălătorie să îi spună lui Tessa că vor trebui să își amâne lecțiile pe ziua următoare, apoi se grăbi spre drum, unde se opri și se dădu la o parte din fața unei căruțe încărcată cu lemne ce îi tăie calea. Prea nerăbdătoare să o aștepte să treacă, Hannah făcu un ocol pe dinapoi, ferindu-se la limită de praful gros și trecu strada înspre compania de cărașie.

Când intră în grajdul întunecos, Hannah strâmbă din nas la mirosul de paie ude și de bălegar. Își amintea de biroul lui Jericho de când îi adusese biscuiți, dar avea o reținere stranie să bată la ușa lui.

El păstrase distanța de când cu povestea cu inelele de gimnastică. Dar tot îl prinsese uitându-se la ea în câteva rânduri. La biserică, pe drum—având mereu aceeași expresie de nedeslușit. Iar câteodată era convinsă că îl simțise privind-o lung prin pereții atelierului, de la adăpostul biroului său. Era o pură fantezie de-a ei, desigur, dar tot o lăsa puțin cu genunchii moi.

— Hei! strigă ea prin grajd, nerăbdătoare să își scuture stângăcia și să își vadă de treburi. E cineva pe aici?

— Vin îndată. Vocea sună bărbătească de la primul cuvânt. Tom.

Ușurarea și dezamăgirea făcură valuri peste Hannah în același timp. Tânărul înalt și slab ieși dintre umbre și zâmbi la vederea ei.

— Bucuros să te văd, domnișoară Richards. Îl cauți pe J.T.?

— Nu neapărat. Sunt sigură că și tu mă poți ajuta la fel de bine. Hannah își ascunse zâmbetul văzând cum Tom își umfla pieptul. Am nevoie să închiriez un cal și o căruță.

— Încotro te duci?

— Acasă la Ezra Culpepper. Ți-aș putea aduce calul și trăsură înapoi până la primele ore ale după-amiezii.

Tom pufni și dădu cu o mână pe sub nas.

— Mă gândesc că te-aș putea lăsa să-l iei pe Doctor. Doamna Walsh a isprăvit cu copilu' acuma-s vreo câteva zile, așa că doctoru' adevărat n-ar trebui să-l ceară. Îi mai mică și mai ușor de purtat pentru o doamnă. Mai are și-o învelitoare de se pune iar pe ploaie.

Hannah încuviință din cap.

— Sună ca cea mai bună soluție.

— Poți să șezi acolo până ce ți-o aduc. El arată către o grămadă de butoaie puse lângă perete. O să ia vreo două minute să te pun la rând.

— Bine.

Tom plecă iar Hannah se uită curioasă unde se putea așeza. Alegând butoiul ce părea cel mai curat, își puse batista deasupra și

se lăsă jos cu grijă, încercând a nu lua seama la marginea ridicată ce-i intra în coapse.

– Domnișoară Richards?

Hannah sări iar în picioare, stomacul fremătându-i la vocea cunoscută—una groasă, vibrantă, fără pițigăieli de băiețandru.

– Ce vânt te aduce pe partea mea de drum? Jericho se apropie, nu din birou, ci din spatele grajdului. Cămașa îi era desfăcută la gât, iar mânecile suflecate arătau brațe vâjnoase ce pesemne mânuiseră o furcă cu doar câteva clipe în urmă. Mirosuri de cal și de fân erau lipite de el într-un amestec foarte bărbătesc. Ridicându-și cu greu privirea la fața lui, ea se forță a zâmbi.

– Închiriez o trăsură. Tom îmi aduce Doctorul.

– Pentru ce?

Hannah se încruntă și pufni. Atunci când Tom întrebase, ea considerase că făcea pur și simplu conversație fără a-și da seama că era lipsit de politețe să o iscodească. Dar acum ea se întreba dacă nu cumva el își imita stăpânul, un om ce trebuia să știe mai bine cum să se poarte.

– Ai năravu' să-ți pisălogești toți clienții, Jericho?

– Nu. Numa pe tine. Gura lui își păstra linia serioasă, dar ochii îi scăpărau de râsul pe care și-l ținea. Mai că își putea închipui hohotele sănătoase ce îi răsunau în piept.

– Ei bine, din vreme ce-mi faci o cinste atât de deosebită, presupun că-ți pot vorbi despre planurile mele. Ea îi zâmbi jucăușă, dar amuzamentul îi pări amintindu-și cât de serios era scopul pentru care venise. Învârtind franjul capei în jurul degetului, ea lăsă privirea în pământ. Îmi fac griji pentru Ezra. Se uită în sus și îl surprinse cu ochii pironiți la ea. Ochii lui se pierdură într-ai săi și nu se feriră.

– Dar nu-i copil, ci bărbat în toată firea.

Până la urmă, Hannah își dezlipi privirea de a lui și îl zări pe Tom scoțând căruța din adăpost. Hotărând că acela era un loc mai sigur către care să își îndrepte atenția, ea continuă să îl urmărească pe Tom chiar dacă simțurile celelalte îi rămaseră fără jenă lipite de bărbatul de alături.

– Știu că e, spuse ea. Dar până acum n-a lipsit în nicio dimineață să mă viziteze la atelier decât în săptămâna asta. M-am

gândit că o fi ploaia ce l-a ținut în casă, dar n-a venit nici azi și vremea-i bună.

– Ar putea fi o grămadă de motive să n-ajungă în oraș. Peseamne are de lucru să mai cioplească niște bețe pe care să le vândă la depou.

– Poate. Dar dacă-i lovit ori bolnav? Simțind nevoia ca el să înțeleagă, ea se întoarse și îi cercetă fața. Trăiește acolo singur, Jericho. N-ar avea niciun mijloc să strige după ajutor de se-ntâmplă ceva. Trebuie să merg acolo. Dacă nu pentru alt motiv decât să mă liniștesc știind că-i bine.

El o privi îndelung și pătrunzător.

– Ești o femeie miloasă, Hannah Richards. Încăpățânată, da' cu inimă bună. Se întinse ca pentru a-i atinge obrazul, apoi își lăsă mâna pe lângă corp. O să-l ajut pe Tom. Te pregătim de drum de îndată.

Ea rămase nemișcată în timp ce el se retrăgea, tânjind după mâna care nu reușise a o atinge. Pentru o clipită, liniile aspre ale feței lui se destinseseră cu blândețe, schimbându-i înfățișarea atât de mult încât respirația ei se opri în gât. Cum ar fi să îi simtă mâna cuprinzându-i obrazul? Să se lase pradă plăcerii mângâierilor lui? Să îl vadă privind-o cu dragoste?

– E gata, domnișoară Richards. Tom îi făcu semn să înainteze.

Ea își veni în fire și i se alătură lângă trăsură.

– Știi cum să ții frâiele, nu-i așa? Jericho cel serios revenise.

– Da.

– Bun. M-am uitat încă o dată la hamuri și la toate chingile. Trăsura-i bună. Trase de piele și lovi spițele ca pentru a verifica cele spuse. Dacă te-mpotmolești în glod ori ai vrun necaz cu trăsura, o lași acolo unde-i, dezlegi calu' și vii călare în oraș. Nu te vreau pierdută pe acolo.

Hannah zâmbi la asprimea din vocea lui.

– Acuma cine-și face prea multe griji?

Ea își ridică puțin fusta și puse piciorul pe scară, dar când se întinse după mânerul de la exteriorul scaunului să urce, Jericho veni repede oferindu-i mâna. Ea o primi, bucurându-se de senzația pielii lui aspre pe palma ei. Atingerea fu mult prea scurtă, dar o încălzi, oricum. Fără tragere de inimă, Hannah

dădu drumul mâinii și se așeză pe scaun, unde scoase un dolar argintiu din poșetă și i-l dădu.

— Îmi poți spune unde stă Ezra? În afară de plimbarea cu sora ta, nu m-am aventurat departe de oraș.

Jericho își dădu pălăria pe spate și arătă spre nord.

— Ia-o pe drumu' mare ce iese din oraș. Du-te vreo milă după ce treci de școală, apoi ia-o la dreapta pe drumu' care duce la râu. O să treci peste un pod de lemn. Mai mergi vreo două mile până vezi un stâlp, la stânga ta, cu un colibri cioplit în lemn pe vârful. Nevasta lui îndrăgea lucrurile astea. Mergi după șleaurile ce cotesc pe lângă stâlp. Te vor duce la casă.

Hannah apucă fratele și calul lovi pământul, nerăbdător.

— Mulțumesc pentru ajutor, Jericho.

— Ăă... Tom venise făcând un ocol până la trăsură și aruncând din mers priviri șirete stăpânului său. Își făcu o palmă căuș la gură, ca pentru a spune fetei un secret, numai că uită să își coboare vocea.

— Nu-i place numele acela, domniță. Nimeni nu-l cheamă așa.

— Eu, da. Hannah zâmbi veselă și pocni din frâie. Murgul porni la drum, lăsând în urmă un Tom înmărmurit și un Jericho încruntat.

Simțindu-se mai bine decât în toată dimineața aceea, Hannah sărbători libertatea evadării în mijlocul naturii. Pâlcuri de copaci îmbrăcau dealurile din zare, unde câțiva dintre ei se mândreau cu primele frunze ruginii ale toamnei. Nori albi cu margini de culoarea cenușii pluteau ușor în înaltul cerului și aceeași adiere care îi împingea sufla și firele ei rebele din păr de pe obraz și îi răcorea pielea. O pereche de gaițe i se zburătăci pe deasupra creștetului, ciorovăindu-se cum coborau și ieșeau brusc din tufșuri.

O dimineață încântătoare de ieșit la o plimbare. Indicațiile lui Jericho se dovediră ușor de urmat și Hannah ajunse în curând la podul de lemn. Ulmi de deșert cu frunzele lor ovale verzi închise și cu boabe de un portocaliu aprins se alăturau măcăcinilor plini de țepi și altor arbuști pentru a acoperi malurile râului North Bosque.

Miresmele parfumate de ienupăr și de cedru îi gădilau nările și o făcură să strănute când opri trăsura. Curgerea vioaie a râului

pârca neobișnuit de zgomotoasă. Se aplecă înainte până ce putu vedea apa de mai jos. Firul de apă, de obicei subțire și molcom, se umflase după ultimele ploi. Totuși, picioarele podului mai aveau câțiva metri deasupra apei, așa că dădu ghes calului plescând și trecu de pe pământ pe scândurile podului.

Copitele potcovite ale murgului răsunau pe scândurile din lemn într-un ritm sec ce trimise un tremur care i se strecură pe creafă în jos. Hannah strânse frâiele mai tare și trecu de partea cealaltă fără nicio întâmplare nedorită. Odată ajunsă iar pe drum, Hannah îndemnă calul la trap. Râul îi amintea cât de lute se puteau schimba lucrurile. Trebuia să ajungă la Ezra. Când ajunse în sfârșit la casa lui, soarele era sus pe cer. De cum coborî din trăsură, o ușă de la casa bătută de vreme se deschise cu un scârțâit. Ezra ieși șchiopătând în curte, rezemându-se cu toată greutatea într-unul din bastoanele lui.

– Domniță Hannah? Cum de ai bătut atâtea cale până aici?

Ea se grăbi să ajungă la el și îl sprijini ținându-l de cot cu o mână.

– Mi-am făcut griji pentru că n-ai ajuns în oraș atâtea zile. Voiam să văd cu ochii mei dacă toate-s bune.

Ezra scutură din cap și o lăsă să îl conducă înapoi în casă.

– Ar trebui să fii în oraș și să coși o bucată de pânză faină, în loc să vezi de un om trecut de vreme ca mine. Nu-s vrednic de grija ta.

– Sigur că ești. Acuma, hai să ne-ntoarcem în casa ta să-ți pot face un ceai.

Dar înainte să îi pregătească ceaiul, ea trebuia să găsească ceainicul. Un morman de vase, de oale și de lighene era împrăștiat prin bucătărie. Toate murdare. Bietul om poate nu mai mâncase dintr-o farfurie curată de când îi murise soția. Era de mirare chiar că mânca în mizeria aceea. O conservă de fasole pe jumătate goală stătea pe masă, cu o lingură înfiptă în mijloc. Prânzul lui, negreșit. Nici măcar nu se sinchisisese a-l încălzi.

Punându-și capă și boneta în cui, Hannah își jură să facă locul bun de locuit înainte de plecare. Găsi un șorț, îl legă la mijloc și își suflecă mânecile. Fără să îl lase pe Ezra să o convingă să nu își îndeplinească misiunea, trase după ea ciubărul din tinda din spate, îl umplu cu apă de la fântână și începu să arunce în el

oale și tigăi. Farfuriile ajunseră în lighean, împreună cu cănilor și tacâmurile și le lăsă la înmuiat până ce înfierbântă destulă apă pe sobă ca să le curețe temeinic. Până la urmă și Ezra se lăsă de încercarea de a o face să renunțe și stătu la masă, ciopbind, în vreme ce ea înșira vrute și nevrute despre progresele făcute de Cordelia.

Ea îi povesti despre lănița verde-ferigă încântătoare pe care o aleseseră pentru partea de sus a rochiei, despre nasturii de culoarea cărbunelui, despre poala cu dungi verzi și roșii și despre felul în care rochia se va aduna la spate pentru un efect ușor înfioat. Se îndoia că lui îi păsa un dram de flecăreala ei, dar făcea să treacă vremea mai ușor.

Când vasele și tacâmurile ajunseră curate lună, Ezra vru neapărat să o ajute a le șterge. Hannah îl convinse să o ajute doar așezat. După felul în care el se schimonosea și șchiopăta, durerea era serioasă. Totuși, ea nu îl descusu despre suferința lui până ce nu își isprăviră munca și se puseră amândoi la masă, cu o ceașcă de ceai îndulcit cu miere.

– Te-ai lovit săptămâna asta? Îl pot trimite pe doctor să te vadă.

Ezra luă o sorbitură și dădu din cap.

– Ba nu! Nu merită osteneala. Nu poate face nimica pentru oasele astea bătrâne. Puse cana pe masă și își frecă piciorul. Reumatismul mă ia de moarte când e ploaie. Și cum mă doare genunchiu’, mă prind că ne mai așteaptă o ropotă.

– Ai vrut os să pot face niște ciorbă? Aș putea face o ciorbă de legume ori de vită până mă duc, să te țină până te simți mai bine.

– Nu. Ai făcut deja prea mult. El lovi masa cu palmele și se ridică. Cu un șchiopătat în mers, se duse târându-și picioarele la fereastră și lăsă capul într-o parte să vadă cerul.

– Pare că se pregătește încă o furtună. E un perete de nori negri în nord-vest. N-aș putea zice cât de repede ne-o ajunge. Mai bine te-ntorci în oraș.

Hannah înghiți ultima sorbitură de ceai și se ridică în picioare.

– Ești sigur că nu mai pot face nimic pentru tine?

– Da. Acuma ia-o la sănătoasa până nu-l asmut pe Jackson pe tine. Catăru’ acela-i la fel de tăfnos ca mine când să strică vremea.

– Fie cum vrei. Mă duc. Hannah își ridică mâinile în semn de capitulare și se duse să își ia capa și boneta. I-am promis

domnului Tucker că-i duc trăsura și calul înapoi în după-amiaza asta. N-aș vrea să mă creadă o nesocotită.

– Din ce am văzut, băiatu' mai degrabă te crede o cuceritoare, mormăi Ezra cu capul în pământ.

Un fior trecu prin trupul ei la cuvintele lui, dar îndoiala se lăsa numai de cât ca să-l înăbușe. Pesemne, nu auzise bine. Totuși, când Ezra își ridică fruntea, în ochi îi juca o sclipire de șmecher, trezindu-i iar voia bună. Când ajunseră afară, vântul se năpusti cu putere asupra lor, suflându-i capă lui Hannah cu așa o sălbăticie încât aproape o lăsă fără aer.

– Cred că ai dreptate cu furtuna. Se aplecă înfruntând vântul și se duse să își vadă calul închiriat. Murgul își înălță capul din jgheabul de unde băuse, părând netulburat de vremea furtunoasă. Jericho îl învățase bine. Ezra duse calul și trăsura cu fața la drum, apoi întinse mâna lui Hannah să urce. Scoase ceva din buzunar. Hannah recunoscu bucata de lemn pe care el o cioplise în bucătărie.

– Uite, am făcut asta pentru tine. Lui Alice îi plăceau mereu.

Ea primi darul—o pasăre colibri, cu aripi cu pene și un cioc lung, subțire.

– Îți mulțumesc, Ezra. E frumos.

Puse darul în geantă. Apoi, temându-se că vântul putea sufla geanta mică de pe scaun, o piti bine printre perne, lăsând afară numai locul unde era pasărea.

Ezra îi dădu frâiele.

– E vremea s-o iei din loc, copilă. Ai grijă pe drumu' de-ntors.

– O să am. Hannah dădu ghes murgului smucind din încheietura mâinii și făcu semn de rămas-bun prietenului ei.

Pe când ajunse la pod, picături mari de ploaie răpăriră puternic pe învelitoarea trăsurii. Cerul dinspre mieznoapte aproape se înnegri. Putea auzi apa curgând năvalnic și cum începu a mână calul și trăsura pe pod, văzu că râul crescuse cu vreo jumătate de metru de când îl trecuse mai devreme.

Calul sforăi și își scutură capul, lovind neliniștit pământul cu copitele.

– Știu că pare-nspăimântător, dar podu' îi trainic. Putem trece. Hannah vorbi calului, însă folosi cuvintele să se convingă și ea. Furtuna era încă în susul râului. Aveau vreme. Mână trăsura pe pod. Hannah se concentra la crupa calului în timp

ce traversau podul, neavând încredere că vitejia ei va ține dacă ochii îi ajungeau la râu. Erau pe la mijloc când auzi un vâiet. Cu inima bătând nebunește, ea se uită în amonte. Un val de apă se năpustea către ea, înghițind malurile înguste ce se luptau să îl domolească.

Viitură!

– Dii!

Hannah pocni din hățuri pe spatele murgului. Acesta o luă înainte cu pași clătinați. Trebuiau să coboare de pe pod. La vreo zece metri de capăt, îi prinse apa. Năvăli peste picioarele podului și azvârli calul în bărne. Murgul necheză și se căzni să afle sprijin prin torentul ce se învârteja la genunchii lui. Greutatea trăsurilor ținea animalul să nu fie luat de ape, dar în curând și ancora aceea își pierdu puterea. Trăsura se înclină sub apăsarea digului de apă. Hannah dădu drumul frâielor și se prinse de mânerul scaunului dinspre susul râului.

Ea simți roțile din acea parte ridicându-se de la pământ. Trăsura se mișcă și se lovi de pod într-un colț, rupând stinghiile din lemn ce susțineau acoperișul trăsorii în partea stângă. Hannah se rostogoli pe fundul trăsorii. Se agăță de mânerul de deasupra cu mâinile amândouă în timp ce apa rece îi uda fustele.

Cu partea de jos a trăsorii stăvilind acum puterea viiturii, Hannah se cățăra pe podeaua înclinată și își trecu un picior peste margine. Căzută într-o parte și zdrobită, trăsura nu mai era de folos, doar să izbutească să dezlege calul, poate acesta va reuși s-o scoată la liman. Murgul ținea piept valurilor ce se învolburau către râu și îl ținutau lângă rama podului. Hannah se gândea dacă să riște să coboare peste piciorul vizitiului ca să ajungă la cal, dar între copite ce se îmblăteau și harnașamente încălcite, arăta prea primejdios.

Atunci se aruncă în apa învălmășită de lângă trăsura răsturnată. Apa rece ca gheața îi tăie răsufarea și îi trecu de genunchi, dar ea se căzni să înainteze, luptându-se cu șuvoiul în timp ce ocolea roata. Odată ajunsă în partea din față, nu mai fu apărută de vehicul ca de un stăvilar. Apa nu era la fel de adâncă, dar curgea mai iute, aproape făcând-o să își piardă echilibrul. Prinzându-se de osii să se țină pe picioare, Hannah veni aproape de cal. Desfăcu zăbala și dezlegă chingile ce țineau calul agățat de axul

din dreapta. Va trebui să afle o cale să le desfacă apoi și pe cele din stânga.

Ajunghând cu greu la capul calului, se prinse de căpăstru și încercă să liniștească animalul, dar groaza acestuia era prea mare. Murgul se smuci să scape, iar Hannah își pierdu echilibrul. Căzu în genunchi, curentul puternic trăgând-o spre râu. Încă agățată de cureaua din piele a căpăstrului, se luptă cu apa și reuși să se ridice în picioare.

– Să nu mai faci asta. Mă auzi? Smuci în jos capul calului și țipă la el. Trebuie să mă scoți de pe podu' ăsta. Te dezleg de la căruță, apoi mă duci pe uscat. Auzi?

Murgul își mișcă brusc capul în sus și în jos, pesemne într-un efort de a scăpa din prinsoarea ei, dar Hannah alese să ia semnul ca pe unul de încuviințare. Se duse înapoi la căruță, se cățăără peste cele două oiști ale ei și se puse între al doilea drug de lemn și ramă. Desfăcu prima buclă dar nu reuși să se aburce mai sus de oiște. Rama îi intra pe acum dureros în spate.

Calul trebuie să fi simțit mirosul libertății, fiindcă se opinti să scape de ultima legătură ce îl prăpinea de trăsură. Mișcările lui sălbatice făcură loc pentru ea. Se întinse în față și desfăcu nodul. Murgul făcu restul. Hannah se grăbi să apuce șaua ca să o poată scoate, dar se dovedi prea înceată. Trădătorul o luă la sănătoasa către drum, lăsând-o în urmă.

– Hei!

Hannah scoase strigătul cu puțin înainte ca oiștea din lemn să o împingă înapoi în balustrada podului. Lovitura o făcu să îi fugă picioarele de sub ea. Își agită mâinile în jurul parului păcătos și încercă să se ridice așa cum făcuse înainte. Numai că, de data aceasta, picioarele îi atârnav peste marginea podului, printre piloni. Nu era nimic altceva decât apă căreia să îi țină piept. Curentul trăgea de ea. Alunecă tot mai mult peste margine. Puterile îi slăbeau. Genunchii i se zgâriau alunecând de pe pod. Apoi șoldurile. La urmă, marginea podului își înfipse scândurile în coastele ei. Apa o lovi peste față și îi umplu gura. Își întoarse capul și scuipă, înnebunită după o gură de aer. Fără a avea de ales, făcu singurul lucru pe care îl mai putea face. Dădu drumul stălpului și lăsă râul să o ducă la vale.

J.T. se uita lung din spatele magaziei prin ocol și pe drumul ce ducea spre ieșirea din oraș. Trebuia să se fi întors până acum. Nori negri se apropiau de la miazănoapte. Ploaia ușoară ce venise înaintea lor cu câteva minute în urmă îl făcuse să se ducă să strângă caii. Acum că erau toți în grajd și uscați, el nu se putea dezlipi de ușa deschisă.

Unde ești, Hannah?

Nu încăpea nicio îndoială că dacă se întâmplase ceva foarte rău cu Ezra ea s-ar fi întors degrabă în oraș să cheme ajutor. Atunci, ce o ținea? Poate se hotărâse să aștepte să treacă ploaia. Sau o fi luat-o pe un drum greșit. Instinctul îi spunea că era ceva mai mult decât atât.

– Tom! J.T. se suci pe călcâie și merse prin grajd.

Băiatul își scoase capul dintr-una din boxe, cu o șesală în mână.

– Da?

– Pune-mi șaua pe cal cât îmi iau haina de ploaie. Mă duc la o plimbare. Încerezător că porunca îi va fi ascultată, își continuă pașii măsurați fără a se opri.

– Pe ploaie? strigă băiatul după el.

– Da.

Tocmai își luase din cui pelerina de ploaie din peretele biroului când un tropăit de copite îi grăbi bătăile inimii. Fugi la drum. Murgul trecu ca vântul pe lângă el și intră drept în grajd.

Hannah.

J.T. își trase mânecile pelerinei pe brațe, dar nu mai pierdu vremea cu nasturii fugind spre grajdul murgului.

– Tom! Îmi trebuie calu’ ăla. Acum!

– L-am prins. Trebuie numai să-i pun șaua.

J.T. își trecu mâna peste coastele fremătânde ale murgului ca să îl liniștească.

– E totu’ bine, băiete, murmură el. Ești la adăpost. Da’ unde-i Hannah, ai? N-ai azvârlit-o, așa-i? Încordarea i se strecură iar în glas la gândul că Hannah era lovită ori rătăcită undeva pe drum. Calul se dădu în lături, iar J.T. se feri.

– Tom, scrâșni el printre dinții strânși.

– Uite, J.T. E gata.

În clipa în care Tom ieși din grajd, J.T. apucă frâiele și sări în șa.

– Vezi de murg.

Tom măsură din ochi animalul, apoi întoarse o privire înspăimântată către J.T.

– D-d-da’ unde-i domnișoara Richards și căruța?

– Chiar asta am de gând să aflu. Fără a mai pierde vremea cu alte lămuriri, J.T. îmboldi calul la drum și ieși din oraș în fuga mare. Îl lăsă apoi la un pas mai domol, ca să poată cerceta din priviri desigurile după vreo urmă a lui Hannah.

Dar, cum fiecare loc pe lângă care trecea nu dădea niciun semn despre ea, emoția puternică dinlăuntru i se învârtoșa mai abitir. J.T. ocoli cotul de dinainte de pod, un deșis de pecani împiedicându-l a vedea râul. Totuși, printre ramuri, el zări un obiect mare, întunecat. Trase de frâiele calului și se apropie cu băgare de seamă. Când imaginea i se limpezi, inima i se strânse. Ira trăsura lui, dar stătea zdrobită și într-o parte pe scheletul podului. Resturi erau îngrămădite pe pod, iar J.T. își dădu seama pe loc că lemnele din care picura apa fuseseră udate de ceva mai sinistru decât ploaia mocnită ce cădea acum.

– Hannah!

Sări de pe cal, apucă lasoul din spatele șei și dădu fuga pe pod. Cizmele-i alunecau pe lemnul ud, însă el nu încetini pașii. Rugându-se ca singurul motiv pentru care nu o vedea era din pricină că era prinsă în trăsură, J.T. se cocoță printre oiștile strâmbate ale cailor și băgă capul înlăuntru. Nimic. Lovi cu pumnul într-un perete al trăsurii. Ridicând capul, se uită cu

ochi pătrunzători la maluri, la apă, la tufişuri. Nici urmă de îmbrăcămintea roz frumoasă pe care ea o purtase în dimineaşa aceea. Unde era?

Doamne, ajută-mă să o gădesc. Vie. Te rog, vie. J.T. se uită atent la trăsura după orice semn îi putea da. Îi zări geanta îndesată în perna scaunului şi o smulse de acolo. Deschizându-şi pieptul pelerinei, el o ascunse în vestă. Ceva tare îl împunse în piept, dar se bucură de neplăcere dacă însemna să aibă un obiect de-al ei aproape. Se uită înapoi la vehiculul gol. Murgul nu s-ar fi putut dezlega niciodată fără ajutorul ei.

De aceea, Hannah trebuie să fi supravieţuit viiturii. Măcar la început. Dar nu o întâlnise pe drum şi nici nu văzuse urme de paşi în pământul ud. Asta nu prevestea nimic bun. Cu siguranţă nu se întorsese pe jos la casa lui Ezra. Nu, din vreme ce trăsura era mai aproape de partea dinspre oraş a podului. Atunci, unde era? Punându-şi mâinile căuş la gură, el îi strigă numele tare şi îndelung.

– Hannnnnnaaaaa!

Aşteptă, ciulind urechile după vreun răspuns. Orice. Dar tot ce auzea era vuietul râului năvalnic. Trebuie să fi fost luată de ape din trăsura. J.T. scrâşni din dinţi. Hannah era puternică—mai tare decât orice femeie cunoscuse vreodată. La trup, dar şi la minte. Trăsura se răsturnase lângă mal. În ciuda curenţilor repezi, ar fi reuşit să ajungă la liman. Acolo îşi va începe căutarea. Îşi băgă braţul prin colacul de frânghie şi ridică lasoul pe umăr.

Lăsând podul în urmă, se adânci în nămolul ce mărginea malul dinspre vest. Îşi croi drum pe după pomi şi tufişuri, prinzându-se de crengi şi de rădăcini ca să îşi țină echilibrul cu cizmele care îi alunecau mereu. Aproape că ajunse şi el de două ori în râu. La vreun sfert de milă de la pod, zări o pată de culoare la oarecare distanţă. În locul acela unde râul curgea uşor spre dreapta, se vedea un copac căzut la marginea apei. Ceva roz era printre ramurile lui. Roz!

Fără a-i păsa de primejdie, J.T. fugi spre lemn. Mărăcinişuri îi zgâriau faţa şi mâinile. Piciorul dinspre vale îi zvâcnea la efortul de a-l ţine în picioare. Nămolul i se lipea de cizme şi îl trăgea în jos, dar el tot înainta. Când ajunse la copacul scos din pământ, se duse dinapoia rădăcinii în formă de cerc şi desfăcu sfoara.

Un cedru mic era pe aproape. J.T. azvârli capătul sforii pe după trunchiul cedrului și făcu nod.

Își dădu jos pelerina de ploaie, o împături să țină uscată partea de dinăuntru și apoi își legă capătul liber al sforii în jurul mijlocului. Respirând adânc și rugându-se la Dumnezeu pentru mai multă putere și sprinteneală, se sui pe lemn și începu a-și face drum spre Hannah. Lemnul se făcea tot mai subțire pe măsură ce înainta. Neavând încredere în picioare, se lăsă pe burtă și merse de-a bușilea. Acum o putea vedea. Mâinile ei lipsite de culoare și neputincioase stăteau întinse și îngrijorător de albe pe fundalul întunecat și ud al lemnului. Era cu fața în jos. Păr de culoarea paiului stătea răvășit în toate părțile, cu rămurele și frunze ude prinse în el. Hannah nu se mișca.

Te rog, fii vie. Te rog.

El se apropie cu anevoie, pe acum râul udându-i genunchii. Aproape ajunse. Mai că o putea atinge. Atunci funia îl ținu, oprindu-i înaintarea. Cu un mormăit, apucă funia și o smuci. Ciotul unei crengi rupte ținea sfoara. Smuci iar, mai cu putere.

– Haida!

În sfârșit, creanga se frânse. J.T. se întoarse la misiunea sa.

– Hannah?

Era la mai puțin de o jumătate de metru, dar nu dădea niciun semn că îl auzise.

– Ține-te, dragă. Vin acuma.

Lemnul se despica într-un V și Hannah era prinsă la mijloc. J.T. se întinse după mâna ei și o apucă. Răceala degetelor ei îi înfrigură inima. Îi cuprinse mâna în palmă și o strânse. Ochii i se închiseră într-o rugăciune tăcută, apoi se deschiseră deodată și el deveni și mai hotărât. Va sili râul să își lase prada. Hannah nu era moartă. Numai fără cunoștință. Încă putea fi readusă la viață. Agățându-se de licărul acesta de credință, lăsă degetele și o apucă de încheietura mâinii. Odată ce o prinse de ambele brațe, își împlântă călcăiele într-o parte a copacului și trase.

Un geamăt îi ieși din grumaz când mușchii i se întindeau la puterea râului. Jumătatea de jos a trupului ei era încă sub apă, lustele trăgând-o în jos. El reuși să o ridice numai puțin înainte să fie nevoit a se opri să își tragă sufletul. Avea nevoie de și mai multă putere. Încet, fără a slăbi strânsoarea mâinilor ei, J.T. se îndreptă de șale și se ridică până ce stătu drept. Echilibrul i se

clătina, însă priza picioarelor îl ținu să nu cadă. Odată în afara primejdiei, nu mai strânse genunchii, își ridică picioarele îndoite și își înfipse călcăiele cizmelor în crengile aflate de o parte și de alta a lui Hannah. J.T. lovi în lemn să se asigure că va ține, apoi numărând în minte până la trei, se lăsă înapoi și trase cu toată puterea.

Picioarele i se îndreptară puțin câte puțin în timp ce Hannah venea înspre el. O ridică mai sus până ce îi putu așeza pe umărul lui capul care îi atârna și îi cuprinse mijlocul cu brațele. Cu o ultimă efortare a picioarelor, ea fu eliberată. Se strecură de sub ea și o trase înapoi până ce îi putu cuprinde genunchii cu brațul. Cu băgare de seamă, să nu ajungă amândoi în râu, el o ridică și o întoarse până ce ea stătu ca în șa pe lemnul din fața lui.

O strânse la pieptu-i fremătând și cu o mână tremurândă îi dădu părul de pe față.

– Hannah? Mă auzi? Deschide-ți ochii.

Îi pipăi gâtul căutându-i pulsul. Un tremur slab îi atinse vârfulurile degetelor. O umezeală fierbinte se strânse în ochii lui. Clipi să o alunge și o strânse mai aproape, legănând-o înainte și înapoi, pentru liniștea lui ca și pentru a ei.

– Mulțumesc, Doamne.

Întorcându-i corpul ca să stea cu spatele lipit de pieptul lui, își trecu un braț pe după mijlocul ei și începu să se dea înapoi către rădăcina copacului. Odată ajunși, el o întinse de-a lungul trunchiului, adună și înfășură iar frânghia, apoi încercă încă o dată să o trezească. Îi ținu capul pe braț și îi palmui ușor obrații.

– Hannah, trezește-te, îi ceru el. Prea înspăimântat ca să o mai ia cu binișorul, el îi porunci să asculte. Nu-i vremea să fii încăpățânată, femeie. Deschide ochii.

Genele ei fluturară și lui i se tăie respirația. Apoi amândoi rămaseră nemișcați. El o scutură.

– Uită-te la mine!

Ochi albaștri îl pândiră prin îngustimea mică dintre pleoapele ei.

– Ajunge. Haide, Hannah. Uită-te la mine.

Ea clipi și genele i se îndepărtară încă puțin.

– J-Jericho?

El simți în clipa aceea că îndrăgea sunetul numelui său de botez.

– Sunt aici, Hannah. Îi dădu o sărutare pe frunte. Ești pe mâini bune.

– Mi-e f-f-frig. Pleoapele i se închiseră iar.

J.T. se încruntă. Ea avea nevoie de o baie fierbinte, de haine uscate și de un doctor înainte să se aleagă cu o răceală la plămâni. Nu îi spusese Cordelia că avuse plămânii slabi pe când era o copilă? Dacă se îmbolnăvea iar? El stoarse cât de multă apă putu din fustele și jupele ei, având grijă să îi respecte sfiala, apoi își luă haina de ploaie și o înveli cu ea. Avea îndoieli că haina mai păstra vreo urmă de căldură din trupul lui, dar o va păzi de vânt. După ce încheie nasturii, o luă în brațe și păși pe cărarea noroioasă ce urca la drum.

Pe când ajunse unde-i era calul, ploaia încetase. J.T. lăsa jos povara prețioasă să își dea răgaz un minut să recapete putere. Ingenunche dinapoia ei să o poată rezema de trupul lui. Ca să îi țină capul să nu cadă în față, el îi luă obrazul în palmă. Cu degetul mare îi mângâie obrazul.

– N-o să-ți placă ce urmează, dragă, da' n-am ce face. J.T. scoase o rămurică din părul ei. Sper să nu ții minte. Dacă-ți vei aminti, mă leg să te las să mă ocărăști cât de mult ți-o plăcea. Nici măcar n-o să mă-ncrunt. Ne-am înțeles?

El o puse pe umăr cât putu mai ușor și se ridică în picioare. Apoi, cu o cerere de iertare șoptită, o așeză cu fața în jos pe șa, se sui dinapoi și o apucară pe drumul către oraș.

– Delia! Deschide!

J.T. lovea cu piciorul în ușa din față, ținând în brațe o Hannah aflată încă fără cunoștință. Pesemne fusese cel mai bine că nu se trezise în timpul întoarcerii cu hurducături în oraș, dar el s-ar fi simțit mult mai bine dacă își venea în fire. De îndată ce Delia trase zăvorul ușii, J.T. se năpusti în casă.

– Ce minune faci...? Întrebarea i se stinse Deliei pe buze și căscă gura a groază. Hannah?

J.T. nu se opri să îi dea lămuriri. Intră cu pași mari în dormitorul său, neluând seama la noroiul întărit ce era lipit de el și de povara lui, și o puse pe Hannah în pat. Delia se feri din picioarele lui.

– Ce s-a petrecut, J.T.? Unde ai găsit-o? Trăiește?

– Da, zise el scurt. E vie. Îți zic ce știu mai încolo, da' acum trebuie s-o încălzim și s-o uscăm. Deschise cufărul de la piciorul patului și începu să arunce pe podea fiecare pătură pe care o avea. Adu una din cămeșile tale de noapte din flanelă s-o poarte Hannah și încălzește niște apă pentru ceai de cumva se deșteaptă și poate bea ceva. Eu o să aduc doctoru' și cât sunt plecat, vreau să scoți fiecare haină udă de pe ea. Tot. Pricepi? Așteptă ca Delia să încuviințeze din cap. Bun. S-o usuci c-un ștergar și s-o pui în pat la mine. De rămâne peste noapte, eu pot dormi în patu' din magazie.

Delia ieși grăbită din încăpere să facă ce îi cerea și J.T. fură câteva clipite doar să o privească pe Hannah. În patul lui. Învelită în haina mare a unui bărbat, cu pielea mânjită de noroi, cu părul

răvășit din care picura apă de râu pe perna lui, ea nu era tocmai întruchiparea farmecului unei femei. Oricum, inima lui suferea de grijă.

Se lăsă pe vine lângă pat și îi strânse mâna.

– N-o să te îmbolnăvești, Hannah Richards. Mă auzi? Gâtul i se strânse când vorbi. Apoi, până să se întoarcă sora lui, sărută palma lui Hannah și îi puse iar brațul pe lângă corp.

Delia îl întâlni la ușa camerei, având în mâini un lighean cu apă aburindă, o cămașă de noapte și două ștergare ce îi atârnavă peste umăr. Spaima ce îi umbrise ochii atunci când el ajunsese devenise un curaj plin de lumină. Hannah va fi pe mâini bune.

– Ai mare grijă de ea, surioară.

– Așa voi face, J.T. Acuma mergi și adu doctoru'.

După o ultimă privire la femeia fragilă din patul lui, plecă după doctor.

Hannah se trezi cu anevoie. Străfulgerări de sunete și de atingeri de care își amintea pătrundeau prin ceața minții ei. Grijă Deliei și mâna ei blândă cum îi pieptănavă părul încălcit. Vocea unui bărbat care îi cerea să lase prostiile și degete puternice intrându-i în coaste. Cererea ca o poruncă a lui Jericho să se facă bine și o moliciune misterioasă în palma ei.

Nu erau mai mult decât niște amintiri vagi, dar care îi veneau cu un simț al realității pe care niciun vis nu i-l putea insufla. Sfârșeala copleșitoare ce o stăpânise o lăsă. Se trezea încetul cu încetul la mediul în care se afla. Mai întâi observă liniștea.

Vuietul năprasnic dispăruse. La fel și vocile pe care și le amintea. Era singură? Nu voia să fie. Hannah încercă să se miște, dar corpul nu voi să îi dea ascultare. Dacă putea măcar să își deschidă ochii și să vadă unde era... Genele i se depărtară îndeajuns cât să vadă un tavan neted, nu acoperișul înclinat ce adăpostea patul ei deasupra atelierului. O cuprinse panica și un scâncet îi sună în gât.

– Hannah? Vocea unui bărbat se auzi cu ecou la urechea ei. O voce cunoscută, una ce ajungea dincolo de frică și o liniștea. E totu' bine. Ești în casa mea. Delia te-a îngrijit și acum-a-i în bucătărie, încălzește niște ciorbă. Doctoru' a zis că n-ai nimic rupt. Ar trebui să fii bine după o zi sau două de odihnă.

Ea se căzni să urmărească șirul vorbelor. Silindu-și ochii să vadă limpede, clipi și îndepărtă genele și mai tare. O pată întunecată prinse formă deasupra ei. Apoi o atinse. Partea dinafară de la încheieturile degetelor îi atingeau ușor obrazul și ea se întoarse să fie mângâiată. Când trăsăturile feței lui deveniră până la urmă o imagine de recunoscut, ea începu a se întreba dacă nu era cumva un vis până la urmă.

– Jericho? Zâmbești.

– Da? El îi mângâie iar obrazul. Fiori calzi trecură repede prin trupul ei și instinctiv ea se întinse după atingerea lui pentru a doua oară. Zâmbetul lui deveni mai luminos. Trebuie că-s fericit.

Schimbarea lui era destul de uimitoare. Ochii de chihlimbar străluceau de o fericire sufletească pe care ea nu o mai văzuse și cutele îngrijorării ce îi încrețeau fața se șterseră oarecum. Arăta mai tânăr, mai plin de viață... cu totul altfel.

– Arăți destul de bine când ești fericit.

Jericho o mângâie cu un deget pe sub bărbie.

– Voi ține minte preferința ta.

O roșeață apăru pe fața ei dându-și seama că gândise cu voce tare. Mai bine era să își vină în simțiri până să se umilească de tot înaintea lui. Hannah întoarse capul într-o încercare nereușită de a-și ascunde stânjeneala și îl auzi cum trage un scaun mai aproape de pat. Numai atunci ea își aminti cuvintele pe care el le spusese mai devreme. Era în casa lui. Într-un *pat*, în casa lui. Ochii ei se rotiră prin încăpere. O cană pentru bărbierit și un brici stăteau pe masă lângă ibric și lighean. O pereche de cizme bărbătești stăteau aruncate într-o grămadă murdară de noroi lângă ușă. O pălărie maro cu stropi de noroi era agățată de stâlful patului. Era în patul *lui*, în casa lui.

– N-ar trebui să fiu aici. Hannah strânse păturile la piept și se ridică iute. Durerea o sfredeli prin cap. Gemu și strânse ochii, lăsând învelitorile ca să își apese tâmpilele cu degetele.

– Ușor acuma, zise Jericho. Ai un cucui frumușel de-o parte a capului. Dacă te miști mai încetinel, n-o să te doară atât. O cuprinse cu brațul pe după umeri și o lăsă încet înapoi pe pernă.

Durerea se domoli sub grija lui blândă și ea deschise iar ochii. Tocmai la timp să se vadă în cămașă de noapte. Înainte să poată spune ea ceva, Jericho o acoperi iar până sub bărbie.

– J.T.? Se auziră pași în hol. E trează Hannah? Credeam că i-am auzit vocea. Cordelia intră în încăpere, aducând o cană plină cu ceva mirosind a verdeață și carne de vită. Am adus niște ciorbă, de crezi că poate lua câteva înghițituri.

Jericho se ridică de pe scaun.

– Hai, ia scaunu' meu. Mai aduc niște perne de reazăm.

Hannah își slăbi mâinile strânse pe pături. Prezența Cordeliei în cameră dădu iar bună cuviință situației și spaima fără rost ce o cuprinsese pe Hannah la trezirea în patul lui Jericho se mai risipi. Cu siguranță exista un motiv temeinic pentru care se găsea în casa lor. Pur și simplu nu își putea aminti în clipa aceea care anume era.

Jericho se întoarse cu un braț de perne. Le puse la piciorul patului apoi se duse la capătul celălalt.

– O să te ajut să te ridici, numa că trebuie să fie mai încet de data asta:

Îi sprijini capul și umerii, ridicând-o cu o grijă deosebită. Cordelia scutură pernele și le aranjă la spatele lui Hannah. Jericho o lăsă ușor și ea se cufundă bucuroasă în moliciunea pernelor.

– Poftim. Cordelia îi puse cana cu ciorbă în mână. Am lăsat-o să se răcească un pic, așa că nu-i prea fierbinte.

Hannah lăsă căldura să îi pătrundă în degete pentru câteva secunde înainte de a sorbi. Ciorba de vită bine asezonată îi curse pe limbă și îi învioră simțurile adormite. Nările i se lărgiră să absoarbă și mai mult din aromă și să tragă fierbințeala aburului.

– Mmmm. E delicioasă. Mulțumesc.

Termină de mâncat aproape toată ciorba înainte ca burta să înceapă a lucra. Hotărând să extindă sfatul lui Jericho cu privire la mișcare și la mâncare, Hannah nu se sili să termine restul. Lăsându-și brațele în poală, ea își mută privirea de la soră la frate.

– Ce s-a întâmplat cu mine?

– Nu-ți amintești? Cordelia se întinse după cană.

Hannah încruntă fruntea.

– Nu-s sigură. Lucrurile-s încurcate în mintea mea.

Se uită la Jericho după un indiciu. El pusese iar o distanță între ei, rezemându-se de peretele de lângă intrare, părând mulțumit să o lase pe sora lui să ia în primire grija ei. Zâmbetul îi dispăruse de asemenea, chiar dacă mai izvora căldură din ochii

lui. Hannah ținea mult la Cordelia, însă ducea dorul omului lipsit de prefăcătorie care îi mângâiasse obrazul și care stătuse pe lângă ea cu atâta blândețe cu doar câteva clipe în urmă. Se va mai apropia el vreodată?

– J.T., zise Cordelia. Zi-i ce știi. Poate-i va trezi vreo amintire.

El își ridică gura într-o parte.

– Te-ai dus să te scalzi și a trebuit să te pescuiesc din râu.

Râul.

Imaginile i se învălmășiră prin minte, unele mai vii decât altele. Furtuna. Podul. Viitura. O mână nevăzută scotea imaginile ale minții din cutia dezordonată ce era creierul ei și i le pune dinainte într-o ordine ce avu înțeles până la urmă. Răsturnarea trăsuri. Fuga calului. Râul care o lua. Apă peste tot. Pe deasupra. Pe dedesubt. Curenții o trăgeau și o loveau. Pe unde să iasă? Plămânii amenințau să se sfâșie. Zbărându-și brațele, în sfârșit ieșise la suprafață și trăsese o gură lacomă de aer. Zărise malul. *Înoată!*

Dăduse din mâini cu toată puterea, dar înaintase prea puțin. Picioarele i se încurcau în fustă. Resturi de la viitură se izbeau de ea, rănindu-i corpul și abătând-o din drum. *N-o să reușesc niciodată.* Istovirea îi subrezea puterile. Mușchii nu o mai ascultau. Fără puterea de a face mai mult, se lăsase pradă voinței râului. Umerii, apoi gâtul, apoi bărbia se cufundau sub apă. În timp ce îl implora pe Domnul să o ia repede la El, crengile unui copac căzut se întindeau să o prindă.

– Îți amintești, așa-i? Vocea blândă a Cordeliei o aduse pe Hannah în prezent.

– Da. Cuvântul îi zgârie gâtul strâmtat de spaimă.

– J.T. mi-a zis că ai fost prinsă de viitură.

Hannah dădu din cap și se uită la Jericho. El o sorbea din ochi dar rămânea tăcut deoparte. Își îndreptă iar ochii către Cordelia și respiră adânc. Se afla în siguranță. Râul nu mai era.

– Eu... ah... eram pe pod când mi-am dat seama ce se-ntâmplă. Hannah se foi pe sub învelitori. Era prea târziu să mă-ntorc. Am încercat să fugim de viitură, da' s-a năpustit asupra noastră înainte să putem ajunge de partea cealaltă. Am izbutit să dezleg calu' ș-am încercat să mă țin de ham să mă poată scoate dintre oiștile trăsuri, dar a fost prea iute. După aceea râul a dat năvală

asupra mea. N-am mai putut sta-n picioare. Am încercat să rezist, numai că era prea multă apă. Nu puteam răsufla. Mai știu că o luam iute la vale pe râu.

– Ce îngrozitor! E o minune că ai scăpat. Cordelia își împreună mâinile. Fără-ndoială că Dumnezeu Și-a trimis îngerii să te ocrotească.

Hannah zâmbi.

– Da, a trimis. Doi de fapt. Unul ce semăna cu un pom cu ramuri puternice și unul ce semăna foarte tare cu fratele tău.

Hannah se întoarse și zâmbi lui Jericho care se încruntă și se îndepărtă de perete. Se întunecase la față și se închidea față de ea. De ce?

– Îți mulțumesc că m-ai scos din râu, zise ea, încercând să sară peste zidul pe care el îl ridica din nou. Sunt convinsă că povestea mea s-ar fi sfârșit cu totul altfel de nu veneai să mă cauți.

– Ba eu cred că găseai tu o cale să ieși până la urmă, bombăni Jericho. Ești prea încăpățânată ca să lași un lucru mărunț, ca viitura, să te răpună.

Zâmbetul lui Hannah pâli la tonul lui morocănos. Deși jucase rolul eroului curajos pentru ea, dădea sentimentul că atitudinea nu i se schimbase mult în privința ei. Apoi își aminti de trăsura distrusă. Dacă cineva ar fi împrumutat mașina ei de cusut și ar fi făcut-o praf, chiar fără intenție, ar fi fost și ea țăfnoasă la rându-i. Poate că vorbind de cele petrecute în după-amiaza aceea își amintise de pagubă.

Prefera să creadă că acela era motivul sensibilității lui bruște decât înfierarea ei continuă ca persoană, chiar dacă aceasta însemna să suporte vina pentru distrugerea trăsorii. De altfel, *era* vina ei. N-ar fi trebuit să meargă niciodată pe podul acela.

– Jericho, îmi pare atât de rău pentru trăsură. Ea vorbi înainte ca el să poată scăpa din cameră. De îndată ce-s în putere, o să plătesc să acopăr reparațiile.

El se întoarse iute și o privi amenințător.

– Crezi că-mi pasă de o căruță oarecare când tu aproape ți-ai pierdut viața? După mine, căruța poate să zacă pe pod și să putrezească.

Ieși furtunos din cameră și îndrugă ceva surorii lui despre un pat din magazie.

Hannah stătea numai și îl privea cu ochi mari, mai tulburată ca oricând.

– N-am vrut să-l mâni.

– Nu-l lua în seamă, zise Cordelia. J.T. n-a fost niciodată omu' să primească mulțumire de la alții cu inimă ușoară. Cred că asemuirea cu un înger l-a nedumerit. Cât despre celelalte...? Ea se ridică și își făcu de lucru cu păturile, netezind cutele și trăgând de margini să le întindă. L-ai cam băgat în sperieți astăzi. Nu cred că și-a revenit cu totul încă. E numa un pic scorțos după atâta zarvă. Cordelia o ajută pe Hannah să se întindă și scoase pernele de prisos. Acuma pune-te la odihnă, zise ea. O să te simți mai bine mâine dimineață.

Hannah o ascultă și când alunecă în somn, îl visă pe Jericho—zâmbind.

Hannah se întoarse la casa ei în după-amiaza următoare și până sâmbătă era gata să își reia programul obișnuit. O îndemnase pe Cordelia să facă mișcare fără ea cu o zi în urmă, dar fata nu voise să plece de lângă ea.

Acum că avea două nopți întregi de somn și mai multă odihnă decât avea nevoie în timpul zilei, Hannah voia să scape de pretextul Cordeliei de a renunța la exercițiile fizice. Încă era puțin suferindă și cu ceva dureri de cap, însă nu își putea lăsa prietena fără sprijin. Ziua Întemeietorilor era peste numai două săptămâni. Nu puteau abandona acum.

Își luă costumul larg de gimnastică și își legă șireturile botinelor cu toc mic. Aruncând o privire la imaginea din oglinjoara de deasupra cutiei pe care stăteau ulciorul și ligheanul, se încruntă. Cosițele prinse ca pentru somn îi cădeau pe spate și şuvițe cârlionțate îi făceau o coroană în jurul capului. În cele mai multe dimineți, ea cumițea zburleala mai îndărătnică umezind degetele cu limba și dându-și părul pe după urechi până să iasă la gimnastica ei de dimineață, însă în acea zi obiceiul acesta nu părea a fi de ajuns.

Dacă se întâlnea cu Jericho? Inima-i bătu mai tare amintindu-și zâmbetul lui și vocea răgușită ce îi vorbea când se trezise din leșin. Nu prea îl văzuse cu o zi înainte, dar el venise acasă la prânz și stătuse cu ea, în timp ce Cordelia ducea masa de prânz la telegraf. Îi povesti cum el și Tom puseră din nou trăsura pe roate și o târâseră la adăpost. Ea îi vorbise despre reumatismul lui Ezra și pasărea colibri cioplită în lemn.

Tachinând-o cu felul în care pasărea aceea îl tot împunsese în piept, Jericho îi înapoie geanta. Apoi recunosc stânjenit că o pusese peste șa ca pe prada unui vânător și râse la dreptatea pe care colibriul i-o împărțise în numele ei. Fusesse cel mai încântător ceaș pe care ea îl petrecuse vreodată în compania lui. Nu se certaseră nici măcar o dată. Hannah își desfăcu părul împletit, își cumini vârfurile rebele din jurul feței și perie cosițele ondulate până ce străluciră. Fără să vrea ca fata să o bânuiască a fi făcut vreun efort în plus pentru aspectul ei, ea își prinse iar părul în cosița obișnuită ce îi atârna până aproape de talie. Numai că aceasta era mai îngrijită.

Cu un freamăt a neliniște în inimă la gândul că poate îl va vedea pe Jericho, Hannah deschise ușa... și căscă gura. Două umbre mari se șteau la picioarele ei. Creierului ei zbuciumat îi trebuiră câteva secunde să recunoască acele forme ca semănând mai degrabă cu mobila decât cu niște răufăcători ghemuiți. Rezemându-se de tocul ușii cu inima ușoară, ea încercă să se dumirească în ce fel două scaune din stejar pentru camera de zi ajunseseră dinaintea ușii ei.

– Ai de gând să faci o prispă în capul scării?

Hannah scoase capul peste grilajul lateral și o văzu pe Louisa mergând la pompa de apă dintre casele lor.

– Pare un pic cam strâmt să intri și să ieși pe ușa ta, de mă-ntrebi. Spălătoreasa aruncă o otheadă în timp ce își pune găleata sub jgheab.

– Ai văzut cine le-a lăsat pe astea aici? N-am habar de unde au venit.

Louisa își lăsa găleata și veni mai aproape de scară, uitându-se mai bine la scaune cu o privire crucișă.

– Par bune. Le-o fi lăsat vrul prieten. Unul care știe că nu prea ai mobilă.

Hannah întoarse ochii la camera ei, înroșindu-se puțin la băncile modeste făcute din cufere și la masa improvizată ce îi înfrumusețau locuința. Chiar îi prindeau bine niște scaune, dar cine știa acest lucru?

– Atunci n-ai văzut cine a fost? Hannah își făcu loc printre scaune și grilaj, cuprinzând în palmă partea de sus a lemnului subțire de la spătarul scaunului cel mai apropiat de ea.

– Nu, răspunse Louisa, întorcându-se la pompă. Nu mai dădu alte lămuriri, întorcându-se la scosul apei.

Hannah suspină. Să nu știe cine era binefăcătorul era un lucru confuz. Își stoarse mintea după nume de oameni care puteau ști că avea nevoie de scaune. Jericho și Tom o ajutaseră la mutat. Cordelia, desigur. Danny intra în casă de câte ori îi aducea lemne. Nici Jericho și nici Cordelia nu ar fi zis nimic nimănui, însă Tom ori Danny în nevinovăția lor ar fi putut trânti despre asta.

Putea să fi pomenit ea însăși ceva despre condițiile de locuit lui Izra, într-una din poveștile lor de dimineață, dar nu își amintea nimic anume. Cu priceperea sa la lucrul lemnului și cu inima lui bună, el ar fi un binefăcător la care să se gândească, însă cum trăia atât de departe de oraș i-ar fi fost aproape cu neputință să îi aducă scaunele în toiul nopții, mai ales cu durerile lui de oase.

Cercetă cu privirea drumul pustiu de dedesubt în căutarea oricui ar putea-o urmări dar, ca de obicei, nimeni nu era prin preajmă atât de devreme dimineața. Cel puțin, niciun om pe care să îl poată vedea. Neputând dezlega misterul, ea îl trimise în ascunzișurile minții și duse scaunele în casă. Acestea chiar erau destul de frumoase. Un model floral era sculptat pe spătarul fiecăruia și cinci spițe subțiri legau partea aceea de stinghia din spate a scaunului de stof. Picioarele stăteau bine pe podea. Nu se clătinau. Ea puse scaunele în locuri diferite în jurul mesei de scândură până ce într-un final se hotărî să le așeze în unghi drept, cu fața la ferestre. Arătau comode. Intime. Imaginea lui Jericho așezat în ele păru să o bucure. El ținând-o de mână ori mâncând împreună cu ea o bucată de plăcintă din farfurie. Vocea aceea gravă șoptindu-i în ureche cuvinte doar pentru ei doi. Atingerea buzelor lui de ale sale.

Un cocoș întârziat cântă cucurigu afară, făcând țandări visul cu ochii deschiși al lui Hannah. Sări și ieși repede pe ușă. Cordelia își va face griji pentru ea dacă nu apare degrabă. Cum trecu pe lângă companie, o mișcare la fereastra biroului îi atrase privirea. Jericho era deja acolo. Hannah își înăbuși dezamăgirea. Nu era ca și cum vizita aceea va fi singura ei șansă de a-l vedea. Va fi la biserică în ziua următoare. Și poate îi mai putea face încă o porție de biscuiți ori altceva—un dar de mulțumire că a scos-o din rău.

Un geamăt îi veni pe gât la ideea aceea neroadă. De ce dădea ca sfaturi Cordeliei cum să cucerească un bărbat când nu avea

nici cea mai mică idee ce să facă ea însăși? Poate ar trebui numai să-și vadă de croitorie și să facă atelierul să meargă. Acesta fusese visul ei dintotdeauna. Dar visul se clătina. Simțea asta. Jericho își făcea loc chiar în miezul visului și ea se temea că fără el totul se va face fărâme.

Hannah se dezbră de gândul cel negru pe măsură ce se apropia de casa lui Tucker. Cordelia se ridică din balansoarul aflat în veranda din față.

– Nu eram sigură că vei veni azi, spuse ea. Ți-ai revenit cât de cât?

– Sunt gata să aflu. Hannah zâmbi larg și o îndemnă pe Cordelia să meargă înainte. Trecu pe lângă casă fără a se opri, făcând-o pe Cordelia să iuțească pașii ca să o ajungă. O să mă vestejesc dacă mai stau mult în pat. Ce bine-i să fii sus și la mișcare iarăși.

– Mă bucur că te simți mai bine, răspunse Cordelia când ajunse umăr la umăr cu Hannah.

– Și eu.

Merseră alături cu pași lungi, într-o liniște deplină și se îndreptară către școală. De obicei lui Hannah îi plăcea compania tăcută a plimbărilor, însă în acea zi întrebări legate de darul misterios tot îi veneau în minte și o săcăiau precum o droaie de pișcături de țânțari ce o îmbiau la scărpinat.

– Știi cumva ceva despre o pereche de scaune de masă ce au apărut în fața ușii mele azi-dimineață?

Cordelia întoarse o față uimită spre ea.

– A pus cineva scaune la ușa ta?

– Da. Hannah se aplecă în față acum că drumul începea să devină mai abrupt. Iar ce nu-mi pot da seama e cum a descoperit persoana misterioasă că-mi trebuiau. Se uită la prietena care îi stătea alături. N-ai zis la nimenea, așa-i?

Cordelia scutură din cap.

– Sigur că nu.

Dezamăgită că nu aflate nimic nou, Hannah lăsă conversația în aer și urcară dealul. După aceea, când ajunseră în vârful dealului puțin mai târziu, se opriră să își tragă suflarea. Cordelia se aplecă în față și își prinse mâinile deasupra genunchilor. Își lăsă capul într-o parte și deschise un subiect nou.

– Am avut o experiență de poveste la magazinul lui Hawkins după ce am plecat de la tine ieri după-masă.

– Da?

– Un bărbat s-a oferit să-mi țină coșul, zise Cordelia cu ochii strălucind de o bucurie cochetă. Se îndreptă de spate și Hannah îi făcu semn să își continue plimbarea.

– Cine era? întrebă Hannah, grăbind pașii acum că erau iar pe loc întins.

– N-am habar. Ea chicoti. Trebuie să fi fost un pasager de la calea ferată ori vreun călător. Dar s-a foit mult pe lângă mine. N-am trăit niciodată așa ceva. A venit după mine prin magazin și mi-a pus tot felul de întrebări, zise ea printre răsufări gâfâite. A pălăvrăgit despre vreme, oraș și orice marfă nimerea la îndemână. A fost destul de șarmant. Totuși, nu-mi pot închipui de ce nu s-a plictisit mai repede de mine. Am fost atât de mirată de atențiile lui că abia am putut lega două vorbe.

– Un flirt adevărat! Ce minunat. Hannah atinse puțin umărul Cordeliei și reveni la ritmul ei de dat din mâini. Te văd bărbații. Asta-i foarte încurajator.

– Ei, putea fi și mai bine de nu-l puneă Warren pe bietul om pe fugă.

Tânărul acela începea să fie un ghimpe în coasta lor. Cordelia îl vedea ca pe un prieten, dar el părea să întrecă măsura ca să îi taie curajul de a prinde aripi. Mai întâi, făcuse comentarii răutăcioase legate de părul ei. Apoi, cunoscându-i slăbiciunea pentru dulciuri, el o momea cu bomboane gratis de câte ori intra în magazin, chiar și când încerca să îl refuze. Și de fiecare dată când Hannah îl întâlnea, el o privea urât și cu atâta dușmănie încât i se făcea pielea de găină.

Hannah își înăbuși un fior.

– Ce a făcut? întrebă ea când făcură cale-ntoarsă spre oraș.

– A dat buzna înăuntru ca un om dușmănos și i-a zis tipului să nu mă mai bată la cap. Apoi s-a uitat urât la el până ce a plecat. A fost umilitor. O străpuse pe Hannah cu o privire ce vorbea limpede despre supărarea ei pentru cele întâmplate cu o zi înainte. J.T. e rău destul. N-am nevoie de încă un bărbat care să facă pe fratele cel mare cu mine.

Hannah se îndoia că Warren s-ar bucura de asemuirea cu fratele. Faptele lui se potriveau mai bine unui pretendent gelos

decât unui frate protector. Păstră însă observația aceea pentru sine.

– I-ai zis ceva legat de asta?

– Sigur că da. Cordelia începu să coboare dealul, cizmele-l lovind pământul tot mai tare. De îndată ce domnul a plecat, l-am luat la rost pe Warren pentru purtarea răutăcioasă.

– Nădăduiesc că și-a cerut iertare.

– Nu. Dimpotrivă. Cordelia mășăluia precum un soldat care abia aștepta să se repeadă la dușman. A-nceput să-mi țină predici despre buna cuviință! Poți crede una ca asta?

Hannah nu răspunse.

– M-a prevenit să nu mai provoc atențiile unor bărbați ca acela și mi-a zis că nu-i plac schimbările pe care le fac la înfățișarea mea și la felul de a fi. A venit cu niște povești caraghioase cum că tu mă-nveți lucruri rele și mi-a prezis că dacă-ți voi urma sfaturile mai departe, o să sfârșesc lângă un bărbat la care-i pasă numa de cum arăt, nu lângă unul care să pună preț pe mine ca femeie. M-a înfuriat așa de tare că am plecat fără să-mi iau banii pe marfă.

Și mânia lui Hannah era ațâțată de obraznicia tânărului. Cum de cuteza să o numească pe ea femeie rea? Nu voia nimic mai mult decât fericirea Cordeliei. Totuși, o fărâma de adevăr o zgândări de sub urâtenia înfruntării.

– Oricât de mult urâsc să recunosc asta, vorbi Hannah, se găsește un pic de înțelepciune în vorbele lui.

Cordelia se opri în mijlocul drumului.

– Ce?

Hannah o prinse de cot pe prietena ei și o îndemnă înainte.

– Mergi mai departe. Odată ce Cordelia își potrivea pașii cu ai săi, Hannah continuă. Sunt mulți bărbați în lumea asta ale căror sentimente nu ajung niciodată mai departe de atracția trupească. Nu-ți pot spune pentru câte neveste de societate am cusut care erau disperate să își recapete tinerețea pentru că bărbații lor își pierduseră interesul pentru ele. O relație care să dureze cere o prietenie lungă, o dedicare cu frică de Dumnezeu și o dragoste lipsită de egoism care face cu adevărat ca doi oameni să fie una.

– Dar tu știi că i-am dat deja inima lui Ike.

– Știu. Și-s convinsă că nu-i felu' de om la care să-i pese numai de o față drăguță. Totuși, *sperăm* să-i întoarcem capul schimbând

felul în care arăți. Dacă vom reuși, trebuie să te rogi pentru judecată limpede ca să vezi dacă interesul lui crește în ceva ce trece de partea dinafară pe care noi am creat-o. Fiindcă, altfel, nu-i bărbatu' pentru tine.

Cordelia nu zise nimic, iar Hannah făcu vreo câțiva pași în tăcere.

– Fratele tău mi-a zis același lucru și avea dreptate cu asta, mărturisi ea într-un final. Frumusețea e ușor de remarcat și o relație construită pe o fundație atât de șubredă nu poate dura.

Hannah se uită curioasă la prietena ei, dar ochii Cordeliei rămaseră ațintiți la pământul din față. Judecând că era cel mai nimerit să o lase să mediteze fără întreruperi, Hannah nu mai adăugă nimic. Cu toate acestea, în liniștea ce urmă mintea-i zbura... la Jericho. Așa cum Cordelia dorea cu ardoare ca Ike să o vadă ca femeie, la fel Hannah tânjea ca Jericho să îi aprecieze calitățile sufletești. Era deja atras trupește de ea. Văzuse asta. La fel și faptul că el se lupta cu atracția cu mai multă putere decât un vâcar cu focul din prerie.

De putea măcar să aibă încredere în ea cât să lase una din scânteile acelea să îi aprindă inima, ea îi va dovedi credințioșia ei, rămânându-i devotată pentru tot restul zilelor. L-ar iubi pătimaș și ar fi mama copiilor lui, o mamă cum el nu avuse niciodată. L-ar alina și i-ar umple zilele cu râsete până ce zâmbetul acela greu de văzut ar deveni o imagine prezentă tot timpul pe chipul lui. Dacă îi dădea vreodată șansa aceasta. Duse pe gânduri, cele două femei se mișcă în ritm susținut până ce ajunseră înapoi acasă. Acolo, mai mult din obișnuință decât dintr-o alegere conștientă, intrară în casă și își stâmpărară setea.

Stând în bucătărie, Cordelia umplu iar paharul lui Hannah dintr-o cană de apă din ceramică, aflată în mijlocul mesei, apoi se întoarse și o privi în ochi.

– Eu vreau să merg mai departe cu planul nostru.

Hannah așteptă.

– Sunt îndrăgostită de el. Nu pot renunța. Cordelia se ridică în picioare și se duse repede să se uite lung pe fereastră. O clipă mai târziu, se întoarse, strângând cu mâinile spătarul scaunului. N-o să mă mulțumesc cu ce-i pe dinafară. Dacă asta-i tot ce-mi poate da, o să-l las să plece. Dar dacă ar putea fi mai mult de atât?

Își încleștă pumnul și se lovi în piept. Ce-ar fi să pună ochii pe mine și asta ar duce la atracție și apoi la dragoste? Nu pot pierde șansa asta. Trebuie să-ncerc.

Ardoarea Cordeliei însufleși speranța ce se vestejea în inima lui Hannah. Cu ochii umezi, ea se ridică și înconjură masa. Își cuprinse prietena cu brațul și o strânse lângă ea.

– O să-i dăm bătaie, atunci.

Hannah își lăsa capul pe tâmpla Cordeliei și se legă în tăcere să facă tot ce îi stătea în putință să o ajute pe tânără să își îplinească visul. Iar dacă Domnul se dovedea mărinimos, poate îl va împlini și pe al ei în același timp.

J.T. privi în sus la acoperișul casei de rugăciune și strânse din dinți. Aprecia o predică bună la fel ca orice alt credincios, însă ca un om care nu bea alcool, morala acelei zile despre relele beției devenise plictisitoare după numai cinci minute.

J.T. se foia în scaun și se lăsa ușor către culoarul din mijloc. Aproape că o putea vedea cu colțul ochiului. În banca ei, cu două rânduri mai în spate. Stând lângă Ezra. Purta rochia aceea albastră drăguță, aceeași cu care era îmbrăcată în ziua când o întâlnise la depou, cea care îi făcea ochii să arate precum un lac scăldat în lumina lunii.

Încrucișând brațele pe piept, își trecu mâna peste buzunarul de la cămașă. Foșnetul hârtiei din buzunar îi oferă o satisfacție de o clipă. Hannah îi pusese în mână biletul când o ajutase să coboare din trăsura lui Ezra, înainte de serviciul religios. Privirea ei o căutase pe a lui și știuse că orice era scris pe bilet era important pentru ea și că ea îi încredințase acel lucru.

El îi făcuse semn din cap, încredințând-o fără cuvinte că va avea grijă de hârtie. Indiferent ce era acolo. Un surâs prin care se mostra îi întindea obrazul. Dacă i-ar fi cerut, de exemplu, să pună o pădure la pământ ca să îi facă un luminiș, peșemne ar fi mers acasă după o secure. Dar, desigur, ea nu făcuse asta. Nu îi cerea gesturi mărețe de devotament. Numai o simplă faptă bună care izvoră din firea ei miloasă—un fel de a fi pe care nu demult îl considera superficial și frivol. Ce nerozie. Rămăsese afară cu caii, vrând să fie sigur de intimitate înainte de a desface biletul.

Odată ce toți întârziatii se aflară în siguranță în casa de rugăciune, el se feri pe după o căruță și desfăcu jumătatea de foaie, cu inima bătând nebunește. Scrisul ei îngrijit se înălța și se rotunjea în litere foarte frumoase, potrivite unei persoane atât de fascinată de crearea lucrurilor plăcute la vedere.

Dar, cum citea, fu cuprins de o dezamăgire stranie. Cuvintele erau prietenoase dar mai puțin personale decât sperase. Lucru de neînțeles. De ce ar trebui el să se aștepte ca biletul să conțină o declarație înflăcărată a sentimentelor când el nu îi dăduse niciodată vreun motiv să nutrească o asemenea dragoste? Cu toate acestea, el reciti biletul de vreo șase ori, numai fiindcă fusese scris de mâna ei.

Jericho,

Te rog să nu-i pomenești lui Ezra de întâmplarea mea nefericită de la râu. Mă tem că se va învinovăți pentru primejdia prin care am trecut când numai judecata mea greșită a pricinuit necazul acela. Sunt sigură că vor apărea întrebări despre trăsura stricăță și voi lua bucurioasă asupra mea vina pentru distrugerea ei. Tot ce-ți cer e ca atunci când spui povestea să ascunzi pericolul întâmplării, ca Ezra să nu se tulbure.

Îți mulțumesc,
Hannah

Acum, stând pe banca tare, făcută mai mult pentru un copil de vârstă școlară decât pentru un bărbat în toată firea, J.T. se gândea la cererea ei. Nu va fi greu de îndeplinit. Nu vorbise multe cu Tom despre cele petrecute în afară de a-i spune că Hannah era bine, astfel ca nimeni în afară de Delia să nu fie părtaș la întâmplările legate de necazul cu trăsura. Oricum, nu credea că era treaba altcuiva.

Când predica luă sfârșit până la urmă, J.T. se ridică bucuros în picioare să cânte imnul de încheiere. Ike Franklin îi conduse în trei strofe din „Pentru frumusețea pământului”. Versurile cântării prinseră aripi în inima lui și i se revărsară de pe buze cu o libertate nou descoperită.

Pentru prima oară, el avu un sentiment plăcut să îl laude pe Dumnezeu nu numai pentru frumusețea pământului și a cerului, ci și pentru frumusețea oamenilor din jurul lui, a unei anume croitorese mai ales. Ca orice alt dar dumnezeiesc, frumusețea putea fi pătată. Cât trăise, fusese martorul multor dovezi ale acestui lucru.

Cu toate acestea, Hannah dovedise că o astfel de soartă nu era inevitabilă. Caracterul ei izvora la fel de multă frumusețe precum trăsăturile ei fizice—o îmbinare ce reușea să arate gloria Creatorului ei într-un fel foarte asemănător unui câmp de albastrele ori unei mulțimi de stele strălucitoare pe cerul nopții.

Dar oare ce vedea Hannah când se uita la el? Un urs bătrân și scorțos cel mai probabil. J.T. își mușcă marginea limbii, dorind să aibă o scobitoare de ros. Nu avea niciun drept să spere că lui Hannah îi putea păsa de el. De câte ori deschidea gura prin preajma ei, el reușea să o jignească fie pe ea, fie afacerea ei. Dacă avea nevoie de el, poate avea să fie dispusă a-i trece cu vederea apucăturile de zevzec, însă femeia era la fel de independentă și de destoinică precum oricare bărbat.

Își conducea propria afacere. Își punea sus rafturile. Chiar reușise să se salveze dintr-o viitură. Tot ce făcuse el era să o scoată din apă. Hannah nu avea nevoie de banii lui, de forța lui ori de priceperile lui. Tot ce îi putea el oferi era inima. Dar oare va fi asta îndeajuns? Nu fusese pentru mama lui. Și deși Hannah avea la fel de multe în comun cu mama sa precum porumbelul cu șarpele cu clopoței, el nu reușea să alunge îndoiala ce îl rodea pe dinlăuntru.

J.T. rosti și el un amin laolaltă cu adunarea deși nu auzise niciun cuvânt din rugăciunea pe care predicatorul o rostise. Îl implora pe Dumnezeu în tăcere să îl ierte pentru neatenția lui în timp ce murmurul conversației se întindea în jur.

Ike Franklin se apropie și dădu mâna cu el.

— Mă bucur să te văd, J.T.

— Ike.

Bărbatul aruncă o privire fugară spre Delia și bâgui un salut sters. Delia zâmbi și veni mai aproape și aceasta îl făcu să se dea înapoi pe călcăie.

— Mi-au plăcut cântările pe care le-ai condus în dimineața asta, zise Delia.

– Mul-mulțumesc, domnișoară Tucker. Fața i se făcu roșie și își întinse gâtul de parcă încerca să scape de un guler strâmt. Eu... ăă... mi-am adus aminte că ai pomenit că „Părintele îndurărilor” e una din preferatele tale.

De când devenea Ike emotiv în preajma Deliei? O vedea zilnic, pentru mila Domnului!

– Așa-i, într-adevăr. Și celelalte pe care le-ai ales au fost înălțătoare. Mi-a plăcut mai ales „Dulce trecere”. Melodia aceasta veselă mi-a amintit de o barcă în care erau credincioși ce vâsleau spre rai și care cântau despre bucuria ce îi aștepta pe malul acela frumos.

– Nu m-am gândit niciodată la cântec în felu’ ăsta, dar chiar ai dreptate.

J.T. se încruntă și își plimbă privirea de la Ike la Cordelia și înapoi. După serviciul religios, oamenii obișnuiți vorbeau despre vreme, despre recolte ori despre mătușa lor Myrtle cea bolnavă, nu despre versurile poetice ale cântărilor. Ce se petrecea cu aceștia doi? Sărmanul Ike își dorea poate să nu fi deschis gura niciodată.

J.T. își dresе glasul să atragă atenția bărbatului și se pregătea să spună câte ceva despre ploile căzute de curând când cineva se strecură lângă el și îi atinse brațul.

– Să-mi fie cu iertare, domnule Tucker. Hannah ridică privirea și zâmbi, iar J.T. uită pe loc de intențiile lui nobile de a-l salva pe Ike. Am nevoie de ajutorul tău. Ai putea veni până afară cu mine numa o clipă?

– Desigur. Ike își putea purta singur de grijă.

– Nădăjduiesc că nu-i ceva prea serios, domnișoară Richards, zise Ike.

– Deloc, dar îți mulțumesc pentru grijă. Sunt sigură că domnul Tucker mă va ajuta cu ce am nevoie chiar acum.

Simțindu-se ca și cum tocmai crescuse cu vreo doi centimetri mai înalt, J.T. o urmă în timp ce ea înainta printre bănci. Ea nu se opri pe trepte ori măcar în curte, ci merse cu pași mari drept spre trăsura lui Ezra. Voia să îl pună să repare ceva la atelajul bătrânului? Își îndesă pălăria pe cap și o urmă, încrezător că va putea face orice avea nevoie. Își dădu jos haina bună de duminică și o agăță de scaunul din piele învechit al lui Ezra.

– Ce trebuie reparat?

Hannah se rezemă de trăsura în culoarea cărbunelui și făcu o linie pe pământ cu vârful papucului.

– Oh, cred că te-ai îngrijit deja de asta.

J.T. o privi pieziș.

– Nu pricep.

Ea zâmbi.

– Eu știu.

Ce născocea? O privi țintă până ce, la urmă, ea își feri privirea. O bănuială rea că tocmai îl dusesse cu vorba îl frământa pe dinlăuntru. Un zâmbet drăgălaș, o atingere pe braț și el o urmăse precum un câțeluș în lesă.

– Atuncea, m-ai mințit? mormăi el. Nu era mai bun decât tatăl său, la urma urmei. N-ai nevoie de mine. Își trase haina de pe scaun și se îndepărtă cu pași grei. *Femeile!* Trebuia să fie mai atent, nu să își lase garda jos.

– Așteaptă, Jericho. N-am mințit. Hannah fugi după el și se agăță de brațul lui. El se scutură.

– Chiar *a trebuit* să vii afară, Jericho, da' asta a fost tot. Numai să ieși.

El se suci și o privi amenințător.

– Ce soi de ghicitoare-i asta?

Scânteia ce luminase ochii ei cu o clipă în urmă dispăru.

– Erai pe cale să-i întrerupi. Aveau nevoie de mai mult timp. Fără amestecul tău.

Nimic din ce zicea nu avea noimă. El se lovi cu pumnul în coapsă și ridică umerii a nedumerire.

– Cine? întrebă el. Cui îi trebuia mai mult timp?

– Lu' Cordelia și lu' Ike.

– Delia și... Dintr-o dată, ceața i se ridică de pe ochi și fu urmată de un val de ușurare dulce. Nu îl manevrase. Ei bine, poate numai puțin, dar fusese doar un șiretlic lipsit de răutate ca să îi ajute sora, nu vreun soi de uneltire femeiască ca să îl învântească pe deget. Pur și simplu, făcea pe pețitoarea. Cu sora lui. Mânia i se aprinse iar.

– Delia și Ike? El îi omu' de care tot dădeai de-nțeleș în săptămânile ce-au trecut? El îi bărbatu' după care tânjește Delia?

Hannah aruncă o privire prin curte.

– Șșșt. Te poate auzi careva.

Lui J.T. nu îi păsa cât de tare i se auzea vocea. Sora lui **era** acolo, flirtând cu un bărbat. Unul pe care îl vizita în fiecare zi, Singură. Fără nimeni care să vegheze asupra ei.

– Dacă a-ntrecut măsura cu ea, nu mai ține de mine, o să...

Hannah prinse de capetele cravatei lui negre ca să-l potolească. El o privi fioros, neîncrezător. Ea îi răspunse pe măsură.

– Astâmpără-te, cowboy. Nu s-a întâmplat nimic nepotrivit și n-are să se-ntâmple. Sunt într-o biserică, împreună cu zeci de oameni, pentru mila Domnului. Stai și gândește-te un pic.

J.T. își lărgi nările și trase aer adânc în piept, de câteva ori.

– Cordelia nu mai e o copilă, Jericho. E o femeie la vârstă căsătoriei. O femeie cu inimă bună, iubitoare și deșteaptă care dorește foarte tare să-și împartă viața cu cineva.

El scrâșni din dinți. Mîntea lui recunoștea adevărul cuvintelor ei, dar inima se lupta cu acesta. Delia era sora lui cea mică, răspunderea lui, familia lui.

– Ike Franklin e un bărbat cumsecade, unul cu frică de Dumnezeu, insistă Hannah. Va fi un soț bun. Sau cumva știi de vreun cusur în caracterul lui de care Cordelia n-are habar?

J.T. îl considera pe Ike prietenul lui, de ani de zile. Îl respecta. Nu avea niciun motiv să își schimbe părerea numai pentru că hotărâse să fie interesat de sora lui. Dar... Delia măritată? Părea prea devreme. Chiar dacă cele mai multe fete aveau deja soți și chiar un copil ori doi până la vârsta de nouăsprezece ani. Nu Delia. Ținuse casa pentru el și își văzuse în liniște de treburi, fără a da vreodată de înțeles că era altfel decât mulțumită. Iară el nu se gândise niciodată să o întrebe.

– Jericho?

El clipi și își pironi iar ochii asupra femeii din fața lui. Dând drumul aerului el își desfăcu pumnii și așeză o palmă pe mâna lui Hannah, care încă îi mai strângea cravata.

– Ai dreptate, spuse. Strânsoarea ei slăbi și el își mișcă degetele până ce ea dădu drumul la șnururile cravatei în schimbul mâinii. Se simțea nemaipomenit de bine ținându-i brațul pe pieptul lui. Și Delia merita să simtă acest lucru.

– De ar trebui să aleg un soț pentru ea, Ike ar fi un pretendent potrivit. Cred numai că-mi vine greu să mi-o închipui pe Delia sub ocrotirea altuia.

– Va fi mereu familia ta, Jericho. Legăturile acelea nu vor fi tăiate. Dar sunt niște lăcașuri în inima unei femei pe care iubirea unui frate nu le pot umple.

El o privi adânc în ochi. O căldură radia din profunzimea lor, îndemnându-l a crede că vorbea la fel de mult în numele ei ca în al Deliei. Își puse brațul peste al ei și o apropie. Ea veni cu trupul foarte aproape de el. Trandafiriul buzelor ei îl chemau, cu promisiunea fineții și a plăcerii. Îi cuprinse mijlocul cu brațul stâng. Își lăsă bărbia. Apoi murmurul îndepărtat ale vocilor ajunse la un crescendo sonor; credincioșii ieșeau din clădire și începeau să se grăbească la trăsură.

Nu era nici momentul, nici locul. Dar cum se îndepărtă de Hannah și îi dădu drumul mâinii, J.T. își făgădui că va exista un moment și un loc. În curând.

În ziua următoare, pe la amiază, J.T. stătea în biroul lui, cu ochii la drum și ungea cu ulei o grămadă de hamuri de rezervă, din piele. Delia trecuse pe acolo cu o jumătate de oră în urmă, cu prânzul lui Ike în mână și nu se întorsese încă.

De îndată ce va veni înapoi, el plănuia să poarte o discuție scurtă cu telegrafistul. După ce unse două căpestre și o pereche de hamuri, ea ajunse într-un sfârșit târșându-și picioarele, toată zâmbet și cu ochi visători. J.T. își scuipea scobitoarea cu atâta putere încât aceasta făcu un salt pe deasupra mesei de lucru. Degetele i se adunară pumn, încalcându-i-se în chinga de pus la pieptul calului la care lucra.

Trăgând aer cu putere, își descleștă mâinile și puse încet hamul deoparte. Avea încredere în Delia. Cum vine asta? Avea încredere chiar și în Ike. Dar era ceva legat de ei doi împreună ce nu putea răbda. Pesemne din pricină că nu era tocmai pregătit să recunoască faptul că sora lui cea mică crescuse. Fuseseră doar ei doi atât de multă vreme—chiar dinainte ca tata să se prăpădească, asta-i realitatea—și lui J.T. îi venea greu să accepte ideea de a o încredința grijii altui bărbat.

Dar ea merita fericirea, o familie a ei, copii.

J.T. se ridică în picioare și merse către ușă. Nu o va împiedica să își urmeze visele, dar să îl ajute Dumnezeu, se va încredința că nimeni nu o va face să sufere. Dacă Ike nu avea răspunsuri bune la întrebările pe care se pregătea să i le pună, omul putea să își ia la revedere de la prânzurile lui pregătite în casă. După ce îl spuse lui Tom încotro se îndrepta, J.T. o luă în jos pe drum, către marginea orașului, unde se afla telegraful, vizavi de hotel.

Alese să meargă prin praful drumului și nu pe trotuar ca să nu intre în vorbă cu lumea. Cum nu avea chef de povești, ridica o mână dacă cineva îl saluta, dar altfel își ținu gura închisă și privirea ținută la telegraf.

– J.T. Tucker! Tocmai omu' pe care-l căutam. Elliott Paxton se repezi pe trotuarul de pe partea cealaltă a străzii.

J.T. încercă metoda salutului tăcut, din mers, numai că Paxton nu fusese niciodată un om de luat cu subtilități. Tăie grăbit calea lui J.T. și îl lovi prietenește pe umăr de parcă era orb cu totul la eforturile acestuia de a-l evita. Dar poate că omul *nu* își dădea seama. Elliott Paxton avea tendința de a vedea numai ce voia să vadă.

– Stai un minut, Tucker. Am niște vești pe care vei dori să le auzi.

J.T. merse mai departe.

– Despre o proprietate anume... Paxton își lăsă cuvintele să anine precum o rămă în cârlig și J.T. își înăbuși un oftat. Deloc de mirare că omul prindea mereu peștii cei mai mari din zona lor. Momeala lui era irezistibilă. Încetini pașii.

– Ai dat de proprietar?

Paxton dădu repede din cap și roti ochii plini de înțeles către stradă.

– Hai în biroul meu și-ți spun despre ce-i vorba.

Lui J.T. îi trebuiră câteva secunde să își rupă privirea de la telegraf, dar știa că Ike nu pleacă nicăieri. Oricum, nu până la terminarea turei. Era nevoie de șindriile acelea noi la acoperișul Louisei. Cu cât clarifica mai repede lucrurile cu proprietarul, cu atât mai bine.

– În regulă. Dar am numa un minut.

Ochii bancherului scânteiară foarte tare, așa cum J.T. își închipuia că făceau atunci când strângea firul unui pește învins.

– N-o să ia mult. Promit.

Nerăbdător să isprăvească și asta, J.T. mănca pământul cu pașii săi lungi și îl sili pe bancher să pășească mai vartos ca să se țină de el. Odată ajunși în birou, vorbi direct.

– Cum e, vinde?

Paxton dădu din cap.

– Nu. Cel puțin nu la prețul oferit de tine.

– Nu pot da mai mult, recunosc J.T. lăsându-se pe un scaun. De altfel, locu' nu merită nici cât am oferit.

– Știu. Omu' o ține una și bună că nu-și poate încălca înțelegerea cu chiria doamnei James. Dacă-ți vinde, n-ar mai avea niciun mod să garanteze că n-o vei da afară pe femeie.

J.T. lovi cu palma în lemnul lustruit al mesei de birou a lui Paxton.

– N-aș face asta niciodată! Singuru' motiv pentru care vreau să cumpăr locu' este tocmai ca s-o *ajut* pe Louisa.

– Da, i-am explicat, dar a refuzat să se-nmoaie.

Paxton ridică din umeri în timp ce frunzărea printr-o grămadă de hârtii și puse una deoparte.

– N-am cum să știu dacă-i pasă sincer de binele doamnei James ori dacă folosește asta numa ca pe o scuză de a nu vinde. Oricum, nu-i de bun augur intereselor tale.

– Nu, nu-i. J.T. se îndoi de spate. Acoperindu-și partea de jos a feței cu mâna, răsuflă îndelung.

Paxton scoase încet o hârtie din fața lui, o puse ușor pe marginea mesei unde era J.T. și o întoarse cu 180 de grade.

J.T. se aplecă în față.

– Ce-i asta?

– Încă mai am câteva trucuri de negociere ascunse în mânecă. Aruncând o privire peste cuvinte, J.T. se încruntă.

– Țasta-i un contract ce mă numește administrator de proprietate. Aruncă o privire întunecată peste masă. Nu-s lacheu' la nimeni, Paxton.

– Sigur că nu, da' gândește-te la asta un pic. Deși proprietarul nu-i dispus a vinde, când am început să-i vorbesc despre starea de ruină a clădirii și de cât de puțin îl respectă oamenii din Coventry din cauza lipsei lui de grijă, s-a mai muiat la oferta mea. A fost de acord să plătească un om, la recomandarea mea, pentru o leafă lunară neînsemnată ca să facă reparații și să țină clădirea într-o stare bună. Toate cheltuielile vor trebui supuse unei prime aprobări, desigur, dar de fapt vom da administratorului mână liberă.

J.T. își frecă bărbia, colțul gurii ridicându-i-se într-o parte cum în mintea lui ducea planul lui Paxton un pas mai departe.

– Și dacă așa-zisul administrator ar alege să își depună salariul în contul Louisei...

Bancherul zâmbi radios și, pentru prima oară, J.T. recunoscuse istețimea din ochii bărbatului. Paxton vorbi mai departe.

– Am putea să spunem cinstit văduvei James că am ajuns la o înțelegere cu proprietarul să îi scădem chiria pe lună la schimb cu întreținerea casei.

– Aș putea întreține bucuros casa în locul ei pentru... să zicem... haine spălate, din vreme ce Cordelia e atât de prinsă cu afacerea ei zilele astea.

Paxton dădu din cap și cei doi bărbați râseră ca niște complici în vreme ce J.T. își puse semnătura pe contract.

– Mi-ai făcut rost de o afacere bună, Paxton, zise J.T. întinzând mâna. Bancherul i-o strânse ferm.

– Oricând sunt dispus să ajut o cauză nobilă.

Plecând cu o stare mult mai bună decât cea cu care sosise, J.T. își luă rămas-bun de la bancher și trecu drumul înspre clădirea de mici dimensiuni, de formă pătrată, ce adăpostea biroul Western Union. Un clopoțel sună de cum intră pe ușă și Ike își făcu apariția din încăperea din spate să îl întâmpine la ghișeu.

– Ziua bună, J.T. Ai nevoie să trimiți o telegramă?

– Nu. Trebuie să te văd. Cu privire la Delia.

Fața bărbatului păli și apoi se făcu de un roșu viu înainte să rămână de un roz șters. Tuși puțin dar apoi își ridică bărbia și îl privi pe J.T. drept în față.

– Hai după ghișeu. Putem vorbi în spate.

J.T. îi dădu în mîntea lui un punct lui Ike în timp ce intra pe ușa unei încăperi modeste ce avea numai o masă cu un telegraf și două scaune. Camera era plăcută. Prea plăcută. Șterse punctul din contul lui Ike.

– Așadar, ce te frământă, J.T.? Întrebă Ike, oferindu-i un scaun cu un gest al mâinii.

– Am băgat de seamă că Deliei îi trebuie mai multă vreme ca să-ți aducă prânzu' zilele astea. Mai mult decât avea obiceiul. Mă face să mă-ntreb ce s-a schimbat. Mai ales după ce voi doi v-ați purtat altfel ieri la biserică. Mai prietenește... de-nțelegi ce vreau să zic.

Fața lui Ike se întunecă puțin, dar rezistă privirii lui J.T.

– Pricep unde bați. Și ai dreptate. Ceva s-a schimbat. Cel puțin în ce ține de mine.

Privirea i se îndepărtă, căutând un anume punct îndepărtat în spațiul cuprins între pereții încăperii.

– E ușor de vorbit cu Cordelia. Și râde la toate poveștile mele. Ridică ușor din umeri în timp ce un zâmbet radios îi apărea pe buze. A fost plăcut s-o am prin preajmă. Zâmbetul îi dispăru. Poate prea plăcut.

Măruntaiele lui J.T. se făcură ghem.

– Ce-nseamnă asta?

– Nimic nepotrivit, se grăbi Ike să adauge. Numai că... el bine... a-nceput să devină o prezență plăcută în ziua mea. Să-i vorbesc, să fiu cu ea. Probabil c-am început să iau asta ca un lucru ce vine de la sine.

J.T. nu putea fi prea neiertător cu el pentru acest lucru. Și el se făcuse vinovat de aceeași atitudine.

– Apoi a-nceput să schimbe lucruri mici legate de înfățișarea ei. Cum își făcea părul, croiala rochiilor. În primele zile, n-am zis nimic de asta. M-am gândit că era numai vreo toană ce îi venise. Dar apoi am auzit fără să vreau niște babe bârfind la prăvălie cum că trebuie să fi pus ea ochii pe vreun bărbat de se străduiește atâta. Ei bine, asta mi-a dat de gândit. Și de simțit. Lucruri pe care nu le-am mai simțit. N-o voiam pe Cordelia să facă prânzu' pentru alt bărbat. Numai mie.

Ike se întoarse cu fața la J.T., iar sinceritatea ce strălucea în ochii lui înlătură și ultimele rețineri ale acestuia.

– Am nădejdea să câștig într-un fel inima sorei tale. Și dacă-s destul de norocos să fac asta, plănuiesc s-o iau de soție.

Omul avea curaj, J.T. putea recunoaște acest lucru. Nu se temea să își pună cărțile pe masă și să se bată pentru ce voia. Trebuia să respecte așa ceva. Dar erau alte lucruri care îl puneau într-o lumină și mai bună. Felul în care expresia feței i se îndulcea când vorbea despre Delia. Felul în care se gândea să îi câștige dragostea. Va fi un soț bun pentru ea.

J.T. se ridică și îi întinse mâna lui Ike. Bărbatul o privi fix un moment, înainte să o strângă.

– Dacă te va vrea, ești binevenit în familia noastră.

Simți încordarea părăsindu-l pe Ike când dădu drumul mâinii bărbatului și îl lovi prietenește pe umăr.

– Să ne-nțelegem, s-ar putea să fii nevoit să împarți prânzurile acelea încă o vreme. Cu mine.

Ike zâmbi larg.

– S-a făcut. Adică, până-ți găsești și tu o soție.

Râseră amândoi, dar apoi, când J.T. se întoarse către drum, cuvintele de despărțire ale lui Ike i se strecurară pe sub piele și începură a-l furnica. O soție a lui. Într-acolo se îndreptau lucrurile cu Hannah? Ținea la ea. Mult. Dar, soție? Își frecă palmele, care se umeziseră brusc, de cracii pantalonilor de doc.

Tatăl său o iubise pe mama lui și asta l-a distrus. J.T. își învinovățise mereu mama din cauza aceasta, dar dacă și tatăl greșise? Dacă și alte probleme în afară de nemulțumirea mamei fuseseră pricina destrămării mariajului părinților? În timp ce se apropia de magazie, atelierul lui Hannah atrase atenția lui J.T. O durere i se cuibări în piept. Dacă-și îngăduia să o iubească, oare ea va răspunde sentimentelor lui? Ori el va duce mai departe moștenirea tatălui și o va dezamăgi atât de des încât o va îndepărta de el?

Către sfârșitul acelei săptămâni, Hannah stătea la mașina de cusut, huruitul pe note joase amestecându-se cu răpăitul ritmic ce se auzea din clădirea alăturată. Jericho o convinsese cumva pe Louisa să îl lase să pună șindrile noi.

În ultimele patru zile, el petrecuse vreo oră sau două pe acoperișul casei în fiecare după-amiază. Și în fiecare după-amiază din ultimele patru zile, Hannah găsisese o mică surpriză pe scară când urca în camera ei, după închiderea atelierului. Mereu pe penultima treaptă—cea care se rupsese și care o aruncase în brațele lui în acea primă zi. Piciorul încetini mișcarea pedalei și un fior amețitor dansă pe pielea ei, gândindu-se la colecția de borcane Mason ce decorau cutia de lângă pat. Borcanul de luni avusese o piatră șlefuită, rotundă și netedă. Culoarea roșiatică intensă avea o linie orizontală de cuarț de-a lungul părții de sus ce o ducea cu gândul la o doamnă elegantă cu diamante la gât.

În borcan era un bilețel. *Pentru frumusețea pământului.* Borcanul conținea o pană cu formă perfectă, de o culoare atât de albastră încât Hannah se îndoia că vreo gaiță ar fi lăsat-o fără luptă. Miercuri el renunțase la versurile din cântări pentru a compune un vers cu un înțeles mai romantic. *Pentru frumusețea inimii tale.* O frunză de plop canadian chiar de forma inimii stătea în cușca din sticlă, culoarea-i de un galben răpitor cântând măreția toamnei. Și cu o zi înainte găsisese o panglică albastră de pus în păr, cu un bilet pe care stătea scris *Potrivită cu frumusețea ochilor tăi.*

Își prinsese panglica în cocul împletit în dimineața aceea, cu speranța că Jericho o va vedea. Pieptul i se înălță și coborî

Într-un suspin visător; cusătura la fusta Cordeliei ajunsă numai la jumătate. Jericho Tucker îi făcea curte în adevăratul sens al cuvântului. Cel puțin bănuia că era el. Nu își scria niciodată numele pe bilețele.

Dar cine altcineva putea fi? Nimeni nu știa ce însemna treapta aceea. Nimenea nu fusese atât de aproape să o sărute în curtea bisericii. Amintiri ale acelui sărut cât pe ce să se întâmple o tulburaseră toată săptămâna. Trebuia să fie Jericho cel care îi lăsa darurile. Dar bilețele? Ei bine, ele dădeau inimii ei cea mai mare emoție. Cuvintele plăcute despre frumusețe din fiecare o duseră cu gândul că el ar putea să o privească până la urmă ca pe ceva mai mult decât ca pe o piatră de poticnire și să vadă frumosul ca mai mult decât o năpastă de care să te ferești.

Ușa magazinului se deschise, trezind-o brusc din visare. O roșeață vinovată îi aprinse obrajii văzând-o pe Cordelia intrând.

– Sunt un pic în întârziere, zise Hannah ridicând privirea, dar termin asta s-o probezi, într-o clipă. Dădu iar din pedală și tivi repede maginea dintr-o parte.

Cordelia se duse pe după tețghea, simțindu-se ca la ea acasă în atelierul lui Hannah, și se așeză pe colțul mesei de lucru.

– Nu mă grăbesc. De fapt, mi-ar prinde bine ceva timp să mă mai gândesc.

– La ce?

– La Warren. Cordelia răsuflă cu destulă putere încât Hannah simți o adiere pe ceafă.

Hannah potrivi iar materialul, îl netezi foarte repede și cusu mai departe.

– Te pune iar la-ncercare?

– Da. Cuvântul îi curse de pe buze, încet și trădându-i nefericirea. Mă aștepta când am ieșit de la telegraf. Cred că m-o fi auzit când i-am cerut lui Ike să vină cu noi la picnicul de Ziua Întemeietorilor.

Oprind pedala, Hannah se întoarse în scaun.

– Și ce ai povestit, dacă tot veni vorba?

Un zâmbet timid îndepărtă pentru puțin îngrijorarea de pe fața Cordeliei.

– Ike a zis că-i place prea mult cum găsesc ca să refuze invitația. Hannah zâmbi.

– L-am văzut cum se bâlbâia pe lângă tine duminica trecută la biserică. Cred că-l mai atrage și altceva decât gătitu’.

– Încep și eu să cred asta. Cordelia lăsă capul în jos, obrazii devenindu-i de un trandafiriu încântător.

– Știam eu că n-o să poată rămâne orb față de tine pe veci. Hannah râse, fericită cu adevărat pentru prietena ei. Abia aștept să vă văd pe amândoi la picnicul de sâmbăta ce vine.

– Să ne vadă pe noi doi împreună, exact asta e ce l-a ațâțat pe Warren.

Hannah tăie capetele firelor și întoarse fusta pe față.

– Cred că Warren se dă pe lângă tine, Cordelia.

Prietena ei scoase un oftat de nemulțumire.

– N-am vrut să te cred când mi-ai dat de-nțeles asta înainte, dar nu mai pot tăgădui. M-a cerut în căsătorie. Chiar acolo, pe trotuar.

Neputând să își ascundă uluirea, Hannah încercă să zică ceva, dar se înecă și începu să tușească. Cordelia veni lângă ea și o lovi pe spate. Cu ochii lăcrimând de la tuse, Hannah ridică privirea la fața nefericită a Cordeliei.

– Te-a cerut?

– Oh, Hannah. A fost întâmplarea cea mai cumplită. A vorbit urât despre Ike și a zis că se uită la mine numai pentru că mi-am schimbat felu’ cum arăt. A zis că lui Ike nu-i păsa de mine cea adevărată—nu că lui i-ar păsa—iar dacă un bărbat a fost prea orb să mă iubească pe când eram un șoricel sfios, nu merită să mă aibă.

– Chiar ți-a zis șoarece? Tipul n-avea deloc habar să curteze.

Cordelia dădu din cap și începu a se învârti în jurul mesei.

– N-am știut ce să-i răspund așa că l-am întrebat de ce nu-și mărturisise niciodată sentimentele până atunci.

– Ce a zis?

– A pretins că a așteptat să se pună pe picioare în afacerea tatălui său ca să-mi ofere un viitor sigur. Da’ lucrează acolo de ani de zile și n-a scos o vorbuliță până acum.

– L-ai fi acceptat dacă zicea ceva?

Cordelia se opri.

– Nu. Cel puțin, nu cred. Oh, nu știu. Își încrucișă brațele peste burtă și peste coaste. N-am avut vreodată sentimente

romantice pentru Warren, dar fără alt om care să bată la ușa mea, poate că l-aș fi luat în seamă.

– Atunci mă bucur că n-a spus niciodată nimic. Hannah lăasă fusta deoparte și se apropie de prietena ei. Tu și Warren ați fi fost o pereche nefericită.

– Știu. Cordelia se căznea să își stăpânească emoțiile. Dar am fost prieteni la școală. Doi retrași care au aflat tovarășie unul la altu'—el cu semnul lui din naștere iară eu șoarecele timid cu mama de rușine pe care toți o bârfeau. Eram o pereche bună. Iar să ne avem unul pe celălalt, asta ne-a ușurat singurătatea. De câte ori devenea prea posac, inventam povești haioase, una mai de râs decât alta, până ce zâmbea. Îmi aducea pe furiș batoane mentolate și dropsuri cu gust de lămâie din magazinul tatălui. Are bunătatea lui. Numai că asta nu-i atât de ușor de văzut, acumă că-i mare.

Cum o mostra conștiința, Hannah își lipi buzele să nu mai scoată comentariile critice care îi stăteau pe limbă. Deși ursuz și lipsit de sensibilitate, Warren merita un dram de compasiune. Nu i-a fost ușor să crească având un semn atât de mare pe obraz. Dar nu era un motiv temeinic pentru Cordelia să își sacrifice viitorul legându-și viața de un om acru.

– I-ai dat vreun răspuns?

– Am încercat, dar trebuie că a simțit că mă pregăteam să îi dau unul neplăcut, fiindcă mi-a tăiat vorba și mi-a zis că va veni la mine în seara asta, după cină.

Simțind groaza Cordeliei la vizita de rău augur, Hannah o zori în camera de probă. O ajută să se dezbrace și îi strecură fusta cea nouă în sus peste coapse. În timp ce făcea o mică modificare la talie, întâlni privirea Cordeliei în oglindă.

– Ar trebui să-i spui lui Jericho.

Cordelia își feri ochii.

– Știu. Dar îmi fac griji că J.T. o să-l azvârle pe Warren de pe verandă ori așa ceva.

Hannah se mușcă să își țină un zâmbet amintindu-și felul în care îl ținuse ea în curtea bisericii pentru Ike.

– Ar putea face asta. Dar cum e fratele tău, ar trebui să știe de cerere. Te poate ajuta să te hotărăști ce să faci și să fie acolo să te păzească dacă lui Warren nu i-o plăcea răspunsul tău.

– Ai dreptate. O să-i zic. Cordelia suspină și luă o expresie îndurerată, aproape comică. Mi-aș dori numai să am o soră alături după ce-i totu' gata. Cineva ca tine.

Hannah se foi puțin în timp ce făcea semn la tiv. Ghicise Cordelia sentimentele ei pentru Jericho? Și de era așa, ce părere avea despre asta? Hannah se concentrează asupra potrivirii dungilor roșii ale fustei.

– Mă poți avea alături oricând dorești. Doar știi asta.

– Diseară? Întrebă Cordelia cu o urmă de implorare sinceră amestecată cu șiretenie în tonul vocii.

– Hai la cină. M-aș simți mult mai bine cu tine acolo. Și ceva-mi spune că nici pe J.T. n-o să-l supere compania ta.

Chiar știa. Hannah își îndreptă umerii.

– Cordelia, eu...

Până să poată da lămuriri, Cordelia o cuprinsese cu entuziasm.

– Nici n-ai habar ce fericită o să fiu să te am sora mea. J.T. e un pic cam scorțos pe dinafară, da' inima lui e sinceră și mare cât un munte. O să fie bun cu tine.

Hannah se dădu în spate.

– Sunt sentimentele mele pentru el atât de bățătoare la ochi?

– Numai pentru mine. Încă din ziua când ați lucrat cu inelele amândoi, am avut o bănuială că se pregătește ceva și felu' în care J.T. ți-a purtat de grijă după ce te-a scos din râu, m-a convins. Cordelia își scoase fusta și i-o dădu lui Hannah, privind-o în ochi cu înțelese.

– Poate că n-a recunoscut încă de tot, dar n-am nicio îndoială că ți slăbești apărarea.

În inima lui Hannah era o frământare la fel ca atunci când o lua la vale cu sania pe Parkman's Hill pe când era copilă. Tânjea cu toată ființa ei să creadă că fata avea dreptate. Buzele-i dădură a surâde și strânse mâna tinerei pe care o iubea deja ca pe o soră.

– Aș fi onorată să cinez cu tine și cu fratele tău în seara asta.

J.T. răspunse la bătaia în ușa din față, afișând deja încruntarea-i cea mai intimidantă. Delia îl prevenise de sosirea lui Warren, iar J.T. nu era deloc bucuros. Îl plăcea și îl respecta pe tatăl băiatului,

Însă Warren era imatur și atât de doritor să își dovedească vrednicia încât rareori vedea dincolo de propria persoană.

Lui J.T. nu îi păsa de fața lui cu semn, nici de ocupația lui. Sigur că vânzătorul dintr-un magazin putea să ofere un trai bun unei soții. Dar băiatul își făcea calul acela bătrân să tragă cu amar căruța la deal în fiecare duminică, la biserică, în vreme ce animalul ar fi trebuit lăsat pe izlaz de ani de zile. Dacă era egoist în felul în care își trata calul, cine putea spune că va fi diferit în felul cum își va trata soția?

Chiar dacă Deliei i-ar fi plăcut o asemenea pereche, lui J.T. i-ar fi fost silă să accepte cererea în căsătorie făcută de Warren în dreptul ei. Era mulțumit că inima sensibilă a sorei lui și devotamentul din adolescență nu îi știrbeau dreapta judecată. Ike era o alegere mult mai potrivită.

– B-bună seara, domnule Tucker.

Warren nu îl privea drept în ochi. Deși, să fim cinstiți, asta era mai mult din cauză că băiatului îi flutura părul lung dinainte. J.T. i-ar fi respectat mai mult dacă stătea drept, își pieptăna părul la spate și era mândru de sine. Și ce dacă avea o pată pe obraz? Dacă ar înceta să tot amintească oamenilor că îi era rușine de ea acoperind-o cu părul, lumea s-ar obișnui și n-ar mai vedea-o. Lui J.T. îi venea să îl învețe pe om să se poarte, dar ceva îi spunea că sfatul nu ar fi bine primit.

Așa că își încrucișă brațele și îl privi pe tânăr de sus, cu ochi pătrunzători.

– Warren.

– Cordelia-i acasă? Cred că mă așteaptă. Își prinse și își dădu părul de pe frunte, dar îi veni la loc pe obraz.

– Vine într-un minut, răspunse J.T. Ai de gând să stai cu ea pe verandă în seara asta?

– Da, domnule.

– Bun. Atunci eu sunt cu ochii pe voi, din bucătărie.

Warren se trase de mâneci, arătând la fel de lejer în costum precum un om care s-a rostogolit prin urzici.

– Nu-l mai îngrozi, J.T., zise Delia în spatele lui. Warren știe cum să se poarte ca un domn.

J.T. se dădu la o parte să o lase pe sora lui să treacă, cu ochii încă lipiți de bărbatul ce venise în vizită. O strălucire supărătoare

de obraznicie trecu peste trăsăturile lui Warren la cuvintele Deliei, de parcă îl provoca pe J.T. să le contrazică. J.T. își desfăcu brațele și făcu un pas spre el. Neobrăzarea dispăru. Mulțumit, J.T. se retrase în casă și închise ușa. Merse către bucătărie și se opri la intrare.

Hannah, cu un lighean plin cu apă între ea și fereastră, stătea aplecată în față, cu nasul aproape lipit de sticlă.

– Văd că nu-s singuru' curios de ce se-ntâmplă acolo.

Ea tresări și farfuria pe care o spăla îi alunecă din mână, stropind-o cu apă pe față.

– Oh!

Strânse ochii să se ferească. J.T. ajunse repede la ea, luă un ștergar de pe bârna de lângă pompă și îi șterse ușor picăturile de pe față. Îi trecu ușor pânza din bumbac peste frunte, obraji și bărbie. Apoi, ca să fie totul bine făcut, îl trecu precum o adiere și peste buze. Ea își scoase limba de culoarea trandafirului să le umezească iar și un foc se aprinse înlăuntrul lui.

– Îți mulțumesc.

Vocea ei scăzută îi dădu un fior prin trup. Își dresе glasul.

– Cu plăcere.

Ea clipi și pasiunea crescândă din ochii ei se risipi, luându-i locul o scăpărare șireată pe care el o găsi aproape la fel de fascinantă.

– Acuma că tot ții tu ștergarul acela-n mână, poți șterge vasele, îi zise ea. Hannah luă farfuria adâncă și i-o dădu, zâmbind. El ridică o sprânceană, dar luă vasul.

– Numa să nu-i zici la soră-mea că știu să fac asta, că mă va pune la treabă în fiecare seară.

Hannah își scoase degetele din apă la timp să îl ude cu câțiva stropi. El se încruntă, provocând un chicot la spiridușul de lângă el.

– Mama zicea că apa de vase poate lecuī orice boală. Ți-ar prinde bine să stai aproape de ea mai des.

J.T. se îndoia că îl putea vindeca de boala lui, dar nu era deloc sigur că mai voia acest lucru. Alunecară într-o liniște tihnită întreruptă numai de zăngănitul vaselor și al paharelor. În timp ce o aștepta să îi dea altă farfurie, el îi admira linia gâtului. Subțirel și deschis la culoare, cu o adâncitură mică și fără cusur lângă

guler pe care buzele lui tânjeau să o guste. Păzindu-se de ispită, privirea îi fugi în sus la cocul împletit la ceață.

O panglică albastră îi sări în ochi dintre șuvițe și inima îi tresări puțin. Purta panglica de la el. Într-o anumită măsură își făcuse griji că ea îi va găsi darurile copilăroase. Numai cerul știa că se simțise atât de necopt să le lase acolo, precum un puști în pantaloni scurți ce aducea o mână de pădăii profesoarei. La urma urmei, ce fel de bărbat dăruia unei femei o frunză sau pana unei păsări?

Dar, după ce se gândi la cum vorbiseră Ike și Delia despre versurile cântărilor, realizează că femeilor le place poezia. Cel puțin Deliei. Mama lui ar fi strâmbat din nas la o rimă fără valoare materială și la obiectele ce nu costau pentru a le obține nimic altceva decât răbdare. Se gândise totuși că Hannah le putea aprecia. Oricum, sperase asta.

O femeie ce vedea frumusețea într-un nasture lucios și într-un colibri din lemn ar fi în stare să o afle și în alte lucruri neînsemnate. Adevărat? Furase primele versuri ale poeziei din imnul pe care îl cântaseră la încheierea serviciului religios de duminica trecută, adăugând numai câteva versuri de-ale sale, la sfârșit.

În fiecare seară cutreierase împrejurimile după darul potrivit pe care să îl ofere în ziua ce urma, însă nu adunase niciodată destul curaj ca să i-l dea el însuși. Astfel, el pusese lucrurile în borcane și i le lăsase pe treapta scării. Fără a ști că sora lui o invitase pe Hannah la cină, adusese încă un cadou cu numai o oră înainte ca ea să își facă apariția la el acasă. Nu mai știa ce cuvinte poetice să scrie, așa că lăsase pur și simplu borcanul plin cu un buchet galben de floarea-soarelui, aranjat într-o parte.

Nefiind unul care să facă pe lașul pentru multă vreme, când Hannah se întoarse să îi dea un platou, J.T. îndrăzni.

– Atunci... ăăă... ți-a plăcut floarea-soarelui?

Ochii ei se făcură ușor mai mari și trandafiri îi înfloriră în obraji, dar zâmbetul ce urmă îl liniști până în măduva oaselor.

– Mi-a plăcut nespus de mult. La fel și toate darurile celelalte. Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Ea se aplecă iar la spălatul vaselor, căutând ce mai era de spălat prin apa bătând în cenușiu.

– Aveam nădejdea că erau de la tine. Ea vorbi pe un ton atât de domol încât el trebui să ciulească urechea ca s-o audă. Ți-aș fi mulțumit mai devreme dar nu era niciun nume pe vreun bilet. N-am vrut să mă fac de râs dacă cel care le-a trimis se vădea a fi altul.

La asta îl ducea lașitatea pe un bărbat—la confuzie și la un junghi neplăcut de gelozie. Silindu-se a avea un aer nepăsător în voce pe care era departe a-l simți, el puse întrebarea ce îl ardea pe dinlăuntru.

– Te mai curtează și altu’?

– Nu. Furculița pe care o curăța îi alunecă din mână, ajungând iar în adâncul întunecat al ligheanului. Dar, de fapt, nu eram sigură că tu îmi faci curte. Parcă-mi amintesc că ai avut unele nemulțumiri legate de potrivirea cu mine, în trecut.

– Asta din cauză că eram îngust la minte și nu puteam vedea dincolo de viața mea de dinainte.

Ea întoarse capul spre el și vulnerabilitatea clară din ochii ei îi străpunse inima. Pentru prima oară în viață, el dori să fie acel om care știa cum să curteze o femeie prin cuvinte frumoase. Dar la ce stil avea, se va împotmoli și îi va răni sentimentele. Va trebui atunci să îi arate.

Cu mișcări încete el îi scoase mâinile din apă și le uscă folosind ștergarul din mâna lui, știind că ea îi urmărea gesturile. Își trecu palma în sus pe brațul ei și îi cuprinse umărul. Apoi, neputând să se abțină, el se duse pe forma acelei adâncituri seducătoare de la baza gâtului cu vârful degetului. Un fior trecu prin ea și sunetul aproape de neauzit al suflării ei întretăiate îi făcu pulsul să zvâcnească. Mâna îi alunecă pe după ceafă. Degetele i se jucară cu părul fin de pe gât, în vreme ce degetul mare îi mângâia obrazul și urechea.

Genele lui Hannah se închiseră, apoi se ridicară grele dând la iveală ochii de un albastru întunecat ca miezul nopții. Buzele ei se deschiseră ușor iar el își aduse mâna numai cât să treacă degetul peste moliciunea lor.

– M-am înșelat, murmură el. Niciuna n-ar putea fi mai potrivită.

Afundându-și degetele în părul ei, o strânse aproape și își aplecă gura. Ușa din față se închise cu zgomot. Hannah tresări și

incercă să scape din îmbrățișarea lui, dar el nu era pregătit să îi dea drumul. Putea să nu fie niciodată.

– *Jericho*.

Șoapta aprinsă a lui Hannah îl readuse în simțiri și lăsă degetele-i fine ce îi strângeau cămașa cu o clipă înainte să îl îndepărteze. Delia stătea în ușă, mutându-și privirea de la el la Hannah și înapoi. El se puse în fața lui Hannah, încercând să prindă cel mai mult din privirea ochilor curioși, în timp ce în mintea lui înșira toate motivele pentru care nu trebuia să își strângă sora de gât.

– A plecat Warren? bombăni el.

– Nu bucurow, da' a plecat, mi-a primit refuzul și s-a dus. Ea înălță un șold și își înfipse pumnul în el. Să știi că m-ai făcut de rușine cu câtă grijă mi-ai purtat. Ți-e abătută mintea, J.T.?

El apucă iute ștergarul de pe jos și îl aruncă spre ea.

– Termină tu vasele până ce o conduc pe domnișoara Richards acasă. Luând-o pe Hannah de mână, o trase către ușă, dar ea se opri după câțiva pași șovăielnici.

– Așteaptă, zise ea. Cordelia m-a invitat aici în seara asta ca să aibă cu cine povesti după ce pleacă domnul Hawkins. Fața ei ardea, roșie ca o ridiche, dar în loc să primească eliberarea oferită de el, ea ținea la promisiune. Ce-ar fi să termini tu vasele cât eu și Cordelia avem de vorbit? Îți dau de știre când sunt gata de plecare.

– Exact așa, fratele meu cel mare. Termină de spălat vasele. Hoțomana îi aruncă ștergarul în obraz și apoi râse și o tuli de acolo împreună cu Hannah, amândouă făcându-se nevăzute în spatele ușii de la dormitor.

Consolându-se cu faptul că va mai avea ocazii de a o însoți pe Hannah acasă, J.T. își suflecă mânecile și își afundă mâinile în apa caldută. Nu își închipuise niciodată că va fi lăsat la spălatul vaselor în vreme ce două femei pe care le iubea îl vorbeau pe după ușile închise. Absorbit de gândul acela, se împunse în deget cu vârful unui cuțit. Femeile pe care le iubea. O iubea pe Hannah.

J.T. își băgă degetul rănit în gură ca să oprească sângerarea, apoi îl vârî înapoi în apă. Tatăl său îl prevenise mereu că iubirea îl îmoldea pe un bărbat să facă lucruri nebunești. Avea dreptate. Două femei cu putere de muncă erau în clipa aceea sub acoperișul casei lui, însă el era cel care spăla vasele.

– Te-a pupat?

Hannah suspină și se lăsă cu umerii pe ușa închisă, dorind să poată da un răspuns afirmativ acelei întrebări.

– Trebuie să vorbim despre tine, nu mai știi?

Cordelia își îndoi un picior sub ea și se așează pe pat. Sări pe saltea și zâmbi cu gura până la urechi.

– Ei, te-a pupat?

Hannah nu putu privi drept în ochii Cordeliei.

– Aproape.

Prietena ei oftă și se trânti pe spate în pat.

– Trebuia să-l mai rabd pe Warren vreo câteva minuțele.

Da, strigă inima lui Hannah, numai că mintea ei știa mai bine. Se duse la pat și se așează pe colțul de lângă prietena ei deja lungită.

– A, nu, stai liniștită. Acuma, zi-mi ce ai făcut tu.

Cordelia se întoarse pe o parte ca să stea cu fața la Hannah.

– Ceva bine și ceva rău. Și-a cerut iertare că a așteptat atâta până să-mi vorbească de sentimentele lui și că apoi mi le-a dat pe față fără niciun semn.

Își făcu de lucru cu un nasture din partea de dinainte a rochiei.

– Ne-am povestit amintirile un pic, asta a fost bine, dar după aceea mi-a arătat inelul ce l-a luat din magazinul tatălui său. M-a băgat în sperieți.

– Te-a cerut iară?

– Nu l-am lăsat. Atunci ea ridică privirea. Oh, Hannah, n-am vrut să-l fac să sufere. I-am mulțumit că mi-a fost un prieten bun,

dar el tot îmi ținea inelul acela în față, de parcă mi-ar fi schimbat părerea. Stăteam cu grija că dacă nu scap repede, mă va apuca de mână și mi-l va pune cu de-a sila pe deget, fără voia mea. Am fugit la ușă, i-am zis că-mi pare rău dar că nu-l iubeam așa cum o soție ar trebui să-și iubească soțul, i-am dorit noapte bună și m-am retras în casă, lăsându-l afară în verandă, singur cuc.

Cordelia se trânti pe spate și își acoperi ochii cu brațul.

– N-am fost niciodată atât de lipsită de maniere cu nimeni în toată viața mea. Mă simt îngrozitor din cauza asta.

– Ei aș, să nu te simți. Hannah îi luă brațul de pe față și o ridică în șezut. Warren a fost mult prea înfipț. Te-a speriat. Ai avut tot dreptul să fugi. Ar fi fost o nebunie altfel.

Cordelia își lăsă capul pe umărul lui Hannah.

– M-am temut atât de tare că J.T. o să dea buzna afară și-o să-l bată măr pe Warren. Când mi-am dat seama că era prea fermecat de tine ca măcar să ia seama la ce se-ntâmpla, m-am socotit norocoasă. N-oi vrea eu să mă mărit cu Warren, da' nici nu ard de nerăbdare să-l văd făcut praf.

Împunsătura vinovăției umbri bucuria lui Hannah. Dacă fata chiar fusese la ananghie? Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă l-ar fi împiedicat pe Jericho să îi vină în ajutor. Gândul trebuie să i se fi întipărit pe față fiindcă atunci când tânăra își ridică fruntea, lovi ușor brațul lui Hannah.

– Nu lua vina asupra ta pentru nimica. Dacă aveam nevoie de ajutorul lui J.T., făceam destulă gălăgie ca să-i atrag atenția. Plutea el prin nori, dar nu era surd.

– Și eu mă bucur că n-o să mai ai de-a face cu Warren. N-o să mai umble după tine, așa-i?

– Nu. Nu-i felu' de om care să uite de dorințele mele. S-ar putea bosumfla o vreme și nu m-ar surprinde de n-ar mai vorbi cu mine, dar lucrurile se vor limpezi între noi până la urmă. Mereu e așa.

– Bine, atunci. Hannah strânse mâna Cordeliei. Hai să-l uităm pe Warren deocamdată și să ne gândim mai mult la Ike, ce zici?

Cordelia zâmbi radios și încuviință din cap.

– Ziua Întemeietorilor e numai peste o săptămână. Tu și Ike o să fiți împreună o după-masă întreagă. O rochie nouă, un picnic

împreună, un prilej să vă îndepărtați pe nesimțite de mulțime ca să vorbiți și poate chiar să vă sărutați.

– De-aș putea fi măcar atât de norocoasă.

– N-o să stăm după noroc. Hannah ridică din sprânceană și făcu din ochi conspirativ Cordeliei.

– Ce-ți tot zboară prin minte, Hannah Richards?

– S-ar putea să nu-l pot face pe Ike să te pupe, dar am un plan să fiu sigură că are o porțiță de cumva dorește a-ncerca.

Sosi Ziua Întemeietorilor și J.T. se trezi iar în bucătărie, de data aceasta cărând lucrurile de ici-colo pentru sora lui.

– Pune cele două farfurii acoperite în prima cutie și oala plină cu pui fript într-a doua până ce termin cu ouăle astea umplute. Fusta i se umfla dinapoi cum umbla grăbită prin încăpere, făcând cercuri îndeajuns de iute să îl amețească.

– Ce-i în farfuriile acoperite? Se gândi să ridice numai marginile pânelor și să vadă cu ochii lui, dar atunci când Delia era prinsă cu treburile, nimeni nu îi atingea mâncarea decât dacă era gata de o plesnitură cu lingura de lemn ori cu alt obiect aflat la îndemână. Erau prea multe cuțite la îndemână ca el să forțeze norocul.

– Salată de morcovi într-una, cartofi într-alta. Ea nici nu se uită la el în timp ce zdrobea gălbenușurile de ou fiert cu dosul unei linguri de argint. Mai trebuie să duci și două borcane cu murături. Unul dulce. Altul cu mărar.

J.T. târî vasele grele la cutiile care așteptau.

– Ești sigură că ajunge mâncarea, surioară?

Delia se opri din amestecatul gălbenușurilor pentru o clipă și își mușcă buza.

– Poate că nu. Cu Louisa și copiii ei care vin cu noi... Mă gândeam că-i destul, dar... Mai bine luăm încă o pâine și niște magiun de mere.

– Te-am păcălit. J.T. chicoti și clătină din cap spre ea. Ai destul aici să hrănești tot orașul. Bine că n-a închiriat nimeni Generalul. Ne va trebui căruța aceea de marfă să cărăm toate lucrurile astea până la iaz. De altfel, Hannah și Louisa vin și ele cu de-ale gurii.

Ea îi aruncă o privire întunecată.

– Tocmai, pune magiunu' de mere. Am deja două pâini puse-n coșul cu o jumătate de kilogram de prăjituri și pișcoturi. Hannah aduce o grămadă de biscuiți și de dulciuri, așa că poate n-o să ne trebuiască pâinea aceea.

– Louisa a zis că o să aducă sandvișuri cu jambon felii care să meargă cu puiul'.

El scoase borcanul cu magiun de mere și duse cutiile și coșul cu pâine la căruță. Când se întoarse, Delia lipise jumătățile de ouă și înfipse în ele scobitori rupte de-ale lui. Le puse pe toate într-o găletușă și le acoperi cu o pânză în carouri.

– N-o duce pe asta până ce suntem gata de drum și apoi vezi s-o ții neapărat departe de soare.

– Am înțeles, căpitane! J.T. luă găletușa din mâinile ei și salută. Ea îi dădu un brânci.

– Termină, ștrengarule. Trebuie să mă schimb. Delia trecu repede pe lângă el, apoi se opri brusc. Oh! Am uitat cu totul de făruriile de cositor, de șervețele și furculițe.

J.T. o conduse înapoi către cameră.

– Strâng eu toate astea. Tu pune-te la rând. La cum ne mișcăm, ce se-ntâmplă acolo va fi pe jumătate gata până ajungem noi.

Dând din cap fără tragere de inimă, ea porni să se schimbe. Totuși, nu putea să îl lase să se ocupe singur de toate, așa că la câteva minute ea îi striga prin ușa închisă să mai pună ceva la pachet. Un cuțit pentru pâine, cutia cu pahare mari fără picior pentru limonada și cidrul ce urmau a fi la discreție, două sau trei învelitori vechi și așa mai departe până ce el începu a se îndoi că le-ar mai rămâne loc în căruță și pentru călători. Odată ce totul fu încărcat până la urmă, J.T. își luă costumul de pe spătarul unui scaun din bucătărie și își strecură brațele în mâneci.

Îi părea straniu să îmbrace hainele cele bune de duminică pentru un picnic, însă femeile țineau neapărat să își poarte hainele cele mai frumoase la evenimentele acestea mondene atât de rare, iar de la bărbații lor așteptau să poarte costum. Își puse haina din fir de lână pe umeri, o trase scurt și merse cu pași mășurați pe hol să bată la ușa Deliei.

– Haide. Te-ai gătit destul. Dacă nu ne urnim din loc, Ike o să creadă că nu mai vii.

Balamalele scârțâiră când ea deschise încet ușa. Delia făcu un pas timid, apoi se mușcă de buză și își trecu mâna peste partea de dinainte a rochiei.

– Mă simt de parcă-s iar o fetiță care se aranjează cu hainele lu' mama. Arăt caraghioasă?

J.T. nu putea scoate o vorbă. Se holba numai la femeia încântătoare ce devenise sora lui, întrebându-se cum de nu văzuse asta până în clipa aceea. Materialul verde al rochiei îi dădea căldură tenului și viață chipului. În același timp, partea de sus bine croită și poala cu dungi îi puneau în valoare silueta, subțiriindu-i talia proaspăt modelată și făcând privirea să alunece la formele ce rămăneau mai jos.

Își aranjase altfel chiar și boneta, punându-i o fundă verde și rânduri delicate de flori. Hannah scosese fluturele din cocon. Un pic de culoare, un croi rafinat și câteva săptămâni de prietenie și de încurajare o transformaseră pe Delia cea ștearsă într-o frumusețe rară. El îi întinse mâna și o conduse pe hol să poată face un cerc în jurul ei. Când ajunse iar cu fața la ea, se aplecă și o sărută pe obraz.

– Arăți uluitor, Delia. Cu adevărat. Nici măcar mama noastră nu s-ar putea asemui.

– Crezi că lui Ike i-o plăcea?

Oferind brațul Deliei, J.T. își înăbuși un hohot de râs.

– Dragă, mă-ndoiesc că o să fie-n stare să-și ia ochii de la tine cât să facă și altceva.

Să îi vadă fața luminându-se de plăcere încălzi inima lui J.T. O ținuse prizoniera lui în rochiile acelea șterse prea multă vreme. La venirea Crăciunului, o să îi cumpere metri de material de un galben solar, de albastrul din penele pițigoiului și de verdele ierbii de preerie care să ia locul rochiilor de casă gri, maro și albastru închis. Și ceva practic putea fi frumos. Și cu ce poftă ar mai râde Hannah de l-ar auzi vreodată spunând un asemenea lucru.

Încuiară ușa casei și o luară spre locuința Louisei. Cei trei copii chiuiau și țopăiau când J.T. întoarse căruța și opri în fața spălătoriei. Femeia îi certă cu jumătate de gură, neputându-și ascunde zâmbetul. Bucuria lor molipsitoare îi cuprinse curând pe toți. J.T. îi luă coșul plin cu și mai multă mâncare și îl puse lângă restul deliciilor, în vreme ce Louisa se foia pe lângă rochia

cea nouă a Deliei, dând sfaturi despre cum să întrețină cel mai bine materialul ușor din lână.

Copiii își găsiră locul pe fundul căruței, arzând de nerăbdare să pornească la drum. Cum J.T. așeză iar lucrurile ca să mai câștige loc, Tessa sări în picioare și își agită mâinile.

– Domnișoară Hannah! Domnișoară Hannah! Ești gata de picnic?

Un râs încet se auzi dinapoia lui.

– Sunt, negreșit. Și am adus ceva ca să ne distrăm cu toții după ce se termină jocurile.

J.T. se întoarse ca să o salute în timp ce copiii făceau gălăgie ca ea să le arate surpriza pe care mâna ei stângă o ținea ascunsă în spatele fustei suflată de vânt. El nu recunoscuse rochia de culoarea vinului pe care o purta, însă aceasta reușea de minune să îi sublinieze silueta zveltă și să arate frumusețea părului ei deschis la culoare.

Modelul era simplu și aproape modest față de al Deliei, dar ea îl purta cu atâta eleganță încât în ochii lui apărea ca o regină. Hannah îl privi lung cum se apropia de el și îi dăruî un zâmbet secret ce îi făcu mintea să fugă îndată la sărutări și la plimbări lungi numai ei doi singuri.

– Dacă domnul Tucker ar fi atât de amabil să ia plăcinta asta în locul meu, o să vă arăt ce am adus.

El întinse palmele pe sub farfuria cu plăcinta din mâna ei dreaptă și îi atinse ușor degetele. Prefăcându-se a ridica desertul să îi simtă aroma, el desenă cercuri fine pe partea dinafară a încheieturii ei.

– Mmmm. Miroase a mărar. Apoi el lăsă capul într-o parte să îi întâlnească privirea. Abia aștept să gust.

Foc se aprinse în obraji ei și își trase mâna atât de iute că el aproape scăpă plăcinta. Coșul ce atârna de brațul ei drept se legănă primejdios până ce ea îl opri cu șoldul. Își îndreptă brațul și îl lăsă în jos până ce mânerul coșului alunecă în palmă. Apoi i-l întinse cu o privire dojenitoare ce îl făcu să râdă.

În tot acest timp, ea păstrase surpriza ascunsă bine de ochii copiilor cu brațul celălalt. Îndepărtându-se de el, scoase surpriza de după fustă cu un gest teatral.

– Un zmeu! Tessa țopăia încoace și încolo, bătând din palme. Căruța scârțâia a nemulțumire, dar nimănui nu părea să îi pese.

Și ai folosit materialu' fain ce-mi place atâta. Pot să-l arunc eu prima?

Danny sări în picioare.

– Eu sunt cel mai mare. Eu ar trebui să fiu primu'.

– Și eu? se scânci Mollie.

Hannah zâmbi copiilor.

– La toți vă vine rândul. Promit. Apoi ochii i se îngustară. Dar următorul care mai cere să fie primul o să aștepte cel mai mult.

Fiecare guriță se închise și toți cei trei copii se așezară la loc. J.T. era foarte impresionat. Întinzând mâna pe după ea, puse plăcinta într-un colț ferit și găsi un loc pentru coș. Se învârti iar spre Hannah și întinse palma.

– Zmeul tău, domnița mea?

Ea făcu o reverență și i-l dădu.

– Vai, îți mulțumesc, Cavalerie Tucker. Dar fii cu băgare de seamă. Materialul se poate agăța.

J.T. făcu o plecăciune la rândul-i, și copii râseră la teatrul lor. Materialul cu pricina era de o culoare violet intens care lucea în lumina soarelui. El își trecu degetul peste forma de diamant a zmeului. Țesătura netedă și prețioasă îl miră.

– E mătase? șopti el în urechea ei.

– Doar o bucățică. Ea tot zâmbea copiilor în timp ce îi vorbea din colțul gurii. Tessa a admirat pânza asta săptămâni de zile. În felu' ăsta se poate bucura de ea.

Trebuia să fie unul dintre cele mai scumpe materiale pe care le avea în magazinul ei și, cu toate acestea, făcuse din el un zmeu ca să bucure o copilă de opt ani.

– Știi că poate o să ajungă agățat într-un pom, așa-i?

– Fără-ndoială, sper asta. De data aceasta îi zâmbi lui. Jumătate din distracția jocului cu zmeie e să le scoți de unde se rătăcesc.

Firea ei glumeață îl fermeca, sporindu-i emoția petrecerii zilei alături de ea.

– Gata toată lumea, strigă el cu voce tare. Încărcați. Trebuie să ne ducem la picnic.

J.T. puse cu grijă zmeul între coșurile cu pâine și cu sandvișuri, în timp ce Louisa se așeza în spatele căruței, cu picioarele atârinate deasupra drumului.

– Eu o să rămân aici dinapoi cu copiii mei, zise ea, refuzând cu un gest al mâinii chemarea lui J.T. de a sta în față. Scaunul acela al vizitiului o să fie destul de-nghesuit fără să-ncerc și eu să mă-nfing pe acolo.

J.T. își plecă pălăria spre ea și se îndreptă către domnițele celelalte care îi așteptau răbdătoare ajutorul. El se asigură că dă mâna lui Hannah să urce întâi ca să poată sta alături de el. Așezându-se lângă ea, bucuros de locul strâmt fiindcă piciorul i se lipea de al ei, apucă frâiele și ridică piedica.

– Gata, toată lumea?

Răsună un cor de răspunsuri aprobatoare, femeile din față egalând glasul copiilor aflați în spate. Zâmbind și el precum un puști, J.T. pocni din curelele din piele și puse căruța în mișcare. Ceva îi spunea că aceea va fi o Zi a Întemeietorilor pe care nu o va uita prea curând.

Cu toată veselia celor din grup, Hannah nu se gândi că aveau de trecut râul peste podul cu ghinion decât când ajunseră acolo. Încercă să își ascundă neliniștea sub un zâmbet de fațadă, însă Jericho trebuie să îi fi simțit încordarea, fiindcă îi luă mâna și o adăposti sub brațul lui înainte să ajungă la podul din lemn.

Recunoscătoare să aibă ceva robust de care să se agațe și la fel de fericită că el avusese înțelepciunea să își țină ambele mâini pe frâie, Hannah se prinse de brațul lui, liniștită la forța de netăgăduit a mușchiului de sub degetele ei. Roțile se învârtiră pe scândurile podului, scoțând un șir de pocnituri seci.

Copiii sporovăiau, vântul șuiera printre frunzele mestecenilor de la râu, iar copitele cailor făceau trop-trop într-un amestec de sunete ce ar fi dat un simțământ de liniște și de armonie oricărui alt ascultător. Dar vuietul din amintirea lui Hannah înăbuși cântecul plăcut. Strânsoarea pe brațul lui Jericho deveni mai puternică. Știa că se poartă nesăbuit. Râul se retrăsese. Nu era mai amenințător decât o cadă cu apă. Totuși, gândul acesta nu reuși să îi alunge teama.

Jericho îi lipi mâna de corpul lui strângându-și brațul lângă coaste, lucru ce o ajută puțin, și când el începu a fredona o melodie, începu și ea în sfârșit să scape de încordare. Sunetele joase care vibrau o liniștiră și o alinară, iar gândul straniu că pesemne el folosea aceeași metodă pentru coșmarurile lui înfricoșătoare îi făcu buzele să deseneze un zâmbet sincer.

Melodia cu note grave a cântării „Stânca veacurilor” trecea prin trupul ei precum ciocolata fierbinte, încălzindu-i inima și refăcându-i echilibrul. Jericho stătea neclintit alături, dar mai

exista cineva care îi dădea și mai multă siguranță iar acel gând, mai mult decât îngânarea liniștitoare a melodiei, îi alungă frica până la urmă.

Cum ajunseră iar pe drum, Hannah își scoase mâna de sub brațul lui Jericho. El se întoarse și se încruntă la ea, privindu-i mâna cu înțeles de parcă o pedepsea aspru că își lăsase locul. Ea îi zâmbi și rosti cuvintele *Îți mulțumesc*. El făcu semn cu ochiul, apoi își îndreptă din nou privirea la mers. O luă spre nord și urmă cursul râului până ajunseră la o vâlcea plină ochi de căruțe, trăsură și cu mai multă lume decât văzuse Hannah adunată vreodată în Coventry.

Bărbații se jucau cu potcoavele în vreme ce femeile aveau grijă de copii și discutau între ele. Fetele se jucau cu cercuri pe câmpul deschis, iar băieții se fugăreau prin preajmă, încercând și să șterpelească mâncare atunci când mamele lor nu vedeau. Bătrânii stăteau la umbra morii din calcar de lângă malul râului și se îngrijeau de împărțirea limonadei și a cidrului din ulcioarele mari și din butoiașele aflate la îndemână pe o masă făcută dintr-o capră de lemn și adăpostită de peretele dinspre răsărit.

Hannah se căznea să observe tot ce se petrecea în timp ce căruța părăsi brusc drumul și se îndreptă către un stejar ce urma să dea un pic de umbră cailor și celor veniți la picnic.

– E toată lumea din ținut aici? întrebă ea în timp ce Generalul se hurduca pe o porțiune de teren mai aspră.

Prinsă la mijloc fără vreun mâner de care să se agațe pentru sprijin, cădea când pe Jericho când pe Cordelia până ce el o cuprinse cu brațul pe după umeri și o ținu lângă el.

– Nu, doar o treime din ținut vine la sărbătoarea Zilei Întemeietorilor din Coventry. Jericho coborî privirea la ea și Hannah clipi. În lăcașul plăcut de sub brațul lui, chiar uitase că îi pusese întrebarea. Meridian e reședința ținutului așa că cei mai mulți se duc la întrunirile de acolo, dar aici vin crescători de vite și fermieri de la o depărtare de până la zece mile.

Pământul deveni iar neted cum se apropiau de copac, dar Jericho nu schiță niciun gest că i-ar da drumul din îmbrățișare. Nu că lui Hannah nu îi plăcea. Ei bine, o săcâiau privirile amuzate pe care Cordelia i le tot trimitea, însă descoperi că dacă își lăsa ușor capul pe pieptul lui Jericho, nu le mai vedea.

Prea devreme însă, Jericho opri căruța.

– Am ajuns!

Anunțul fu întâmpinat cu chiote de bucurie și cu bufnituri de pași; copiii James se grăbeau să sară de pe fundul căruței.

– Stați aproape să vă pot vedea, îi preveni Louisa când copiii o luară la fugă ca să-și întâlnească prietenii.

Jericho coborî și înconjură căruța ca s-o ajute pe Cordelia să vină jos, apoi întinse mâna lui Hannah. O ținu de mijloc mai mult decât pe sora lui și un fior tainic și ușor străbătu corpul lui Hannah. El o onoră cu unul din rarele, minunatele lui zâmbete ce îi făceau oasele să se înmoaie și apoi o lăsă în starea ei de amețeală ca să descarce muntele de mâncare pe care Cordelia îl pregătise.

Hannah avu nevoie de două respirații adânci și de o teorie aspră în mintea ei asupra tăriei de caracter a femeilor din familia Richards pentru ca oasele ei să se întărească destul cât să îi îngăduie să dea o mână de ajutor celorlalți. Louisa întinse păturile și le asigură împotriva vântului cu pietre și cu niște vase cu mâncare mai mari, în timp ce Jericho avea grijă de cai. Cordelia ducea mâncarea de ici-colo, golind coșurile și organizând totul. Nedorind să stea în picioarele ei, Hannah alese să fie precaută și să despacheteze farfuriile și tacâmurile. Cum punea laolaltă furculițele în vârful unei grămezi de șervețele înalbite din olandă, îl zări pe Jericho îndreptându-se către grupul de bărbați strâns la un petic nisipos de pământ ce era folosit ca loc de aruncat potcoave.

Ea îi admiră mersul încrezător cu pași lungi și felul entuziast în care cei din grup îl primeau în mijlocul lor. Era un bărbat pe care o femeie s-ar mândri să îl numească soț. Și în ciuda faptului că nu avea încă nicio pretenție legală asupra lui, dorința de a-l avea ce îi clocotea prin vene era de netăgăduit.

Precum un văcar ce mâna cireada, Jericho intra și ieșea din grup până ce alese juncanul pe care îl voia. După aceea cu un semn al mâinii, el și bărbatul ceva mai scund plecară. Ea nu putu desluși trăsăturile celui alt bărbat de la depărtarea aceea, însă nu era nicio îndoială cine era. Dând la o parte cutia cu pahare mari fără picior pe care tocmai o deschisese, Hannah se întoarse ca să o prevină pe Cordelia.

În strădania de a face totul perfect, aceasta stătea aplecată de la mijloc, aranjând cu multă migală jumătățile de ouă umplute în forma unei margarete pe o farfurie rotundă. Ouăle arătau minunat, dar Hannah se temea că Ike va fi prea tulburat de vederea dosului ridicat al Cordeliei ca să le mai observe. Nu era tocmai prima impresie pe care ele o plănuiseră pentru ziua aceea atât de importantă.

Hannah merse grăbită la prietena ei și încercă să îi îndrepte postura.

– Doar un minut. Cordelia ținut piept strădaniilor lui Hannah, toate exercițiile acelea fizice dându-i o putere nedorită atunci. Mai am numa două...

– Vine, îi șuieră Hannah la ureche. Doar nu vrei să-ți întâmpini iubitul cu dosu' la deal, nu?

Cordelia se ridică atât de iute încât Hannah fu nevoită să se dea în lături ca să evite o bonetă în gură. Prietena ei se suci și când îi văzu pe cei doi bărbați apropiindu-se, începu să își frământă mâinile în poală.

– Vine Ike. Lipsa de vlagă din vocea ei o îngrijoră pe Hannah.

– Da, dragă. Hannah zâmbi și aranjă o cută ce nu stătea bine în materialul înfioat ce cădea ușor pe șoldurile Cordeliei.

– Ce mă fac? Ce să zic? Ochii fetei rămăseseră pironiți asupra lui Ike, dar toată roșeața i se scursese din obraji. Leșinul ei peste salata de morcovi părea o amenințare cât se poate de reală. Hannah păși dinaintea prietenei sale și se puse anume ca s-o împiedice pe Cordelia a-l vedea pe Ike.

– Asta-i doar o zi ca oricare alta când îi aduci prânzul. Vezi zâmbi și vei sta de vorbă așa cum faci mereu. O să te porți ca și cum nimic nu-i diferit, fiindcă chiar nu-i nimic însemnat. Singurul lucru pe care l-ai schimbat e îmbrăcămintea.

– Nu-i nimic diferit, îngână Cordelia în șoaptă.

Auzind pașii bărbaților dinapoi, Hannah afișă un zâmbet strălucitor, ținându-l pe buze până ce Cordelia îi răspunse cu unul de-al ei. Apoi cu pași mari, precum coperta unei cărți descoperind prima pagină incitantă a unei povești de iubire, Hannah se dădu la o parte. Niciunul nu vorbi timp de câteva secunde.

Ike se uita lung la Cordelia, cu gura ușor întredeschisă și cu sprâncenele arcuite mai sus decât ferestrele unei catedrale din Londra. Zâmbetul Cordeliei alunecase într-un unghi sucit, dar acum avea multă culoare în obraji.

Cineva își drese glasul dinapoia lor. Louisa trecu rușinată pe alături.

– Eu mă duc să-mi iau copiii.

Într-un sfârșit, Ike își reveni din uimire și își trase pălăria de pe cap.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat la voi, domnișoară Tucker. Nu-mi pot închipui alt loc unde mi-ar plăcea să fiu.

Cordelia își plecă fruntea numai pentru o clipă înainte să o ridice iar, văzând manifestarea acelei încrederi câștigate cu atâta trudă. Inima lui Hannah era în sărbătoare.

– Am făcut câteva din felurile tale preferate, spuse Cordelia, cu un gest către pături. Pui fript, salată de cartofi... oh, și un chech mare.

– Deja-mi lasă gura apă. Te pot ajuta să pui mâncarea?

Cordelia șovăi.

– Păi, Hannah vrea...

– ...vrea să caute un loc bun de ridicat zmeul, interveni Hannah care, după ce îi trimise fetei o privire cu înțeles, își îndreptă atenția asupra lui Ike. Dacă nu te deranjează, poți să treci la treabă în locu' meu, domnule Franklin. Am de gând să-i duc pe copiii James să înălțăm un zmeu după ce mâncăm și să trebuie să aflui de pe acum în ce direcție să merg ca să nu pierd vremea atunci. Nădăduiesc să iasă cu cât mai puține ciondăneli.

Ike răsă înfundat.

– Aș fi mai mult decât dispus să dau lui Cori... ăă... vreau să zic... domnișoarei Tucker o mână de ajutor.

Fața bietului om se făcu de o nuanță roșu aprins, însă Hannah nu putea fi mai încântată. Un bărbat care dădea unei femei un nume de alint, chiar fără a vrea, trebuie să fie îndrăgostit, fără nicio îndoială.

– Mulțumesc. Ne-ntoarcem îndată. Hannah trase de brațul lui Jericho.

El ridică o sprânceană la ea.

– Noi? Eu nu mă duc nicăieri.

Ike înghiți în sec și duse mâna la marginea gulerului.

– Sigur că vii, susțin Hannah cu o vioiciune silită. Am nevoie de cunoștințele tale. Sunt cu totul străină de locul ăsta. Dacă te rog?

Ea își apăsă piciorul pe al lui cât putu de tare și își suci călcâiul pe vârf. Încruntătura lui rămase nedezipită; el îl privea amenințător pe Ike. Nici măcar o tresărire. *Culmea!* Poate cizmele erau prea groase. Cum putea ea să îi dea un semn să înceteze purtarea autoritară de frate fără să atragă atenția?

Ea se gândea dacă să îl piște ori nu de braț când o luă prin surprindere cedând.

– Cinșpe minute, mârâi el și porni cu pași lungi înspre rău.

– Îți mulțumesc! Hannah ridică vocea, dar Jericho nu dădu niciun semn să fi auzit. Ea ridică din umeri. Cred că arde de nerăbdare să-nceapă căutarea.

– Sau să vină înapoi, murmură Ike.

Hannah se aplecă spre el.

– Ei bine, ți-am făcut rost de cinșpe minute. Folosește-le bine.

Ochii lui uimiți îi întâlniră degrabă pe ai ei, apoi un zâmbet i se așternu pe față.

– O idee excelentă, domnișoară Richards.

– Ce-i o idee excelentă? Cordelia arăta de parcă voia să se pitească într-o vizuină. Sau să îl îngroape pe fratele ei într-una.

Hannah îi făcu semn cu ochiul.

– O să-l las pe Ike să te lămurească.

Apoi ea fugi după Jericho. Când îl ajunse din urmă, el începu să șchioapete. Foarte tare.

– Ce-ncercai să faci acolo, femeie? Să mă schilodești?

Ea s-ar fi simțit mai vinovată dacă șontăcăiala din mersul lui nu ar fi apărut din senin.

– Dar *tu* ce-ncercai să faci? Să năruiești curtarea lu' Cordelia?

– Puneam numa niște lucruri la punct. Șchiopătatul îi dispăru în mod miraculos.

– Atunci nu trebuia să te-ncrunți așa de tare în același timp.

O scânteiere răutăcioasă se aprinse în ochii lui.

– Ba da. A fost numa-n glumă.

– Jericho Tucker. Ea voia să îl certe, dar râsul ce îi venea pe gât o împiedică. Ești de groază.

– Nu întotdeauna. Ochii i se schimbă. Scăpărarea lor se topi într-un foc dogoritor ce făcu inima ei să tresalte din nou. El trase

o linie în jos pe brațul ei de la umăr la încheietură și îi strânse mâna, împletindu-și degetele printre ale ei.

– Hannah, eu...

– J.T.! Tom veni greoi și găfăind până la ei.

Jericho îi lăsă mâna. Un fior trecu prin ea când vântul îndepărtă căldura strânsorii lui.

– Ne-am înscris la cursa cu trei reprize. Frații Harris cred că pot să ne bată anu' ăsta, da le-am zis să nu nădăjduiască prea multe. Tom aruncă o privire către Hannah și zâmbi larg. N-am mâncat bătaie de trei ani, de când picioarele mi-au crescut destul de lungi să țină pasu' cu ale lui.

Arată cu degetul mare spre Jericho care izbutea de minune să își ascundă enervarea la întreruperea picată atât de prost.

Hannah încercă să facă același lucru, dar cum Jericho purta conversația spre aruncatul zmeului și spre locul cel mai bun pentru un asemenea sport, își mușcă buza nemulțumită.

Cinci minute. Dacă lui Tom i-ar fi trebuit numai cinci minute mai mult ca să îi găsească, Jericho i-ar fi spus... spus... ei bine... ceva important—era sigură de asta. Simțise însemnătatea acelui moment până în vârful picioarelor. Acum tot ce simțeau degetele ei erau pietricelele care-i împingeau în tălpile pantofilor în timp ce ei se întorceau înapoi către picnic.

Ziua era prea frumoasă ca Hannah să lase regretele să o apese prea mult. Mâncarea oricum era o altă poveste. Nu își putea aminti să fi mâncat vreodată atât de mult. Sperând să iasă din starea aceea de amorțeală ce o ispitesc să se întindă pe pătură și să tragă un pui de somn la soare, se lăsă convinsă de Tessa să participe la un joc cu cercuri.

Margaret Paxton, soția bancherului, adusese o cutie plină de lucruri pentru joc și câteva perechi de tinere domnișoare își petreceau timpul pe lângă moară, punându-și îndemânarea la încercare. Tessa fugi la cutie și alese câte un set de bețe pentru fiecare.

– Ce culoare să alegem? întrebă fetița când Hannah ajunse lângă ea.

Fiecare din cercurile din lemn, cam cât un gherghef mare, fusese împodobit cu diferite funde colorate. Hannah se uită curioasă în cutie. Rămăseseră trei cercuri: unul roșu cu alb, altul verde cu galben și unul maro cu portocaliu.

– Alege tu. Dar nu pe cel portocaliu. Strămbă din nas și Tessa râse. Cu mult timp înainte, ele ajunseseră la înțelegerea că portocaliul era atrăgător numai la fructele rotunde, la florile sălbatice și la fluturi. Alegându-l pe cel roșu cu alb, Tessa îl ținu depărtând brațele de corp și fugi la locul ei, la câțiva metri depărtare, lăsând capetele fundelor să fâlfâie în urmă. Agăță cercul pe capătul unui băț, apoi băgă vârful celui de-al doilea în cerc, punând cruciș cele două bețe în formă de X.

– Gata?

Hannah încuviință din cap și făcu un pas alături, ca să stea mai bine.

– Gata.

Cu o mișcare iute, Tessa își mișcă brațele în sus și în lateral, desfăcând bețele. Cercul zbură prin aer. Scopul jocului era ca Hannah să îl prindă cu ambele bețe, însă aruncarea lui Tessa fu scurtă și vântul trăgea cercul spre stânga. Având un simț al competiției prea ascuțit ca să lase cercul să cadă pe pământ, Hannah își apucă fusta cu mâna și o luă în fugă înainte. Precum un spadassin agitănd floreta, înfipse bățul prin mijlocul cercului împopoțonat cu funde și îi frânse zborul prin aer.

– Uraaa!, strigă Tessa. Bună mână, domnișoară Hannah. Încă nouă și câștigăți!

Avea un avantaj de șapte la cinci când Cordelia și Ike trecură în plimbare ca să le privească. Cu mâna adăpostită la brațul lui Ike, Cordelia radia. Hannah zâmbi când cei doi trecură, atât de captivată de fericirea prietenei sale încât lansarea următoare a lui Tessa făcu un arc pe deasupra capului ei, înainte ca ea să-și fi dat seama că cercul fusese aruncat.

– V-am prins! Nu l-ai ajuns. Îi rându' meu.

Hannah își folosi bățul să ia cercul de jos.

– În regulă, împielită mică. Să văd de-l poți prinde pe ăsta. Hannah îl aruncă puțin mai sus ca de obicei, dar Tessa ajunse dedesubt și îl prinse.

– E al meu! Ea sări și scoase un chiot de bucurie, câștigând un zâmbet de la doamna Paxton, care tocmai își umpluse din nou paharul cu limonadă.

– O prindere reușită, Tessa, spuse soția bancherului. Dar să nu uiți că acesta-i un joc al eleganței și echilibrului, nu un sport grosolan.

Hannah nu putea să nu se întrebe dacă dojana fină nu îi era destinată și ei în aceeași măsură ca lui Tessa. Niciuna dintre celelalte fete nu jucaseră cu atâta patimă. Desigur, niciuna din celelalte nu părea a se distra nici măcar pe jumătate. Cu toate acestea, ea socoti că se cuvenea a fi un exemplu mai decent pentru tânăra ei protejată. Mai ales având o doamnă precum Margaret Paxton care să le privească.

Femeia emana clasă și rafinament. Reușea aceasta fără a face vreodată o persoană să se simtă inferioară. Era chiar un talent

remarcabil care izvora neîndoielnic dintr-un spirit smerit. Ar fi clienta ideală pentru o croitoreasă care tânjea să propovăduiască echilibrul dintre frumusețea interioară și cea exterioară. Cercul roșu ce zbura spre capul ei o scoase brusc pe Hannah din visare. Făcu un salt înapoi și ridică bețele în ultimul moment, parând înaintea ca cercul să se lovească de bărbia ei.

Din nefericire, nu fu destul de iute la mână să îl prindă, doar îl aruncă pe jos. Tessa râse în timp ce Hannah ridica cercul. Râsul ei era atât de jucăuș și de vesel, încât Hannah nu putu decât să facă la fel. Aruncă cercul înapoi în aer și fata îl prinse cu ușurință.

– Mai bine ai grijă, domnișoară Hannah. Suntem umăr la umăr acum.

– Atunci crezi că mă poți bate, așa-i? Hannah agită bețele spre Tessa. Arată-mi lovitura ta cea mai bună.

În entuziasmul ei, Tessa aruncă cercul în sus și primejdios în altă direcție. Cercul coti spre dreapta, chiar spre locul unde Cordelia se opri pentru a sta de vorbă cu doamna Paxton. Hannah o zbughi după el, dar știa că nu va mai ajunge acolo la timp.

– Păze! strigă ea.

Doamna Paxton se întoarse și, cu o îndemânare neașteptată la o femeie atât de pretențioasă, prinse cercul cu o mână și apoi, cu un gest din încheietura mâinii îl trimise înapoi spre Tessa, într-un arc fără cusur. Hannah se opri bâguind ceva, cu ochii mari.

– Bravo, scumpa mea! strigă Elliott Paxton din scaunul său de lângă masa cu cidrul. Așa ca pe vremuri, ai, Maggie?

Dungi trandafirii apărură pe obrajii doamnei care dădea din mână să tăgăduiască vorbele soțului, apoi se întoarse către Hannah cu un zâmbet generos.

– Nu fi așa de surprinsă, domnișoară Richards, zise ea. N-am fost mereu soția serioasă a unui bancher.

Hannah zâmbi larg.

– O felicitam pe domnișoara Tucker pentru rochia ei cea nouă și frumoasă, spuse doamna Paxton, îndepărtând abil discuția de la persoana ei. Schimbarea e extraordinară și-mi zice că tu ești răspunzătoare de ea.

Emoția îi dădu fiori lui Hannah. Doamna îi admira munca.

– Cordelia a fost o clientă încântătoare. Are un gust minunat pentru modă după cum puteţi vedea din culorile alese de ea.

– Iar tu ai o îndemânare de minune la cusut ca să meşteşugeşti o rochie ce vine atât de bine.

Cordelia dădu din cap cu ochi strălucind ce alunecau de la Hannah la doamna Paxton.

– Oh, da. Domnişoara Richards croieşte totul desăvârşit. Mă-ndoiesc că aţi putea găsi o croitoreasă mai bună în tot Texas-ul.

Soţia bancherului mai aruncă o privire curioasă la rochia Cordeliei, apoi o studie pe cea purtată de Hannah.

– De obicei îl pun pe Elliott să mă ducă până-n Waco atunci când fetele şi cu mine avem nevoie de rochii noi, dar cum Coventry are o croitoreasă pricepută aş putea să renunţ la călătoriile pentru cumpărături şi să investesc banii mai aproape de casă.

Scânteieri de bucurie ţâşniră în pieptul lui Hannah, dar îşi sili trăsăturile să aibă o expresie senină.

– M-aş bucura să vă fiu de folos, doamnă Paxton. Vă rog să treceţi pe la atelier oricând doriţi.

– Mulţumesc. S-ar putea chiar să fac asta.

În clipa aceea, Tessa se apropie repede, o prinse pe Hannah de mână şi începu să o tragă spre mijlocul vâlcele.

– Haideţi, domnişoară Hannah. Întrecerea stă să-nceapă. Trebuie să-i încurajăm pe Tom şi pe domnu' Tucker!

– Tessa, nu-i politicos să-nterupi.

Faşa copilei arată spăşită cu adevărat... cam două secunde.

– Îmi pare rău, da' e grabnic. Nu putem să lipsim.

Aşa era. Hannah cercetă locul din priviri, în căutarea lui Jericho în mulţimea de bărbaţi şi de băieţi care se aliniau la start. Inima ei dorea cu ardoare să fie la întrecere; totuşi, regulile unei afaceri responsabile îi dictau să nu grăbească lucrurile şi să rişte supărarea unei potenţiale cliente.

– Vai de mine. Nu te putem împiedica să ratezi distracţia. Doamna Paxton prinse capetele beţelor lui Hannah, găsind cu graţie cheia la dilema acesteia.

– Dă-mi voie să ți le pun pe astea deoparte.

– Vă mulţumesc, doamnă, spuse Hannah.

– Fugi acuma. Doar nu vrei să ratezi startul.

Hannah scutură puțin brațul lui Tessa.

– Hai să mergem.

Fata porni trăgând-o pe Hannah după ea. Sperând că entuziasmul lui Tessa va fi socotit ca o scuză acceptabilă pentru mersul ei grăbit, Hannah nu făcu nimic să o încetinească pe fată. Cu cât ajungeau mai degrabă acolo, cu atât mai bine.

J.T. atinse cu vârful piciorului linia imaginară de start, cu un braț pe după spatele lui Tom; partenerii se prinseră unul de umărul celuilalt pentru echilibru. Frații Harris stăteau cu două rânduri înapoi, aruncând priviri zeflemitoare în direcția lui J.T. În timp ce arbitrul cerceta legăturile din jurul gleznei lui și a lui Tom.

Will și Archie urmau a fi singurii competitori adevărați. Cele mai multe echipe erau formate din copii ori din tineri împreună cu iubitele lor. Băieții aveau obiceiul să le ademenească pe fete să participe numai pentru a avea o scuză să le strângă în brațe. Asemenea perechi produceau întotdeauna mai multe hlizeli prostești și căderi la puțin timp după start.

Cu toate acestea, J.T. trebuia să recunoască faptul că prefera bucuros să o cuprindă pe Hannah în momentul acela și nu pe ajutorul său de la grajduri. Nu conta câștigarea întrecerii. Apoi, amintindu-și cât de mult se efortase ea când l-a provocat să îi încerce bătele și inelele acelea, se putea dovedi cel mai puternic concurent din grup.

Se întreba dacă a fi îmbrăcată într-o rochie elegantă ar încetini-o. Zâmbi. Pesemne că nu.

– Ce te face să zâmbești, Tucker? strigă Will Harris. Arzi de nerăbdare să-mi vezi spatele când Archie și cu mine îți suflăm linia de sosire?

J.T. pufni.

– Numa atuncea ți-oi vedea dosu' de-oi pica lat pe linia la pornire. Altfel, eu și Tom vom fi mult prea departe să vedem orice altceva decât victoria.

Will ridică puțin bărbia.

– Poate la anul, dar nu acum.

Cel care dădea startul își ocupă poziția în fața alergătorilor și ironiile încetară. O batistă albastră apărui în mâna lui. Cum

își dăduse jos haina pentru întrecere, J.T. savură adierea ce îl flutura mânecile cămășii. Dar nu se lăsă abătut. Țintea linia de sosire. Degetele lui Tom îi intrau în mușchii gâtului. Amândoi se aplecară în față, gata la semnal. Brațul celui care dădea startul se ridică deodată sus, făcând să se agite batista aceea albastră precum steagul pe un stâlp.

– Pe locuri! strigă el. Fiți gata.... Start!

Brațul îi coborî și alergătorii îngrămădiți se lansară în cursă. Câteva perechi se împiedică de la pornire, dar J.T. nu luă seama la ei. Se concentra pe pământul din fața lui, având grijă la orice pantă sau groapă ce îi putea scoate echipa din luptă și măreau viteza pas cu pas până la o alergare în salturi. Se auzeau strigăte de încurajare de pe margini și, pentru o clipă, J.T. își dori ca Hannah să nu fi fost plecată la joacă împreună cu Tessa chiar atunci.

Era un joc obișnuit de bălci, nu un concurs de atletism adevărat dar, chiar și așa, unui bărbat îi plăcea să aibă susținerea femeii lui atunci când se lua la întrecere cu alții. Cum altfel reușea omul să aibă ocazia de a o impresiona? Să audă povești despre bravura lui după izbândă nu insufla niciodată admirația în aceeași măsură precum experiența trăită pe viu.

Ajunseră la mijlocul distanței și J.T. aruncă o privire alături. Frații Harris alergau umăr la umăr cu ei. Încurajările mulțimii se limitau la cele două echipe din frunte. Strigarea numelor lui Tom și J.T. se contopea cu același entuziasm pentru Will și Archie. Dar apoi se auzi alt nume, unul pe care numai o singură persoană cunoscută îl folosea.

– Fugi, Jericho!

El ridică fruntea brusc și căută fața lui Hannah prin mulțime. Atunci vârful piciorului i se lovi o piatră, aproape trimițându-i pe jos pe el și pe Tom.

– Ai grijă, J.T. Or să ne-ntreacă.

Tăria lui Tom îl ținu pe picioare, revenind cu atenția la întrecere. Un foc nou ardea înlăuntrul lui. Nu avea cum să îl lase pe Will Harris să îl bată dacă îi privea Hannah.

– Hai să-i luăm pe deal.

Tom murmură nemulțumit. Ultimii câțiva metri ai alergării erau într-o pantă ușoară la deal. Nu era chiar un deal. Totuși, dacă o echipă încerca să o ia prea tare, urcarea ușoară îi putea

face să își piardă echilibrul. În trecut J.T. se apropiase mereu cu grijă de ea, numai că în ziua aceea el plănuia să o atace precum un apaș renegat. Își iuți respirațiile metronomice odată cu ritmul. O luară cu vreo câțiva pași în față. Apoi tandemul dădu semne de oboseală. Se aplecară înainte, luptându-se cu slăbiciunea. Se poticniră. Pământul se grăbea să îi întâlnească. Cu o alonjă puternică ei trecură linia de sosire și se prăbușiră la pământ.

– Tucker și Packard, strigă crainicul. La mustață.

Urale izbucniră din rândurile spectatorilor. J.T. se dădu pe spate încă ținându-se de Tom. Pieptul i se ridica, genunchiul îl dureau cum căzuse pe el, dar nu îi păsa de durere. Câștigase.

Tom își desfăcu legătura din jurul gleznelor și se ridică cu anevoie în picioare.

– Am câștigat, J.T. Am câștigat!

– Da, murmură J.T. Era tot ce putea scoate din gură.

Will Harris merse cu pași mari la ei și întinse mâna.

– Ați fi câștigat, Tucker, da' măcar Archie și cu mine ne ținem pe picioare. A meritat să ajung al doilea numa să vă văd pe voi cum v-ați împleticit în halu' ăla.

J.T. se prinse de încheietura mâinii bărbatului și se lăsă ajutat să se ridice în picioare. Râse cu amar scuturându-și praful de pe pantaloni.

– De făgăduiești să pui la cale un spectacol la fel de bun și la anu', m-aș gândi să fiu eu vioara a doua.

Will zâmbi.

– Fără promisiuni, Tuck...

Înainte ca bărbatul să își poată termina vorbele ascuțite, o blondă frumoasă trecu valvârtej pe lângă el și se repezi la J.T.

– Ai câștigat!

El o cuprinse de mijloc și o ridică sus, entuziasmul ei revigorându-i trupul sleit. Ea scoase un țipăt și zâmbetul ei aproape umbri soarele când își lăsă capul pe spate și se bucură din plin de acel moment, fără să îi pese că ceilalți se uitau la ei cu o curiozitate nesățioasă. Doamne, ce mult o iubea pe femeia aceea.

– De știam că ăsta-i prețu', mă lăsam cu fața la pământ să câștig și eu. Comentariul sec al lui Will o făcu pe Hannah roșie în obraji așa că își îndreptă picioarele să ajungă la pământ. J.T. o puse jos, dar își ținu mâna pe mijlocul ei, arătând tuturor că e a lui.

– Asta-nseamnă că ajung și eu s-o țin în brațe? întrebă Tom și pentru prima oară J.T. îl văzu ca pe un bărbat și nu ca pe un copil. Era un lucru puțin supărător. Din fericire, interveni Will.

– Tom, nu cred că Tucker vrea s-o împartă. Bărbații ce stăteau împrejur râdeau.

– Ei bine, asta nu pare drept. Și eu am câștigat.

– Da, așa-i. Hannah se desprinsese din brațele lui J.T. și el trebui să scrâșnească din dinți să se abțină să n-o ia din nou în brațe. Ea merse la Tom și îi dăruie o sărutare nevinovată pe obraz.

– Felicitări, Tom.

Un zâmbet tâmp se întinse pe fața acestuia.

– Trebe să mă duc să-i zic lu' mama! El porni cu pași greoi, redevenit într-un totu copilul pe care mintea încă în formare îi poruncea a fi.

– Atunci care-i răsplata pentru locul doi? întrebă Will, privindu-l mai mult pe J.T. decât pe Hannah.

J.T. îi aruncă săgeți din ochi la întrebarea îndrăznească, ceea ce îl făcu pe Will să zâmbească și mai larg. Luând-o pe Hannah de mână, J.T. plecă împreună cu ea.

– Îmi pare rău, prieteni. Va trebui să vă găsiți un alt premiu. Asta-i al meu.

Hannah îl urmă pe Jericho, nerăbdătoare să scape de tachinările bărbaților. De îndată ce se îndepărtară de grup, frații Harris dispărură din mintea ei și deveni absorbită de felul în care mâna caldă a lui Jericho o strângea pe a ei. Puternică, harnică, protectoare. Și legată în clipa aceea. De a sa.

Jericho încetini pașii la o plimbare. Palma lui aspră îi atingea pielea fină, făcând o mișcare delicioasă ce-i dădea lui Hannah fiori până sus pe braț. El îi mângâie dosul mâinii cu degetul mare și își întoarse fața către ea, arcuindu-și buzele în ceva ce semăna cu un zâmbet. Inima lui Hannah bătea repede și cu putere. Conștientă de agitația picnicului din jur, ea se feri sfioasă de focul privirii lui și, în schimb, își ținu ochii pe pantele și pe urmele din drum. Dar nu fusese niciodată mai conștientă de prezența bărbatului de lângă ea.

– Îmi pare rău că am făcut scena aceea, zise ea, simțind nevoia să facă ceva ca să-și alunge neliniștea tot mai mare. N-aveam de gând să mă arunc pe tine, îți jur. Numai că oarecum... s-a întâmplat.

Jericho o trase de mână să se oprească.

– Dragă mea, te poți arunca în brațele mele oricând îți place. Ochii lui de un maroniu roșcat străluceau de haz... și de ceva mai adânc ce îi făcu respirația să freamăte. Promit că te voi prinde mereu. Tonul răgușit, încet al vocii lui, vibră prin trupul ei și o făcu să dorească a se ascunde cu el undeva și a căuta înțelesul din spatele cuvintelor. Dar nu putea. Avea de înălțat un zmeu distracția copiilor.

– Ar trebui să ne-ntoarcem, zise ea, lăsându-și capul în jos. Jericho îi lăsă mâna și își dresе glasul.

– Tom mi-a arătat un loc bun de aruncat zmeu'. E un pic mai în sus, pe râu, da' nu-i greu de ajuns acolo. Își puse mâna pe spatele ei și o conduse la căruță.

Bucuroasă de conversația banală cu el, Hannah încercă să își domolească emoțiile ce o încercau.

– Asta sună minunat. Sunt convinsă că și copiii vor fi încântați.

Linistea se așternu între ea și Jericho în timp ce mergeau prin valea îngustă. Hannah se uită la el și îl surprinse privind-o lung, expresia din ochii lui dând de înțeles lucruri nerostite. Bătăile inimii ei se întetiră. Oare va termina el conversația începută ceva mai devreme în acea zi, până să îi întrerupă Tom? Hannah își ținu respirația, dorind cu ardoare ca el să își mărturisească sentimentele.

Privirea lui caldă îi trăda atracția și dorința de a o avea fusese limpede după cum arătase în fața fraților Harris. Și totuși, ea tânjea după cuvinte, după chezașia că îi cucerise inima cu adevărat așa cum i-o cucerise el pe a sa. Ajunsese Jericho să o îndrăgească îndeajuns ca să fie dispus a renunța la suferințele din trecut și să își lege viața de o croitoreasă pentru tot restul zilelor?

Aruncă pe furiș încă o otheadă, cu pieptul strâns de nădejde. El însă privea în pământ fără a vorbi și suflarea îi părăsi buzele a dezamăgire. *Dă-mi răbdare, Doamne. Ai făgăduit că lucrurile se întâmplă pentru binele celor care te iubesc, și fie că binele acela înseamnă o viață alături de Jericho ori nu, eu o să îți pun nădejdea în credințioșia ta.* Ea încercă a se opri la cuvintele acestea, însă o dorință îi stătea pe suflet, una ce nu putea fi refuzată. Nu putea încheia rugăciunea fără măcar a rosti cererea care ardea înlăuntrul ei. *Îl iubesc, Doamne. Îl iubesc cu toată inima mea. Te rog dăruiește-mi un viitor cu bărbatul acesta. Te rog.*

Cu un suspin tăcut, Hannah se eliberă de îngrijorare și primi bucuroasă seninătatea ce urmă. Soarele strălucea pe cer, o adiere răcoroasă îi gâdila obrazii și râsul copiilor umplea aerul. Era o zi frumoasă, una făcută pentru bucurie. N-o va ruina cu frământări fără rost. Cum Jericho o conducea spre locul de picnic, Tessa zări copiii și luă zmeul de lângă pom, unde fusese rezemat. Sări

încoace și încolo în vârful picioarelor și le făcu semn cu mâinile să se grăbească.

Picioarele lui Hannah încetinesc.

– Oh, nu.

Jericho se întoarce către ea.

– Ce este?

– N-am idee cum să aleg cine să fie primul. Toți au fost așa de cumiți. Ai vreo părere?

Întrebarea rămase între ei pentru o clipită ca și cum Jericho nu putea crede că îi cerea sfatul, dar, deodată, licărirea mirării de pe fața lui dispăru sub încrederea lui obișnuită. Ea chiar observă o falșenie în pașii lui când o îndemnă să înainteze.

– Cred că pot veni cu ceva ce o să meargă.

Și chiar așa făcu. Trasul paelor, ori al scobitorilor în cazul acesta, hotărî ordinea. Ike se oferă să o ajute pe Cordelia să împacheteze mâncarea și proviziile rămase, ceea ce îi îngădui Louisei să intre în aventura înălțării zmeului. Mama și copiii fugiră înainte, dar Jericho rămase, făcându-și timp să strângă haina într-un pătrat aproximativ pe care îl puse pe învelitoare. Exasperată, Cordelia aruncă spre Hannah o privire rugătoare. Hannah înțelese ce voia să îi spună și îl luă pe Jericho deoparte.

În timp ce se îndepărtau, el se uită peste umăr de mai multe ori și bodogăni ceva despre nesăbuița de a-și lăsa sora de una singură cu Ike când nu îi putea ține sub observație. Hannah îi dădu un mic ghiont în braț.

– Lasă-i în pace, Jericho. O păzește jumătate oraș cât nu ești tu lângă ea. De altfel, cred că poți avea încredere în Ike să nu profite de sora ta, adăugă ea. La fel cum am și eu încredere în tine.

Buzele lui se subțiară, însă dădu ferm din cap.

– Ai dreptate.

Lungiră pașii ca să ajungă din urmă familia James. Totuși, până se apropiară, Jericho se aplecă spre ea încă o dată.

– Eu tot o să mă uit urât la el și o să mârâi ca să-l țin pe calea dreaptă și strâmtă până ce pune inelu' pe degetu' Deliei. Poate și după aceea.

Hannah zâmbi.

– Nici nu m-aș aștepta la ceva mai puțin.

Vântul se dovedi ideal pentru înălțarea zmeului. Fiecare copil veni pe rând să țină firul, însă micuței Mollie îi venea greu să mențină diamantul pupuriu pe cer. După a treia prăbușire, Hannah preluă comanda. Fugind prin toată vâlceaua cu copiii James după ea, ridică zmeul în aer și îl făcu să zboare. Cu răsufllarea tăiată, ea dădu mosorul lui Mollie și făcu semn lui Tessa să își ajute sora în vreme ce ea se sprijini cu brațul de un copac. O cuprinse un val de amețală și pieptul îi fremăta.

– Trebuia să-mi ceri mie să fug, mormăi o voce scăzută alături. Mai ai un pic și leșini.

– Nu-i... așa. Cumva ea reuși să rostească vorbele printre răsufllări întretăiate.

Jericho o luă de braț, dar ea se trase, supărată pe starea ei. Ar fi trebuit să fie în putere să alerge de două ori distanța aceea fără să ajungă a gâfâi. Desigur, ea nu făcea de obicei mișcare în timp ce purta corset și zece kile de găтели la modă.

– Femeie încăpățânată, se întunecă Jericho. Din când în când ar fi bine să recunoști că de fapt ai nevoie de ajutoru' meu.

O lăsă stând la trunchiul aceluia copac cu o senzație de rău. Îl rănise. Văzuse asta în ochii lui. Credea că nu avea nevoie de el, dar nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Avea atâta nevoie de el, încât o durea. Dar cum avea el să știe?

Treptat, plămânii lui Hannah își recăpătară ritmul liniștit și mintea i se limpezi. Ura să i se vadă slăbiciunea. Toate privirile compătimitoare pe care le răbdase după accidentul de la înot pe când era o copilă îi ajungeau pentru toată viața. Atunci când mama ei adusese acasă cartea doctorului Lewis și își începuse programul de gimnastică, Hannah își jurase că își va recăpăta puterea cu orice preț. Și reușise.

Fără a se lăsa măcar o dată, nici atunci când plămânii o ardeau de parcă ar fi inspirat o mie de tăciuni mici sau când crampele musculare o trezeau dintr-un somn adânc, făcând să curgă șiroaie de lacrimi pe obraji și să muște perna ca să își țină plânsul. Se mândrea cu forța ei fizică pe care o câștigase cu greu. Totuși, mândria aceea tocmai îl îndepărtase pe bărbatul pe care îl iubea. Jericho avea dreptate. *Era o încăpățânată. Și o zănnatică.*

Hotărâtă să se alătore iar grupului și să afle un mod de a cere iertare lui Jericho între patru ochi, Hannah luă mâna de pe copac și pași înainte... drept în vizuina unui câine de prerie. Călcâiul i

se prinse în ceva, glezna i se suci și se poticni în lături, în cactusul de forma unei pere pe care mai devreme avusese grijă să îl evite. Doi spini ascuțiți îi străpunseră fusta și jupa de dedesubt și se înfipseră în pielea moale din spatele coapsei.

Ea făcu un salt înainte tipând, ca apoi să audă sunetul sfâșietor și de rău augur dinapoia ei. Hannah strânse ochii și gemu. De ce trebuia să fie rochia ei cea nouă? Glezna dreaptă îi zvâcnea, coapsa o ardea, iar acum fusta ei nouă era prinsă într-un cactus. Domnul trebuie să fi hotărât să o ajute să scape de mândria aceea buclucașă.

– Domnișoară Hannah, hai să vezi! strigă Mollie de la câțiva metri depărtare. Îl fac să zboare singură.

– Te descurci de minune, draga mea. Ajung și eu într-un minut. Făcu semn cu mâna către grupul vesel, dar când Jericho se întoarse să o vadă, mâna îi căzu pe lângă corp. Domnule Tucker? Aș putea să te conving să-mi dai puțin ajutor?

El o privi îndelung și păru o veșnicie, dar fără a face niciun pas în direcția ei. Apoi, când în sfârșit, își târî picioarele spre ea, bănuiala ce îi aprindea ochii devenind tot mai puțin de tăgăduit cu cât venea mai aproape. Jericho se opri la câțiva metri de ea și-i aruncă o privire întrebătoare. Hannah se stăpâni. Mândria nu dispărea cu una cu două.

J.T. își încrucișă brațele pe piept și așteaptă. *Bine ar fi să nu mă ia de sus.* Numai fiindcă el o voia să recunoască faptul că avea câteodată nevoie de ajutor nu însemna că o va răbda să scornească vreun incident caraghios în încercarea neroadă de a-l împlânzi. O rafală puternică de vânt trecu peste ei și Hannah se clătină. Își mută greutatea pe piciorul celălalt să reziste și se înfioră.

El își desfăcu brațele și făcu un pas înainte.

– Te-ai lovit?

– Nu tare. Dădu să zâmbească, însă buzele i se arcuiră numai pe o parte. Necazul e că-s prinsă într-un cactus.

– Prinsă de un...

El scăpă un râs zgomotos, ștergând restul propoziției. Ținându-și hohotul în frâu, îi cuprinse umerii și o trase pușin mai în față, ca să-și dea seama de mărimea capcanei. Era prinsă, fără nicio îndoială. Una din cutele ce îi cădeau atât de grațios dinapoia fustei atârna acum fără farmec într-o parte, sfâșiată de un ghimpe hain. La fel alți spini agățaseră materialul roșu precum vinul.

– Cum de ai ajuns să te agăți într-un cactus? J.T. se lăsă pe vine lângă ea și începu să o elibereze din planta țepoasă.

– Ei bine, crezi sau nu, veneam la tine ca să-ți cer iertare când a sărit la mine vizuina unui câine de preerie și m-a prins de călcâiul papucului.

Felul în care ea-și spunea povestea îl făcu să zâmbească. Dar aceasta îi explica încordarea. Se putea să își fi scrântit glezna. El scoase și ultima bucată de material.

– N-ar trebui o croitoreasă să știe mai bine cum să se ferească de ace?

– Oh, noi croitoresele ne înțepăm tot timpul, e una din neplăcerile meseriei.

Atunci J.T. ridică privirea la ea, vrând a-i spune că desprinderea reușise, dar se pierdu în zâmbetul ei și trebui să îi răspundă și el cu unul. Rămaseră în felul acesta pentru o clipă, până ce Hannah clipi și întoarse capul ca pentru a încerca să își vadă partea din spate a rochiei.

– Cât de rău arată?

Arăta destul de bine de unde stătea el. Dar J.T. se gândi că se referea la rochie, nu la rotunjimile frumoase pe care le acoperea. Își puse mâinile pe genunchi și se ridică.

– E o gaură destul de mare unde s-a rupt un volan. Da tot nu se vede ce ai pe dedesubt ori altceva.

– Jericho!

Fața lui Hannah luă foc și J.T. râse. Omule, chiar era amuzant să o tachinezi pe femeia aceea. O luă de braț, fericit că de data aceasta ea nu făcu niciun efort de a se trage.

– Cum e glezna?

– Mă doare, dar nu foarte rău, zise ea șchiopătând alături de el. Sunt sigură că va fi bine după ce mă odihnesc un pic.

– Ar trebui să te duc acasă. J.T. nu era pregătit ca ziua împreună cu ea să ia sfârșit, dar ea trebuia să își îngrijească glezna.

Se apropiară de un pâlci de mesquit ce dădea puțină umbră și încetiniră pașii. Hannah se întoarse către el, dar privirea îi trecu de umăr la copiii care se jucau în luminișul din spatele lui.

– Nu m-aș supăra să plec de aici mai devreme ca să scap de stânjeneala de a mă arăta cu o rochie ruptă, însă nu vreau ca și ceilalți să fie nevoiți să plece din cauza ghinionului meu.

– Ne poate duce Tom înapoi, spuse J.T. în timp ce o prinse de mijloc și o urcă pe trunchiul unui mesquit îndoit care crescuse aproape la orizontală. Ea scoase surprinsă un țipăt scurt și îl apucă de brațe să se sprijine în timp ce el o așeza pe banca improvizată. Gleznele îi atârnavă la vreo jumătate de metru deasupra pământului, dar măcar nu era nevoită să stea în picioare.

– Ne poate lăsa în oraș și se poate întoarce aici cu Generalu' ca să-i ia pe ceilalți din grup mai încolo.

– Bine.

Pe la vremea aceea, copiii observaseră întoarcerea lui Hannah și coborâră la ei cu întrebări despre motivul pentru care stătea întinsă pe copac. După ce îi asigură pe toți că Hannah era bine și după ce le dădu ordine stricte să nu o lase să scape câtă vreme era plecat, J.T. o luă înapoi spre locul de picnic, îl găsi pe Tom și îi explică Deliei care era situația.

Îi trebui ceva vreme să prindă caii și să manevreze Generalul pe pământul tare al preeriei, însă reuși să îi aducă pe Hannah și clanul James înapoi la picnic, fără să îl piardă pe vreunul și fără să rupă vreo osie. J.T. îi lăsă pe Louisa și pe copii împreună cu Delia și cu Ike, îl luă pe Tom, și în sfârșit cârmii căruța spre oraș.

– Crezi că am vreme să fiu înapoi până-ncepe cadrilu’? strigă Tom din spatele căruței în vreme ce J.T. oprea Generalul dinaintea magazinului lui Hannah.

– Așa cred. Puse piedica și coborî, deloc surprins când Tom sări din căruța să vină la el și să ia frâiele. De-abia începuseră să pună podeaua din scânduri pe când plecam noi. Lăutaru’ nici măcar nu se-ncălzise. O să ai vreme.

Băiatul îndrăgea o melodie veselă și tot orașul se bucura să îi vadă maimuțările cu picioarele ridicate cum dansa cu mama lui și cu orice fată pe care putea pune mâna pe ring. Un entuziasm atât de puternic stârnea mereu râsete prietenoase în rândul spectatorilor, iar dacă Tom mai încurca uneori indicațiile îndrumătorului, nimeni nu se supăra. Zâmbeau numai și îi arătau mișcările corecte. Nu ar fi fost distracția la fel de mare fără el acolo.

J.T. se întinse după Hannah, prinse de mijoc și o lăsă ușor jos, pe drum. O privi un moment.

– Ține glezna?

Ea încuviință din cap și el îi dădu drumul încet, asigurându-se că stătea bine pe picioare ca apoi să își îndrepte atenția asupra lui Tom.

– Nu te repezi prea tare, fiule. Lasă caii la pas domol. Ai vreme destulă să te-ntorci.

– Da, domnule.

De îndată ce J.T. se îndepărtă de roși, Tom puse Generalul în mișcare. Clătinând din cap, J.T. răsă în barbă. Băiatul fornăia

mai tare decât caii. Se întoarse ca să își împartă zâmbetul cu Hannah, dar ea nu îl privea. Fruntea ei era umbrită, cum stătea cu ochii pironiți la magazin. Venind lângă ea, el o prinse de braț.

– Ce-i?

Ea dădu să facă un pas înainte.

– Nu știu, da' ceva nu-i bine.

El se mai uită o dată, îngustându-și ochii să nu fie orbit de lumina soarelui. Nu putea fi sigur de la distanța aceea, dar ușa magazinului arăta ușor întredeschisă.

– Ai încuiat înainte de picnic?

– Da.

Hannah se îndepărtă de el și urcă pe terasamentul din lemn. Instinctul îl trimise după ea. Puse o mână pe brațul ei și o făcu să se oprească.

– Stai. Dă-mi cheia.

Ea ascultă cu o întrebare întipărită pe față.

– Rămâi aici până văd ce-i.

Deodată ea fu cea care strângea brațul *lui*.

– Doar nu crezi că-i cineva înăuntru, așa-i? Nu vreau să pășești ceva.

El îi atinse mâna pe care ea o ținea pe brațul lui.

– Sunt convins că nu-i nimeni. Poate vreun cusur la încuietore ce n-a lăsat-o să se-nchidă bine. Vreau numa să fiu sigur că totu-i fără primejdie înainte să intri. Ne-am înțeles?

Ea făcu semn din cap și îi lăsă brațul. Cu simțurile ascuțite, J.T. se apropie de ușa atelierului. Era întredeschisă, fără îndoială. Se lipi cu spatele de perete, puse cheia lui Hannah în buzunarul pantalonilor și își trecu degetele de-a lungul marginii tocului de la ușă. Așchii din locul unde lemnul fusese răcâit i se înfipseră în piele. Cineva intrase cu forța. Împinse ușa cu vârful cizmei și, cu o mișcare iute, o deschise larg.

Niciun foc de armă și nici pași grăbiți nu tulburară liniștea, doar scârțâitul balamalelor. Prevăzător, J.T. se rezemă de ușă. Oricine intrase nepoftit era dus de mult, dar lăsase o urmă de neșters înapoia lui. Stomacul lui J.T. fremăta și amăreala i se ridică în gât. Trecând pragul ușii, el cântări stricăciunile.

Rafturile pe care Hannah le instalase cu atâta grijă fuseseră date jos. Suluri de material zăceau desfăcute și împrăstiate pe podea. Nu numai că ticălosul aruncase materialul scump pe jos,

ba îl călcase și în picioare, stricându-l sub călcâi în câteva locuri cum se adeverea după numeroasele urme prăfuite de cizmă și după materialul mototolit pe alocuri. Din fericire, mașina de cusut rămăsese neatinsă, dar toate sertarele lipseau. J.T. putea numai să presupună că fuseseră aruncate undeva pe după teighea. Își strânse mâinile pumn, dorindu-și tare să le arunce în obrazul omului sau oamenilor răspunzători de atac.

Un strigăt chinuit și foarte scurt răsună în spatele lui. J.T. se întoarse. Expresia rănită a lui Hannah îi învârtoșă măruntaiele.

– Haide, murmură el, făcându-i picioarele ca de plumb să se întoarcă la ușă. Te voi duce acasă. Nu-i nevoie să vezi asta acum. Văzând-o că tremură, el o adăposti sub brațul lui și o conduse pe ușă, afară. Ea întinse gâtul în timp ce se îndepărtau, ca și cum nu avea puterea să își dezlipească privirea de la devastare.

Un spirit de apărare aprig se născu înlăuntrul lui. Va îndrepta lucrurile pentru ea. Într-un fel sau altul, așa va face.

Puse mâna pe ușă, apoi dădu a o închide, dar icnetul lui Hannah îl opri. Ridică fruntea și văzu ce o tulburase. Pe partea dinlăuntru a ușii era pus un bilet. *N-ar fi trebuit să vii niciodată.*

Un fior șerpui prin Hannah la citirea cuvintelor rău prevestitoare. S-ar fi simțit mai bine la gândul că o bandă de băieți turbulenți erau vinovați de această prăduire. Atunci fapta ar fi fost întâmplătoare, fără legătură cu ea.

Biletul însă nimicea speranța aceea. Cineva o voia plecată. Hannah se cuprinse de mijloc cu brațele. Jericho smulse hârtia jignitoare de pe ușă, o mototoli într-un ghemotoc și o azvârli în fundul magazinului. O îndemnă pe Hannah spre pe trotuar, apoi trânti ușa destul de tare că scutură peretele din afară. Hannah se cutremură.

El stătea cu spatele la ea, mușchii umerilor încordându-i-se pe sub bretele. Voia ca el să o strângă în brațe, să o aline, să o convingă că nu avea de ce teme, însă furia ce ieșea din el o făcu să se oprească.

– Jericho?

Pieptul lui se lărgi când trase aer și urmă o suflare zgomotoasă. Încordarea de la grumaz dispăru. Pumnii i se desfăcură.

Când se întoarse, expresia îngrijorată de pe fața lui dădămă zidul dintre ei.

– Îmi pare atât de rău, dragă. Eu...

Hannah se cuibări în brațele lui și i se lipi de piept. Îi cuprinse mijlocul, agățându-se de forța lui. Cum brațele o cuprinseră, lacrimile pe care și le ținuse se porniră cu adevărat. De ce? De ce ar face cineva un asemenea lucru? Îi sfâșia inima. Nu contau atât de mult stricăciunile provocate bunurilor ei cât ura ce ardea

în spatele răului făcut. Ce făcuse ca să trezească o asemenea dușmănie?

Se cufundă și mai mult în brațele lui Jericho, puterea părăsind-o în timp ce mâhnirea o copleșea. Genunchii îi tremurau și Jericho o ținu sus. O duse la banca lui Ezra și o așeză pe genunchi. Niciunul din ei nu vorbi, însă prezența și atingerea lui i se strecurau în suflet precum un leac pe o rană deschisă. Încet, încet hohotele ei de plâns se liniștiră la sughițuri rare și el căută o batistă.

Cât ea își usca ochii și își sufla nasul, el desfăcu șnururile bonetei pe care o puse deoparte și îi aduse capul sub bărbia lui. Hannah nu-și dădea seama cât timp rămăsese așa, dar când, într-un final, ea ridică fruntea, soarele se aplice spre marginea orizontului. Fără a fi pregătită încă să întâlnească ochii lui Jericho, ea rămase cu privirea asupra pieptului său. Pete de un albastru închis murdăreau materialul cămășii de culoarea albastră a cerului, udată de hohotele ei de plâns. Acoperi pata cea mai mare cu mâna. Căldura pielii trecu prin materialul ud și îi simți ritmul bății inimii. O bătaie ce părea a se înțeți.

– Îmi pare rău că te-am udat cu lacrimile mele. Ți-am murdărit cămașa. Vru să îți ia mâna, dar Jericho o acoperi cu a sa și o ținu în loc. Hannah înclină încet capul ca să-i întâlnească privirea.

– Ești mai bine?

Ea dădu din cap.

– Da. Mulțumesc. Mă simt mult mai bine.

Deodată sfioasă și stingheră, Hannah alunecă de pe genunchii lui și se ridică pe podul de lemn. Își simțea chiar și glezna mai zdravănă. Își luă boneta de pe bancă dar nu și-o puse pe cap.

– Eu... ar trebui să mă schimb. Își forță buzele într-un zâmbet silit în timp ce Jericho se ridica în picioare. Ochii lui se îngustară ușor și ea știu că nu îl păcălise.

– De aia suntem aici, așa-i? zise ea vioaie, mergând către scări. Eu o să te las să te-ntorci la treburile tale câtă vreme eu...

Mâna ei strânse balustrada, dar picioarele nu voia să se clintă. Cu inima luând-o la goană, cu gura uscată, Hannah măsură din ochi scările de parcă erau colții unei creaturi sălbatice care i s-ar fi înfipt în picior în clipa când pășea pe teritoriul ei. Nu putea face asta. Dacă același om care îi răscolise atelierul fusese și în camerele ei, atingându-i lucrurile, încălcându-i intimitatea?

Jericho veni lângă ea într-o clipită.

– Vin și eu sus cu tine.

Făcu primul pas și întinse mâna. Trăgând aer adânc în piept, ea își puse mâna într-a lui și îl lăsă să o conducă tot drumul până sus. Ușa arăta bine însă Jericho se apropie de ea cu cheia în mână. Descuie, dădu ușa în lături și intră. Se întoarse câteva secunde mai târziu, cu un zâmbet blând desenat pe buze.

– Toate-s curate și la locu' lor.

Își mulțumesc, Doamne. Hannah se lăsă într-o parte, ușurată și apucă balustrada din stânga ei să își țină echilibrul; picioarele îi tremurau. După un moment, ea păși înăuntru, cercetând din ochi camera din perete în perete, căutând orice lucru neobișnuit. Jericho rămase în urmă, dându-i liniștea de a observa singură situația.

Mișcându-se prin încăpere, ea atinse materialul ce acoperea masa, atinse în joacă spițele scaunelor noi, puse mâna pe placa de nichel a sobei și agită faldurile perdelei portocalii și urâte. Ca de obicei. Totul era minunat de firesc, o binecuvântare.

– Fă-ți o bocceluță cu haine și cu orice ți-ar mai trebui. Stai cu Delia în seara asta. Vocea lui vibră înlăuntrul ei cu o autoritate ce o alină. Felul semeț de a fi al lui Jericho o supăraseră în trecut, dar să audă grija blajină din spatele poruncii rostite cu blândețe era cu totul altceva. Nu încerca să îi impună. Încerca să o ocrotească.

Și ea era nerăbdătoare să îl asculte. La urma urmei, chiar nu avea nicio dorință să rămână în camera ei în seara aceea. Singură. Vulnerabilă. Având numai o ușă nesigură care să stea între ea și persoana care o voia dusă. Stăpânindu-și un tremur, Hannah încuviință din cap și se aplecă după perdea să își strângă lucrurile.

Mai târziu în seara aceea, după o cină frugală, J.T. stătea la masa din bucătărie față în față cu Delia și cu Hannah, desenând cercuri pe marginea cării de cafea.

– Nu-mi vine să cred, zise Delia după ce Hannah își termină povestea. N-am avut niciodată vandali în Coventry. Crezi că ți-au căutat banii?

– Am depus ieri bani la bancă așa că nu erau mulți în sertar.

Hannah ridică ochii la el și își înăbuși emoția. El îi putea simți stânjeneala ce o cuprinsese și acest lucru îi sfâșia inima. Mai

mult decât orice, el voia să o scape de durere, să o simtă el de era nevoie. O privi în ochi ca și cum acea legătură simplă o putea elibera de o parte din nefericire. Și poate chiar reuși aceasta, fiindcă ea se îndreptă puțin de spate când se întoarse iar la Delia.

– Nu cred că vandalu' a umblat după bani. Cred că a vrut să mă bage-n sperieți. A lăsat un bilet pe care era scris că n-ar fi trebuit niciodată să vin aici.

Delia rămase cu gura căscată și își puse deoparte ceaiul ca să strângă mâna lui Hannah.

– Ce îngrozitor. Scutură din cap. Să te gândești că un om pe care-l știm ar putea face un lucru atât de oribil.... Ei bine... e peste puțință a crede. O expresie gânditoare flutură peste chipul ei. Ai vreo idee care ar putea fi vinovatu'?

J.T. rămase cu cana la jumătatea drumului spre gură la întrebarea sorii lui. Voia să o întrebe pe Hannah exact același lucru de când se întorseseră acasă, dar nu avuse prilejul. Hannah sovăi, privirea trecându-i de la Delia la el și înapoi.

– Mă pot gândi numai la un singur om care s-a purtat vreodată cu oarecare dușmănie față de mine.

Cana lui făcu un zgomot pe blatul mesei.

– Cine?

– Dar... n-am nicio dovadă că a fost el, bineînțeles.

J.T. se ridică în picioare și se aplecă peste masă.

– Cine?

Hannah întoarse privirea la Delia, apoi o coborî la cană.

– Warren.

Delia scoase un sunet scurt și înăbușit.

– Warren Hawkins? Sigur nu. Îl știu de când eram mici.

J.T. scrâșni din dinți și se îndepărtă de masă. Se grăbi la perete și apucă marginea bufetului în care Delia își ținea ingredientele pentru copt. Strângând lemnul cu degetele până ce încheieturile i se albiră, se luptă să își stăpânească furia ce îi străpungea trupul. Warren. Mai întâi încercase să o oblige pe Delia la o căsătorie pe care ea nu o voia, iar de data aceea își vărsase mânia asupra lui Hannah. Infamul avea nevoie de cineva care să îi bage mințile în cap. Mușchii brațelor lui J.T. se încordară la gândul îndeplinirii acelei obligații.

– Îmi pare rău, Cordelia, dar nu mă pot gândi la nimeni altcineva.

Părerea de rău resemnată a lui Hannah întărită nevoia lui de dreptate. Ea era ultima persoană care avea nevoie să își ceară iertare pentru ceva. Când Delia răspunse până la urmă, vocea i se frânse, ca și cum o podideau lacrimile.

– E din pricina mea, așa-i?

– Nu. Bineînțeles că nu, susținu Hannah, însă când J.T. se întoarse, Delia făcea semn din cap.

– Ba da. Așa-i. A dat vina pe tine pentru schimbările pe care le-a văzut la mine. Pesemne s-a gândit că de nu veneai în Coventry, Ike n-ar fi pus ochii pe mine niciodată. Când i-am refuzat cererea, s-a luat de tine. Buza îi tremura în timp ce lacrimi îi șiroiau pe obraji. Oh, Hannah. Mă poți ierta vreodată?

Acum amândouă își cereau iertare! Un mormăit îi urcă pe gât lui J.T., deși își strângea gura într-o linie fină ca să nu-l scape. Hannah luă mâinile Deliei.

– Tu n-ai făcut nimic rău, Cordelia, și n-o să te las să crezi așa ceva. Nu știm sigur dacă Warren e cel care mi-a spart atelierul. Dar chiar de ar fi, nu ești tu vinovată. El a făcut alegerea de a se purta fără rușine, nu tu.

Pe J.T. îl durea falca la cât o strângea de tare. Nădăjduia ca Domnul să îl ferească pe Warren din drumul lui în seara aceea, fiindcă nu era sigur că s-ar putea abține să nu-i care tipului câțiva pumni. Hannah însă avea dreptate. Aveau nevoie de dovezi.

– Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Warren la picnic azi. Tu l-ai văzut, Delia? El își păstră tonul cât putu mai indiferent dar se pare că nu prea izbuti, deoarece Hannah se întoarse iute cu fața la el.

Delia pufni de câteva ori, apoi îl privi în ochi.

– Nu cred. Dar poate s-o fi ferit de mine din vreme ce eram cu Ike. O poveste între noi ar fi fost nelalocu' ei.

J.T. făcu pași mari spre ușă și își luă pălăria din cui. Pipăi borul o clipă și apoi o puse pe cap.

– Ies un pic, da' mă-ntorc.

Cu colțul ochiului, el o văzu pe Hannah ridicându-se și venind la el.

– Jericho? Ce ai de gând...?

El nu așteptă să audă restul întrebării. Fără a privi în urmă, pași în beznă și închise ușa în urma lui.

34

J.T. lovi cu pumnii în ușa din spate a magazinului negustorului.
– Deschide, Hawkins. Am ceva de vorbit cu tine. Așteptă câteva secunde apoi începu să bată iar.

– Da, da. Vin. Stai oleacă. Proprietarul magazinului crăpă ușa și se uită afară. Bine ar fi să fie ceva important. Nu fac afaceri după ce-nchid.

– Asta nu-i nicio afacere.

– Tucker? Hawkins deschise larg ușa. Da' ce minunea te-a apucat de-mi spargi ușa?

Omul avea un șervet vârât în gulerul cămășii și fărâmituri agățate de mustață. Cu toate acestea, J.T. nu reușea să simtă decât slabe regrete că îi întrerupsese masa.

– Băiatu-i acasă?

– Nu. S-a dus cu trenu' în Temple, azi după-amiază.

Trenurile spre Gulf, Colorado și Santa Fe nu plecau decât în jurul orei trei ceea ce îi dăduse destul timp lui Warren să prăduiască atelierul lui Hannah înainte de a părăsi orașul. Un plan ce îi reușise de minune.

– Mă gândesc să deschid al doilea magazin, cum se construiește acolo, trâncăni Hawkins. Erau doar vreo mână de oameni de pe la calea ferată, da' de când s-au vândut parcele în oraș prin iunie, chiar merge înainte. Am încercat să-l conving pe Warren să se ducă acum câteva luni, da' n-a fost curios până de curând.

Pesemne din cauza planului venit din senin de a se însura cu Delia.

– Când îl aștepti înapoia acasă?

Întrebarea venită pe nepusă masă opri sporovăiala negustorului. Îl măsură pe J.T. cu ochi bănuitori.

– Două zile. De ce? Ai vreo treabă cu el?

Buzele lui J.T. se strânseseră într-o linie cruntă.

– Da, domnule. Am.

Hawkins își smuci șervetul de sub bărbie și îl azvârli deoparte.

– Acuma uite ce-i, Tucker. Warren mi-a zis de planurile lui de a se lua cu sora ta și de te gândești să-ncerci să-l bagi în sperieți cu aerele tale trufașe, poți să-ți iei gându'. Înaintă spre J.T., împungându-l cu degetul în piept.

J.T. rămase locului—și își păstră calmul. Cu greu.

– Credeam că ești deasupra judecării unui om după înfățișare, scăpără negustorul, da' tu nu poți să vezi dincolo de semnu' lui din naștere, ai? N-ai niciun drept să vii la mine acasă, să-mi întrerupi cina și să-mi învinuiești băiatu' că nu-i destul de bun pentru sora ta. Ieși de aici.

Fața bărbatului se făcuse destul de roșcovană și venele de la gât îi ieșeau în afară. Se întoarse în casă și ar fi trântit ușa în obrazul lui J.T. dacă acesta nu punea piciorul în prag. Cu falca încleștată, J.T. apucă marginea ușii și o deschise cu forța până ce putu vedea ochii lui Hawkins.

– Nu-mi pasă de fața lui Warren. La faptele și aerele lui am găsit pricină. Ți-a zis că a cerut-o din senin pe Delia fără niciun fel de curte? A pomenit că Delia l-a refuzat? Și ai observat cumva că în loc să primească răspunsul ei cu maniere de bărbat bine crescut, a dat vina pe domnișoara Richards pentru neplăcerile lui, o femeie nevinovată în toată povestea asta?

O parte din roșeață se duse din obrajii bărbatului.

– L-a refuzat Cordelia? Warren a zis că ea voia ceva vreme ca să se gândească la propunerea lui. Mi-am închipuit că spera să-i câștige consimțământul cu promisiunea de bani a magazinului cel nou.

J.T. dădu drumul ușii și se trase înapoi.

– Uite ce este. N-am o dragoste mare pentru fiul tău, dar Delia l-a privit ca pe un prieten de pe vremea școlii. Din respect pentru ea, nu m-aș fi legat de faptele lui Warren, da' liniștea cuiva drag mie ar putea fi la mijloc. Se opri un moment, venindu-i o idee. Ți pot arăta ceva? N-o să ia mult.

Hawkins păru a-l măsura din ochi și la urmă dădu brusc din cap.

– Stai să-mi iau haina.

Când se întoarse, J.T. îl duse la atelierul lui Hannah. Cheia era încă la el, cum uitase să o înapoieze lui Hannah pe când o pune la adăpost.

– De ce m-ai adus aici?, întrebă Hawkins când J.T. potrivea cheia în broască.

– O să vezi. Ușa se deschise și J.T. intră, călcâiele pocnindu-i pe dușumea într-un ritm sec ce făcea un ecou lugubru în încăperea părăsită.

Hawkins îl urmă. Soarele ajunsese la orizont și dispăruse, dar lumina blândă a primelor momente ale serii arăta îndeajuns distrugerea printre umbre. J.T. își făcu drum prin labirintul de pânze și de lucruri, având grijă să nu facă și alte stricăciuni în vreme ce se îndrepta spre peretele din spate, hotărât să ia ghemotocul de hârtie aruncat în colț.

– Domnișoara Richards a fost vătămată? întrebă Hawkins gătuț.

J.T. nu se întoarse.

– Nu. A descoperit harababura când am adus-o acasă de la picnic, azi după-amiază.

Și a fost distrusă. J.T. încă mai putea simți fierbințeala lacrimilor vărsate de ea la pieptul lui.

Ridică ușor de jos o bucată de material albastru și o puse peste tejghea să facă drum și ochii îi căzură pe colecția de reviste de modă și pe caietele cu tipare ale lui Hannah împrăstiate pe suprafața mesei de lucru și dinapoi, pe podea. Pagini fuseseră smulse din cotor și aruncate precum un confeti uriaș. Coperta unei reviste *Peterson's* stătea lângă materialul albastru. Femeia elegantă de pe copertă părea a se uita amenințător și cu ochi acuzatori la el. Oare de câte ori pe când era copil nu voise să facă același lucru? Să rupă în bucăți revistele mamei sale, să le dea foc ori să le arunce în râu?

Dăduse vina pe lumea modei că îi răpise mama, la fel cum Warren o acuzase pe Hannah pentru lipsa de interes a Cordeliei. Realitatea îl lovi dureros. Îl dezgusta să creadă că avea vreo asemănare cu viermele acela. Dar nu era loc de tăgadă. Ura lui

pentru modă era pur și simplu la fel de lipsită de judecată precum ura lui Warren pentru Hannah.

Știa asta în adâncul sufletului. Adevărul crescuse în el în ultimele câteva săptămâni. Oare Isus nu învățase că banii în sine nu erau ceva rău ci alegerea oamenilor de a-i iubi, de a tânji după ei și de a face din ei zeul lor era păcatul ce le distrugea sufletele? La fel era și cu hainele frumoase. Materialele arătoase și croielile elegante nu aveau în sine nicio putere de a corupe. Erau dorințele păcătoase ale inimii care îndemnau omul la vanitate, la aere de superioritate ori la lăcomie.

Dacă un om putea învăța să își chivernisească banii fără să îl mistuie lăcomia, cu siguranță și o femeie putea face același lucru cu hainele. Hannah trăia în acest echilibru în fiecare zi și, acum că medita la acest lucru, la fel făceau și multe alte femei din comunitate. Mama lui fusese slabă și făcuse alegeri distrugătoare. Dar cu devotamentul lui de copil, el nu fusese în stare să arunce răspunderea pe umerii ei. Astfel el dăduse vina pe haine, pe bărbatul care o luase de lângă familie și chiar pe tatăl lui pentru neîmplinirea nevoilor ei. Crezuse că iubirea tot mai mare pentru Hannah îi îndepărtase prejudecata, însă aruncând o privire în suflet, își dădu seama că nu va fi niciodată eliberat cu totul până nu va scăpa și de ultima piatră de moară ce îl trăgea în jos.

Mâna lui J.T. tremură când se întinse după coperta revistei și-i netezi colțul îndoit. *Mamă, ai greșit și m-ai făcut să sufăr. Dar... te iert.* Închise ochii și o ușurare dulce îi cuprinse sufletul. Pentru o clipă, el chiar uită unde se afla și ce făcea. Aceasta până ce Hawkins își târșâi picioarele în spatele lui.

– Mi se rupe inima pentru biata fată, zise el. E o clientă bună. Mereu se străduiește să fie plăcută și vine la magazin să cumpere ce-i trebuie la afacerea ei. Îmi pare rău că a pățit asta, da' nu văd ce are a face cu mine ori cu fiul meu.

J.T. reveni brusc la prezent. Foamea de dreptate încă cerea să fie ostoită, însă furia ce o însoțise mai devreme se domolise mult. Ocoli o păpușă răsturnată și se întinse după cocoloșul de hârtie pe care îl căuta.

– Domnișoara Richards n-a vrut să zică ce gândea când am întrebat-o dacă avea vreo părere despre cine ar putea fi făptașu'. N-avea nicio dovadă că un om anume a făcut asta, dar a pomenit

pe cineva—un om care s-a purtat disprețuitor cu ea în ultimele zile.

Având grijă să nu rupă hârtia mototolită, J.T. desfăcu ghemotocul și îl lipi de coapsă ca să întindă crețurile. Hawkins pufni a nerăbdare.

– Haide, Tucker. Poate a fost numa o gașcă de copii puși pe rele câtă vreme toți erau duși la picnic. Băieții fac asemenea lucruri tot timpu'. Nu-i răzbunarea cuiva.

– Aici greșești. J.T. îi dădu biletul. Recunoști scrisu' de mână? Negustorul rămase cu ochii pironiți la bilet și mâna îi tremură destul cât să agite hârtia.

– Îi... ăă... greu de zis cu toate zbârciturile din pagină și cu lumina slabă.

Dar vocea lui avea o urmă de nervozitate ce întări bănuielele lui J.T.

– Mă gândesc că putem ajunge fără dubii la părerea că n-a fost o năzdrăvănie, nu crezi?

Hawkins înapoie hârtia lui J.T., de parcă îl dorea să o atingă.

– Biletul chiar pare să... ăă... arate mai degrabă planu' cuiva. Da' femeia n-a fost vătămată. Niciun rău mare n-a fost făcut.

Privea nelineștit prin încăperea ca în căutarea unui lucru care să îi adeverească vorbele disperate.

– Mașina de cusut e neatinsă, geamurile nu-s sparte. Un răufăcător adevărat nu le-ar fi cruțat. Și adevăru-i că aici nu-i nimic mai rău decât o mare harababură. Se poate strânge și cele mai multe pânze se pot folosi iar. Putea fi mult mai rău.

Furia lui J.T. se reaprinse.

– Tu nu i-ai văzut fața când a intrat pe ușă. Nu tu ai ținut-o în brațe când plângea în hohote și nu i-ai simțit tremurul care-i rupea inima. Nu i-ai simțit gustu' fricii când stătea dinaintea scării, îngrozită că o pagubă la fel s-a petrecut poate și-n camerele ei. Cine poate zice că omu' care a făcut asta se va opri la o singură prăduire? Cum se mai poate ea simți vreodată în afara primejdiei?

Hawkins făcu pași înapoi, găbind repede scuze. J.T. merse după el și îi ținu biletul dinaintea ochilor.

– Hannah l-a indicat pe Warren ca fiind omu' care s-a purtat cu răutate față de ea, dând vina pe ea pentru că Delia i-a refuzat cererea în căsătorie.

J.T. își apropie gura de urechea bărbatului.

Mireasă pe măsură

– E cumva ăsta scrisu' băiatului tău?

– Eu... nu pot fi sigur.

J.T. împături hârtia într-un dreptunghi mic și i-o îndesă în buzunarul hainei.

– Du-l acasă. Vezi-l la lumină mai bună. Compară-l cu un registru de inventar ori cu ceva scris de Warren. Ocupă-te de pricina asta cu fiu' tău, Hawkins. Că de nu faci asta, am eu grijă de el.

În ziua următoare, Hannah rămase în bucătăria Cordeliei după serviciul de la biserică, ștergând vasele în vreme ce mintea îi zbura la atelier. Deși îi treceau frisoane prin trup la gândul acela, simțea nevoia să petreacă după-amiaza căutând prin lucrurile răvășite, să vadă ce mai putea salva. Oricât de ispititor era să se refugieze printre prieteni și să îl lase pe Jericho să aibă grijă de ea, nu putea îngădui fricii să îi dicteze acțiunile. Sau lipsa de acțiune, după caz.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să stau aici aseară, spuse Hannah întinzându-se după farfuria lată pe care i-o întindea Cordelia.

Fata puse o mână umedă pe brațul ei și umezeala caldă trecu prin mâneca lui Hannah.

– Poți sta aici cât timp dorești.

Hannah ridică din umeri.

– Jericho a zis că Warren va fi plecat din oraș până marți așa că nu-i niciun motiv să vă mai stau pe cap.

– Tu nu ne stai pe cap. Cum ai putea? Tu ești ca din familie.

Un mic fior trecu prin Hannah la cuvintele Cordeliei, dar nu le putea lăsa să o clinească. Simțea nevoia să meargă mai departe. Ziua Întemeietorilor fusese un succes răsunător cu etalarea stilului nou al Cordeliei și a priceperii lui Hannah întrale croiului. De fapt, astăzi, câteva femei făcuseră cu ea planuri de rochii, după terminarea slujbei de la biserică. Să se retragă în clipa aceea însemna să distrugă tot ce câștigase cu o zi în urmă.

Ba mai rău, însemna să dea lui Warren sau oricui era vinovat de prăduirea atelierului tocmai ce voia.

Hannah inspiră adânc și trecu ștergarul de vase peste marginea ornată a farfuriei ovale. Privi lung la florile mici, albastre și nu la ochii înțelegători ai prietenei sale, temându-se că acceptarea caldă din profunzimea lor îi va afecta hotărârea.

– Mă bucur de tot ce tu și Jericho ați făcut pentru mine. Cu adevărat. Da' nu mă pot ascunde aici. Cu cât stau departe mai mult, cu atât mai greu o să-mi fie să mă-ntorc.

Hannah puse farfuria pe masă și se întinse după tigaia din care se scurgea apa. Cordelia lăsă tigaia, gura strângându-i-se într-o linie subțire cum lăsa o oală cu grăsime în apa de vase. Dădea din coate și o spăla cu atâta putere de parcă voia să facă o gaură prin ea.

– Mi-aș dori ca tot necazu' ăsta cu Warren să nu fi venit niciodată. N-ai făcut nimic ca să meriți o faptă atât de rea.

În spatele nemulțumirii prietenei sale stăruia vinovăția, așa că Hannah se grăbi să o înlăture.

– Nu-ți face griji din pricina mea, spuse ea, zâmbind și lovind jucăuș cotul Cordeliei care se tot mișca încoace și încolo. O să fiu prea ocupată să-mi servesc toți clienții cei noi ca să mă mai gândesc la orice altceva. De altfel, poate că nenorocirea va atrage și mai multă atenție la atelier și Dumnezeu va transforma ceva ce Warren a vrut să fie rău într-o binecuvântare. Am nevoie numai de o după-amiază să pun un pic lucrurile la rând și o să fiu iar la treabă. Mai bine decât înainte. O să vezi.

Un surâs în semn de răspuns apăru pe buzele Cordeliei. Ridică din apă oala spălată temeinic și dădu să o întindă către Hannah, dar se opri și o lăsă să alunece iar în lighean.

– Ce-ar fi să-i duci tu prânzul lui J.T., din vreme ce a plecat în așa grabă azi? După aceea, de cum termin de spălat tigaia în care prăjesc și-mi pun aluatu' la dospit pentru pâinea de luni, o să vin să-ți dau o mână de ajutor.

– Foarte bine.

Hannah puse ștergarul pe umărul Cordeliei și își desfăcu șorțul împrumutat de la mijloc. Să aibă ajutor îi va ușura munca foarte mult dar, mai mult de atât, îi va ține companie. În ciuda vorbelor ei curajoase, chiar nu voia să fie singură în magazin. Decât dacă

nu avea altă soluție. Avea nădejdea în Domnul că va răspunde la rugăciunile ei pentru curaj, iar între timp o prietenă cu care să ducă sarcina va fi o binecuvântare, cu adevărat. Hannah luă coșul pe care Cordelia îl pusese deoparte pentru fratele ei și se îndreptă spre companie.

Crezuse că Jericho se purtase ciudat când plecase valvărtej după ce le-a văzut acasă pe amândouă, dar Cordelia o asigurase că el trebuia să aibă deseori grijă de animale și de trăsurile după ce erau folosite, fiindcă vreo câțiva orașeni le închiriau pentru drumul la biserică. Totuși, zgândăreala ușoară a unei neliniști o rodea. Îi fusese atât de greu să îl citească în seara de dinainte când se întorsese de la un drum știut doar de el, fără altceva de zis decât că vorbise cu domnul Hawkins și că Warren va fi plecat din oraș până marți.

Apoi el o îndemnase să meargă la culcare, lucru ce fusese aproape cu neputință, auzindu-i pașii măsurați prin bucătărie precum ai unui soldat de rond. Pe când cizmele i se opriră într-un sfârșit, Hannah era gata să îl ia la întrebări. Totuși, el fusese săritor în dimineața aceea, căutându-l pe Ezra la cererea ei și dând de știre bătrânului că ea urma să participe la serviciul religios împreună cu familia Tucker. Prezența liniștitoare a lui Jericho alături de ea îi ținea spaimele departe și îi îngăduia să stea cu gândul mai bine la închinare.

Dar după aceea el le petrecuse acasă și plecase apoi de lângă ele în clipa când picioarele lor ajunseseră în verandă. Asprimea acestui lucru o lăsase simțindu-se încurcată, abandonată și destul de uluită. Oare Jericho regreta că se lipise de ea? Pașii lungi ai lui Hannah se încetiniră la gândul acela. Pesemne tot necazul cu magazinul îi întărise părerea de dinainte că meseria ei era o piatră de poticnire—nu numai pentru femei, dar acum și pentru el.

La urma urmei, el era atras în ceva ce îl punea neîndoios împotriva bărbaților pe care îi considera prieteni și parteneri de afaceri. Ce putea face să îndrepte lucrurile față de el? Să închidă magazinul? O durere iute, ascuțită, o împunse în coaste și îi opri pașii la capătul grajdului. Putea face asta? Să își sacrifice visul ca să își împartă viața cu bărbatul pe care îl iubea? Hannah înghiți în sec, cu greu. Se văzu cu ochii minții într-un magazin înfloritor cu haine de damă și cu Tessa devenită femeie lucrând alături de ea. Clienți fericiți. Un cont frumușel în bancă.

Cu toate acestea, va merge sus într-o cameră goală, seară de seară. Nu vor fi brațe puternice care să o cuprindă și care să îi aline durerile, nu vor fi sărutări dulci care să îi facă inima să cânte, nimeni pe care să tachineze și de care să fie tachinată în schimb. Fără Jericho, reușita va fi fără bucurii. Putea să renunțe? Da... dacă știa că și el o iubea la rândul-i, putea.

Dar o iubea? Un geamăt îi stătu în gât. De ce trebuia să fie totul atât de complicat? Un verset îi veni în minte despre cum ar fi să nu te preocupe grija zilei de mâine de vreme ce ziua de azi are ea destule necazuri. Buzele i se întinseră într-un zâmbet amar. Domnul nu îi putea trimite o aducere aminte mai potrivită. Hannah se îndreptă de spate. Se va îngriji de problemele de azi și va lăsa ziua de mâine în mâinile lui Dumnezeu. Acolo îi era locul, oricum.

Intrând în grajdul întunecos, Hannah se opri; încercă să-și obișnuiască ochii cu lipsa luminii soarelui. Mirosurile înțepătoare de gunoi și de fân murdar o făcură să strâmbe din nas, dar nu făcu efortul să pună stavilă mirosului cu batista. Trebuia să se învețe cu el dacă spera să fie soția unui cărăuș.

O mișcare pe lângă una din boxele de la mijloc îi atrase privirea.

– Jericho?

O luă înainte.

– Nu. Sunt doar eu. Tom se întoarse cu un zâmbet larg, dezvelindu-i dinții. Oh, și domnul Culpepper.

– Ezra?

Bătrânul ieși din boxă.

– Ce faci aici?

– Dumneata ești, domniță Hannah? El se apropie târșându-și picioarele și oftă. Bătrânul Jackson și-a pierdut o potcoavă. Cum fieraru' nu lucrează duminică, l-am înduplecat pe junele Tom să mă lase să-l țin aci până mâine. O să plătesc un cal să mă ducă pe mine și căruța acasă, apoi îl aduc pe când vin dimineață la depou. Nu vreau ca Jackson să șchioapete trăgându-și picioarele fără o copită.

– Sigur că nu.

– Mă bucur că am dat de dumneata. Ezra îi aruncă o privire când trecu pe lângă ea, în drum spre căruță. Ți-am adus ceva.

Hannah îl urmă, arzând de curioasă.

– Chiar așa? Un fior de emoție trecu prin trupul ei la gândul acela până ce o explicație mai rațională îi veni în minte. Mai ai nevoie de alte cusături?

Râsetul lui Ezra răsună prin grajd, stârnind un nechezat ca răspuns din partea bătrânului Jackson.

– Acuma, de ce ți-aș aduce lucruri de cârpit în Ziua Domnului, domniță Hannah? El scutură din cap și se întinse după un pachet mic învelit în hârtie de pe perna scaunului. Nici pomeneală. Ți-am adus un dar.

El i-l întinse cu o strălucire în ochi.

– Am vrut să ți-l dau când te-am luat să te duc la biserică de dimineață, da' aveai deja planuri să schimbi tovărășia mea cu cea a insului acela, Tucker.

Pachetul era greu în mâna ei, dar ea nu luă seama, făcându-și griji că rănise cu adevărat sentimentele omului.

– Oh, Ezra. N-a fost deloc așa ceva. Eu numa...

Râsul lui o opri din lămuriri.

– Nu. Nu. Doar te necăjesc. O față așa faină ca tine merită să fie pețită de un tânăr frumușel. Doar am văzut cum se uită la tine. Îmi aduce aminte de vremea când o pețeam pe Alice a mea.

O căldură se strecură în obrajii lui Hannah și ea, neștiind ce să spună, lăsă capul în piept să vadă mai bine darul pe care prietenul i-l oferise. Hârtia de culoare maro foșni în timp ce o desfăcea. Ridică un capăt și un cilindru mic argintiu i se rostogoli în palmă. Trusa pentru ace era ornată fin cu modelul unei frunze ce urca pe o parte și peste capac.

– E un lucru frumos. Vocea ei șoptită avea un ton de respect cum sorbea din priviri frumusețea trusei de ace. Dar e prea mult. N-o pot primi. Încercă să i-o dea înapoi, dar Ezra îi luă mâna și îndoii iar degetele în palmă, prinzând darul înăuntru.

– Alice ar vrea să o ai tu.

Lacrimi se strânsă în ochii lui Hannah. El îi dăruia un obiect ce aparținuse lui Alice? Un aer melancolic trecu peste fața lui Ezra.

– M-am hotărât până la urmă să umblu prin lucrurile ei. De fapt, în ziua de după vizita ta. Mă gândesc să dau cele mai multe din hainele ei la săraci, la biserică... cum eu n-am să le port vreodată.

Făcu semn cu ochiul lui Hannah și ea zâmbi, mulțumind lui Dumnezeu pentru cât de mult progresase bărbatul acesta aflat în suferință.

– Și poate că o să trimet o cutie cu lucruri la sora ei în St. Louis. Da' când am văzut trusa asta, am știut că tu ești aceea care trebuie s-o aibă. Alice te-ar fi plăcut, domnișă Hannah. Și ar fi fost recunoscătoare pentru ce ai făcut pentru mine. Poate că având ceva de la ea vei ajunge să simți că o cunoști, chiar dacă voi două nu v-ați întâlnit niciodată.

Hannah se aplecă și lăsă ușor un sărut pe obrazul lui Ezra, chiar deasupra favoriților.

– Simt că parcă o cunosc deja—prin tine. Făcu pași înapoi și duse trusa la inimă. Îți mulțumesc, Ezra. O să prețuiesc darul ăsta.

Tom scoase un cal și începu să îl lege la căruță. Potrivind hamul, aruncă o privire întrebătoare la Hannah.

– Îl cauți pe J.T.?

– Da, răspunse ea, dându-se înapoi ca să-i facă loc la lucru. I-am adus ceva de mâncare pentru prânz. E aici?

– Nu. Nu l-am văzut de la biserică.

– Asta-i curios. Zicea că are niște treburi de rezolvat.

Ceva îi strânse stomacul. Oare inventase el o scuză ca să scape de ea? Fără îndoială că nu. Jericho era un om de onoare. Dar de ce...? Pentru numele Domnului. Toate gândurile acelea negre nu o duceau nicăieri. Tocmai promise un dar minunat de la un prieten drag. Nu avea niciun motiv să fie întunecată.

Cu grijă să nu scape trusa de ace prețioasă, Hannah o strecură în buzunarul de la fustă și o lipi ușor de corp. Ce cadou deosebit, la fel de special precum... scaunele ei.

– Ezra?

Bărbatul se îndepărtase de ea ca să-l ajute pe Tom să strângă toate chingile de care mai era nevoie. Dar, auzind chemarea ei, se întoarse. Hannah zâmbi să își ascundă stânjenala pentru ce urma să îl întrebe.

– Ai lăsat cumva din întâmplare încă un dar pentru mine pe pragul casei mele? Întreb numai fiindcă am găsit o pereche de scaune de masă din stejar acolo, fără niciun bilet ori alt semn de la cine le-a adus. Cum lucrezi cu lemnul, m-am gândit că poate au fost de la tine.

Ezra se scărpină în barbă.

– Nu. Nu au fost de la mine. Au apărut așa din senin?

– Da. Mi-ar plăcea să mulțumesc oricui le-a adus. Dacă pot afla cine-i persoana aceea.

Tom trecu dinapoia calului și verifică hamul.

– O fi fost J.T.

Inima lui Hannah tresări puțin.

– Crezi că Jericho mi-a lăsat scaunele?

Tom ridică din umeri.

– Nu știu cu siguranță. A cumpărat două de la omu' cu vechiturile acum două săptămâni și l-am văzut cum lucra la ele colo-n colț în vreo câteva rânduri. El arătă spre un loc mai ferit, în spatele căruțelor și șaretelor. Nu mai sunt acolo.

– Știam eu că băiatu' cela-i îndrăgostit lulea, murmură Ezra numai îndeajuns de tare pentru urechile lui Hannah.

Ea se uită lung la colțul gol, un zâmbet înflorindu-i pe față. Cordelia o prevenise că Jericho nu primea prea bine recunoștința. Pesemne de aceea nu scosese o vorbă. Dar bine ar fi să se pregătească.

Data următoare când va da ochii cu el, îl va copleși cu mulțumiri. De fapt, se gândi ea cum privea la coșul cu mâncarea de prânz încă agățat de brațul ei, poate îi ieșea o întâlnire cu el în ora următoare.

– Trebuie s-o iau din loc, domnilor. Ea se îndreptă spre ușa magaziei. Tom, de cumva îl zărești pe domnul Tucker, spune-i că i-am adus prânzul. Se poate opri pe la atelier oricând dorește să-l servească.

Tom strigă un „s-a făcut” în urma ei, în timp ce ea trecea grăbită drumul. Hannah zâmbea atât la voioșia fără opreliști a lui Tom cât și la căldura ce o umplea la gândul atențiilor pline de grijă ale lui Jericho față de ea. Dar, cum se apropie de atelier, pașii ei încetiniră. Dincolo de vitrină, o figură întunecată băntuia înlăuntru. Se înșelaseră oare bănuindu-l pe Warren vinovat? Oricum era, persoana din casă nu avea niciun drept să fie în magazinul ei. Indignarea o cuprinse precum un foc în preerie.

Hannah scoase bărbia în afară și pași furioasă înainte. Vandalul scăpase nedescoperit ultima oară, dar acum i se înfundase. Nimic nu o va opri să îi dea pe față identitatea. Băgarea de seamă îi ținu îndrăzneala în frâu așa că își feri trupul în spatele peretelui

dintre cele două ferestre ale atelierului. Nu trebuia să fie zărită de răufăcător; acesta putea să dea bir cu fugiții până să vadă ea cine era. Lăsându-se cu o mână pe spătarul băncii lui Ezra, o puse pe cealaltă pe geam. Strânse ochii să nu vadă lumina care se răsfrângea și se lăsă pe sticlă până ce fruntea îi ajunsese pe arcuirea degetelor.

Figura întunecată prinse contur în sfârșit. Inima îi bătea cu putere, așteptând victoria. Apoi omul se întoarse și Hannah rămase cu gura căscată.

Ochii lui Hannah jucau în lacrimi. Jericho stătea în mijlocul atelierului ei, cu un material cu rămurele și flori înfășurat în jurul pieptului. Cum se învârtise prea iute, el se legăna încercând să nu calce pe o rolă de dantelă ce era chiar sub cizma lui ridicată.

Reuși să își recapete echilibrul, dar fusese aproape să cadă pe jos. Pe Hannah o pufni un râs tăcut în același timp cu o lacrimă care i se desprinsese de pe gene. Cărașul ei cel dur era învelit într-o pânză roz. Jericho Tucker, omul care se autoproclama un disprețuitor al modei, al volanelor și al podoabelor, era cufundat până la gât în găтели femeiești. Totul numai pentru ea. Hannah se lăsă greu pe bancă, cu picioarele deodată prea slăbite pentru a-i ține greutatea. Faptele lui Jericho fuseseră mereu mai grăitoare decât vorbele, iar în clipa aceea, mesajul nu putea fi mai limpede. O iubea.

J.T. tăie bucata murdară de material cu o pereche de foarfeci de-ale lui Hannah și până la urmă se eliberă din coconul roz și caraghios care aproape îl trântea la pământ. Puse materialul peste braț, capătul tăiat neuniform lăsându-i ațe roz prinse de mână. Le scutură, dar ele rămaseră agățate. Dând ochii peste cap, nu mai pierdu vremea și își continuă munca. Odată ce împături materialul într-o formă ce arăta ușor a pătrat, el îl aruncă în vârful altor patru puse deja unul peste altul pe tejghea. Cum se întinse după rola de dantelă de lângă cizmă, aruncă o privire prin încăperea. Voise să strângă cea mai mare parte din harababură până la sosirea ei, dar faptul că nu știa locul lucrurilor ori măcar la ce serveau jumătate din ele, îl încetinise.

Îi venea să ia o furcă și să facă lună pe-acolo ca într-una din boxele lui, dar știa că Hannah nu s-ar bucura de hârnicia aceea. Scârțâitul balamalelor de la ușa îl făcu să ridice capul.

– Ești greu de găsit. Hannah intră cu pași mari în atelier, lăsând ușa să se închidă dinapoi. Ridică un braț către el și îi arătă un coș. Ți-am adus ceva de amiază.

– Mulțum.

J.T. se îndreptă de spate și aruncă din mână bucățița de dantelă pe tejghea. O stânjeneală neașteptată îl gătui. Pesemne ea aștepta vreun fel de lămurire pentru purtarea lui secretoasă, dar își simțea gura încheștată. Se îndoia că va ieși ceva de înțeles din gura lui chiar de încerca. Aceasta nu însemna că el nu se așteptase la apariția ei la un moment dat, însă ceva legat de felul în care îl privea îi tăia respirația și îi iuțea bătăile inimii.

Dincolo de afecțiune, dincolo de dorință, o lumină nouă strălucea în adâncul ochilor ei, una ce părea a-i pătrunde în străfundul sufletului și a-i descoperi tainele. Punând coșul pe tejghea, merse încet către el, fără a slăbi intensitatea privirii. El își dresе glasul și făcu un pas îndărăt, numai că Hannah nu îi îngădui să bată în retragere. Asemenea unui hipnotizator, ea îl ținu subjugat. El nu se putea mișca, nici dacă voia. Și nici nu făcu acest lucru.

Ea întinse mâna și îi mângâie obrazul, lăsând mușchiul mic de sub degetele ei să zvâcnească. Apoi îi cuprinse umerii cu mâinile și se ridică pe vârfuri. Genele ce înconjurau ochii aceia albaștri și adânci se închiseră cu o mișcare, iar buzele i se atinseră de ale lui. Mângâierea ca o adiere ținu doar o clipă, dar pe dinlăuntru el fremăta. Închizând ochii, savură atingerea catifelată.

– Te iubesc, Jericho Tucker.

Pentru un moment, el uită să mai respire. Ce miracol îl adusese la femeia aceasta? Deschise ochii și îi văzu pe ai ei strălucind de o iubire atât de sinceră încât chiar și cinismul lui cultivat cu grijă nu îi putea tăgădui existența. La început el fusese atât de copleșit de ce vedea încât nu putu face nimic altceva decât să se lase cucerit. Apoi, bucuria și dorința de a o avea cum nu mai simțise vreodată îi umplură pieptul.

Apropiind-o de el, J.T. o sărută pe gură. Mâinile îi alunecară în sus pe spatetele ei, ținând-o strâns. Ea se lipi de el și se ridică

pe vârful, răspunzând cu un sărut. Gustul buzelor ei îi ațârau dorințele, iscând un dor arzător care cerea o viață de om ca să fie ostoit. După o clipă, Hannah se lăsă încet pe tălpi. J.T. se aplecă după ea, mângâindu-i obrazul cu degetul, cu fruntea înspre fruntea ei.

Ea trase aer cu suspine și apoi se retrase. El îi dădu drumul fără tragere de inimă. Ea își mușcă buza și se întoarse către tejghea, lăsându-se cu palmele pe lemn. O cosiță lungă de păr auriu se desprinsese din cocul pe care el i-l răvășise cu totul. Lăsându-se pe vine, J.T. luă două ace de păr de pe jos, apoi se ridică și merse în spatele ei.

– Uite, îndrugă el, punând acele pe tejghea, lângă mâna ei stângă. Îmi pare rău. Părul... ăă... tău...

Se bâlbâia ca un nătărău. Ea îi zâmbi și așa, o culoare trandafirie catifelându-i obraji.

– Îți mulțumesc.

Ea luă acele, ocoli tejgheaua și se îndreptă spre camera de probă. El o privi până ce dispăru dinapoia peretelui. Atunci se rezemă de tejghea și scoase o suflare aspră. Ar fi trebuit să zică ceva. Să-i fi spus ce era în inima lui ori măcar să scoată vreo aiureală romantică pe care femeile pun atâta preț. Dar nu, doar stătuse acolo, mut precum un stâlp de gard când ea rostise cuvintele pe care tânjise o veșnicie să le audă.

– Se pare că și camera de probă a scăpat neatinsă.

Hannah ieși din încăperea din spate, cu părul prins iar sus cum se cade și își lăsă boneta pe masa de lucru când trecu pe lângă ea. Zâmbi, dar își feri privirea de a lui în timp ce se apropia.

– Oglinda-i întreagă și tiparele de fuste pe care le-am încropit pe păpușa de probă n-au nimic.

– Asta-i bine.

El nu părea a se uita altundeva decât la gura ei. Buzele ei erau umede ca și cum abia le-ar fi atins și singurul lucru la care se putea gândi era să le simtă iar gustul. Doar un sărut. Un... J.T. scoase iute o scobitoare din buzunarul de la cămașă și o înfipse între dinți. Poftim. N-o mai putea săruta fără să o înșepe. În mod sigur asta îl va ajuta să își păstreze judecata sănătoasă. Tot ce le trebuia era ca cineva să intre în magazin și să îi surprindă într-o

îmbrățișare ca cea din urmă. Nu prea erau șanse, cum totul era închis duminica, dar nu își putea îngădui să riște.

Reputația lui Hannah ar fi ruinată. J.T. mușcă bine scobitoarea și se rugă pentru înfrânare. Se apucară de lucru, Hannah punând în ordine toate lucrurile ce fuseseră aruncate din mașina de cusut iar J.T. continuându-și munca începută de a separa materialele deteriorate de cele care puteau fi folosite din nou. Cordelia sosi puțin mai târziu și în două ore cei trei puseseră totul la loc.

După o cină rece încropită din sandvișuri cu șuncă acasă la familia Tucker, J.T. și Cordelia încercară să o convingă pe Hannah să rămână la ei încă o noapte, dar ea vru neapărat să se întoarcă la casa ei. Astfel, J.T. o însoți acasă ducându-i geanta în timp ce mergeau pe strada liniștită.

Când trecură pe lângă companie, Hannah se uită întrebătoare la el, cu o sclipire poznașă în ochi.

– Îți mulțumesc pentru scaune.

Fruntea lui se încreți.

– Care scaune?

Ea chicoti.

– Cele pe care mi le-ai lăsat în fața ușii.

J.T. se opri în mijlocul drumului.

– Cum de ai...

– Nu-ți face griji. Ea se întoarse pe călcăie dinaintea lui și el îi putu vedea zâmbetul de pe față. N-o să zic la nimeni că ești un om tare dulce și bun la suflet pe sub toate încruntăturile acelea.

– Bun. Un bărbat are a-și apăra reputația, mormăi el, forțându-se a se încrunta când tot ce voia era să râdă. Asta ar fi aproape la fel de rău cum ai încerca să agăți perdele la mine-n magazie.

Ochii ei jucau.

– Ce idee minunată! Chiar așa, pânda aia roz în care te-ai învelit azi mai devreme ar fi chiar nimerită.

J.T. mârâi și fugi după ea. Cu un sunet ce era pe jumătate chicoteală, pe jumătate țipăt, Hannah o zbughi din calea lui. Dar nu pentru multă vreme. El o ajunse și o prinse de mijloc cu brațul său. Ea se întoarse cu față la el, bucuria făcând-o atât de frumoasă încât îi răpi suflarea lui J.T. Neputându-se abține, el îi

dădu un sărut scurt pe frunte înainte să își aducă aminte că erau în mijlocul drumului.

Zâmbind cu jumătate de gură, el o îndemnă să înainteze.

– Haide. Hai să te duc acasă.

Când ajunseră la scări, ea nu șovăi a urca. El luă acest lucru ca pe un semn bun că frica ei dispăruse. Când ajunseră pe locul îngust din fața ușii, ea băgă cheia în încuietoare și se întoarse către el.

– Îți mulțumesc, Jericho. Că ai fost lângă mine când am avut nevoie de tine ieri, că m-ai ajutat cu atelierul, pentru tot.

Stânjenit de recunoștința ei, lăsă capul în jos ca borul pălăriei să îi ascundă fața, folosind pretextul de a-i pune geanta jos ca să aibă un motiv să îi ocolească vorbele sincere. Îndrugă ceva ce spera să treacă drept răspuns și, în toată vremea, inima îi bătea din ce în ce mai tare în piept. Avusese de gând ca ajungând acolo să îi spună ce simțea pentru ea. În capul scărilor. Era momentul ideal. Erau singuri. Lumina ce se stingeă îndulcea tot ce era împrejur.

Chiar petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei căutând cuvintele pe care să le poată spune. Nu îi venise în minte ceva înțelept de bun, dar nu conta. Ea merita cuvintele. Chiar dacă el le va stâlci când le va rosti. Astfel, convins că le va putea spune de data aceasta, el o privi drept în față. Și îngheță. Ea așteptă.

Nu îi venea nimic pe limbă. O senzație de rău îi întorcea măruntaiele. Voia să îi spună, dar pur și simplu... nu putea. Dacă îi vorbea despre sentimentele lui, nu va mai exista cale de întoarcere. Ce mai rămăsese din apărarea lui va fi cu totul la vedere, lăsându-l vulnerabil cu totul. Asemenea tatălui său. J.T. o țintuia cu privirea, vrând ca ea să citească cererea de iertare din ochii lui. Zâmbetul ei nu păli deloc, însă umerii i se lăsară puțin—și gestul acela abia schițat a dezamăgire îl străpunsese ca un cuțit.

Ce-i cu mine? S-ar lupta cu o pumă turbată, doar cu mâinile goale, ca s-o ocrotească pe femeia aceasta dar nu putea scoate pe gură câteva cuvinte de iubire. Era jalnic. Mânios pe el însuși, se întoarse și tuși ca să își dregă glasul.

– Eu o să dorm în atelier până vedem cum facem cu Warren. Nu mă aștept să se-ntâmples ceva, da' voiam să știi că o să fiu aproape de tine de cumva ai nevoie de ceva.

– Îți mulțumesc.

Cu colțul ochiului el o văzu aplecându-se să-și ridice geanta. Apoi sunetul ușii care se deschidea făcândi tare în urechile lui. Panica îl prinse în gheare. *Zi ceva!* Se suci și o prinse de braț.

– Hannah, eu...

Ea veni înspre el ușor, prea ușor. În loc să silească vorbele pe care simțea nevoia a le spune să îi treacă de buze, el o cuprinse în brațele lui, punându-i capul în locul dintre umăr și piept. O potrivire desăvârșită. J.T. o strânse și mai tare, încercând să comunice prin brațe ceea ce gurii îi era cu neputință a rosti.

Dar apoi Hannah lovi ușor pieptul lângă locul unde ținea capul și vocea ei domoală se lipi de el precum mierea.

– Înțeleg, Jericho. Îți aud inima.

Iar el avu sentimentul straniu că ea chiar o auzea.

În următoarele câteva zile, afacerea merse strună în atelierul lui Hannah și ea primi bucuroasă această abatere a gândurilor. Fie că o clientă voia o modificare simplă, o rochie veche refăcută după un stil la modă ori o ținută cu totul nouă, făcută la comandă, Hannah dădea fiecărei femei toată atenția și bunăvoința ei.

Avea în plan să dovedească femeilor din Coventry că se puteau încrede în ea în privința nevoilor legate de modă și că le putea întrece așteptările terminându-le hainele promise înainte de ziua stabilită și la o calitate ireproșabilă. E de prisos să spunem că atunci când într-un sfârșit urca anevoios scările în fiecare seară, abia reușea să își țină ochii deschiși cât să mănânce un biscuit rece și să se spele pe obraz înainte de a se prăbuși în pat.

Lumina blândă a unui felinar de la biroul companiei de peste drum se strecura prin fereastra ei să îi încălzească încăperea și inima în vreme ce aluneca în somn. Credincios cuvântului său, Jericho o păzea. Când se trezi în dimineața zilei de joi, își simțea pleoapele ca de plumb cum se deschideau cu greu. Rămăsese în atelier până după miezul nopții încercând să coase corsajul perfect pentru fata cea mare a doamnei Paxton. Aceasta urma să fie prima rochie lungă a fetei, un dar pentru aniversarea celor șaisprezece ani. Potrivind tiparul cu multă pricepere, Hannah recupera destul material bun din metrajul de pânză roz călcată în picioare, pentru a tăia câteva bucăți ce puteau fi folosite.

Totuși, situația cerea cusături mai multe decât cele obișnuite, pentru a evita părțile murdare. Aceasta făcuse potrivirea și mai dificilă. Trebuise să desfacă o cusătură de cinci ori până când totul să stea bine până la urmă. Nedorind să le lase până la terminarea

lucrului în seara de dinainte, Hannah plătea acum prețul obsesiei sale. Nici măcar stropitul cu apă rece nu îi putea înviora tenul palid ori înlătura cearcănele de culoare gri-albastră de sub ochi.

Poate o plimbare în pas vioi îi va aduce ceva culoare în obraji. Nu voia să își întâmpine clienții, ori mai rău, pe Jericho, arătând de parcă ieșise dintr-un sicriu. Legându-și șireturile de la botinele cu tocuri joase, ea îi mulțumi Domnului pentru binecuvântarea de a avea mulți clienți, amintindu-și că munca în plus *era* o binecuvântare și ceru putere îndeajuns ca să facă față nevoilor zilei.

Apoi, după câteva exerciții fizice care să îi învigureze mușchii, ea ieși afară. Și îl găsi pe Jericho stând la ea pe trepte. El se ridică în picioare, se uită la fața ei și se încruntă atât de tare încât ea s-ar fi dat înapoi de-ar mai fi avut putere.

– Arăți de speriat.

Hannah suspină.

– Tocmai ce visează orice fată să audă de la omul ei drag.

Din păcate, sarcasmul se lovea de el fără a lăsa nicio urmă. O luă de braț și o ajută să coboare scările rămase, de parcă era o slăbănoagă și rămase tot încruntat.

– N-ai stins lumina până la ore târzii noaptea trecută. Te spetești.

– Sunt bine, Jericho. La treapta de jos, Hannah își trase mâna. Știu cât pot lucra. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Ba îmi fac oricum, bodogăni el, dându-i drumul.

Emoționată de preocuparea lui, însă nemulțumită în același timp de felul lui autoritar de a fi, Hannah se îndepărtă de el. Nu conta că avea dreptate. Era prea trudită să își măsoare cuvintele iar dacă el începea să îi țină predici, pesemne că-i va spune ceva ce poate să regrete. Desigur, acest lucru nu o va ajuta să îl facă să își recunoască sentimentele. Nu, cel mai bine era să se retragă înainte să scoată săbiile.

Hannah afișă cea mai bună imitație de zâmbet vesel, în ciuda faptului că fiecare colț al gurii părea că se lasă în jos sub povară și își iuți mersul cum se îndrepta spre marginea orașului. După câțiva pași, se întoarse să îi facă semn de rămas-bun cu mâna.

– Plimbarea mea de dimineață o să mă pună iar pe picioare. O să vezi.

Și așa fu, pentru o vreme. Dar pe la orele târzii ale după-amiezii, ea se trezi ridicându-și capul iar și iar după ce adormea la mașina de cusut. La primele trei așipiri, ea își scutură capul și se apucă iar de lucru. A patra oară, se ridică și umblă de-a lungul atelierului. De două ori. A cincea oară, totuși, nu îi mai pășă și își puse capul pe brațul îndoit, vrând să lase somnul să câștige. Din fericire, nu era atât de cufundată în somn încât să nu audă ușa cum se deschidea pe balamalele neune.

Ridicându-se brusc în scaun, se șterse la ochi ca să înlătore orice urmă de somn ascunsă acolo și scutură materialul albastru păun din poală, nădăjduind că arăta pusă pe muncă și nu ca cineva care tocmai fusese prins picotind.

– Vin îndată, strigă ea.

– Eu eram. Vocea familiară a Cordeliei umplu încăperea.

Hannah se lăsă de spate, ușurată.

– Am venit să te invit la cină. Prietena ei veni alene pe după teighea și se rezemă de ea în timp ce Hannah puse materialul albastru deoparte și se ridică să o întâmpine.

O cină liniștită alături de prieteni suna un dar ceresc, dar ea chiar trebuia să termine modificarea aceea ca să își poată relua lucrul la rochia fetei doamnei Paxton. Și din pricina micilor ei așipeli, șansa de a termina până la cină era destul de greu de păstrat.

– Mi-ar plăcea tare mult să vin, dar am așa de multe de făcut pe aici. Poate într-o zi, săptămâna viitoare, când se mai așează lucrurile?

– J.T. mi-a zis că o să te ții tare la asta.

Hannah se zbârli.

– Te-a pus fratele tău să insiști? Pentru Dumnezeu, Cordelia, sunt o femeie în toată firea. N-am nevoie să-mi spună cineva când să mănânc, când să dorm, când să...

Un căscat venit la momentul nepotrivit îi întrerupse sporovăiala. Hannah își ascunse gura căscată pe după mână și se uită urât la Cordelia de parcă era vina ei în vreun fel.

Cordelia se mulțumi să zâmbească.

– J.T. chiar s-a oferit să te scoată cu de-a sila din atelier dacă nu vrei să vii, dar l-am convins că nu va fi nevoie de asemenea metode. La urma urmei, ești o femeie cu judecată care poate

înțelege semnele că s-a forțat prea mult. Ca de pildă... adormitul în toiul lucrului la mașină?

Expresia înfumurată de pe fața Cordeliei era chiar foarte supărătoare. Hannah își încrucișă brațele pe piept, nedorind să recunoască încă acest lucru.

– Adevăru-i că atunci când J.T. a zis să te chemăm la cină, am fost bucuroasă de prileju' ăsta. Nu numai fiindcă-mi place compania ta, ci și pentru că mi-ar prinde bine ajutorul tău. Îmbătoșarea Cordeliei dispăru în spatele unei expresii rugătoare, una ce era mult mai greu de respins pentru Hannah. Ea își lăsă brațele pe lângă corp.

– Ce fel de ajutor?

– Vine și Ike la cină. Mă tem că J.T. o să-l ia la întrebări despre ce are de gând și așa mai departe. Bietul de el poate n-o să mai vrea niciodată să ia cina cu mine.

– Prostii, răspunse Hannah. Dacă asta-nseamnă să petreacă timp cu tine, o mică ciorovăială n-o să-l țină departe.

– Dar dacă ai fi și tu acolo să îl ții pe J.T. ocupat, clipele noastre împreună ar putea fi mult mai plăcute. Dacă te rog?

Hannah își ridică ochii în tavan și oftă.

– Oh, bine. Voi veni.

Cordelia străluci de bucurie.

– Îți mulțumesc! Zbură pur și simplu spre ușă. A, să nu uit, avem friptură de vită cu cartofi, morcovi și ceapă; turtă de mălai; salată de varză; roșii la cuptor; și plăcintă cu mere abia făcută. Preferatele lui Ike.

Hannah bănuise mereu că Ike era un bărbat cu gusturi bune și acestea confirmau. Îi lăsa deja gura apă. Nu își făcuse timp să gătească o mâncare cum se cade pentru ea toată săptămâna. Prăjise puțină șuncă în ziua de dinainte și ciugulise niște ouă fierte pe la amiază, dar în afară de aceasta mâncarea ei fusese jalnic de sărăcăcioasă. Poate chiar avea nevoie de altceva.

Când sosi ora închiderii, lăsă la o parte lucrul la modificarea unui tiv ce rămase neterminat de cusut. O mâncau degetele să își termine lucrul înainte de plecare și de a încheia ziua, însă gândul la friptura Cordeliei îi făcu burta să se frământa și zgomotul înăbuși sunetul sirenei de la lucrul neterminat. Vrând să facă o

impresie mai bună asupra lui Jericho la cină decât în dimineața aceea, Hannah închise magazinul și o luă în fugă pe scări să își aranjeze ținuta.

Nu putea face multe ca să-și ascundă cearcănele închise la culoare de sub ochi, dar se putea schimba în rochia albastră care îi plăcea lui și își putea împleti părul într-un coc mai elegant decât nodul simplu la ceafă pe care îl purta atunci. După ce perie și împleti părul, după ce îl prinse cu ace și îl aranjă, Hannah se uită la rezultate în oglinjoara pusă deasupra lavaboului. Nu era perfectă, dar spera să fie îndeajuns de frumoasă cât să șteargă încrunțătura lui Jericho și să îi țină predicile departe.

Ca un ultim retuș se pișcă de obraji de câteva ori și apoi coborî. O adiere răcoroasă ce purta mireasma ploii pluti deasupra ei și o făcu să ridice fața spre cerul acoperit de nori. Închise ochii și trase aer cu nesaț. Sufletul ei sorbea liniștea, se umplea de pacea care îi fusese alungată de afacere. În strădania de a fi pe placul clientelor, devenise mistuită de muncă și uitase de nevoia de a sta liniștită în prezența Domnului.

Iartă-mă.

Poate sosirea lui Jericho la ușa ei avea și un scop divin pe lângă cel omenesc. O aducere aminte să păstreze lucrurile în echilibru. Dacă există un moment în care să te naști și unul în care să mori, o vreme a rănilor și una a vindecării, trebuie să fie cu siguranță o vreme să muncești și una să te odihnești. Chiar mai bine, să și mănânci. Cu un zâmbet, Hannah deschise ochii și porni să treacă drumul.

O melodie neașteptată se înfiripă înăuntrul ființei sale, dansând un joc vesel pe buzele ei în vreme ce o fredona. Vârfurile degetelor atinseră în treacăt peretele atelierului și mintea îi zbură la Jericho. Era ceva în puterea ei care să îi facă mai ușoară mărturisirea simțămintelor? Vedea iubirea în ochii și în faptele lui, dar o stavilă nevăzută îi oprea cuvintele. Poate ar ajuta dacă nu l-ar mai chema pe numele pe care el îl disprețuia. Începuse a-i zice Jericho ca să îl întărească, dar acum îl considera mai mult un cuvânt de alint, un nume pe care numai ea îl chema.

Dar dacă el încă îl ura? Bunătatea i-ar cere să înceteze a-l mai folosi și să se supună dorinței lui – J.T. Se îndoia însă că numai un gest atât de mărunț i-ar dezlega limba, dar nu putea strica să încerce. Și în seara aceea la cină va avea ocazia perfectă. Și

la fel când o va conduce acasă. Va fi el atât de încântat încât să o sărute iar în fața ușii ei? Se mușcă de buză să își țină senzația de furnicături prin piept să nu iasă sub forma unei chicoteli stânjenitoare. Nu că mai era cineva prin preajmă să o audă. Capătul acela de oraș era destul de pustiu la ora cinei. Făcu colțul către casa familiei Tucker.

De la distanță ea îi putu desluși pe Cordelia și pe Ike în verandă, râzând și povestind. Ea își ținea mâna într-a lui. Hannah se opri înainte ca ei să o poată vedea și se ascunse repede dinapoia unui stejar aflat la câțiva metri de drum. Fără nicio îndoială, Cordelia i-ar întâmpina sosirea cu un zâmbet, dar Hannah se gândi că prietena ei s-ar mai bucura de vreo câteva minute singură cu admiratorul ei.

Avea de gând să îi ofere chiar acest lucru. Un foșnet în tufișul din dreapta îi atrase atenția de la fericitul cuplu. Înainte de a se întoarce de tot, un bărbat se năpusti asupra ei.

Hannah țipă însă bărbatul puse o mână ciolănoasă pe gura ei și o izbi de copac. Ceafa i se lovi puternic de trunchiul neîndurător. Durerea îi zvâcni prin cap. Năucită de lovitură, ea abia se împotrivi când el își apăsă brațul pe gâtul ei și îi ținutua picioarele sub greutatea lui. Cum durerea se mai domoli, o cuprinse panica.

Apucă brațul ce o ținea captivă și își suci frenetic capul dintr-o parte în alta, vrând eliberarea, vrând să scape, vrând să nege că i se întâmpla lucrul acela. Unghiile i se înfipseră în brațul muscular al bărbatului. El șuieră dar nu slăbi strânsoarea.

– Stai în loc ori te tai. Pricepi?

Hannah rămase nemișcată. Cunoștea vocea aceea. Apăsarea de la gât slăbi în clipa în care atacatorul ridică brațul ca să-i fluture un cuțit de buzunar pe lângă obrazul stâng. Lumina tot mai slabă făcu să lucească lama scurtă, argintie. Un fior de spaimă se târî în jos pe spatele ei. Dar acesta avea mai mult de-a face cu bărbatul decât cu arma.

Lărgindu-și nările să tragă cât mai mult aer cu putință pe deasupra degetelor de fier ce miroseau a cernelă și ceapă, Hannah își mută ochii de la cuțit la fața oșărâtă din spatele lui. Ochi mici, plini de acuzații. Un păr prea lung. O piele pătată ce devenea tot mai roșie și mai pronunțată cum el stătea cu ochii pironiți.

Warren.

Cum J.T. se pregătea să iasă din magazin, un cal pe care îl ținea în grajd pentru unul din călătorii de la hotel începu să dea semne ușoare de colică. După ce fusese fără astâmpăr vreo douăzeci de minute în padoc, animalul părea a se simți mai bine și J.T. îl duse într-o boxă.

Îi dădu roibului o mână de grăunțe, să vadă dacă voia să mănânce și, când calul le adulmecă în palma lui, J.T. răsufă ușurat. Un cal ce avea colici cu adevărat ar fi refuzat hrana. Mângâind roibul pe o parte, ieși din boxă și îi dădu funia lui Tom.

– Stai cu ochii pe el până mă-ntorc. Nu-i da nimic de mâncare. Poate să bea un pic de apă da' nimic altceva. Pricepi?

– Da, domnule. Fără mâncare. Am priceput.

– Și de-ncepe să fie neliniștit și dă să se tăvălească, vii în casă după mine numaidecât.

Tom dădu din cap.

– O să am mare grijă de el. Să nu ai teamă.

J.T. bătu prietenește tânărul pe umăr.

– Știu că așa o să faci. Ești bun la asta, Tom.

Zâmbetul larg ce lumina fața băiatului era mai radios decât o lună plină într-o noapte senină. J.T. îi dădu un ghiont în braț și plecă, încrezător că băiatul o să stea de veghe cum îi ceruse. În drumul spre ieșire, J.T. trecu pe la biroul lui să îl încuie. Aruncă o privire la ceasul de pe masă când își puse registrul în sertarul de sus și se încruntă. Trebuia să fie acasă de vreo zece minute. Cordelia o să îl jupoaie de viu dacă întârzierea lui făcea ca mâncarea lui Ike să fie mai prejos de desăvârșire.

Cu toate acestea, să ajungă mai târziu însemna să aibă prilejul de a trece pe la Hannah și de a o răpi dacă era nevoie. Dacă femeia nu putea pricepe că era un lucru înțelept să își facă timp de odihnă, el nu avea nicio mustrare de conștiință în a o îndemna mai stăruitor. J.T. ridică două degete la tâmplă într-un salut de despărțire lui Tom și trecu încet drumul spre atelierul lui Hannah. Se uită curios pe fereastră, căutând să vadă dacă era în casă. Cum nu o găsi, el dădu din cap mulțumit. Bun. Fata avea ceva minte, totuși.

Cum de a putut fi atât de nesăbuită? Hannah își înăbuși un geamăt. Aflase de câteva zile despre întoarcerea lui Warren în oraș de cu câteva zile în urmă, dar afundată în muncă până peste urechi la atelier, nu se gândise la el mai mult decât în trecut. Acum se aruncase pur și simplu în calea lui, cu strădaniile ei nebunești de a face pe pețitoarea. Nu putea ști de câtă vreme el o pândea pe Cordelia, fierbând la gândul relației înfloritoare a acesteia cu Ike.

Fitulul era deja aprins și ea pusese piciorul chiar în explozie. Sfidarea ardea în ochii lui când își aplecă fața spre a ei.

– Tata mă trimite de aci, să știi. Vorbea familiar de parcă stăteau la povești pe culoarele magazinului său. Zice că-i vremea să stau pe picioarele mele și să am magazinul meu, numai că eu cred că-i mai mult de-atâta.

Apăsă lama lată a cuțitului pe obrazul ei.

Hannah se tângui și închise ochii, de teamă să se miște în vreme ce el făcea metalul rece să alunece în jos. Vârful ascuțit se agăță puțin de pielea ei când ajunse în partea de jos a obrazului. Ea strânse ochii și mai tare. *Doamne, ajută-mă!* Warren râse de ea, un hohot scurt și înfundat, dar care fu de ajuns să îi rănească mândria. Apoi, ca și cum Domnul însuși i-ar fi vorbit, auzi un verset în mintea ei: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere”.

Sosise clipa să se folosească de puterea aceea. Tremurase destul pentru nemernicul acela mărunț. Gata. Hannah deschise ochii și îl privi amenințător pe Warren. Zâmbetul prefăcut de pe fața lui dispăru pentru un moment, însă reveni degrabă. Ținea lama dinaintea ochilor ei ca și cum o invita să îi vadă ascuțișul mai

bine, dar atunci când ochii ei rămaseră pironiți asupra lui și nu asupra cuțitului, buzele lui se mișcă într-un rânjet.

– Cordelia trebuia să fie a mea, îi aruncă el. Încă de când eram copii amândoi, știam că o să ne luăm. Dar ai venit tu în oraș cu aerele și fițele tale și-ai început s-o schimbi. Să schimbi tot.

Hannah dădu din cap, scoarța copacului zgâriindu-i pielea capului. Ea băgui o dezmințire în palma lui, dar el nu luă seama. Warren se uită la un loc dincolo de copac—pesemne veranda familiei Tucker—și ochii i se împlânziră. Măhnirea făcu furia să pălească.

– I-a plăcut de mine, zise el, cu o melancolie vădită în glas. *De mine*. Oamenii mereu văd semnu' de pe față, niciodată pe mine. Dar Cordelia a fost altfel. Se uita în ochii mei când vorbeam. Îmi aducea daruri și-mi făcea fursecuri de ziua mea. Ar fi fost nevasta perfectă pentru mine.

Dar tu ai fi fost un soț de coșmar. Warren o străpunse cu o privire rea de parcă îi auzise gândurile.

– Tu mi-ai furat viitoru', o acuză el, cu obrazul la foarte mică distanță de al ei. Ai îmbrăcat-o în haine arătoase, ai pus-o să facă exercițiile acelea neghioabe până ce nici n-a mai semănat cu ea și-ai început s-o oferi la orice bărbat liber din oraș.

Dacă Hannah putea găsi un mod de a deschide gura, îl mușca pentru vorbele acelea. Cum de cuteza să o descrie pe Cordelia ca pe un soi de femeie ușoară? Și pe ea ca pe o matroană de bordel? Hannah îl zgârie pe ochi. Piaza reală!

Warren își trase capul și înjură.

– Poate că simți nevoia să vezi cum e să se holbeze lumea la tine, să murmure în urma ta când treci pe lângă ei.

Ridică iar cuțitul la obrazul ei, de data aceasta cu muchia ascuțită lipită de piele. Ea încremeni. Pupilele îi alunecară în colțul ochilor în timp ce ea încerca să urmărească amenințarea. Oare o va tăia cu adevărat? Inima lui Hannah bătea nebunește, mărită de spaimă. Îl împinsese prea departe. Pieptul i se ridică, dar tot se căznea să tragă destul aer în plămâni cu gura încă acoperită și cu nasul deodată prea mic pentru sarcina aceea. Privirea-i începu a se încheoșa. Prin lucirea lacrimilor ea se concentrează iar asupra lui Warren, implorându-l în tăcere.

Zâmbetul lui răutăcios o chinuia.

– Numa' o tăietură ar fi de ajuns. Numa' să apăs un pic...

Lama îi înțepă obrazul aproape de colțul ochiului stâng. Hannah se înfioră. O picătură de ceva calduș i se prelinse încet pe lângă ureche. Ochii lui Warren se făcură mari de groază. Strânsoarea îi slăbi.

– Îmi... îmi pare rău. Îndepărtă brusc cușitul de la fața ei și pași îndărăt, dându-i drumul. Am vrut numai să te sperii. N-am vrut niciodată cu adevărat să...

Un mormăit dinapoia lui îi reteză vorbele când Jericho îl smulse pe Warren de lângă ea și îl trânti la pământ. Cușitul căzu în iarba de la picioarele lui Hannah. Ea se agăță de trunchiul copacului, trăgând cu nesaț aer proaspăt și înmiresmat în timp ce tremura ca o frunză.

– Ești bine, Hannah? strigă Jericho fără să îl scape pe Warren din ochi.

– Da. Cuvântul se auzi ca o șoaptă slabă. Își dresе glasul și repetă cu mai multă putere. Da, sunt bine. Când avu încredere că o țin picioarele, se aplecă să ia cușitul în caz că Warren s-ar fi gândit să îl folosească împotriva lui Jericho. Cu mâini tremurânde, ea îl închise și îl strecură în buzunarul fustei.

– Îți trebuie să te răzbuni pe cineva pentru nemulțumirile tale, Hawkins? Pune-te cu mine.

Vocea joasă a lui Jericho tună provocarea. Înapoi pe picioare, Warren se chirci, pregătindu-se după câte se părea să accepte provocarea lui Jericho. Cei doi pășiră în cerc, aruncându-și priviri bănuitoare cum mergeau mai departe, la adăpostul tufişurilor de mesquit dimprejur. Hannah se gândi că niciunul dintre ei nu trebuia să atragă atenția Cordeliei ori implicarea lui Ike.

Casa era la vreo sută de pași, însă dacă cei doi ar fi privit înspre drum, puteau vedea doar stejarul cel bătrân. Tufişurile mai dese ar fi fost un loc mai ferit unde cei doi bărbați să se poată încăiera. Hannah merse după ei, hotărâtă să țină ochii pe Jericho și să se ascundă de prietena ei în același timp. Cordelia avea pornirea de a se învinovăți pentru atacurile lui Warren. Nu avea nevoie ca vina să o chinuie în toate nopțile.

În ciuda staturii lui mai mici, Warren fu primul care dădu atacul. Se năpusti asupra lui Jericho cu o iușeală uimitoare. Hannah își stăpâni un țipăt văzând cum Jericho rămase locului și

îl lăsă să vină spre el. Warren îl lovi pe Jericho în burtă cu o clipă înainte ca Jericho să își înfășoare brațul muscular pe după gâtul acestuia și să îl arunce într-o parte. Warren scăpă și se aruncă iar. De data aceasta Jericho se feri de lovitură și întinse un picior să își împiedice adversarul.

Warren se poticni și căzu într-un genunchi, dar sări iar în picioare. Se suci și se năpusti iar. Și primi pumnul lui Jericho în burtă. Se îndoi cu un geamăt.

– Te-ai săturat? întrebă Jericho.

Deși în mod limpede nu se putea măsura cu forța și dibăcia lui Jericho, Warren dădu din cap că nu. Hannah se înfioră; bărbatul se îndreptă încet de spate și se întoarse să îl înfrunte iar pe Jericho. Chiar credea că putea câștiga? Ori primea bucuria durerea ca pe un soi de pedeapsă?

Oricât de mult dorea dreptate după cruzimea cu care o tratase Warren, umilirea lui repetată era greu de privit. Warren se avântă iarăși bălăbănindu-se, făcând gesturi largi cu brațele. Jericho îl lovi drept în bărbie, doborându-l ca pe un pom rețezat. Acesta rămase nemișcat un moment, apoi se rostogoli pe burtă și se ridică în mâini și în genunchi. Jericho îl apucă de subsuori și îl puse pe picioare.

Extenuat și îndoit de spate, Warren se legăna într-o parte, dar tot reuși să înainteze din nou. Jericho oftă. Hannah nu mai putea răbda. Băiatul nu voise să o vatăme cu adevărat. Expresia de groază de pe fața lui când și-a dat seama ce făcuse, fusese o dovadă grăitoare. Totul era o întâmplare nefericită. Una provocată de refuzul lui tâmp de a accepta că nu putea avea ce voia, dar rămânea tot o întâmplare.

– Prinde-l și ține-l, Jericho. A căpătat destul.

Jericho făcu ce îi ceru, sucindu-l pe individ ca să îi prindă brațele la spate. Îl ținu strâns și după cât de moale era Warren, lui Hannah îi părea că Jericho îl ținea în picioare mai curând decât îl imobiliza. Ea merse la băiat fără imboldul de a cere dreptate ci pentru a-i oferi mila.

– Du-te acasă, Warren, zise ea. Dă drumul la magazinul cel nou. Lasă în urmă toată amărăciunea asta și oferă-ți un nou început. S-a terminat.

Warren își eliberă brațele smucindu-se și reuși cu greu să se îndrepte la toată statura lui. Nu mai ceru iertare, însă ceva lucea în ochii lui, ceva ce Hannah nu își amintea să fi văzut până atunci. Semințele unei maturități abia descoperite? Se ruga să fie așa. Jericho scutură praful de pe spatele tânărului, aruncând o grămadă de praf și de frunze pe jos.

Apoi veni lângă Hannah.

– Când pleci, Warren?

Acesta își întinse gâtul și îl privi pe Jericho în ochi.

– Luni.

– Mă aștept să stai la distanță. De te prind pe undeva aproape de domnișoara Richards ori de sora mea începând de acu, tună Jericho cu o voce oțelită, trimit o telegramă la șerifu' din ținut și te pun sub acuzare. Pricepi?

– Da.

– Bun. Jericho întoarse brusc capul în direcția drumului. Acuma dispari de aici.

În timp ce Warren își trăgea pașii după el înapoi spre drum, Hannah se cuibări lângă Jericho. El o cuprinse cu brațul său și o strânse aproape, privindu-l pe Warren cum se făcea nevăzut după colț. Ea își îngropă fața în cămașa lui și respiră adânc, mirosul și apropierea lui ostoid și ultimele urme de neliniște. El se retrase puțin și îi dăruie o sărutare dulce pe frunte. Apoi buzele-i atinseră tăietura de sub ochi.

Scoase o batistă din buzunarul de la pantaloni și i-o țină dinainte.

– Nu pare prea adâncă. Cred că deja s-a închis. O putem spăla acasă.

– Crezi că sora ta va băga de seamă?

– Poate, da' n-avem ce face.

Hannah suspină.

– Atunci, hai să mergem. Ne așteaptă Cordelia.

Hannah se desprinsese din îmbrățișarea lui și îl trase de braț; i se părea că nu se mișca destul de repede.

– Haide, Jer... Vreau să zic, J.T. Mor de foame.

– Cum mi-ai zis acum? J.T. ridică dintr-o sprânceană și nu voi să se clintească. Vorbele sunară mai degrabă ca o acuzație decât ca o întrebare simplă cum avusese intenția. Dar apoi aceasta se datora pesemne faptului că pe dinăuntru se frământa. *Puteam s-o pierd*. Imaginea acelui cuțit tăindu-i obrazul îl va bântui săptămâni la rând. Poate ani.

Fusese nevoie de toată stăpânirea de sine pe care o avea să nu îl rupă în bucăți pe Warren pentru că și-a pus mâinile pe ea și a atacat-o cu cuțitul. I-ar fi putut scoate ochiul sau i-ar fi putut cresta și reteza o venă de la gât. Numai gândul acela îi îngheța sângele. Hannah privi în pământ și lovi cu piciorul o ghindă căzută, simpla mișcare amintindu-i că se afla în siguranță. Primejdia trecuse.

– Credeam că preferi să fii chemat pe litere, spuse ea.

– De toți ceilalți, clar. Da' nu de tine.

Ea ridică deodată capul.

– Nu de mine? De ce?

J.T. parcurse distanța scurtă dintre ei și îi cuprinse obrazul în palmă. Își trecu ușor degetul peste buzele ei, desfătându-se cu suspinul ce îi adia pe mână.

– E ceva legat de cum sună numele meu în gura ta ce mă face mândru să-l am.

O ceață se așternu peste albastrul adânc al ochilor ei și nodul din pieptul lui începu a se desface. Mâna îi alunecă de la gât la umărul ei și îi frământă ușor mușchii de sub degetele lui.

– Îți amintești că mi-ai zis că numele Jericho mi se potrivește? El făcu o față încurcată. Cred că pe atunci încercai să-mi îmblânzești mândria cu o asemănare nu prea plăcută, da' aveai dreptate. Chiar e potrivit pentru mine. Sau măcar se potrivea în ziua când te-am cunoscut.

De data aceasta, Hannah păru a fi cea rămasă fără grai. Se uita pur și simplu lung la el, cu o speranță temătoare sclipind în ochi. J.T. își coborî mâna de la umăr la încheietură și își împleti degetele printre ale ei. N-o va dezamăgi. Nu de data aceea.

Coborând privirea la mâinile lor unite, el își dresă glasul.

– Voiam să mă păzesc și să nu fac aceleași greșeli pe care le-a făcut tata. A lăsat o femeie frumoasă în inima lui numai ca ea să i-o sfășie în bucăți. Nu puteam să cad în aceeași capcană. Așa că am ridicat un zid—unul ca acela ce înconjura orașul Ierihon din Biblie.

Respirația ei se opri. J.T. îi strânse mâna și ridică ochii să îi întâlnească privirea plină de iubire.

– Erai frumoasă, la modă și pe picioarele tale—tot ce priveam ca o amenințare. Cu toate astea, mi-ai asediat inima. M-ai încercuit, Hannah, și undeva în tot timpu' ăsta zidul acela s-a dărâmat și mi-ai prins inima.

El duse mâna ei la gură și își apăsă buzele pe nodurile degetelor. Pieptul ei fremăta, cu respirația tăiată. El își desfăcu încet degetele dintre ale ei, dezlipindu-se de atingerea ei și privindu-i ochii ce se închideau la culoare. Îi cuprinse obrajii cu palmele, simțindu-i moliciunea pielii ca pe un dar ceresc în mâinile lui.

– Te iubesc, Hannah.

El își atinse buzele de ale ei într-un sărut tandru, pecetluind iubirea lui din inimă curată pentru ea. Dar când se retrase, femeia cea independentă și curajoasă din brațele lui îi cuprinse obrajii cu mâinile amândouă și îi lipi iar gura de a ei. Predându-se de bună voie, J.T. se lăsă cucerit de răpitoarea lui, considerându-se la rândul lui victorios în timp ce se îmbăta de gustul ei.

O cuprinse în brațele lui și o sărută mai cu patimă. Mintea și inima lui erau mistuite de ea iar el se dăruia cu totul. Ea îi răspunse la fel și Jericho scoase un geamăt. El o strânse mai aproape, minunându-se de felul în care formele ei dulci se potriveau în brațele lui, de felul în care buzele ei se potriveau atât de desăvârșit cu ale lui, de felul în care dragostea ei îl vindeca

de toate suferințele din trecut. Fusesse croită pentru el. Încet, el se trase și privi cum genele ei de un cafeniu deschis se depărtau. Gura ei desenă un zâmbet fericit ce îi încălzi sângele.

– Atunci, chiar nu te superi dacă-ți spun Jericho?

– Nu. Ridică o mână în semn de prevenire. Cu două condiții. Hannah îl privi atentă, clipind.

– Mai întâi trebuie să te măriți cu mine. Nu pot lăsa așa pe oricine să mă strige Jericho, la urma urmei. Numai familia are dreptul ăsta. Apoi...

– Așteaptă un pic. Hannah își apăsă degetele pe buzele lui ca să-l facă să tacă. A fost asta o cerere? Oare Jericho Tucker, omul care disprețuiește moda și toate capcanele ei, tocmai a cerut în căsătorie o croitoreasă?

J.T. privi adânc în ochii ei dragi precum amurgul și scutură din cap.

– Nu. Jericho Tucker, omul care îi mulțumește lui Dumnezeu în fiecare zi că i-a adus din nou frumusețea-n viață, cere în căsătorie o croitoreasă. El trase aer suspinând și îi cuprinse mâinile între ale sale. Vrei, Hannah? Vrei să te măriți cu cărașul ăsta arăgos care te iubește mai mult decât viața?

Un zâmbet radios se întinse deodată pe fața ei, în vreme ce ea încuviința din cap iar și iar.

– Da, Jericho. Oh, da!

Victoria și bucuria îl străfulgerară. Cu un strigăt triumfător, el o ridică de la pământ și ea dădu din picioare. Hannah râse și sunetul se revărsă peste el precum o ploaie ușoară de vară, înviorându-i sufletul. Era a lui. Cu adevărat a lui. J.T. o lăsă jos până ce vârfurile ei atinseră pământul și, pentru o clipă, ei se mulțumiră să își zâmbească asemenea unor zăpăciți fără minte.

O pereche de zăpăciți foarte fericiți.

– Care-i condiția ailaltă? întrebă Hannah, tulburând liniștea într-un final.

J.T. o privi pieziș, nelămurit.

– Ce?

– Am fost de acord să mă mărit cu tine. Ce altceva trebuie să fac ca să te chem Jericho?

Ah, da. Aproape uitase. Potolindu-și zâmbetul într-o expresie mai serioasă și mai liniștită, el își duse mâna la inimă.

– Trebuie să făgăduiești să nu dai nume niciodată la vreunu' din fiii noștri după orașele din Canaan. Oi fi ajuns eu la o părere bună pentru *Jericho* în ultimele luni, da' niciun fecior n-ar trebui împovărat cu nume ca Ghezer ori Eglon.

Trupul ei se cutremură de un frison teatral. Hannah își răsfrânse buza într-o mică îmbufnare dulce.

– Oh. Dar aveam de gând să pun numele Meghido la primul nostru născut.

Un râs făcu pieptul lui J.T. să vibreze în timp ce o conducea pe Hannah înapoi spre drum și spre casa pe care în curând o va împărți cu ea. Viața alături de femeia aceasta demnă urma a fi fără îndoială plină de culori vesele, de multe râsete și de o iubire mare.

Ce putea fi mai frumos?

Despre autoare

KAREN WITEMEYER a obținut o diplomă de master în psihologie la Abilene Christian University și este membră a ACFW, RWA și *Texas Coalition of Authors*. A publicat în revista pentru copii *Focus on the Family* și a scris câteva articole pentru publicații și antologii online. *O mireasă croită* este primul ei roman. Karen locuiește în Abilene, Texas, împreună cu soțul ei și cu cei trei copii.